

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Nalini
Singh

A
Psy-Changeling
Novel

Bonds of
Justice

"A mesmerizing series."

—Road to Romance (Reviewer's Choice Award)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Sayfası İthaf](#)

[BÖLÜM 1](#)
[BÖLÜM 2](#)
[BÖLÜM 3](#)
[BÖLÜM 4](#)
[BÖLÜM 5](#)
[BÖLÜM 6](#)
[BÖLÜM 7](#)
[BÖLÜM 8](#)
[BÖLÜM 9](#)
[BÖLÜM 10](#)
[BÖLÜM 11](#)
[BÖLÜM 12](#)
[BÖLÜM 13](#)
[BÖLÜM 14](#)
[BÖLÜM 15](#)
[BÖLÜM 16](#)
[BÖLÜM 17](#)
[BÖLÜM 18](#)
[BÖLÜM 19](#)
[BÖLÜM 20](#)
[BÖLÜM 21](#)
[BÖLÜM 22](#)
[BÖLÜM 23](#)
[BÖLÜM 24](#)
[BÖLÜM 25](#)
[BÖLÜM 26](#)
[BÖLÜM 27](#)

[BÖLÜM 28](#)
[BÖLÜM 29](#)
[BÖLÜM 30](#)
[BÖLÜM 31](#)
[BÖLÜM 32](#)
[BÖLÜM 33](#)
[BÖLÜM 34](#)
[BÖLÜM 35](#)
[BÖLÜM 36](#)
[37. BÖLÜM](#)
[BÖLÜM 38](#)
[BÖLÜM 39](#)
[BÖLÜM 40](#)
[BÖLÜM 41](#)
[BÖLÜM 42](#)
[BÖLÜM 43](#)
[BÖLÜM 44](#)
[BÖLÜM 45](#)
[BÖLÜM 46](#)

[*EPILOG*](#)
[*Teaser bölümü*](#)

**"Tamamen benzersiz ve son derece büyüleyici bir seri."
-Simply Romance Yorumları**

**Ateşle
Damgalanmış için
Övgüler**

"Duygusal bir başyapıt."
-Romance Junkies

"Romantizmde en sevdiğim paranormal seriye muhteşem bir giriş daha."
-Romantik Roman TV

"İnanılmaz yetenekli bir yazar. Okuyucuyu yakalıyor ve sonuna kadar bırakmıyor ve onları daha fazlası için yalvarır halde bırakıyor. *Ateşle Damgalanan*'a ve Nalini'ye coşkulu bir 5 kalp veriyorum."
-Night Owl Romance

"Bayan Singh'in Psy- Changeling serisi kadar iyi planlanmış, iyi yazılmış ve düpedüz fantastik tek bir paranormal seri olduğunu sanmıyorum."
-All About Romance

Zevkin Rehinesi

"Nalini Singh yine çok iyi bir kitap kaleme almış. Aksiyon, tehlike, tutku ve dramla dolu heyecan verici bir kitap okumak istiyorsanız, Nalini Singh'in *Zevkin Rehinesi*'ni kaçırmayın."
-Romance Junkies

"Singh'in okuyucuyu Psi-Changeling dünyasının içine çekme becerisine hayran kalmaya devam ediyorum."

-Book Binge

"Okuyucuların daha fazlası için geri gelmesini sağlayacak ilgi çekici bir dünya."

-Darque Yorumları

"Bu seri ilerledikçe daha iyi ve daha canlı olmaya devam ediyor."

-Night Owl Romance

"Nalini Singh, Psi-Changeling serisine yaptığı her ekleme ile yeni okuyucuları büyülemeye ve kendine çekmeye devam ediyor."

-A Romance Review

Sahip Olmak Benim

"Singh yine yaptı yapacağını. *Mine to Possess* sizi yakalıyor ve asla bırakmıyor. Bu, zaten olağanüstü olan bir serinin en iyi kitabı olabilir."

-Fresh Fiction

"Vay canına! *Mine to Possess* için en iyi tanım 'mükemmel'. En iyisinden daha iyisi olamaz!"

-ParaNormal Romance Yorumları

"Bu kitap hızlı tempolu ve sürükleyiciydi. Bir kez okumaya başladığınızda elinizden söyleyebilirim!"

-Publishers Weekly'den Beyond Her Book

"Bayan Singh'in dünya kurgusu, bu dünyayı doldurduğu karakterler kadar büyüleyici."

-Ebedi Gece

"Nalini Singh yine yaptı yapacağını. [Mutlaka okunmalı!]"

-Fallen Angel Reviews (okunması tavsiye edilir)

Buz Tarafından Okşandı

"Kaçırılmaması gereken şehvetli ve tehlikeli bir macera."

-New York Times çok satan yazarı Lora Leigh

"Harika bir şekilde geliştirilmiş karakterler ve Singh'i bir yıldız haline getiren güçlü dünya kurgusuyla sürükleyici bir okuma."

-All About Romance

"Tutku ve tehlikenin gerçekten ilham verici bir karışımıyla, bu hikaye sizi koltuğunuzun ucunda tutacak. [Kesinlikle favorileriniz arasında kendine bir yer edinecek.]"

-Romance Reviews Today

"Paranormal romantizmin en iyi hali."

-Publishers Weekly

Isı Vizyonları

"Tutku, macera ve doğaüstü olayların nefes kesici bir karışımı. Singh'in yarattığı dünyada yaşamayı diledim. Bu bir kaleci!"

-New York Times çoksatın yazarı Gena Showalter "Bu

yazar otomatik satın alma listemin en üstüne yükseldi."

-All About Romance

"Kendinizi hazırlayın çünkü . . . [Bu kitap tüm duyularınızı harekete geçirecek ve sayfaları her çevirişinizde parmaklarınızı yakacak. *Visions of Heat* işte bu kadar yoğun!"]

-Romance Junkies

Duyguların Kölesi

"Bu kitaba bayıldım! Tüm hayranlarım için okunması gereken bir kitap. Nalini Singh yeni ve büyük bir yetenek."

-New York Times çoksatan yazarı Christine Feehan

"Mantık ve duyguların heyecan verici çarpışması. Daha fazlası için can atacağınız yeni bir seriye volkanik bir başlangıç."

-Romance Junkies

"Kesinlikle öne çıkan, tamamen büyüleyici bir kitap. Her paranormal hayranı için mutlaka okunması gereken bir kitap!"

-Romance Reader at Heart

"Okurlar Nalini Singh'in bu mükemmel fütüristik gerilim romanının tadını çıkaracak ve bu büyüleyici diyardan daha fazla hikâye talep edecekler."

-Midwest Book Review

"Alternatif gerçeklik Amerika'sında geçen, okurları sayfaları çevirmeye devam ettirecek biraz da gizem içeren duygusal bir aşk romanı."

-Fresh Fiction

Nalini Singh'in Berkley Kitapları

Psi-Changeling Serisi
DUYGULARIN KÖLESİ
ISININ GÖRÜNÜMLERİ
SAHIP OLMAK İÇİN
BUZ MADENİYLE
OKŞANDI
ZEVK REHİNESİ HAFIZANIN
ATEŞİYLE DAĞLANDI
ADALET BAĞLARI

Lonca Avcısı Serisi
MELEKLERİN
KANI
MELEKLERİN
PAWN'I
(*A Berkley Sensation eSpecial*)
BAŞMELEK ÖPÜCÜĞÜ

Antolojiler
BÜYÜLÜ BİR MEVSİM
(*Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte*)
BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(*Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte*)
CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVİYOR OLMALI.
(*Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte*)

Bonds of Justice

NALINI SINGH

BERKELEY SENSATION, NEWYORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA) Inc.
tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3,
Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya
(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017,
Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda
(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg
2196,
Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitap yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

ADALET BAĞLARI

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Berkley Sensation kitlesel pazar baskısı / Temmuz 2010

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group
(USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-44223-4

BERKLEY® SENSATION

Berkley Sensation Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY® SENSATION ve "B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

<http://us.penguin-group.com>

Kayo, Cynthia, Loma, Emily ve Akbar'a

*Çünkü hepiniz harikasınız. Benim "tomodachi "m olduğunuz için
teşekkürler!*

ADALET

Psiler Sessizliği ilk seştiklerinde, duygularını gömmeyi ve sevgi ya da nefreti umursamayan buz gibi bireylere dönüşmeyi ilk seştiklerinde, ırklarını insanlardan ve Dönüşenlerden izole etmeye çalıştılar. Duyguları kucaklamaya devam eden ırklarla sürekli temas halinde olmak, kendi şartlanmalarına tutunmalarını çok daha zorlaştırdı.

Mantıklı bir düşünceydi.

Ancak pratikte bunun imkânsız olduğu ortaya çıktı. Ekonomi tek başına izolasyonu olanaksız bir hedef haline getiriyordu-Psy'lerin hepsi PsyNet'e, zihinlerini birbirine bağlayan geniş psişik ağa bağlı olabilirdi ama hepsi eşit değildi. Bazıları zengin, bazıları fakir, bazıları da kıt kanaat geçiniyordu.

İşe ihtiyaçları vardı, paraya ihtiyaçları vardı, yiyeceğe ihtiyaçları vardı. Ve Psy Konseyi, tüm acımasız gücüne rağmen, milyonlar için yeterli iç pozisyon sağlayamazdı. Psy dünyanın bir parçası olarak kalmak zorundaydı, her tarafı kaosla dolu, neşe ve üzüntünün, korku ve umutsuzluğun aşırılıklarıyla dolup taşan bir dünya. Baskı altında parçalanan Psy'lar sessizce "rehabilite" edildi, zihinleri silindi, kişilikleri silindi. Ama diğerleri başarılı oldu.

Vücudun içine bakma ve hastalıkları teşhis etme yeteneğine sahip olan M-Psy, dünyadan hiçbir zaman gerçekten elini eteğini çekmemişti. Yetenekleri üç ırk tarafından da takdir ediliyordu ve iyi bir gelir getiriyorlardı.

Psy halkının daha az güçlü üyeleri muhasebeciler ve mühendisler, dükkan sahipleri ve işadamları olarak sıradan, günlük işlerine geri döndüler. Bir zamanlar hoşlandıkları, küçümsedikleri ya da sadece hoş gördükleri şeyleri artık basitçe *yapıyorlardı*.

Buna karşılık en güçlüler, mümkün olan her yerde Konsey'in üst yapısına dahil edildi. Konsey en güçlülerini kaybetme riskini göze almak istemiyordu.

Sonra J'ler vardı.

Zihinlere girip anıları geri getirmelerine ve daha sonra bu anıları başkalarıyla paylaşmalarına izin veren bir tuhaflıkla doğan telepatlar, dünyanın ilk adalet sistemine sahip olmasından bu yana dünyanın adalet sisteminin bir parçasıydı. Her sanığın suçluluğuna ya da masumiyetine ışık tutacak kadar J-Psy yoktu - sadece en iğrenç davalara getiriliyorlardı: kıdemli dedektiflerin kusmasına ve uzun süredir yorgun olan muhabirlerin dehşetle geri adım atmasına neden olan türden davalar.

Konsej, hem insanları hem de zaman zaman gizli ve sürü huylu şekil değiştirenleri işleyen bir sisteme giriş yapmanın ne kadar avantajlı olacağını fark ederek, J'lerin sadece devam etmelerine değil, çalışmalarını genişletmelerine de izin verdi. Şimdi, 2081 yılının şafağında, J'ler Adalet sisteminin o kadar büyük bir parçasıdır ki, varlıkları hiçbir kaş kaldırmaz, hiçbir dalgalanmaya neden olmaz.

J olarak uzun süre çalışmanın beklenmedik zihinsel sonuçlarına gelince... faydalar, ara sıra yaşanan ölümcül sorunlardan daha ağır basıyor.

BÖLÜM 1

Şartlar insanı adam yapmaz. Öyle olsaydı, ilk hırsızlığımı on ikimde, ilk soygunumu on beşimde ve ilk cinayetimi on yedimde işlemiş olurdu.

-Dedektif Max Shannon'ın özel vaka notlarından

Sophia Russo, oturmuş bir sosyopatın yüzüne bakarken üç reddedilemez gerçeği fark etti.

Bir: Büyük olasılıkla, kapsamlı rehabilitasyona mahkum edilmesine bir yıldan az bir süre kalmıştı. Normal rehabilitasyondan farklı olarak, bu süreç sadece kişiliğini yok etmekle kalmayacak, onu salyaları akan bir sebze haline getirecekti. Kapsamlıların psikik duyularının yüzde doksan dokuzu da kızartılırdı. Elbette hepsi kendi iyilikleri içindi.

İki: Aktif görevden kaybolduktan sonra bu dünyadaki tek bir kişi bile onun adını hatırlamayacaktı.

Üç: Eğer dikkatli olmazsa, yakında masanın diğer tarafındaki adam kadar boş ve insanlık dışı olacaktı ... çünkü içindeki *ötekilik*, inleyene, kanayana ve merhamet için yalvarana kadar onun zihnini sıkıştırmak istiyordu.

Kötülüğü tanımlamak zor ama o odada oturuyor.

Dedektif Max Shannon'ın sözlerinin yankısı onu uçurumun fısıldayan cazibesinden geri çekti. Nedense onun tarafından kötü olarak etiketlenme fikri kabul edilemezdi. Ona diğer insan erkeklerden farklı bir şekilde bakmıştı, gözleri yara izlerini fark etmişti ama sadece vücudunun bir parçası olarak. Bu tepki, onun duraklamasına, bakışlarıyla buluşmasına ve ne düşündüğünü anlamaya çalışmasına neden olacak kadar sıra dışıydı.

Bunun imkânsız olduğu ortaya çıkmıştı. Ama Max Shannon'ın ne istediğini biliyordu.

Cesetleri nereye gömdüğünü sadece Bonner biliyor, bu bilgiye ihtiyacımız var.

İçindeki karanlığın kapısını kapatarak psişik gözünü açtı ve telepatik duyularıyla uzanarak Gerard Bonner'ın zihninin çarpık yollarında yürümeye başladı. Kariyeri boyunca pek çok ahlaksız zihne dokunmuştu ama bu seferki tamamen ve kesinlikle benzersizdi. Bu çapta suçlar işleyen pek çok kişinin bir tür akıl hastalığı vardı. Onların bazen birbirinden kopuk ve parçalanmış anılarıyla nasıl çalışılacağını biliyordu.

Buna karşılık Bonner'ın zihni derli toplu ve düzenliydi, her anı yerli yerindeydi. Ancak bu yerler ve içerdikleri anılar, sosyopatik arzularının soğuk merceğinden süzıldükleri için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Her şeyi görmek istediği gibi görüyordu, gerçekler çarpıtılmıştı, ta ki yalanlardan oluşan örümcek ağı arasında gerçeği saptamak imkansız hale gelene kadar.

Telepatik taramayı sonlandırarak, medyanın çok çekici bulduğu adamın zengin mavi irislerine bakmak için fiziksel gözlerini açmadan önce kendini toparlamak için üç saniye ayırdı. Onlara göre adam yakışıklı, zeki ve çekiciydi. Kesin olarak bildiği şey, adamın son derece saygın bir kurumdan MBA derecesine sahip olduğu ve Boston'un önde gelen insan ailelerinden birinden geldiğiydi - Carissa White'ın cesedinin caddenin ünlü geniş "yeşil" refüjlerinden birinde bulunmasının ardından takılan lakap olan Park Avenue Kasabı olduğuna dair yaygın bir güvensizlik duygusu vardı.

İlkbaharda laleler ve nergislerle kaplı olan bu yer, Carissa oraya atıldığında ağaçlar ve peri ışıklarından oluşan karlı bir harikalar diyarına dönüşmüştü; kanı kar üzerinde sert bir vurgu oluşturuyordu.

Bonner'ın kurbanları arasında şimdiye kadar bulunan tek kişiydi ve çöplüğün kamuya açık olması katilini bir anda yıldız haline getirmişti. Neredeyse yakalanmasına da neden oluyordu, sadece onu gören tanık çalışan itibaren ve sahne vardı olmuştur çok uzak uzakta için Enforcement'a işe yarar bir tarif vermek canavarı kurtarmıştı. "Ondan sonra çok daha dikkatli oldum," dedi Bonner, insanların bir yemeği paylaşmaya davet edildiklerini düşünmelerine neden olan o hafif gülümsemesiyle gizli şaka. "Herkes ilk seferinde biraz sakar olur."

Sophia, karşısındaki insanın bu numarayı beklediği için az önce "zihnini okumuş" olmasına hiçbir tepki göstermedi.

Dosyasına göre Gerard Bonner usta bir manipulatördü, vücut dili ipuçlarını ve en küçük yüz ifadelerini dahi düzeyinde bir doğrulukla okuyabiliyordu. Görünüşe göre sessizlik bile onun yeteneklerine karşı yeterli bir koruma sağlamıyordu - duruşmasının görsel kayıtlarını incelediğinde, onun diğer Psy'lara da aynı şeyi yaptığını görmüştü.

"İşte bu yüzden buradayız Bay Bonner," dedi gittikçe soğuyan, gittikçe uzaklaşan bir sakinlikle - yakında ruhunun kalan birkaç kıymığını da soğutacak bir hayatta kalma mekanizması. "Hapsedildiğiniz süre boyunca daha fazla ayrıcalık karşılığında daha sonraki kurbanlarınızın cesetlerinin yerlerini vermeyi kabul ettiniz." Bonner'ın cezası, doğal yaşamının geri kalanını Wyoming'in dağlık iç kesimlerinin derinliklerinde bulunan maksimum güvenli bir tesis olan D2'de geçireceği anlamına geliyordu. Özel bir yetkiyle kurulan D2, ülkenin dört bir yanından gelen ve normal cezaevi sisteminde kalamayacak kadar yüksek riskli olduğu düşünülen en azılı mahkumları barındırıyordu.

"Gözlerini seviyorum," dedi Bonner, medyanın "ölümcül derecede şehvetli" olarak nitelendirdiği bakışlarıyla yüzündeki ince çizgiler ağını takip ederken gülümsemesi genişledi. "Bana hercai menekşeleri hatırlatıyorlar."

Sophia sadece bekledi, konuşmasına izin verdi, sözlerinin arkasındaki duvarın diğer tarafındaki odada duran ve Bonner ile görüşmesini büyük bir iletişim ekranından izleyen profildilerin ilgisini çekeceğini biliyordu. Bir insan suçlu için alışılmadık bir şekilde, o grupta Psy gözlemcileri de vardı. Bonner'ın zihinsel örüntüleri onların ilgisini çekecek kadar anormaldi.

Ama Psy profildilerinin kimlikleri ne olursa olsun, Sophia'yı ilgilendiren Max Shannon'ın vardı. İnfaz dedektifinin Psy yetenekleri yoktu ve karşısında oturan kasabın aksine vücudu kırbaç gibi zayıftı. Şık, diye düşündü, kıvrak kaslı bir pumaya benziyordu. Yine de, başa düştüğünde, kazanan puma olmuştu - hem Bonner'ın hapisane tulumunu zorlayan şişkin güce hem de Bonner'ın sapkınlıkları ciddi bir ekonomik etki yaratmaya başladığında görev gücüne dahil edilen Psy dedektiflerinin zihinsel yeteneklerine karşı.

"Onlar benim hercai menekşelerimdi, biliyorsun." Küçük bir iç çekiş. "Çok güzel, çok tatlı. Çok kolay zedelenirdi. Tıpkı senin gibi." Gözleri kızın elmacık kemiği üzerinde düzensiz bir çizgi halinde uzanan yara izine takıldı.

Bariz tahrik girişimini görmezden gelerek, "Onları morartacak ne yaptın?" diye sordu. Bonner nihayetinde ilk kurbanının hırpalanmış ve parçalanmış bedeninde bıraktığı kanıtlara dayanılarak mahkum edilmişti. Diğer kaçırma olaylarında hiçbir iz bırakmamış, sadece ikinci dereceden kanıtlarla ve Max Shannon'ın amansız ısrarıyla bu olaylarla ilişkilendirilmişti.

"Çok narin ve çok hasar görmüştün Sophia," diye mırıldandı, bakışlarını yanağından dudaklarına doğru gezdirerek. "Hasarlı kadınlar her zaman ilgimi çekmiştir."

"Yalan, Bay Bonner." Çürümüşlüğün kokusunu alabiliyorken, insanların onu yakışıklı bulması ona olağanüstü geliyordu. "Kurbanlarınızın her biri son derece güzeldi."

"Sözde kurbanlar," dedi gözleri parlayarak. "Ben sadece zavallı Carissa'nın cinayetinden hüküm giydim. Tabii ki masumum."

"İşbirliği yapmayı kabul ettin," diye hatırlattı ona. Ve işini yapmak için bu işbirliğine ihtiyacı vardı. Çünkü-"Düşünce kalıplarınızı belli bir dereceye kadar kontrol etmeyi öğrendiğiniz çok açık." Bu, J-Corps'taki telepatların bazı insan sosyopatlarla fark ettiği bir şeydi - kendi anılarını bilinçli olarak manipüle etmek için neredeyse Psy yeteneği geliştirmiş gibi görünüyorlardı. Bonner bunu o kadar iyi öğrenmişti ki, yüzey taramasından istediğini elde edemiyordu; daha derine inmek, daha çok kazmak kalıcı hasara yol açabilir, erişmesi gereken izlenimleri silebilirdi.

Ama, diye mırıldandı içindeki ötekilik, sadece kurbanlarını bulana kadar hayatta kalması gerekiyordu. Ondan sonra . . .

"Ben insanım." Abartılı bir şaşkınlık. "Eminim sana söylemişlerdir - hafızam eskisi gibi değil. Bu yüzden içeri girip hercai menekşelerimi kazmak için bir J'ye ihtiyacım var."

Bu bir oyundu. Sığ bir mezardaki toprağın son santimetresine kadar atılmış her cesedin tam yerini bildiğinden emindi. Ama oyunu o kadar iyi oynamıştı ki yetkililer onu içeri çekmiş ve Bonner'a bir kez daha dürtülerini tatmin etme şansı vermişti. Kadının zihnine girmesini sağlayarak ona tecavüz etmeye çalışıyordu; artık bir kadına zarar vermesinin tek yolu buydu.

"Etkisiz olduğum aşikâr olduğuna göre," dedi ayağa kalkarak, "Justice'den meslektaşım Bryan Ames'i göndermesini isteyeceğim. O bir-"

"Hayır." Cilalı kaplamasındaki ilk çatlak izi, ortaya çıkar çıkmaz neredeyse örtbas edildi. "İhtiyacınız olanı alacağınızdan eminim."

Sol eldivenin ince siyah deri sentetiğini çekiştirerek bileğinin üzerinden geçirdi ve beyaz gömleğinin altına düzgünce oturmasını sağladı. "Boşa harcanamayacak kadar pahalı bir kaynağım. Yeteneklerim başka vakalarda daha iyi değerlendirilebilir." Sonra da onun kalması yönündeki emrini -ki bu bir *emirdi*- görmezden gelerek dışarı çıktı.

Gözlem odasına çıktıktan sonra Max Shannon'a döndü. "Ona göndereceğiniz yedeklerin erkek olduğundan emin olun."

Profesyonelce başını salladı ama elleri yanındaki sandalyenin sırtlığına kenetlenmişti; teni, soyu Asyalı ve Kafkasyalı karışımı gibi görünen birinin sıcak altın kahverengi tonuna sahipti. Genetik yapısının Asyalı tarafı gözlerinin şekliyle kendini belli ederken, Kafkas tarafı boy konusunda galip gelmişti; kadının görsel tahminine göre 1.80 boyundaydı.

Bunların hepsi gerçektir.

Ama etkisi parçalarının toplamından daha fazlaydı. Onda, insanların karizma dediği o tuhaf şeyin olduğunu fark etti. Psy böyle bir şeyin var olduğunu kabul etmediğini söylüyordu ama hepsi bunun var olduğunu biliyordu. Sessiz ırkları arasında bile, bir odaya girip sadece varlıklarıyla odayı ele geçirebilenler vardı.

O izlerken, Max'in tendonları tutuş gücünden dolayı derisine karşı beyazlaştı. "Seni anılarında gezdirerek tatmin oluyordu." Yara izleri hakkında bir şey söylememişti ama Sophia da en az kadar biliyordu ki Bonner için bu kadar çekici olmasında yara izlerinin büyük bir payı vardı.

Bu yara izleri uzun zaman önce onun bir parçası haline gelmişti; bir geçmişten, bir tarihten bahseden ince çizgiler. Onlar olmasaydı, hiçbir geçmişi olmazdı. Max Shannon'ın da bir geçmişi olduğunu düşündü. Ama bunu o güzel -yakışıklı değil, *güzel*- *yüzünde* taşımıyordu. "Kalkanlarım var." Ancak, mesleğinin kaçınılmaz bir yan etkisi olarak bu kalkanlar zayıflamaya başlamıştı. Eğer seçme şansı olsaydı

Ama sekiz yaşındayken ona tek bir seçenek sunulmuştu: Ya J olacaktı ya da ölecekti.

"Birçok J-Psy'nin eidetik hafızası olduğunu duymuştum," dedi Max, gözlerini dikerek.

"Evet ama sadece işimiz sırasında çektiğimiz görüntüler söz konusu olduğunda." "Gerçek hayatının" bazı kısımlarını unutmuştu ama Adalet Teşkilatı'nda geçirdiği yıllar boyunca gördüklerinin bir anını bile unutmamıştı.

Max cevap vermek için ağzını açmıştı ki, Gerard Bonner'ı yakalayıp mahkûm etmek için kendisiyle birlikte çalışan savcı Bartholomew Reuben iki profilciyle konuşmasını bitirip yanına geldi. "Erkek J'ler konusunda iyi bir fikir. Bonner'a düşünmesi için zaman ; daha işbirlikçi bir ruh haline büründüğünde sizi tekrar çağırabiliriz."

Max'in çenesi cevap verirken acımasız bir açığa sahipti. "Bu işi olabildiğince uzatacak, o kızlar onun için piyondan başka bir şey değil."

Reuben cevap veremeden başka bir profilci tarafından uzaklaştırıldı ve Sophia'yı yine Max ile yalnız bıraktı. Görevi tamamlandığında kendi ırkından olanlara katılması gerekirken kendini yerinde kalırken buldu. Ama mükemmel olmak onu güvende tutmamıştı - öyle ya da böyle bir yıl içinde ölecekti - o halde neden zihni onu büyüleyen bir şekilde çalışan bu insan dedektifle daha fazla konuşma arzusunu tatmin etmesin? "Egosu sırlarını sonsuza dek saklamasına izin vermez," dedi, daha önce bu tür narsist bir kişilikle uğraşmıştı. "Zekasını paylaşmak istiyor."

"Peki teslim ettiği ilk beden Daria Xiu'ya ait olursa dinlemeye devam edecek misiniz?" Sesi yıpratıcıydı, uykusuzluktan sertleşmişti.

Sophia, Daria Xiu'nun J'nin bu duruma sürüklenmesinin nedeni olduğunu biliyordu. Güçlü bir insan işadamlarının kızı olan Daria'nın Bonner'ın son kurbanı olduğu söyleniyordu. "Evet," dedi ona bir gerçeği söyleyerek. "Bonner psikologlarımızın üzerinde çalışmaya değer bulacağı kadar sapkın biri." Belki de Park Avenue Kasabı'nın sergilediği türden bir sapkınlık bir zamanlar Psy tarafından istatistiksel olarak yüksek sayılarda sergilenmişti ... ve artık Sessizlik tarafından tam olarak kontrol altına alınamıyordu.

Konsej halkın bilmediğini düşünüyordu ve belki de bilmiyorlardı. Ama hayatını kötülüğün puslu havasında geçirmiş bir J olan Sophia için PsyNet'teki yeni gölgeler neredeyse hissedebileceği bir dokuya sahipti; kalın, yağlı ve sinsi bir verimlilikle genişleyen sinir ağının dokusunu bozmaya başlamıştı.

"Peki ya sen?" Max onu delici bir odaklanmayla izleyerek, sanki o kıvrak zekâ yirmi yılı aşkın bir süredir sakladığı sırları ortaya çıkaracakmış gibi hissettirerek sordu. "Peki ya sen?"

İçindeki ötekilik kıpırdandı, ona yalın, ölümcül gerçeği söylemek istiyordu ama bu, Adalet'i hayatı haline getirmiş bir adamla asla paylaşamayacağı bir şeydi. "Ben işimi yapacağım." Sonra mükemmel bir Psy'nin asla söylemeyeceği bir şey söyledi. "Onları eve getireceğiz. Kimse sonsuza dek soğuk karanlıkta kalmak zorunda kalmamalı."

Max, Sophia Russo'nun sivil gözlemcilerle birlikte uzaklaşmasını izledi ve dikkatini ondan alamadı. Ona ilk çarpan gözleri olmuştu. İçeri girerken River'ın gözleri diye düşünmüştü, River'ın gözlerine sahipti. Ama yanılmıştı. Sophia'nın gözleri daha koyu, daha dramatik mavi-mor renkteydi, o kadar canlıydı ki neredeyse ağzının gür yumuşaklığını . Ama kaçırmamıştı.

Ve bu dişlere atılan bir tekme idi.

Çünkü tüm kıvrımlarına ve şiddet dolu bir geçmişin izlerini taşıyan yara izlerine rağmen o bir Psy'di. Buz gibi soğuktu ve ellerinde Gerard Bonner'inkinden çok daha fazla kan olan bir Konsey'e bağlıydı. Ama . . . Kadının son sözleri zihninde dönüp duruyordu.

Onları eve getireceğiz.

Bir yeminin ağırlığını taşıyordu. Ya da belki de duymak istediği .

Kız gözden kaybolunca dikkatini geri çekerek, geriye kalan tek kişi olan Bart Reuben'e döndü. "O eldivenleri her zaman giyiyor mu?" İnce siyah deri sentetik eldivenler, gömleğinin ve takım elbise ceketinin manşetlerinin altındaki her şeyi örtüyordu. Ellerinin arkasında daha ciddi yara izleri olduğu için olabilirdi ama Sophia Russo ona böyle bir kalkanın arkasına saklanacak türden bir kadın gibi gelmemişti.

"Evet. Onu her gördüğümde." Savcının alnında bir an için kaş çatma çizgileri belirdi, sonra canını sıkan şeyden kurtulmuş gibiydi. "Mükemmel bir sicili var, şimdiye kadar hiçbir geri çekmeyi beceremedi."

"Duruşmada Bonner'ın kendi anılarıyla dalga geçecek kadar zeki olduğunu gördük," dedi Max, mahkûmun sorgu odasından çıkarılışını izlerken. Medyanın canı sevgilisi mavi gözlü Kasap, kapı kapanana kadar kameralara baktı, gülümsemesi sessiz bir alaydı. "Aklından zoru olmasa bile, ilaçlarını biliyor - eline bir şey geçmiş olabilir, kasten kendine doz vermiş olabilir."

Bart, ağzının etrafındaki oluklar derinlemesine oyulmuş bir halde, "O piç kurusu bunu yapmaz," dedi. "Bonner'ın bir sonraki küçük gösterisi için birkaç erkek J ayarlayacağım."

"Xiu'nun bu kadar nüfuzu mu var?" Boston'da soylu bir ailenin çocuğu ve eyaletin son yıllarda gördüğü en sadist katil olan Gerard Bonner'ın davası, hafızasının neredeyse hiç silinmemiş olması dışında, duruşma aşamasında J olarak nitelendirilebilirdi.

"Sosyopatlar," demişti bir J, Max'e, sanığın zihninden işe yarar bir şey çıkaramadığına dair tanıklık ettikten sonra, "gerçeği başkalarının gördüğü gibi görmezler."

"Bana bir örnek ver," diye sormuştu Max, onca gencin hayatını söndüren katilin bir başka ağdan daha sıyrılmayı başarmış olmasına sinirlenerek.

"Bonner'ın yüzeysel zihnindeki anılara göre, Carissa White onu bıçakladığı sırada orgazm olmuş."

Bonner'ın çarpık gerçekliğinin bu mide bulandırıcı kanıtını silkeleyerek, cep telefonundaki bir e-postayı kontrol etmek için duraklamış olan Bart'a baktı. "Xiu?" diye sordu.

"Evet, görünüşe göre üst düzey Psy rütbelerinde bazı 'arkadaşları' var. Şirketi onlarla çok iş yapıyor." Bart telefonu bir kenara bırakarak elindeki kâğıtları toplamaya başladı. "Ama bu olayda o sadece paramparça olmuş bir baba. Daria onun tek çocuğuydu."

"Biliyorum." Her bir kurbanın yüzü Max'in zihnine kazınmıştı. Yirmi bir yaşındaki Daria'nın ki aralık dişli bir gülümseme, yığınla kıvrıcık siyah saç ve cilalı maun renginde bir tendi.

Diğer kurbanlara hiç benzemiyordu -onun patolojisindeki çoğu katilin aksine, Bonner beyaz, siyah, Hispanik, Asyalı ayrımı yapmamıştı. Onu çeken sadece yaşı ve belli bir tür güzelliği idi.

Bu da düşüncelerini, Max kendini geride durup izlemeye zorlarken bir katilin yüzüne gözlerini kırpmadan bakan kadına geri döndürdü. "Kurban profiline uyuyor - Bayan Russo." Sophia Russo'nun gözleri, yara izleri onu çarpıcı bir şekilde benzersiz kılıyordu - Bonner'ın patolojisinin kritik bir yönü. Kalabalığa asla karışmayacak kadınları hedef alıyordu; Sophia'nın yara izlerinin bahsettiği şiddet, onun için pastanın üzerindeki krema olacaktı. "Bunu sen mi ayarladın?" Bart'ın masayı toplamasına yardım ederken eli bir kalemi sıkıca kavradı.

"Şans eseri." Savcı dosyaları çantasına koydu. "Bonner bir taramayla işbirliği yapacağını söylediğinde, en yakın J. Russo'nun buradaki bir işi yeni bitirmiş olmasını istedik. Kendisi şu anda havaalanına doğru yola çıktı -aslında bizim bölgeye doğru geliyor."

"Özgürlük mü?" Max, New York kıyılarındaki yapay bir adada bulunan maksimum güvenli cezaevinden bahsederek sordu.

Dışarı çıkıp ilk güvenlik kapısına doğru yürürlerken Bart başıyla onayladı. "Başka bir mahkumun yüksek profilli bir kurbanın şu anda çözölemeyen sakatlama cinayetini itiraf ettiğini iddia eden bir mahkumla buluşacak."

Max, Bonner'ın şimdiye kadar bulabildikleri tek kurbanına, bir zamanların güzeller güzeli Carissa White'ın kanlı harabesine ne yaptığını düşündü. Ve Sophia Russo'nun geceleri gözlerini kapattığında ne gördüğünü merak etti.

BÖLÜM 2

Psy Konsey Üyesi ve dünyanın en güçlü kadınlarından biri olan Nikita Duncan, önündeki gizli dosyadaki biyografik verileri taradı ve ekli dijital görüntü üzerinde bir an durakladı.

Erkek insanın kendine özgü bir yüzü vardı. Keskin elmacık kemikleri, karmaşık bir genetik mirastan söz eden bir cilt ve Orta Asya'dan gelen bir ebeveyne işaret eden gözler. Ama Nikita'yı ilgilendiren Dedektif Max Shannon'ın görünüşü değildi.

Hayır, çok daha önemli bir şeyle, onun zihniyle ilgileniyordu.

BÖLÜM 3

Hasta artık PsyNet'e tek bir biofeedback bağlantısıyla bağlı değildir - zihni *tüm* bilincini nöral ağın dokusuna demirleyerek hayatta kalmıştır. Herhangi bir ayrılma girişimi sadece ölüme değil, kişiliğinin tamamen yok olmasına da yol açacaktır.

-Sophia Russo'ya ilişkin PsyMed raporu, reşit olmayan, 8 yaşında

Sophia ertesi sabah ironik bir şekilde Liberty Cezaevine girdiğinde yirmi dört saattir uyumamıştı ama ses tonunun netliğinden ve kıyafetinin şıklığından kimse bunu tahmin edemezdi. Vardığında doğrudan bir görüşme odasına alındı. Davadan sorumlu bölge savcı yardımcısı bir dakika sonra geldi.

Bundan beş dakika sonra hafızayı geri getirmeye başladı. Bonner'inkinin aksine, bu mahkûmun zihni kırk yıllık yaşam ve şiddetten başka bir şeyle dolu değildi. Bazı genç J'ler bu karmaşanın içinde kayboluyordu ama Sophia filtrelemeyi çok iyi öğrenmişti. Doğrudan söz konusu günün anılarına gitti ve ilgili dakikalardan fazlasını almadı.

İnsanlar telepatlardan ve özellikle de J'lerden şüphelenme eğilimindeydi, Psy'ların sırlarını çalacağından korkuyorlardı. Gerçek şu ki, Sophia'nın kafasında zaten başka insanların hayatlarından çok fazla parça vardı. Daha fazlasını istemiyordu, özellikle de kendisinden her zaman geri getirmesi istenen türden anıları. Bunca yıllık hizmeti boyunca sadece dört masum bulabilmişti. A.D.A.'ya "Buldum," dedi.

Mahkumdan ve avukatından beklēmelerini isteyerek, onu müdürün ofisinin dışındaki bekleme alanına götürdü. "Anıları bana yansıtabilir misiniz?"

Başını sallayarak istenileni yaptı. Bu küçük telepatik tuhaflık bir Tp'yi bir J'ye dönüştüren şeydi. Çoğu telepat kelimeleri ve/veya izole edilmiş görselleri iletebilirdi, ancak J'ler sadece geri çekilmekle kalmaz, aynı zamanda tüm anıyı sürekli bir akış halinde iletebilirlerdi. Bu A.D.A. insandı, kalkanları bariyer değildi. Bu başka durumlarda bir handikap olabilirdi.

-Bununla birlikte, bu vakanın Konsey için herhangi bir maliyeti ya da faydası olmadığı göz önüne alındığında, Psy'in baskısından kurtulmuştur.

Projeksiyonu tamamladıktan sonra "Teşekkür ederim," dedi. "Bu her şeye farklı bir bakış açısı getiriyor, değil mi?"

Cevap vermedi, adamın kendisiyle konuşmadığının farkındaydı. Konuşuyor olsaydı bile cevap vermezdi. Artık anıları "görmemeye" çalışıyordu. Bu nafile bir çabaydı ama bazen kendini biraz olsun uzaklaştırabiliyordu.

Savcı nefes aldı. "Geri dönüp tanık ve avukatıyla konuşmak istiyorum. Jet-helikopter birazdan sizi anakaraya geri götürmek için gelecek."

"Lütfen devam edin." Onun etrafta müdürü aradığını gördü. "Burası sıkı korunan bir yer. Tek başıma güvende olurum."

"Emin misin?" Endişeli bir bakış.

"Cezaevlerinde çok zaman geçiriyorum."

"Sanırım bunu yapmalısın. Pekâlâ, sekreterimin numarası sende var. Helikopter on dakika içinde gelmezse onu ara."

"Öyle yapacağım." Adam giderken başını sallayarak veda etti ve görünüşte sakın bir şekilde yerine oturdu. Ama gerçek şu ki, asla ama asla yalnız bırakılmamalıydı. A.D.A.'ya söylediği gibi, bunun nedeni fiziksel konumunun onu riske atması değildi. Onunla ilk mahkûm arasında en az dört tane çift anahtarlı, parmaklıklarla ve çelikle dolu elektronik güvenlik kapısı vardı.

Böyle soğuk, gri bir yerde tek başına otururken korkabileceği için bile değildi.

En ahlaksız şiddet ve acı dolu binlerce ana tanıklık etmişti ama kendisi korku hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Sessizlik Protokolü, Psy'ların duygularını soğuttuğu gibi deliliklerini de soğutan şartlandırma bunu sağlıyordu. Ancak Sophia'nın durumunda Sessizlik olması gerektiği kadar iyi çalışmıyordu. Ve bunu herkes biliyordu. Çoğu Psy hemen rehabilite edilirdi ama Sophia bir Adalet Psy'siydi. Ve J'ler yeterince nadir ve gerekli oldukları için küçük özelliklerine izin verilirdi.

Tabii ki, J'ler de "müstehcen" yerlerde asla yalnız bırakılmayacaktı.

Kötülüğü tanımlamak zor ama o odada oturuyor.

Max Shannon'ın acımasız sözlerini hatırlayınca bir an için eli durdu. Bunu kötülük olarak değerlendirir miydi? Belki de. Ama kısa bir an için de olsa daha iyi bir şey olmayı dilemesine neden olan bir adamla yolunun bir daha kesişmesi pek olası olmadığından, onun hareketlerini yönlendirmesine izin veremezdi. Çünkü yapmak üzere olduğu şey herhangi bir resmi kılavuzda yer almasa da, tüm J'ler gibi o da bunu iş tanımının bir parçası olarak görüyordu.

İlk çığlık dört dakika sonra geldi. Tiz ve delici olmasına rağmen kimse duymadı. Çünkü çığlık atan adam bunu sessiz bir şekilde yapıyordu, zihni onu her taraftan kuşatan beton ve harçtan çok daha acımasız bir telepatik hapishaneye kilitlenmişti.

Çığlık atarken bile hareket ediyor, pantolonunun fermuarını açıyor, ayak bileklerine kadar indiriyor, avukatının onun için kazandığı masanın boş bacağına sakladığı bir aleti almak için ayaklarını sürüyerek . Avukatı, mahkûmun bilgili bir adam olduğunu, onu yazamayacağı, araştırma notlarını tutamayacağı bir yere koymanın zalimce ve olağandışı bir ceza teşkil ettiğini savunmuştu. Avukat, bilgili müvekkilinin en temel insani ihtiyaçlardan yoksun bir köpek kafesine koyduğu küçük, çaresiz kurbandan hiç bahsetmemişti.

Ancak, kazanmaktan büyük keyif aldığı olanaklar o anda mahkûmun aklından en uzak şeylerdi. Sesi çıkmadan hüngür hüngür ağlarken eli aletin üzerinde sıkıştı, iradesi bir kâğıt gibi parçalandı. Sonra alet karnının sarkık beyaz kısmına dokundu ve ne yapmak üzere olduğunu anladı.

Bu olaydan neredeyse bir dakika sonra yere kan damladı - diş fırçasının kenarları bıçak kadar keskin olana kadar kaçak taşlara sürtülmesiyle yapılan bir silah olan sustalıdan başka bir şeyle bu tür bir hasar elde etmek zaman aldı.

Ampütasyon işlemi dayanılmaz derecede acı vericiydi.

Kısa boylu, tıknaz, siyah saçlarına hafifçe gümüş dokunmuş bir adam bekleme odasına girdiğinde her şey çoktan bitmişti. "Gecikme için özür dilerim, Bayan Russo. Jet-chopper'ınız beş dakika içinde geldi.

Ama hemen bir refakatçi gönderemedim; birkaç mahkûm avluda kargaşa çıkarmaya karar verdi."

Sophia ayağa kalktı, evrak çantası sol elinde gevşekçe tutuyordu. "Sorun değil, Müdür Bey." İçindeki ötekilik geri çekildi, görevi tamamlanmıştı. "Hâlâ programdayım."

Müdür Odess ona ilk güvenlik kapısına kadar eşlik etti. "Bu ne, bu ay buraya üçüncü gelişiniz mi?"

"Evet."

"Bu yeni davada işler iyi gidiyor mu?"

"Evet." Adam onları sondan ikinci kontrol noktasından geçirirken durakladı. "Savcılık ekibi başarılı olacağından emin."

"Sanırım ellerinde sizinle ilgili bir koz var. Sanığın zihninden anıları çekip çıkarabildiğinizde masum olduğunu iddia etmek oldukça zor."

"Evet," diye kabul etti Sophia. "Ancak, bu tür davalarda delilik ya da hafifletilmiş sorumluluk savunmaları oldukça popülerdir."

"Evet, sanırım öyle. Onların kafalarının içini göremezsin, değil mi? Yani o sırada ne düşündüklerini bilemezsiniz."

Sophia, "Sadece eylemlerine veya sözlerine atıfta bulunarak," dedi. "Eğer bu eylemler ya da sözler herhangi bir belirsizlik içeriyorsa, meydan tamamen boş kalır."

"Ve tabii ki savunma her zaman olayların görüldüğü gibi olmadığını savunur." Müdür homurdanarak kış gününün keskin ışığında dışarı çıktı. Sophia da dışarı çıkarken gözlerini kırptırdı. Işık bugün çok parlak, çok yoğun görünüyordu ve retinalarını kırık cam gibi kesiyordu.

Odess onun göz kırpmasını izledi. "Sanırım içeri girme vaktin geldi."

Çoğu insan J'lerin sadece bir aylık rotasyonlarda çalıştıktan sonra sessizliklerini kontrol ettirmek için Merkezin en yakın şubesine döndüklerini bilmiyordu. Ama Odess on yılı aşkın bir süredir hapishane sisteminin bir parçasıydı. "Her zaman nasıl biliyorsun?" diye sordu, bu on yıl boyunca ara sıra onunla birlikte çalışmıştı.

"Bu soru senin cevabın."

Başını biraz yana eğdi.

"Daha insani davranmaya başlıyorsun," dedi , kara gözlerinde hiç anlamadığı bir endişe vardı. "Başlangıçta, daha yeni

Gittiğin her yerden geri dönüyorsun, yanıtların kısa ve mesafeli. Şimdi ... aslında bir konuşma yaptık."

"Zekice bir gözlem," dedi, başını eğmesinin bir dağılma işareti olduğunu fark ederek. "Belki bir ay sonra tekrar konuşabiliriz." Koşullanmanın yeniden parçalanmaya başlaması o kadar zaman alacaktı.

"Görüşürüz o zaman."

Sophia kolay ve telaşsız adımlarla kendisini bekleyen jet-helikopterine doğru yürüdü. Mahkûmun hücrelerinde kanlar içinde yattığını fark ettiklerinde Manhattan'a varmışlardı.

Max geceyi Bonner'ın dava dosyalarının üzerinden geçerek geçirmişti, piçin bir aşamada gerçekten bir ceset teslim etme ihtimaline karşı. Aslında Kasap'ın işlediği suçların her bir ayrıntısı hafıza bankalarına asla silinmemek üzere kazanmıştı ama hatırladıklarından kesinlikle emin olmak istemişti. Onca ölüm, acı ve onca hayatı sona erdiren adamın kendini beğenmiş küstahlığı bir araya gelince, bir tür Psy şakası olması gereken bu olay için pek de iyi bir ruh halinde sayılmazdı.

"Komutan," dedi, New York Emniyeti'ni yöneten Psy'nin aristokrat yüzüne bakarak, "açık konuşabilirsem-"

"Nadiren aksini yaparsınız, Dedektif Shannon."

Çoğu insan ve Dönüşen'de Max bu ifadede alaycı bir mizah duyardı. Ama Komutan Brecht Psy'di. Bir tecavüz kurbanına, arabadan ateş eden birine baktığı gibi soğukkanlı bir bakışla bakardı.

"Yani," dedi Max, iki parmağını burnunun köprüsüne bastırarak, "beni neden bu işe soktuğunu nereden geldiğimi anlayacaksın. Psy benden nefret ediyor."

"Nefret bir duygudur," dedi Komutan Brecht, tüm modernizasyon girişimlerinden bir şekilde kurtulmuş eski moda bir dosya dolabının yanında ayakta dururken. "Siz daha çok bir rahatsızlıksınız."

Max dudaklarının mizahsız bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. En azından Brecht'i asla meselenin özüne inmemekle suçlayamazdınız.

"Aynen öyle." Mahkemeye çıkmaya hazırlanırken giydiği bembeyaz gömleğinin üzerinde kollarını kavuşturdu. "Neden bir Psy vakasıyla ilgili soruşturma yürütürken rahatsızlık vermek isteyesiniz ki?" Psy'lar son derece içine kapanıktı. Başkalarının sırlarını çalarken bile hiç duraksamadan ve vicdan azabı duymadan kendi sırlarını saklardı. Bu Max'i kızdırıyordu ama tek yapabildiği işini yapmaya devam etmekte. Bazen onların müdahalelerine rağmen kazanıyordu ve bu da her şeye değiyordu.

"Doğal bir zihinsel kalkanınız var." Komutan Brecht'in ses tonu açıktı. "Psy'nin zihinsel müdahalelerine karşı bağışıklığınızın olması kariyeriniz söz konusu olduğunda bir engel teşkil etmiş olabilir."

Max homurdandı. Gerçek şu ki, çözme oranı ve yetenek testleriyle şimdiye kadar teğmen olması gerekirdi. Ama asla olamayacağını biliyordu - Psy, Yürütme'yi kontrol ediyordu ve onların zorlama girişimlerine karşı koyma, davalarını uygun gördüğü şekilde yürütme yeteneği, onu herhangi bir güç pozisyonunda kabul edilemez bir risk haline getiriyordu.

"Dediğim gibi," diye devam etti komutan, solundaki küçük pencereden içeri giren ışık huzmesinin altında saçları yaldız gibi parlıyordu. "Bu durum, İcra'da daha yüksek bir pozisyona ulaşma yolunda bir engel olsa da, aynı zamanda bir avantaj."

"Bununla tartışmayacağım." Pek çok insanın aksine, Max'in bir davayı kapatıp kapatmadığı ya da ince bir zihinsel baskının sonucu olarak başka bir yöne bakıp bakmadığı konusunda endişelenmesine hiç gerek olmamıştı - pek çok iyi polis, o kaynayan şüphe çekirdeği, belirli bir sonuca yönlendirildiğine dair o iç gıcıklayıcı endişe yüzünden bozulmuştu. Brecht'e de aynı şeyi söylemişti. "Eğer kalkanım olmasaydı özel soruşturma işine girerdim - burada kalıp zihnimin sikilmesi listemin en başında yer almazdı."

Komutan masasına doğru yürüdü. "Kalmaya karar vermeniz New York Emniyeti için faydalı oldu, şehirdeki en iyi çözüm oranına sahipsiniz. Ayrıca, insanların dediği gibi, katır inatçısısın."

Max'e arada bir rottweiler derlerdi. Bunu bir iltifat olarak kabul etti. "Yine de beni neden bir Psy davasında istediğin sorusuna cevap vermiyor." Komutanlık bu tür davaları hep Psy dedektiflerine verirdi.

İşin içinde sadece Psy olduğu sürece Max'in bununla bir sorunu yoktu. Ama soğuk psişik ırkın bir üyesi denklemin bir parçası olduğu için insanların ve şekil değiştirenlerin eksik kalması onu çok kızdırıyordu. "Bonner'in durumu-"

"Dün gece teslim ettiğiniz rapora göre şu anda bir çıkmazda. Onun çıkmasını bekleyeceksiniz, doğru mu?"

Max kollarını açarak bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Yine de konuşmaya karar verirse hızlıca cevap verebilmem gerekiyor - bu davayı kimsenin bilmediği kadar iyi biliyorum." Kasap'ı yere sermiş olsa da görevi henüz bitmemişti; her bir kızı eve getirip acılı ailelerine bebeklerini uygun mezarlara gömebilmenin huzurunu yaşatana kadar da bitmeyecekti.

Bugün bile Carissa White'in annesi kollarına yığıldığında hafif ağırlığını hissedebiliyordu - iki hafta önce Carissa'nın pırıl pırıl Noel ışıklarıyla süslediği tertemiz küçük villalarına gittiğinde karlı bir kış gecesi idi. Bayan White kapıyı gülerek açmıştı. Daha sonra ceketini tutmuş ve ona bunun doğru olmadığını, Carissa'nın hâlâ hayatta olduğunu söylemesi için yalvarmıştı.

Ve sonra ona söz verdirdi. *Onu bulacaktı. Bunu yapan canavarı bulacaktı.*

O sözü yerine getirmişti. Ama başka ailelere başka sözler de vermişti.

Kimse sonsuza kadar soğuk karanlıkta kalmak zorunda kalmamalı.

"Bu bir sorun olmamalı." Brecht'in sözleri, başka bir Psy sesinin yankısı aracılığıyla, Max'in onu düşünmeden edemediği buz gibi varlığıyla o kadar çelişen, akıldan çıkmayan bir ifadenin anısına çarptı.

"Çalışmanı istediğim dava yüksek öncelikli, ancak Bonner davasında danışmanlık yapmak için geri dönmen gerekirse esneklik payı var." Brecht masasının arkasındaki sandalyeye kayd. "Eğer oturursanız, Dedektif." Max hemen itaat etmeyince bir duraksama oldu. "Bonner'a olan saplantınız, cinayetlerini durdurmamış olsaydınız şüphesiz can almaya devam edecek olan bir sosyopatın son buldu. Ancak, bu saplantının seni kontrol etmesine izin verisen

O parmaklıklar ardında şişmanlarken sen stresten öleceksin."

Max bir kaşını kaldırdı. "İcra psikiyatristiyle mi konuşuyordun?" "Psy olabilirim ama aynı zamanda bir dedektiftim."

Max, Brecht'in dava dosyalarını gördüğü ve adamın çok zeki bir polis olduğunu bildiği için oturdu.

"Görevi kabul etsen de etmesen de sana söyleyeceklerim bu odadan çıkmayacak." Brecht'in gözleri gri ile mavi arasında soluk bir renkteydi, çelikle kaplanmış buz parçaları gibiydi. "Bu konuda söz veriyor musun?"

"Eğer bu bir İcra meselesiyse, bu bir İcra meselesidir." Başka her şeyden bağımsız olarak, rozetine ve yaptıkları iyiliğe hala inanıyordu.

Brecht başıyla onayladı. "Geçtiğimiz üç ay boyunca, Konsey Üyesi Nikita Duncan-"

Meclis üyesi mi?

Evet, bu Max'in dikkatini çekti.

BÖLÜM 4

"-Üç danışmanını birbirinden çok farklı üç yöntemle kaybetti. Biri kalp krizi, ikincisi bir otomobil kazası, üçüncüsü ise apaçık bir intihardı."

Polis içgüdüğü devreye girince Max'in midesi bulandı. "Tasadüf olabilir."

"Tasadüflere inanır mısınız, Dedektif?"

"Diş perisine inandığım kadar."

Komutan başını salladı. "Konsey Üyesi Duncan da tasadüflere inanmaz. Halkının peşine kimin ve neden düştüğünü bulmanızı istiyor."

"San Francisco'da," dedi Max, aynı içgüdü ona yüzeyin altında basit ve açıklanamaz bir Psy vakasında insan bir polis talebinden çok daha fazlasının olduğunu söylüyordu. Ama Max doğrudan şahdamarına saldırmadı; bilgi almanın daha iyi yolları vardı. "Oradaki polisler ayaklarına basmamdan hoşlanmayacaklardır."

"Bu davanın amaçları doğrultusunda, eyalet sınırlarının ötesinde çalışma yetkisine sahip özel bir araştırmacı olacaksınız. Bu, belirli bir durum üzerinde çalışmak için özel becerilere sahip dedektifler için olağan bir uygulamadır."

Bu kadarı doğruydı. Ancak, başka bir şey de aynı derecede doğruydı. "Psy'lerin kendilerine ait bir polis gücü olduğunu duymuştum. Bir Konsey Üyesi'nin -özellikle de tüm sırları olan bir Konsey Üyesi'nin -"onların isterdim."

"Normalde, evet." Komutan küçük bir veri kristali aldı ve aralarındaki masaya koydu, Max'i her zaman, *her zaman* cevapları bulan bir polis yapan merakına sessiz bir iğneyle. "Ancak, Ok Timi başka bir Konsey üyesine sadık ve eğer bu saldırıların arkasında o Konsey üyesi varsa, Konsey üyesi Duncan gerçeği öğrenemeyecek. Kendi adamları bu görevi yerine getirmek için gerekli becerilerden yoksun olduklarını kanıtladılar."

Max Nikita Duncan hakkında bildiklerini düşündü. Zeki bir iş kadınıydı, çok para kazanan biriydi ama Konsey Üyeleri Ming LeBon ve Kaleb Krychek'in aksine, adının askeri bir operasyonla ilişkilendirildiğini hiç duymamıştı, bu yüzden Arrow Squad'ı aradan çıkardıktan sonra kaynaklarında bir boşluk bulmuş olması meşru bir gerçek olabilirdi.

"Pekâlâ," dedi, gözleri kısılmıştı. "Ama zihinsel kalkan bir yana, Konsey Üyesi'nin beni istemesinin başka bir nedeni olmalı. Beni bu kadar özel yapan yeteneklerim neler?" Yaptığı işte çok iyiydi ama San Francisco'da mükemmel polisler vardı.

"Kalkanınızı bu kadar kolay göz ardı etmeyin," diye verdi komutan. "Bir insanda karşılaştığımız en güçlü kalkanlardan biri." Psy'in onu birçok kez aşmaya çalıştığını ima eden bir onay. "Ancak, haklısınız. Başka bir şey daha var.

-DarkRiver leopar sürüsünde dostlarınız var. Konsey Üyesi Duncan bu dostluğun kendi şehrinde soruşturmayı yürütmenizi kolaylaştıracağına inanıyor gibi görünüyor."

Buz, Max'in damarlarında yavaşça yayıldı. Max'in en iyi tanıdığı şekil değiştiren erkek Clay Bennett havalı bir müşteriydi. Max, leopar sürüsünün düşmanlarını parça parça etmesine izin vermezdi; ne de olsa onlar da yırtıcıydı. Ama-"Konsey Üyesi Duncan'ın kızı DarkRiver'in alfası Lucas Hunter'la çiftleşmemiş miydi?" Sascha Duncan'ın Psy dünyasından kaçıışı ülke çapında haber olmuştu.

"Evet, ama artık herhangi kişisel ilişkileri yok."

Max duyduğunu göstermek için başını salladı ama Sascha'nın varlığı ve Lucas'la olan ilişkisi içini rahatlatmıştı. Çünkü her ne kadar yırtıcı olsalar da, kediler aileye de düşkündü. Nikita'nın insanlarını sinsice itlaf ettiklerini düşünemiyordu. "Eğer bunu yaparsam," dedi, şimdi peşini bırakamayacağını biliyordu, merakı çelik mavisini bir alev gibi yanıyordu, "tam erişime ihtiyacım olacak. Eğer Duncan'ın adamları her fırsatta engellerse, işimi yapmam imkânsız hale gelir."

"Konsey Üyesi Duncan bunu anlıyor." Brecht veri kristalini aldı ve Max'in önüne getirdi. "Burada temel arka plan bilgileri bulunmaktadır. Bununla birlikte, tahmin edebileceğiniz gibi, bazı

önemli bir hassasiyet. Bu nedenle, soruşturmanın kendine özgü Psy yönleriyle ilgili olarak size yardımcı olacak ve belirli verileri filtrelemekle görevlendirilecek bir Psy ortağıyla birlikte çalışacaksınız."

Max bir Psy danışmanına ihtiyacı olduğunu biliyordu ama Brecht'in sözlerinin ikinci kısmı elinin kristale kenetlenmesine neden oldu. "Neyin konuyla ilgili olup neyin olmadığını nasıl anlayacak?"

"O," dedi komutan, "sizinle yakın işbirliği içinde çalışacak."

"Soruyu değiştirmiyor - bu 'ortağımın' bu kararları vermek için ne gibi nitelikleri var?" Max sadece yalnız çalışmaya alışkın değildi, bu şekilde çalışmayı seviyordu.

"O bir J," dedi komutan. "On altı yaşından beri çalışıyor. Şu anda yirmi sekiz yaşında."

Beklenti omurgasını yaladı. "Adı ne?" "Sophia Russo."

Zihni hemen tepki verdi - şiddetle işaretlenmiş bir yüzdeki unutulmaz gözlerin görüntüsü, söylememesi gereken şeyleri söyleyen bir ses, tüm o buzları eritmek için kendi kaşınmasına neden olan bir vücut. İşte o zaman, ikincisinin mümkün olup olmadığını düşünürken, Brecht'in sözlerinin önemini kavradı. "On iki yıl aktif hizmet mi? Çoğu J o kadar uzun süre dayanamaz."

İcra'da geçirdiği on bir yıl boyunca en az yirmi kişiyle çalışmıştı. Her biri otuz yaşından önce emekli olmuştu ve fark etti ki hiçbirini bir daha görmemişti. Daha önce bu ona garip gelmemişti çünkü Psy'lar Noel kartı gönderecek tipler değildi ama *bir* tanesinin bile Adalet'in başka bir alanında çalışmaya başlamamış olması - ya çok iyi bir emeklilik planları vardı ya da Konsey'in kendi çalışanlarına soğukkanlı bir şekilde davrandığı düşünülürse, olasılıklar tüyler ürperticiydi. Ve Sophia Russo on iki yıldır J'ydi. "Emeklilik" yaşına gelmiş olmalıydı.

Komutan konuştuğunda Max'in ima ettiği soruya cevap vermedi, çalışma hayatlarının sonuna gelen J'lere ne olduğunu söylemedi. "Bayan Russo'nun insanlarla etkileşim konusunda hatırı sayılır bir deneyimi var; onu tatmin edici bir ortak olarak bulabilirsiniz." Bir duraklama. "Dedektif, bugün bir cevaba ihtiyacım var."

Max veri kristalini parmaklarının üzerinde oynattı. Psy için çalışmayı düşünerek ne halt ettiğinden hâlâ emin değildi.

Nikita'nın onu istemesinin gerçek nedeni buydu ama tüm saçmalıkları bir kenara bırakırsanız, değişmeyen tek bir şey vardı: O bir polisti. Nikita Duncan da bir vatandaşı. "Ben yaparım."

Sophia, Merkez'in Pittsburgh şubesinde değerlendirmesinden sorumlu M-Psy'nin karşısında oturuyordu, elleri masanın üzerindeydi, gözleri sakindi.

"M-Psy," dedi, "Liberty Cezaevi'nde bir olay olduğuna dair bir rapor var."

Bu numaraya kanmadı, cevap vermedi. Çünkü adam bir soru sormamıştı.

"O olayla bir ilginiz var mı?" "Olay neydi?"

M-Psy notlarına baktı. "Bir pedofil kendini sakatlamış."

Yüzünü ifadesiz tutmak kolaydı - sekiz yaşından beri pratik yapıyordu ve ötenazi yapılmak üzereydi. "O insan mıydı?"

"Evet."

"Belki de vicdan azabı çekmiştir," diye önerdi, o hücredeki yaratığın sadece kendisine, yakalanıp hapsedildiği gerçeğine acıdığını biliyordu. "İnsanların da duyguları var sonuçta."

"Pişmanlık duyduğuna dair hiçbir belirti yok."

En azından adam hapishane psikiyatristlerini kandırmayı başaramamıştı. "Konuşuyor mu?"

M-Psy başını salladı. "Tutarlı bir şekilde değil."

"O zaman pişmanlık duyup duymadığını bilmek imkânsız," diye cevap verdi tam bir soğukkanlılıkla. Belki de suçluluk hissetmesi gerekirdi ama tabii ki sessizdi. Hiçbir şey hissetmiyordu. Ama o mahkûmun ne yaptığını biliyordu, genç ve henüz şekillenmemiş bir ruha nakşettiği dehşetin en küçük ayrıntısını bile biliyordu. Sophia anıları çocuğun zihninden çıkarırken bile gömmüş, onu geçmişinde ancak yeterince büyüdüğünde ve buna dayanacak kadar güçlendiğinde açılacak bir haftalık bir boşlukla baş başa bırakmıştı.

Bu numaranın J özelliğiyle doğan çocuklar üzerinde işe büyük talihsizlikti. Eğer işe yarasaydı, belki de farklı bir hayatı olurdu. Belki de.

M-Psy veri tabletinde bir şeye dokundu. "Bu, geçtiğimiz yıl içinde yakın mesafede bulunduğunuz üçüncü olay."

"Sık sık hapishanelerde bulunmam gerekiyor," diye yanıtladı Sophia, aklı yirmi yıl öncesinin iyi döşenmiş bir kamarasındaki başka bir odada olmasına rağmen. "Bir olayın yakınında olma şansım sıradan bir bireye göre daha yüksek."

"J-Psy Yönetim Kurulu, yenilenmeniz gerektiğine karar verdi" -M-Psy, yetkilendirmeyi görebilmesi için veri tabletini çevirdi- "özellikle de Gerard Bonner ile son temasınız göz önüne alındığında."

"Bu konuda bir anlaşmazlığım yok." Yenileme işlemi sırasında onu dürtmüşlerdi ama Sophia ne bulacaklarını biliyordu. Hiçbir şey. Tam ya da kısmi hafıza silme işlemi J'lerde işe yaramayabilirdi ama hayatını başkalarının anılarını geri getirerek kazanan bir kadın, gerektiğinde kendi anılarını bulanıklaştırmakta çok iyiydi. "Bugün ayarlamamız mümkün mü? Yarın sabah ilk iş olarak bir davada uzman tanık olarak görünmem gerekiyor."

Rehabilitasyon olarak bilinen tam yenileme, bireyi etkili bir şekilde bitkisel hayata sokuyordu. Ancak Sophia'nın birçok kez geçtiği temel yenileme işleminin tamamlanması sadece birkaç saat sürüyordu. Buna bir de tam bir gece uykusu eklendiğinde, güneş doğduğunda tekrar en yüksek verimlilikte çalışıyor olacaktı.

M-Psy programını kontrol etti. "Sizi bu akşam altıya alabiliriz."

Ve Sophia, zaman onun için amansız bir hızla tükenirken, yarı bilinçli bir durumda birkaç saat kaybedeceğini düşündü. Ama tek söylediği, "Mükemmel." oldu.

"Başka bir mesele daha var."

Sophia bu yorum üzerine başını kaldırdı. "Evet?"

"Yönetim Kurulu sizi yeniden atadı." M-Psy, Sophia'nın elektronik bir dosya gönderdi. "Doğrudan Konsey Üyesi Nikita Duncan için özel danışman olarak çalışmak üzere seçildiniz."

İlk adım, diye düşündü Sophia, bu transferi bir bekliyordu. Çok fazla çatlak göstermeye başlayan J'ler adım adım ortadan kaldırılıyordu. Ortadan kaybolduklarında kimse bir zamanlar bu isimde bir Adalet Psy'si tanıdığını hatırlamıyordu. Kimse J'nin bir daha görülmemek üzere ortadan kaybolduğunu fark etmedi. "Görevlerim mi?"

"Konsey Üyesi Duncan sizi bilgilendirecek - yarın saat 1'de onunla randevunuz var. Mahkemeye çıkma saatiniz göz önüne alındığında, uçuşunuzu yapmakta zorluk çekmezsiniz." M-Psy ayağa kalktı. Durakladı. "Size bu konuda bilgi verme yetkim yok ama işlerinizi düzene sokmak için zamanınız olmalı."

Sophia bekledi. Kelimeler olağandışıydı, başka bir tuzak olabilirdi.

Ama konuştuğunda, ona aylardır zihninde dönüp bir sorunun cevabını verdi. "Bu yenileme sonuncusu olacak - telepatik kalkanlarınız daha fazla sıfırlamaya izin vermeyecek kadar ciddi şekilde bozulmuş durumda." Soğuk yeşil gözler onunkilerle buluştu. "Anlıyor musun?"

"Evet." *Bir dahaki sefere bir Merkez'e girdiğinde, sadece karmakarışık, boş gözlü bir kabuk geri çıkacaktı.*

BÖLÜM 5

Çocuk temel bir düzeyde zarar görmüştür. Onu kurtarmaya yönelik herhangi bir girişim, verimli bir geri dönüş garantisi olmaksızın önemli miktarda zaman ve kaynak ayrılmasını gerektirecektir.

-Sophia Russo'ya ilişkin PsyMed raporu, reşit olmayan, 8 yaşında

Komutan Brecht'le konuşmasının üzerinden yirmi dört saat geçtikten sonra Max, San Francisco'nun iç hatlar terminalindeki kapısından tek bir bavul ve endüstriyel güçte bir taşıyıcı içinde çok sinirli bir kediyle çıktı. Miyavlamaları insanların Max'e köpeklerini döven ve atlarını yorulana kadar koşturanlara mahsus dar gözlü bakışlarla bakmasına neden olmaya başlayan bir kedi.

"Max!"

Kafasını kaldırdığında, tanıdık, sarı saçlı bir figür gördü. Bavulu ve taşıyıcıyı yere bırakarak Talin'i kucağına aldı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Vay be, çok iyi görünüyorsun Tally." Yüzü sağlıklı parlıyordu, çilleri Ocak ayının keskin soğukunda bile yazın yanık tonunu korumayı başaran cildine altın sarısı bir görünüm veriyordu.

Tally'nin sağındaki yeşil gözlü adamdan bir hırıltı yükseldi, bakışları zengin, koyu tenine karşı canlıydı. "Bir kez, izin veririm. Onu bir öpersen sadece asfaltı öpmüş olursun."

Max sırtarak gülen Talin'i ayağa kaldırdı ve elini uzattı. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Clay elini sıktı. "Merhaba polis." Gözleri Max'in ayaklarına gitti.

Ve Max, çiftin yanına yaklaştıkları anda Morpheus'un tamamen sessizleştiğini fark etti. Aşağıya bakan Max, siyah saçlı öfkeli tüy yumağının Clay'e baktığını gördü. "Sanırım senin ne tür bir kedi olduğunu anlamaya çalışıyor."

Talin eğildi, kediye sevmek istercesine parmaklıkların arasından uzandı. "Yapma," diye uyardı Max, bir eli onun omzundaydı.

"Isırır."

"Tally'yi ısırıyor," dedi Clay, artık insan olmayan gözlerle kediye bakarak, "ona dişlerimi göstereceğim."

Talin, Morpheus'un alnını hafifçe okşayarak, "Şşşt, şimdi," dedi. "Sadece kapalı kaldığı için kızgın, değil mi güzelim?" Max'e bakarak, "Clay de uçuşlarda hırçınlaşıyor," diye alaycı bir şekilde fısıldadı.

Clay, "Dikkat et," dedi ama dudaklarının kıvrımı Max'in sırtmasına neden oldu. Adam gerçekten de gidiciydi.

"Onu getirdiğine sevindim," dedi Talin ayağa kalkarak. "Seni özlerdi."

"Hayır, onu besleyecek başka bir enayi bulurdu," dedi Max, eski sokak kedisinin batan gemideki farenin hayatta kalma içgüdülerine sahip olduğunu biliyordu. "Ama bunun ne kadar süreceğinden emin olmadığım için Morpheus'un da gelip dünyayı benimle birlikte görebileceğini düşündüm." Dönüşen erkek bavulunu alırken Max Clay'e teşekkür ederek başını salladı ve taşıyıcıyı aldı. "Getirdiğin için teşekkürler."

Clay, "Sizi mahsur bırakmak için oy kullandım," diye mırıldandı.

Talin kolunu Max'inkiyle birleştirdi. "Ona aldırma. Gizliden gizliye seni seviyor."

"Çok gizlice." Talin'i bu kadar mutlu gören Max'in kalbi iyi anlamda sıkıştı. Bir süre önce birkaç kayıp çocukla ilgili soruşturma sırasında yakınlaşmışlardı, ama onu yıllardır ara sıra tanıyordu, New York'ta yolları kesişmişti. Talin sorunlu çocuklarla çalışıyordu ve İcra her zaman o çocukları yakalıyordu.

Ama mesele sadece bu değildi. O ve Talin arasında hiçbir zaman dile getirmediikleri ama basitçe anlaşılan bir bağ vardı. İkisi de koruyucu aile sistemine yakalanmış çocuklardı ve bunun bırakabileceği yaraları anlıyorlardı. Bu, bunu yaşamamış birine gerçekten açıklayabileceğiniz türden bir şey değildi.

Ama Clay anladı. Max iri adamın geçmişini bilmiyordu ama Max'in Talin'le paylaştığı bağ yavaş yavaş eşiyle de kurulmaya başlamıştı. Manhattan'a son gelişlerinde Max onları yemeğe götürmüş, leoparla birlikte iyice sarhoş olmuşlardı. Talin onları bardan eve kadar sürüklemiş, tüm zaman boyunca derilerini yüzeceğine söz vermişti ama o gece ikisini de yatırmış, Max'i oteldeki kanepeye itmiş ve ona yerinde kalmasını söylemişti.

Ertesi sabah ceza olarak çaldığı hareketli rock müziği hatırlayınca sırtarak kızın vahşi saçlarına baktı. "Daireyi kontrol ettin mi?" Onlara bir süreliğine yerleştirildiği yerin detaylarını e-posta ile göndermişti.

"Fisherman's Wharf'ın yakınında," dedi Talin, "Duncan binasından o kadar da uzak değil. Güzel bir bölge, mağazalara yakın."

Clay, Max'in çantasını arabanın bagajına yerleştirirken başını kaldırıp baktı. "Sascha'nın annesi için ne yaptığını bize söylemek istemediğine emin misin?" Gözleri yine insandı ve Dark-River'in en iyi adamlarından birine yakışır şekilde keskin bir zekâyla doluydu.

"Üzgünüm, bir şey söyleyemem. Henüz söyleyemem." Max Morpheus'u arka koltuğa oturttu. "Neler olup bittiğini öğrendiğimde daha fazlasını paylaşabilirim." Hâlâ sessiz olan kedinin yanındaki koltuğa oturup kemerini bağladı ve Clay ile Talin'in binmesini bekledi. Ama . . . "Bu da ne-" Kalçasının altına uzandığında, kendini eklemleri imkânsız yerlerde olan pembe saçlı tuhaf bir oyuncak bebek tutarken buldu.

"Bu bir Metamorf," dedi Talin ona, omzunun üzerinden bakmak için dönerek. "Hayvanlara dönüşüyorlar."

"Huh." Küçük oyuncakla oynadı, mekanizmayı çözmeyi başardı ve işte, elinde inanılmaz derecede pembe bir kurt vardı. "Değişken gibi."

"Evet. Clay, Noor'un zaten en az bir düzinesi olmasına rağmen ona almaya devam ediyor." Talin onunla dalga geçerken bile parmaklarını arkadaşının boştaki eliyle birleştiriyordu. "O iri kahverengi gözlerle bir baktı mı katlanıyor."

Clay onun elini kaldırdı ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Büyük gri gözlerin için eridiğimde şikâyet etmiyorsun."

"Clay." Yüzü kızaran Talin yine de eşine bir öpücük kondurdu.

Oyunun etkisiyle rahatlayan Max koltuğunda arkasına yaslandı -hâlâ sessiz olan Morpheus'un iyi olup olmadığını kontrol ettikten sonra- ve uçağa binmeyi beklerken aldığı e-postayı düşündü. Mesaj komutanın ofisinden gelmişti.

Sophia Russo sizinle San Francisco'da buluşacak.

Beklenti içinde zonkluyordu - vücudu, kadının taşaklarını dondurma ihtimalinin daha yüksek olduğu gerçeğini kabul etmek istemiyor gibiydi

erkek/kadın anlamında onunla uğraşmaya razı olsaydı gecenin bir vakti kaçmayı tercih ederim.

Ama Max on altı yaşından itibaren hormonları tarafından yönetilmeyi bırakmıştı, sırlarla dolu gece mavisi gözleriyle bu J'nin onu en içgüdüsel yollarla çektiğİmesi önemli değİldi. Uçağı kalkmadan önce sahip olduğı zamanı kullanarak birkaç telefon görüşmesi yaptı, bunlardan biri de Bonner'la ilgili son durumu öğrenmek için Bart Reuben'a aitti. Savcının bu konuda bildirecek yeni bir şeyi yoktu ama Max Sophia'yla çalışacağından söz edince, "Onu merak ettim, biraz araştırdım," demişti.

Max ani ve güçlü bir sahiplenme duygusuyla irkilmişti. "Neden?"

"Şu eldivenler," diye yanıtladı Bart. "Onları daha önce gördüğümü fark ettim, uzun zaman önce birlikte çalıştığım bir J'de. Bir şey ifade ettiklerini biliyorum ama henüz ne olduğunu bulamadım. Ancak, çok ilginç bir şey daha öğrendim."

Bart'ın Sophia'yı araştırması fikrine verdiği beklenmedik sert tepkiyle savaşıyan Max, ses tonunu yumuşatmaya zorladı. "Seni dövmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, bir şişe malt viski yeterli olur." Arkadaşının sesindeki kahkahayı duyabiliyordu. "Görünüşe göre geçtiğimiz yıl Bayan Russo'muz, kendilerini yaratıcı şekillerde sakatlamaya karar veren bazı çok kötü insanlara yakın olmak gibi tuhaf bir alışkanlık geliştirmiş."

"Ne kadar uzun süredir J olduğu bu şaşırtıcı değİl." Bir polisin J psikolojisinin bu ara sıra cinayete meyilli "" gözden kaçırması için kasten kör olması gerekirdi. Elbette, J'lerin her zaman hedef aldıkları bireylerin doğası göz önüne alındığında, bir polis çok istekli hissetse bile, herhangi bir şeyi kanıtlamak her zaman imkansızdı, ancak Kolordu kendini çok etkili bir şekilde denetledi - insanların toplum içinde delirmeye başlaması imajları için iyi değİldi.

Bu düşünce aklından geçerken bile Max, Sophia Russo'nun yavaş yavaş deliriyor olabileceğı fikrinin kendisini rahatsız ettiğini fark etti. "Neden aktif görevden alınmadı?" Söylemesi gerekenden daha sert çıkmıştı.

Neyse ki Bart fark etmemişti. "İşinde çok ama çok iyi," diye cevap vermişti. "Ama son kullanma tarihine yaklaşıyor. Günün birinde, yıllardır birlikte çalıştığım diğer J'ler gibi o da ortadan kaybolacak."

Araba San Francisco'nun engebeli sokaklarına girdiğinde Max, Sophia'nın kendisine söylediği son sözleri düşündü ve Sophia'nın bir "son kullanma tarihi" olduğu dşnncesiyle karnında hafif bir öfke ateşi hissetti.

Sophia, modasının geçtiğine karar verildiğinde rehabilitasyon emrini imzalayacak olan egzotik görünümlü kadının karşısına oturdu. Bu durum onu sadece entelektüel düzeyde bile olsa endişelendirmeliydi ama Sophia şu anda pek fazla etkilenmiyordu.

Yenilenmeden bu kadar kısa bir süre sonra, zihni berraklığıyla delinirken, gerçekler inkar edilemezdi: PsyNet'e karşı kalkanları kaya gibi sağlamdı -tüm J'lerin bu beceride ustalaşana kadar acımasızca eğitilmelerinin basit bir nedeni vardı- ama onu günlük olarak koruyan kalkanlar, telepatik korumaları kağıt inceliğindeydi. Herhangi bir olay yıkıcı bir zihinsel dalgayı tetikleyebilirdi.

Sonuçlar şok ve psişik parçalanmadan lme kadar değişebilir.

Konsey yesi Nikita Duncan, Sophia psişik bir çöküş yerine ani ve toptan bir ölümü tercih edeceğini düşünürken masasındaki dosyadan başını kaldırdı. Her şeyin ani, parlak bir acı patlamasıyla sona ermesi, kendini zayıflamış ve hiçbir şeye sahip olmayanların merhametine kalmış bulmaktan çok daha iyiydi. Hayatında bir kez çaresiz kalmıştı; bir daha asla o duruma düşmesine izin vermeyecekti.

"Bayan Russo"-Konsey yesi Duncan'ın sesi netti-"Sanırım bu sabah bir mahkemeniz vardı?"

Sophia hiç duraksamadan, "Saat dokuzdaydı," dedi. "On buçukta işim bitmiş ve buraya doğru yola çıkmıştım."

"Size e-posta ile gönderdiğim dosyayı okuma fırsatınız oldu mu?"

"Evet, uçakta üzerinden geçtim." şey, zamanının çoğunu birlikte çalışacağı adamın küçük dijital görüntüsüne bakarak geirdiğiydi, hiç tanımadığı bir adamın

hayatının geri kalanında tekrar görmeyi umuyordu.

Fotoğraf bu yılın başlarında çekilmişti ve fotoğrafçı deklanşöre basmadan hemen önce güldüğünü gösteren bir şeyler vardı, o kalkık gözler içeriden aydınlanıyordu. Wyoming'deki sorgu odasının dışında karşılaştığı asık suratlı adamla bu görüntü arasındaki fark onu büyülemişti.

"Herhangi bir sorunuz var mı?" Nikita sordu.

"Bu aşamada değil - görev basit görünüyor." Kendisine sadece imkânsız değil, aynı zamanda geri dönülmez bir deliliğe giden çatlak ve çarpık yolda yürüyüp yürümediğini merak ettirecek kadar aşırı derecede imkânsız düşünceler düşündüren bir insanla eşleştirildiği gerçeği dışında.

Nikita'nın gözleri jet parçalarına dönüştü, sert, kesici. "Devam etmeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum, benim herhangi bir 'olay' istemiyorum."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Konsey Üyesi." Sophia yüzünü ifadesiz tuttu; bu bir kurmacaydı ama onu biraz daha hayatta tutacak bir kurmacaydı. Max Shannon'la tekrar konuşabilecek, ruhunun, kişiliğinin unutulmuş son parçacıklarını beklenmedik ışık kırıntılarıyla parıltıdan şeyin ne olduğunu öğrenebilecek kadar uzun bir süre. Aynı zamanda, ötekilik onun akıllı olduğunu, onunla ilgili her şeyi keşfedeceğini ve öğrendiğinde geri döneceğini fısıldıyordu. Bu canını yakacaktı. Ve içindeki kırık kız, Sessizliğin ötesinde saklı olan sır, yorulmuştu, acı çekmekten çok yorulmuştu.

Nikita küçük bir duraksamadan sonra, "Söylemem gerekeni söyledim," dedi. "Kuralları çiğnersen bedelini ödersin."

Sophia bunun boş bir tehdit olmadığını anlayacak kadar Nikita'yı tanıyordu. Konsey Üyesi'nin zihinlere psişik silahların en ölümcül -ve eğer isterse en acı verici- olanlarını bulaştırabilen viral bir verici olduğu söyleniyordu. "Anlaşıldı." Ayağa kalkarak ajandasını aldı. "Doğrudan davayla olmayan bir sorum var."

Nikita bekledi.

"Amirime göre beni özellikle istemişsiniz." Sophia, Nikita'nın onun adını bildiğinden bile haberdar değildi. "Bunun bir nedeni var mıydı?"

"Seni kullanmak, tamamen işlevsel bir J'yi sistemden çıkarmaktan daha mantıklıydı." Güzel, pragmatik sözler.

Bir şey hariç.

Sophia Nikita'nın yalan söylediğini biliyordu.

Daireye vardıklarında Max'in Bonner'a geri dönmüştü; yolda birkaç malzeme almak için durmuşlardı. Kendini bu konudan uzaklaştırmaya çalışarak, piçin bir kez daha herkesi kendi dümen suyuna soktuğunu bilmenin tatminini yaşamasına izin vermemek için, Talin kısa süre önce hapsedilmesine hâlâ kızgın olan Morpheus'la oynarken dairenin etrafına bakındı. Ancak kedi ödüllerinin akıllıca kullanımı ve Talin'in okşayan elleri, somurtan canavarı kendine getiriyor gibiydi.

"Beklediğimden daha güzel bir yer," dedi Clay'e. Büyük bir yatak odası, oturma alanı, mutfak ve banyo. Ve pencereleri vardı. "Sanırım özel dedektif olmak, dedektif olmaktan daha çok kazandırıyor."

Clay, Max'in yanına, yemek odasının yanındaki pencereye doğru yürüdü. "Buradan manzara güzel. Sabahları çok yoğun sis oluyor ama gün doğumu muhteşem oluyor."

"Evet." Max sesini alçaltarak, "Jon nasıl?" diye sordu. Genç kaçırılmış, bir Psy laboratuvarında tutulmuş ve kurtarılmadan önce işkence görmüştü. Max'in son duyduğuna göre, yaptığı numaralarla Talin ve Clay'in sinirlerini bozuyormuş.

Clay sırtıttı. "Hâlâ ukala bir ergenim."

"Yani, normal mi?"

"Evet. Genç baskın dişilerden birine aşık olmuş, zavallı yavru. Onun kıcını tekmelemeyerek kendisine ne kadar iyi davrandığının farkında değil."

Max sırtıttı, içinde ezici bir dalga rahatladı. "Eminim onun çok sevimli olduğunu düşünüyordur."

Clay homurdandı. "Bence bu daha çok 'lanet olsun, o bir bebek, ona zarar veremem' gibi bir durum. "

"Ah." Max çocuğu hissederek yüzünü buruşturdu. "Bu ısıruk olmalı."

"Uh-huh." Clay'in yüzünde kedigillere özğü bir ifade belirdi. "Ama biliyorsun, çok kararlı biri. Birkaç yıl sonra kim bilir neler olacak."

"Max?"

Talin'in sesine bakarken Morpheus'un onun kucağında mırıldandığını gördü. Nankör sokak kedisi Max için hiç mırlamamıştı. Tek aldığı koklama ve hırlamaydı. "Öyle mi?"

"Onu bizimle birlikte eve götürmemi ister misin?" Endişeli yüz hatları belirginleşti. "İçerideki bir kediye benzemiyor."

Max, Morpheus'un yerine kaşlarını çatı. "Kesinlikle değil. Gün içinde buradan çıkmanın bir yolunu bulacaktır." Ve muhtemelen eve zaten muazzam olan koleksiyonuna ekleyeceği birkaç yeni yara iziyle dönecek.

Talin hain kediye kulaklarının arkasından kaşdı. Morpheus'un gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Eh," dedi Max'in iddiasından kuşkulanır gibi, "eğer biraz yeşillik özlemi duymaya başlarsa, nerede yaşadığını biliyorsun."

Max, "Morpheus'un en sevdiği hobi çöp kutularıdır - sanırım bir ormanda anevrizma geçirirdi," diye mırıldandı. "Gerçekten mırıldanıyor mu?"

"Tabii ki öyle. Kedilere nasıl davranılacağını bilirim." Sadece eşini hedef alan boğucu bir bakış.

Max topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, kendini bir röntgenci gibi hissediyor ve dürüst olmak gerekirse biraz da kıskanıyordu. Böyle sevmek için sağ kolunu verirdi... böyle sevmek için. Ama gerçek şu ki, o kadar derin bir kırılğanlığa sahip değildi ve bunu bilecek, tutamayacağı sözler vermeyecek kadar dürüsttü.

Ayrıldıklarında bir kadın onu yanağından öpmüş ve "Kalbinin anahtarını uzun zaman önce attın, değil mi Max?" demişti.

O gece gülümsemişti, çünkü saygı duyduğu bir kadındı, iyi bir arkadaş olarak kalan bir kadındı, ama daha sonra merak etmişti -Atmış mıydı yoksa kilit kalıcı olarak yamulmuş ve açılmaz hale mi gelmişti?

Kapı zilin gizli çınlaması havaya, düşüncelerine karıştı. "Ben bakarım." Karşıya geçerek kapıyı açtı.

Ve pırıl pırıl bir körfezin kıyısındaki bu sis şehrine ayak bastığı andan beri onu beklediğini biliyordu.

BÖLÜM 6

Bir insan ya da şekil değiştirenle, hatta yetersiz kalkanlara sahip bir Psy ile ten tene temas, telepatik korumalarınızdan geriye kalanları yok edebilir. Tüm fiziksel temaslardan kaçının.

-J Kolordusu Tıp Bölümü'nden Sophia

Russo'ya tavsiye mektubu

Sophia, Max Shannon'la daha önce tanışmış olsa da onun görsel etkisine hazırlıksızdı. Bazı kadınların sahip olmak isteyeceği türden bir adamdı, diye düşündü, kariyeri boyunca bu tür kadınlarla birkaç kez karşılaşmıştı. Onu bir kupa, gösteriş yapılacak bir ödül olarak görüyorlardı; vahşi bir fırtınayı dizginlemeye çalıştıklarının farkında bile değillerdi.

Max güzel olmasına rağmen, onu daha narin bir güzelliğin sınırlarını aşmaktan kurtaran şey, çene hattının inatçı sertliği, bakışlarındaki korkusuzca yetişkin ifadesiydi. O gözler Max Shannon'ın boşluğa baktığını ve ruhunda ondan bir parçayla geri döndüğünü söylüyordu.

Sonra konuştu ve kadının dikkatini o biçimli dudaklara çekti. "Sophia." Bir elini kapının pervazına dayamıştı ama ona uzatmak için aşağı çekmedi.

Bu jesti takdir etmişti; ellerini sıkmayı reddettiğinde birçok insan bunu hakaret olarak algılamıştı ve bu nezaketin ona her şeye mal olabileceğini asla fark etmemişlerdi. "Geldiğimi size haber vermem gerektiğini düşündüm. daireye yerleştirildim."

Max sağına baktı. "Bu işleri kolaylaştırır." Kolay sözler, ama ses tonu başka bir şey söylüyordu.

"Sizi gözetlemeyeceğim, Bay Shannon." Onda okuduğu meydan okuma karşısında içinde uzun süredir uykuda olan bir şey kıpırdandı. "Dürüst olmak gerekirse, kişisel faaliyetleriniz ne beni ne de Konsey Üyesi Duncan'ı ilgilendiriyor." Tam olarak doğru değildi. Nikita, Max Shannon'ın özel hayatını umursamıyor olabilirdi ama Sophia kendini, bir İnfaz dedektifinin esrarengiz maskesinin ardındaki adamı tanımaya mecbur hissediyordu.

Max'in dudaklarına bir gülümseme dokunmuştu ama önemli olan gözleriydi. Onun her hareketini, her davranışını hesapladığını söyleyen o bıçak gibi keskin parıltıyı hiç kaybetmediler. "Beni sadece dedektiflik yeteneklerim için istiyorsun, öyle mi?"

Bu son derece ciddiyetsiz soruya nasıl cevap vereceğini bilemiyordu; yetişkinlik hayatı boyunca insanlarla uğraşmıştı ama kendisinde bu kadar tuhaf bir *hayranlık* uyandıran biriyle hiç karşılaşmamıştı. Ona bakışıyla başlamıştı ama artık tamamen bağımsız bir şeydi. Ve bir yenilemeden hemen sonra bu kadar güçlü olması, telepatik kalkanları sonsuza dek kırılmadan önce sandığından çok daha az zamanı olduğu anlamına geliyordu.

O anda Max'in arkasında biri konuştu ve Max kolunu kapı pervazından indirerek döndü. Sophia o zaman odadaki diğer iki kişiyi gördü. Bir insan kadın ve insan *olmadığı* belli olan bir erkek. Çift dışarı çıkıp sağında dururken Sophia bir adım geri çekilip soluna döndü.

"Clay, Talin, bu benim ... ortağım" -kasıtlı olduğunu bildiği bir duraklama- "Sophia Russo."

Adam başını salladı, kadın ise gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Sophia başını sallayarak cevap verdi, bu Talin'in nasıl olup da yırtıcı olduğu tartışmasız olan bir erkeğin yanında bu kadar sakin durabildiğini merak ediyordu. Ve burası San Francisco olduğuna göre, sadece iki olası sonuç vardı; yeşil gözlü adamın kaslarıyla çelişen bir akıcılıkla hareket ettiğini hesaba kattığınızda sadece bir sonuç. Onu. "Siz DarkRiver üyesi misiniz?"

"Şehirde yeni olmalısın," dedi Talin, saçlarını geriye atarak sonbahar renklerinde düzensiz cam boncuklardan yapılmış sallantılı bir küpeyle süslü kulağını ortaya çıkardı. "Çoğu insan Clay'i tanır."

"Daha önce San Francisco'ya gitmiştim," diye yanıtladı Sophia, boncukların tuhaf şekilleri ve bir araya getirilme biçimleri ilgisini çekmişti. Hiçbir uygunluk, hiçbir mükemmellik yoktu. "Ancak, neredeyse sadece insanlarla ve Psy'lerle ilgileniyorum." Değişkenler sadece kendi ırklarından olanları ilgilendiren tüm suçlar üzerinde yetki sahibiydi.

Max bir omzunu kapı pervazına yaslayarak, "Sophia bir J," dedi.

Canlı mavi gömleğinin kıvrılmış kollarının ortaya çıkardığı kordonlu ön kollarına dikkat etti, en küçük hareketleri bile kolaylıkla yapabildiğini fark etti - bu adam, diye düşündü, duygusal ırkların çoğunun tercih ettiği alçak arabaların şık hatlarına sahipti.

O anda bakışları onunkilerle çakıştı ve bakışlarındaki soru, hepsinin ondan bir şey beklediğini fark etmesini sağladı. Garip, açıklanamaz bir şekilde samimi hissettiren teması keserek soluna doğru bir adım attı. "Sizi ziyaretinizle baş başa bırakayım. Dedektif Shannon, başlamaya hazır olduğunuzda bana haber verirsiniz sevinirim."

"Şimdi başlayabiliriz," diye araya girdi, hâlâ kapının pervazına karşı tembel tembel duruyordu. Onu Wyoming'de görmemiş olsaydı, "güvende" olduğuna inanmak için kandırılabilirdi. Ama onu o hapishanede görmüştü. Sadece bu da değil, Park Avenue Kasabı'nın inatçı ve amansız takibini anlatan dosyayı da okumuştı. Durgun cazibenin altında yatan tehlikeyi biliyordu.

"O halde sizi yalnız bırakalım." Talin adındaki kadın öne çıkarak Max'i yanağından öptü ve Sophia'nın görüş açısını kapattı. "Ama bizimle akşam yemeği yiyeceğinizi umuyordum," dedi ve Sophia'yı da davete dahil etmek için döndü.

Sophia sol elinin parmaklarını avucunun içine doğru kıvrırken Max saatine baktı. Talin'in az önce yaptığı şey, o kolay temas . . . sıradan bir şeydi. İnsani. Ve Sophia'nın, varlığı ve dikkatli bakışları içindeki isyan ateşini körükleyen bu polisle arasındaki uçurumun acımasızca farkına varmasını sağlamıştı.

"Saat neredeyse üç oldu," dedi Max, sesi alçak ve yumuşaktı - ve Sophia'nın tenine karşı rahatsız edici derecede aşındırıcıydı, "akşam yemeğini yedi gibi yemeye ne dersin? Zaten o zamana kadar mola vermeye hazır oluruz." Çok fazla şey gören o gözlerden Sophia'ya bir bakış. "Bu senin için uygun mu?"

Sosyal daveti geri çevirmesi gerekirken neden "Evet, iyi olur," dediğini bilmiyordu. Max'e verdiği yanıtın da açıkça gösterdiği gibi, Psy'ların en mükemmeli olma çabalarında başarısız olmuştu. Ama hiçbir şekilde bir insana benzemiyordu. Hatta büyük olasılıkla, çoğu insandan daha az "insan" dı.

Kardeşleri, beyinde depolanan görüntülerin aşındırıcı asidi tarafından ruhu yıpratılmıştı.

Clay veda ederken sesi Talin'in yumuşak tonuna karşı derindi. Çift ayrılırken, leopar erkeğın eli eşinin belindeydi, Sophia kendini Max'in siyaha yakın algısal gözlerinin tek odağı olarak buldu, kalkanları sıyırmaya, en derine gömülmüş gerçekleri ortaya çıkarmaya alışkın bir adamın gözleri. "İçeri gel," dedi, "evinden bir şey alman gerekmiyorsa? Ayrıntıları gözden geçirmeli, aynı sayfada olduğumuzdan emin olmalıyız."

"Evet, ajandamı geri alacağım." Kalp atışları düzensizleşmesine rağmen kelimeler sakın çıkmıştı. "Sadece bir ya da iki dakikamı alır." Kapısına doğru adım atarak içeri girdi ve sehpanın üzerine bıraktığı küçük çantayı aldı. Doğruca geri dönmesi gerekirdi ama nefes almak ve PsyNet kalkanlarını son zamanlarda yenilenmesinin başladığını gösterebilecek küçük kırılmalara karşı kontrol etmek için bir dakika ayırdı.

Her şeyin şimdilik yolunda gittiğinden ve sırlarının çok fazla şey gören bir polise karşı güvende olduğundan emin olarak Max'in evine gitti. Yaşam alanı boştu. Kendi notlarını almaya gittiğini varsayarak kapıyı kapattı ve pencerenin yanındaki yemek odasındaki küçük masaya oturdu.

Çantasını henüz açmıştı ki, kocaman siyah bir kedi karşıdaki sandalyeye atladı, ön patilerini masanın üzerine koydu ve bir gri, bir kahverengi gözüyle ona baktı. Fiziksel olarak irkildi ama yine de tepkisini kontrol altında tuttu - şartlanmasının bu yönü artık onun bir parçasıydı ve bunu sürdürmek için fazla çaba harcaması gerekmiyordu.

Kedi ona bakmaya devam etti.

Yaratığın dokunulduğunda ne yapacağını merak ederek bir elini uzattı ve parmaklarını burnuna götürdü. Eldivenin deri sentetiğini kokladıktan sonra tekrar ona bakmaya başladı.

"Morpheus'u görmezden gel." Max odaya geri döndü ve kediyi kucağına alarak kolayca yere bıraktı. Kedi kuyruğunu havaya uzaklaştı. "İnsanları dikizlemeyi seviyor."

"Anlıyorum." Kendisini Max'in hareketlerini takip ederken buldu; Max mama kabına biraz kedi maması ve su koyuyordu. Üstünü değiştirmişti

Kot pantolon ve kollarını açıkta bırakan siyah bir tişört, ten renginin altın sıcaklığıyla sade bir kontrast oluşturunuyordu. "Bonner'dan başka bir haber aldınız mı?"

Başını sallayıp ayağa kalkarken siyah saçları alına döküldü. "Hayır." Tek bir sert kelime. "Piç herif muhtemelen bizim ona sürünerek geri dönmemizi bekliyordur."

"Uzun süre bekleyecek."

Şaşkınlıkla, "Sürünürsem cesetlerin yerlerini söyleyeceğini bilsem hiç tereddüt etmeden yapardım," dedi.

Bu cevap onun kişiliğine yeni bir karmaşıklık katmış, içindeki hayranlığı daha da artırmıştı. "Çoğu erkek, özellikle de İcra'da kariyer yapmak isteyenler, bunu gururlarına yapılmış bir hakaret olarak görür."

"Verdiğin sözleri tutamıyorsan gururun bir anlamı yoktur." Bu şifreli açıklamayı yaptıktan sonra ellerini yıkadı, bir havluya sildi ve gelip onun karşısına oturdu. "Her şeyden önce" -tümüyle polis, kapıda gördüğü aldatıcı cazibeden eser bile yok- "işte bildiklerim." Durumu özetledi. "Başka bilginiz var mı?"

"Sanmıyorum." Kendini ajandasının ekranına konsantre etti. "Özetinizden anladığım kadarıyla, bize aynı dosyalar verilmiş." Ancak onunkinde Max Shannon'ın şifreli bir dosyaya kaydettiği bir görüntüsü vardı.

Max koltuğunda arkasına yaslandı ve kız gözlerini ona dikene kadar konuşmak için bekledi. "Herhangi bir sahneye gittin mi?"

"Hayır. Kenneth Vale'in - görünürde intihar eden kişinin - dairesi, herhangi bir adli inceleme söz konusu olduğunda işe yaramayacağı noktaya kadar tehlikeye atıldı," dedi Konsey Üyesi Duncan ile kontrol ettikten sonra. "Ancak, Vale'nin kişiliğine ışık tutması ihtimaline karşı Konsey psikologlarına inceleme şansı vermek için bozulmadan bırakıldı. İntiharı alışılmadık bir vaka olarak değerlendiriliyor."

Max gözlerini kıstı. "Kendini asmak için kullandığı yöntemden mi bahsediyorsun?"

"Evet." Sophia, bir adamı böylesine uzun ve dolambaçlı bir ölüm şeklini seçmeye iten şeytanları hayal bile edemiyordu.

ölümünü seçti. "Dairesine giriş şifreleri bana verildi."

"Güzel, gidip bir bakalım. Sanırım kalp krizi kurbanının dosyasında yakıldığına dair bir şey yok," dedi Max sandalyesini geriye .

"Kanından örnekler alırlar, kontrol ederlerdi-"

"New York'tan Nikita'ya e-posta gönderdim," diye araya girdi Max, "ona bunu sordum. Görünüşe göre örnekler gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş."

"İlginç."

"Öyle değil mi?" Parmağını masaya vurdu ve bu huzursuz bir hareket değildi. "Peki ya üçüncü olası kurbanın kaza yaptığında kullandığı araba?"

"Şehirdeki özel bir tesiste tutuluyor."

"En azından bu da bir şeydir." Kaşlarını çatarak sandalyesini daha da geriye yatırdı. "Nikita kazadan sonra birkaç hafta beklemek yerine bizi hemen arasaydı daha iyi olurdu ama sanırım bu işi kendi başına halledebileceğini düşündü."

Sophia onun sözlerine konsantre olamadı, dikkati tamamen başka bir şey tarafından tutuldu. "Böyle yapmaya devam edersen düşeceksin."

Ona eğlenen bir bakış atarak tehlikeli dengeyi korumaya devam etti. "Eskiden koruyucu ailelerimi çıldırtırdım."

Koruyucu aile sisteminde bulunma konusundaki açıklığı beklenmedikti. Ve bu Sophia'nın isyan tohumlarına teslim olmasına, mükemmel bir Psy'nin asla sormayacağı bir soru sormasına neden oldu. "Bir aileyle uzun süre birlikte olmadın mı?"

"Hayır, en uzun altı ay oldu," dedi ve sandalyesini dört ayağının üzerine yatırdı. "Nikita'nın teknisyenlerine aracı kontrol ettirdiğini varsayıyorum?"

Başını salladı, içinde garip bir farkındalık oluşmuştu. Max'in de ailesi yoktu, gerçekte yoktu. O da kendisi gibiydi, en azından bu yönden. Bunu onunla, ilk karşılaşmalarından beri onu *görüyor* gibi görünen bu adamla paylaşmak istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu, başka bir bireyle bağ kurma konusunda hiçbir kapasitesi ya da deneyimi yoktu. "Evet," dedi onun yerine, ne kadar uzak, ne kadar insanlık dışı olduğunun sert bir şekilde farkındaydı ... sanki çoktan ölmüştü.

"Ancak, Meclis Üyesi Duncan, gerekli olduğunu düşünüyorsanız bağımsız bir rapor almak için gereken harcamayı onayladı."

"Buna tamirci ile konuştuktan sonra karar vereceğim." Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı, vücudunun kokusu -sabun, sıcaklık, daha karanlık bir şey- kadının duyularına yayıldı. "Ama önce Vale'nin dairesi."

"Pekâlâ." Ayağa kalktı, hareketlerinin onunki zarif olmadığını farkındaydı - vücudu sarsıntılı, bağlantısız hissediyordu. "Elbisemi değiştirmem için bana biraz izin verirsiniz."

"Bu sabah mahkemen mi vardı?" Adam kapıyı açmak için uzandı, bu hareket kadının bir an duraksamasına neden oldu. Erkekler onun için asla böyle şeyler yapmazdı. Bunun nedeni Psy olması değildi; çok sayıda erkeğin aynı şeyi otomatik olarak tüm dişiler için yaptığını görmüştü. Ama her zaman yüzünde taşıdığı şiddetten kendilerini uzak tutmak ister gibiydiler - sanki bunun yakalanmasından korkuyorlarmış gibi.

"Sophia?"

Çok uzun süre sessiz kaldığını fark etti. "Evet?"

"Dava nasıl gitti?"

"Her zaman olduğu gibi," dedi, kim olduğunu ve ölene kadar kim olacağını sürekli hatırlatan eldivenli elleriyle kapısının kilidini açarken - isyan etme, onu özgür bırakmayı reddeden bir geçmişin zincirlerini kırma ihtiyacı ne olursa olsun, onun için başka bir yarın olamazdı. "Yargıç ve jüriye gördüklerimi anlattım. Tek yaptığım bu."

BÖLÜM 7

Babalarını tanıyan erkekler, tanımfarklı yaratıklardır. O göz bağıını koparmanın zamanı geldi.

-Max Shannon'dan Bartholomew Reuben'e e-posta

Max, Sophia'nın dairesinde kayboluşunu izledi ve tuttuğunun farkında olmadığı bir nefes verdi. Kadın onu etkilemişti, buna hiç şüphe yoktu. Ve öyle bir etkilemişti ki, duygusal mesafesini korumakla ilgili tüm düşüncelerini alaya almıştı.

Kafasında dönüp duran bu gerçeğe yatak odasına dönerken, bavulundan siyah bir rüzgârlık aldı. Cep telefonunu içine sokması ve omuz silkmesi sadece birkaç saniye sürdü - dışarı çıkarak Sophia'nın kapısının karşısındaki duvara yaslandı ve onun üstünü değiştirmesini bekledi. Sakinleşmek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Ve gerçeklerle yüzleş.

Vücudu Sophia Russo'nun sadece fikrini değil, gerçekliğini de daha çok sevmişti. Yemyeşil, şehvetli dudakları, bir erkeği Tanrı'ya şükrettiren kıvrımları vardı ve o kadar güzel kokuyordu ki, leoparların eşlerine yaptığı gibi yüzünü boynuna gömmek istedi. Ama bir zamanlar ona River'ın gülen bakışlarını hatırlatan o gözler ... tamamen düzdü, o kadar cansızdı ki bir otomatla konuşuyor olabilirdi.

Çoğu Psy'de bu eksikliği duygusuz kişiliklerinin kaçınılmaz bir yan etkisi olarak kabul ederdi ama Sophia'da bunun dikkatle kurgulanmış bir yalan olması gerektiğini biliyordu. Çünkü Sophia Russo'nun gördüğü şeyleri gören, kötülüğün kana bulanmış ayak izlerinde yürüyen hiç kimse bundan zarar görmemiş olamazdı.

Duyguları basitçe gömülmedikçe değil, varoluştan çıkarılmadıkça.

O anda kapı açıldı ve düşüncelerinin merkezindeki kadın ortaya çıktı. Kadın kot pantolon ve gri bir sweatshirt giymiş, adamın takıntı haline getirmeye başladığı kıvrımlarını örtüyordu.

Eşofmanın altında beyaz bir tişörtün kenarını görebiliyordu, kot pantolonunun paçasının altından ise düz siyah spor ayakkabıları görünüyordu.

"Bu uygun mu?" diye sordu. "Garaja gitmek için de vaktimiz olabileceğini düşündüm."

Bakışlarını kadının giysileri üzerinde değil, omuz hizasındaki saçlarının yumuşak bukleleri üzerinde gezdirdi. Zengin bir kömür karası olan bu bukleler, bir erkeği ellerini bu yumuşaklıkta birleştirmeye, onu kendine çekmeye ve dişlerini -zarif bir dikkatle- o dolgun alt dudağa batırmaya teşvik ediyordu. "Evet." Boğuk bir sesle çıktı.

Sanki adamın ses tonundaki gerginliği fark etmiş gibi tereddüt etti ama söylediği sözler pragmatikti. "Konsey üyesine arabadan e-posta göndereceğim, baş teknisyenin geleceğimizi bilmesini sağlayacağım." Eline ameliyatla takılmış gibi duran o küçük bilgisayar aygıtını aldıktan sonra kapısını kilitleyerek onun yanına geçti, başı omzuna bile değmiyordu.

"Boyun kısa." Onu hiç sorun yaşamadan kolunun altına ve vücuduna yaslayabilirdi.

Sophia neredeyse duracaktı. "Bu tür bir gözlem tüm kültürlerde kabalıktır."

Omuz silktili ama kız adımlarını yumuşatmadan önceki sarsak hareketini fark etmiş, çıkarımlarını düşünmüştü -Psy, provokasyon ne olursa olsun mümkün olduğunca az tepki vermeye özen gösterirdi. Ve Max havaya girdiğinde provokasyon konusunda çok ama çok iyiydi. "Kısa boylu iyi görünmediğini söylemedim."

"Ben büyük büyük büyükannemin 'geri dönüşü' olarak adlandırılan biriyim," dedi Sophia, sesi saf kadınsı donuktu. "Aynı vücut tipine sahipti. Ben asla ince olmayacağım."

"Benim durduğum yerden bakınca" -Max kendini tutamadı, içindeki şeytan harekete geçti- "zayıflık abartılıyor."

Dudaklarının yavaş ve memnun bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden olan bir odaklanmayla onu görmezden gelen Sophia, parmağını asansörün dokunmatik yüzeyine bastırdı. "Evcil hayvanınız dairede iyi olacak mı?"

Morpheus'u sorma zahmetine girmesine şaşırان adam başını salladı. "Onun için bir pencereyi açık bıraktım."

"Sadece çok dar bir çıkıntı var ve yerden birkaç kat yüksekte." Sanki Morpheus için geri dönmeyi düşünüyormuş gibi koridora bir bakış attı. "O da bilmediği bir şehirde."

Bu bakış, sözler, buzun ardındaki kişiliğe dair ipucu, içgüdülerinin her birini harekete geçirmişti - Sophia Russo robotik bir Psy değildi. O çok daha ilgi çekici bir şeydi, *biriydi*. "Morpheus bir sokak kedisi," dedi, parmaklarını kediye doğru uzatışını, onun izlemediğini düşündüğünde yüzünde beliren meraklı ifadeyi hatırlayarak. "O çıkıntıyı zaten kendi kişisel çıkışı ve şehri de kendi oyun alanı olarak görüyor, inan bana."

"O sizin evcil hayvanınız ve sizin sorumluluğunuzda."

Asansör geldiğinde onun adım atmasına izin veren adam, bu ilkel hatırlatma karşısında bir sırtışını bastırdı ve tuş takımına uzandı. "Bana bir aracımız olacağı söylenmişti, burada olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Evet. Onu aldım ve bodrum katındaki garaja park ettim." Kadın, adamı şaşırtmadan önce parmağını uygun numaraya basmasını bekledi. "Sen ."

Adam kaşlarını kaldırıncaya, "İnsan erkeklerle yeterince temasım oldu, direksiyonda bir dişi varken doğuştan gelen bir yetersizliğiniz olduğunu fark ettim ve tüm dikkatinizi bu davaya vermenizi tercih ederim," dedi.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, ilgisini çekmeyi çoktan aşmış ve cidden boku yemişti çünkü bu işin bitmesinin tek bir yolu vardı. Kişiliğine dair o ipucu ve aralarındaki daha derin bir *şeyin* amansız çekimi bir yana, Sophia sadece bir J değildi, sadece bir Psy değildi, Konsey Üyesi Duncan'ın kişisel gözü ve kulağıydı. Akıllı bir adam mesafesini korur, birlikte çalışıyor olsalar da aynı takımda olmadıklarını asla unutmadığından emin olurdu.

Yalnızca bir sorun vardı: Sevgililerini yüzlerinde gülümsemeyle ve arkalarına bile bakmadan terk etmesiyle tanınan bu adam, uzun zamandır soğuk hava deposunda tuttuğu ve uyandıklarında vücudunun fiziksel olarak acı çektiği kısımlarıyla konuşan bu kadınla ilgili en ufak ayrıntıyı bile bilmek istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu durum

Cehennem. Dahası, tepkisinin şok edici yoğunluğu zihninin pragmatik doğasına ters düşüyordu; düşünmeye, plan yapmaya alışkındı.

Ama aynı zamanda nasıl uyum sağlayacağını bilen bir adamdı. Ve kendini savunacak kadar büyüdüğü ve güçlendiği günden beri hiçbir şeyden ya da hiç kimseden geri adım atmamıştı ... kendini korumak için.

"Biliyor musun," dedi asansörün kapıları açılırken, Sophia Russo'nun gizeminin ardındaki gerçeği ortaya çıkarmaya kararlıydı, "Değişkenler benim araba kullanmama izin vermeni bir teslimiyet olarak görürlerdi."

Garaja doğru adım attı, o kadar şık ve düzgündü ki, adam onu Pazar gününe kadar üç şekilde mahvetmek istedi, içindeki uzun zamandır unutulmuş çocuk yaramaz bir beklentiyle ayağa kalktı. Acaba ne yapacaktı? Sophia Russo "oyun" kelimesinin anlamını biliyor muydu?

"Eminim Psy ile hiçbir şeyin o kadar kolay olmadığını farkındasınızdır, Dedektif," dedi Sophia onun yorumuna karşılık olarak.

"Max." Onun adını söylediğini duymak, kendisini bir erkek olarak kabul etmesini istiyordu.

Hafif bir baş sallama. "Bu bizim arabamız." Renkli camlı siyah bir sedanın önünde durdu.

Dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Bu çok iyi tasarlanmış bir tank." Şık, sıradan trafiğe karışmak için tasarlanmış ama deneyimli gözlerine göre kurşun geçirmez ve gövdesi kendisinden iki kat büyük araçların darbelerine dayanacak şekilde yapılmış.

"Konsey Üyesi Duncan, sizinle birlikte çalışacağım için bunun uygun olacağını düşündü." Sağ eldivenini çıkarmaya başlarken kuzguni siyah saçlarından bir tutam yanağına doğru savruldu. "Bir J'nin bir anının 'izlenimini' aldığı anda, o anının başka bir J için erişilemez hale geldiği yaygın bir bilgi haline geldi."

Farkındalık omuzlarında gergin bir çizgiye dönüştü. "Biri seni kaç kez öldürmeye çalıştı?"

"Emin değilim." Arabanın kilidini açmak ve bilgisayarlı kontrol paneline erişmek için başparmağını kullandı - eli işaretlenmemiş, yaralanmamıştı. "Yanıma gelip başparmağınızı tarayıcıya bastırırsanız sizi şimdi programlayabilirim."

Öyle de yaptı, kadın aracı kullanma hakkına sahip olduğundan emin olurken sabırla bekledi. "Sanırım," dedi daha sonra, kadın inip yolcu tarafındaki kapıya doğru yürürken.

"Ne?"

"Bana kaç kez suikast girişimine hedef olmuş olabileceğinizi tahmin edin."

Kapısını açtı. "Bana sadece üç kez edildi."

Sadece. Pek çok polis kariyeri boyunca bu kadar çok kez vurulmamıştır. Sürücü koltuğuna kayarak -bir adımdan fazla geriye kaydırdıktan sonra- manuel kontrolleri açtı, içgüdüsel olarak birkaç santim ötedeki teninin hassas kırılğanlığının farkındaydı. "Neden?" diye sordu, koruyuculuğunu çelik gibi bir parıltıya dönüştüren ani bir sahiplenme duygusuyla konuşuyordu.

Ve bu da bir sürprizdi. Özünde bir koruyucu olmasına rağmen, kişiliğinin başa çıkmayı öğrendiği bir yönü, asla sahiplenici olmamıştı ... ya da belki de, uzun süredir sessiz bir parçası fısıldadı, sadece olmamayı öğrenmişti. İnsanları sahiplenmezseniz, sizi reddedemezler, terk edemezler, kalbinizi kıramazlardı. Ama bu gerçek bile Sophia'ya verdiği ilkel tepkiyi durduramamıştı; insanlığının medeni derisinin ötesinde, daha derin bir yerden geliyordu.

Sophia emniyet kemerini bağlamak için döndü. "Sanırım," dedi sorusuna yanıt olarak, "insanlar kanıt vermemi engellemek istediler - eğer ölürsem, izlenim de benimle birlikte ölür."

Arabayı geri geri sürmeye hazırlanırken kolunu yolcu tarafındaki koltuk arkasına dayadığında parmakları neredeyse kızın saçlarına değecekti.

Herhangi bir temastan kaçınmak için yer değiştirmesi çok inceydi... ve Sophia Russo'nun tüm dişiliğine rağmen hiçbir erkek için erimeyeceğini hatırlatan ürpertici bir şeydi. Bu, içinde kaynayan açlığın üzerine soğuk su dökmeli, tomurcuklanan sahiplenme duygusunu dindirmeliydi ama tek yaptığı, ne yapacağını görmek için kızın buklelerini çekiştirmek istemesine neden oldu.

Ortaokulun büyük bölümünü cezalı geçirmesinin bir nedeni vardı.

Dürtüsüyle savaşıarak, arabayı dışarı çıkardıktan sonra kolunu indirdi ve çıkışa doğru yöneldi. Yavaş, diye düşündü, bunu yavaşça yapmalıydı. kadar ürkekti ki, kendisine güvenmesi için onu okşaması gerekecekti.

Çok fazla zorlarsa, çok erken, kalkanlarını aşma umudunu kaybedecekti ve bu kabul edilemezdi.

Çünkü Max kararını vermişti. Perili gözleri ve sırlarıyla bu J ile arasında yanan şey her neyse, çekip gitmeyecekti. "Hayır," dedi, sesini kasıtlı olarak rahatlatarak, tehditkâr olmadan, "Demek istediğim, neden başka bir J bir anıyı yeniden tarayamıyor?"

"Emin değiliz." Sophia'nın sesi sabitti ama tenine bir öpücük konduran boğuk bir tonu vardı. "Ancak en güçlü teori, anıyı almak için girdiğimiz zihinsel 'kapı' her neyse, çıktığımız anda o kapıyı kalıcı olarak kapatma etkisine sahip olduğu yönünde."

"Yani Bonner ile . . . ?"

"Duruşmasında taramalar yapılmaya çalışıldı ama tamamlanamadı. Bu anlamda zihni hala 'açık'."

Trafiğin içine girerek arabayı hover-drive'a aldı ama manuel kontrolü elinde tuttu. "Burada zorunlu otomatik navigasyon yok, değil mi?"

"Hayır. Manhattan, muhtemelen coğrafyası nedeniyle kuralları açısından sıra dışıdır."

"Hmm." Güçlü aracın ellerinin altında mırıldandığını hissederek koltuğa gömüldü ve zihnini davaya ... ve kızın onda uyandırdığı şeyin gücü ne olursa olsun kör olmadığı bir gerçeğe çevirdi. "Benimle yatmayı mı planlıyorsun?"

Sophia için bu soru, kaburgalarının arasına saplanan keskin bir hançer gibiydi. "Lütfen sözlerinizi açıklayın, Dedektif." Son birkaç dakika içinde o kadar kolay bir arkadaş olmuştu ki, Wyoming'deki sorgu odasının dışında tanıştığı ölümcül adamı neredeyse unutmuştu. Bir hataydı.

"Senin bir filtre görevi görmem gerekiyor" -güzel yüzeyin altında yatan çeliğe bir vuruş- "ama gerçek şu ki, bilmem gereken şeyleri saklarsan etkili olamam."

Sophia, o keskin bıçak gibi sesiyle saldırmadan önce kaç şüpheliyi gardını düşürmesi için kandırdığını merak ediyordu. "Az önce bana aptal dedin."

" mi, Bayan Sophia?"

Yine dengesini bozmuş, nasıl karşılık vereceğini bilemez hale getirmişti. İnsanlar ondan bilgi ister, davalarına ışık tutmasını ister, bazen bu sırada havadan sudan konuşurlardı ama Max'in yaptığı şeyi anlamıyordu. "Açık sözlü olun, Dedektif," diye emretti. "Kurnazlıkla pek başa çıkamam."

Max ona okuyamadığı bir bakış fırlattı ama emrini yerine getirdi. "Sana bir ortak olarak mı yoksa Konsey Üyesi Duncan için bir yordakçı olarak mı davranmam gerektiğini bilmem gerekiyor."

Bir gün ölüm fermanını imzalayarak bu dünyadaki son günlerini bir kaçak olarak geçirmesini sağlayacak olan soğuk gözlü kadını düşündü; bir anlığına da olsa normal olmayı dilemesine neden olan bu son derece zeki ve karmaşık adamı da düşündü. Ama her türlü normallik şansını yirmi yıl önce jilet gibi keskin bir cam kırığı ve çığlıklar arasında kaybetmişti. "Konsey Üyesi Duncan onun sistemindeki köstebeği bulmanızı istiyor," dedi buzla kaplı bir sesle. "Size yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Görevim bu kadar."

"Yani," dedi Max sonunda, "bu intihar. Kenneth Vale."

Sophia, uyuklayan ötekiliği uyandırmamak için geçmişin kapısını nazikçe kapatırken bile ajandasındaki bilgileri gündeme getirdi. "Konsey'in hisse senedi ve tahvil uzmanıydı," dedi, anladığı şeylere, kelimelere, verilere ve gerçeklere bir dayanak noktası bularak.

"Ölümünün sonuçları ne oldu?" Pratik bir soruydu ama sesi yine değişmişti, tınısı sıcaktı, arabanın sınırları içinde rahatsız edici derecede samimiydi.

Avuç içi nemlenirken eli biraz kaydı. "Vale'in intihar haberi duyulduğunda belli bir miktar para kaybetti. Anlamalısınız, böyle bir eylem Psy'lar arasında" - *çoğu* Psy arasında- "oldukça sıra dışıdır ve ciddi bir akıl hastalığının işareti olarak kabul edilir."

Max'in bir sonraki sözleri onu uyarmadan çarptı. "Bana her şeyi anlatmıyorsun."

Nereden biliyordu? Adamın profilinin temiz hatlarına baktı, gözleri şakaklarında gezindi. O bir insandı. Tüm kayıtları bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlıyordu ve yine de şüphelileri okuma şekli

onu okuma şekli, ona onun yanında çok ama çok dikkatli olması gerektiğini bir kez daha hatırlattı.

İçindeki kırılmaların boyutunu fark etseydi, ötekiliğin yaptığı şeyleri anlasaydı ... Yavaş ve dikkatli bir nefes aldı. "Bunun davayla bir ilgisi yok."

Ona attığı bakış acımasızca bir talepti. "Neyin önemli olduğuna ben karar veririm."

"İntihar," dedi sonunda, "bazı durumlarda kabul edilebilir bir seçenek olarak görülüyor. Ancak bu durumlarda intihar genellikle sessiz ve göze batmayan bir şekilde gerçekleştirilir."

"İntihar asla sessiz ya da göze batmayan bir şey değildir." Sesi bir kırbaç gibiydi, kadının tenini kesiyordu. "Bunu bilecek kadar çok parçalanmış aile gördüm. Ama . . . Psy aşk yapmaz, değil mi?"

"Hayır." Ruhundaki boşluk, aile olması gereken yerde yankılanan bir hiçlik, en soğuk türden bile olsa bir bağlantı olmalıydı. "Genellikle, ciddi zihinsel bozulma vakalarında, seçim intihar ve rehabilitasyon arasındadır."

İntihar daha iyi bir seçenek Sophia. Bir başka J, dikkatle hesaplanmış bir ilaç kokteyliyle aşırı dozda uyuşturucu almış olarak bir otel odasında ölü bulunmasından iki ay önce onunla konuşuyordu. *En azından bütün olarak ölürsün. Seni alırlarsa, arkalarında bir vahşet bırakacaklar - var olmaması gereken bir yaratık.*

BÖLÜM 8

Küçüğün ebeveynleri, normal toplumda yaşamı idare etme kapasitesine sahip görünmediği için kendi istekleriyle tam velayeti devlete teslim etmişlerdir.

-Sophia Russo'ya ilişkin PsyMed raporu, reşit olmayan, 8 yaşında

Max on yılı aşkın bir süredir polisti. Noktaları birleştirmesi uzun sürmedi. Şehrin sokaklarına bakarken, Sophia'nın usulca son güzel geceye doğru kaydığı görüntüsünü silmeye çalıştı, bu akıllı, çelik gibi kadının savaşımadan ölüme teslim olacağına inanamıyordu. "İntiharın rehabilitasyona tercih edileceğini mi düşünüyorsun?"

"Seçimin bireye ait olduğuna inanıyorum." Bir duraklama. "Ama eğer bu seçimi yapıp yapmayacağımı soruyorsanız, hayır." Küçük bir lazer kalemle ajandasının ekranına dokundu. "İkinci şüpheli ölüm hakkında konuşmak ister misiniz?"

İntihar konusundaki kesin cevabından ikna olan adam, zihnini tekrar davaya çevirdi. "Carmichael Jones," dedi. "Cayman Adaları'nda bir toplantıdayken süitinde ağır bir kalp krizi geçirmiş. Hizmetçi onu buldu - patolog o aşamada en az iki, üç saattir ölü olduğuna karar verdi."

Sophia neredeyse bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Tüm bu veriler kafanda mı?" diye sordu.

"Evet." Soru karşısında irkilerek başını çevirdi ve o gece mavisi gözlerin dokunmuş gibi hissettiren bir odaklanmayla kendisini izlediğini fark etti. "Öyle değil mi?"

"Hayır, kafamda başka şeyler var." Kadın bakışlarını ajandanın ekranına konuyu kapattı ama adam onun gölgeli yankısını her yerinde hissetti.

Elleri direksiyonun üzerinde kenetlendi. "Kabus görüyor musun?"

"Psy rüya görmez." Beklediği cevap bu değildi, ama sonra "Bunu söylemek onlar için kolay" diye ekledi ve Sophia'nın

uçuruma baktı ve çığlık attı.

Adam cevap vermek için ağzını açtığında, kadın tekrar konuştu ve bu kez sözleri buz gibi pragmatikti. "Carmichael Jones, Konsey Üyesi Duncan'ın işinin emlak koluyla ilgili ana danışmanıydı."

Max şimdilik onun geri çekilmesine izin verdi. "Duyduğuma göre inşaat onun imparatorluğunun büyük bir parçası."

"Evet. Değişim amaçlı kompleksler inşa etmede çok başarılı oldu."

"Hmm." Dönüşenler hakkında bildiklerini düşündü. Clay'le -ve bir başka DarkRiver nöbetçisi Dorian'la- dostluğu sağladı ama kan bağıyla kazanılmıştı. Genel olarak, yabancılar söz konusu olduğunda, yırtıcı türler mesafeli durma eğilimindeydi. "Bunu nasıl başardı?"

"Arkadaşlarınızın sürüsüyle bir anlaşması var. Her iki taraf için de faydalı bir anlaşma olduğuna inanıyorum." Kadın koltuğuna yerleşirken biraz kıpırdandı, kokusu adamın duyularını kışkırtıcı bir şekilde okşadı. "SnowDancer kurtlarının bu anlaşmaların çoğunda sessiz bir taraf olduğuna dair söylentiler var ama ."

Max ıslık çaldı. Yabancılar söz konusu olduğunda kediler soğuk davranıyorsa, kurtlar düpedüz buz gibiydi. "Carmichael Jones leoparlarla anlaştı mı?"

"Hayır. Nikita ana irtibat kişisi - ki bu alışılmadık bir durum."

Arabayı bir dönemeçten geçirirken başını salladı. "Pek sayılmaz, içimden bir ses asıl liderin kızı olması gerektiğini söylüyor." Sascha'yla hiç tanışmamıştı ama eşi Lucas'la San Francisco'ya yaptığı bir önceki yolculuk sırasında, çocukları et parçasıymış gibi parçalayan başka bir kasabın izini sürerken kısa bir süre karşılaşmıştı.

"Dedektif . . . Max. İyi misiniz?"

Direksiyonu derisini kansız bırakacak kadar sert sıkıldığını fark etti. "Evet."

"Senin de kabusların var." Yumuşak sözler. "Her zaman geçerler."

Bu ifade ona on tonluk bir kamyonun gücüyle çarptı; kafatasının içinde, on ömür yaşasa bile göremeyeceği kadar çok kâbus gören bu J'nin onu rahatlatmaya çalıştığını fark etti. "Nikita," dedi, sesini alçaltarak, bir şeyler söyleme dürtüsüyle savaşıırken.

arabayı durdurdu, *onu* kollarına aldı, teselli etti, "muhtemelen Sascha iltica ettiğinde devraldı."

Kâbuslar konusunu devam ettirmedi. "Evet, bu mantıklı."

"Ve Sascha onun kanı" -bunun her zaman olması gerektiği anlamına gelmediğini herkesten iyi biliyordu ama bu durumda- "belki de temasa ihtiyacı vardır."

Sophia başını salladı. "Nikita, kızının kusurlu olduğunu kanıtladığı anda Sascha'nın önünü kesti."

Kadının sözleri, düşüncelerinin yönüyle birleşince, onu geçmişe, istenmeyen başka bir çocuğun hayatına geri götürmekle tehdit etti. "Sence Sascha kusurlu mu?" dedi, o anıların üzerine kapıyı çarparak, "Sascha kusurlu mu?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil, sadece Konsey Üyesi Duncan'ın neye inandığı önemli."

"Bana bir korkak gibi görünmedin, Sophia."

Tam bir durgunluk. "Benden ne istiyorsun?" Dışarıdan bakıldığında sakın bir soruydu, ama yüzeyin altında şaşkın bir kırılganlık duyduğundan emindi.

Bu ona kendini piç gibi hissettirdi. "Sadece kim olduğunu öğrenmeye çalışıyorum." Ve neden uzun, çok uzun zaman önce sessizliğe gömülmüş bir parçasıyla konuştuğunu.

"Hiç kimse," dedi, sesi o kadar düzdü ki, ona kâbuslarının geçeceğini söyleyen yumuşak sesli kadını hayal edebilirdi. "Ben hiç kimseyim."

"Sophi-"

Sophia onun yerine konuştu, içindeki karanlık, kırık kız panikledi. Çok zorluyordu, çok fazla şey görüyordu. Işığa maruz kalmaya hazır değildi, onu içten dışa çizen yaraları ortaya çıkarmaya hazır değildi. "Mali duruma geri dönersek," dedi, kelimeler hızlı, kesik kesik çıkıyordu, "danışmanlarının ölümlerinin toplam etkisi, çok büyük olmasa da, Nikita'nın genel ticari itibarı açısından önemli sorunlara neden olmaya yetti."

Max neredeyse bir dakika boyunca konuşmadı ama konuştuğunda da dava hakkındaydı.

Onun vazgeçtiğini düşünerek hata yapmadı. Max Shannon onun zayıflığının kokusunu almıştı. Ve erkeksi zarafetinde gördüğü puma gibi, ilk kanı akıtana kadar pes etmeyecekti.

BÖLÜM 9

Yüzlerce kilometre ötede, Moskova'nın karanlık kenar mahallelerinde, Konsey Üyesi Kaleb Krychek yaklaşık iki saat uyuduktan sonra yatağından kalktı. Bu gece daha fazla dinlenemeyeceğini bildiğinden, ince, nefes alabilen bir kumaştan bir pantolon giydi ve evini çevreleyen gece örtülü kirlarda koşmaya başladı.

Toprak sertti, çıplak ayaklarının altını neredeyse kesiyordu, rüzgâr sırtının derisini kırbaçlıyordu. Bunların hiçbirini hissetmedi, zihni PsyNet'in sonsuz siyah gökyüzünde yarışıyordu, karanlık sadece ağa bağlı milyonlarca Psy'nin zihinlerini temsil eden yıldızlar tarafından kırılıyordu - yaşam için gerekli biyolojik geri beslemeyi sağlayan bir ağ.

Kaleb bu zihinleri görmezden geldi ve NetZihin'in kendisinden saklıyor gibi görüldüğü tek veri parçasını bulmaya odaklandı. Bu gece de, Ağ'ın hem koruyucusu hem de kütüphanecisi olan neosentience -Diğer her şeyde Kaleb'e sorgusuz sualsiz itaat eden bir neosentience, kalkanları aşılmaz bir şekilde onu uzakta tuttu.

Tamamen dünyaya geri dönerek, onu sadece Konsey Üyesi olarak giydiği takım elbiseler içinde, tertemiz ve kusursuz görenleri şaşırtacak bir hızla koştu. Bu onların hatası olurdu. Çünkü o bir kardinal telekinetikti, psişik gücü ölçülemezdi, gözleri - siyah bir yayılma üzerindeki beyaz yıldızlar - PsyNet'in yaşayan parçalarıydı. Dahası, o Ağ'daki en güçlü Tk'ydı - hareket etmek onun için nefes almak kadar basitti. Ve bu gece sonsuz bir sessizlik içinde hareket etti. Gece yaratıkları bile yeryüzüne inmiş gibiydi.

Belki de içlerinde daha tehlikeli bir yırtıcı hissettikleri içindi.

Bir saat sonra eve döndüğünde vücudu ter içindeydi, duş aldı ve masasına oturdu. İlk açtığı şey Sophia Russo'nun dosyasıydı, özel bir ilgisinden değil, arkadaşlarının ne yaptığını takip etmeyi alışkanlık haline getirdiği için

Konsej üyeleri yapıyordu. Nikita bir müttefik olabilirdi ama onlarınki bir çıkar ittifakıydı, başka bir şey değil.

J-Psy'nin dosyası, atamalarının çoğunda olduğu gibi ayrıntılıydı. Ve düzensiz çocukluğuna ve yakın zamanda rehabilitasyon izleme listesinde görünmesine rağmen, yetenekleri bir J için oldukça normal parametreler içindeydi. Peki Nikita neden bu özel J ile bu kadar ilgileniyordu? Hiç şüphe yoktu ki öyleydi - J Birliği'ne yapılan talep çok spesifikti.

Durumu izlemek için zihnine bir not alarak, PsyNet'teki en dış kalkanlarını tetikleyen bir şey hissettiğinde başka bir dosya açmak üzereydi. Bu kalkanların neredeyse görünmez olacak kadar karmaşık olduğu düşünüldüğünde, olaya sadece üstünkörü bir bakış attı. Pek çok insan farkına varmadan kalkanlarına temas etmişti. Ama sonra, davetsiz misafir bu kalkanları *aşmayı* başardı.

Kaleb bir göz kırpışıyla diğeri arasında psişik gözünü açtı.

Davetsiz misafir gitmişti.

Bu da başlı başına bir cevaptı çünkü onun tuzaklarından birine yakalanmadan oradan ayrılacak kadar iyi olan birinin en başta alarmı tetiklememesi gerekirdi. "Yani," diye mırıldandı fiziksel düzlemde, "oyun başladı."

BÖLÜM 10

Duygular gelişir. Bir el sıkışmanın zararsız olduğunu düşünebilirsiniz, ancak bir insana her dokunduğunuzda, bu sizin koşullanmanızı tehdit eder.

-Psy çocuklarına yetişkin eğitimine geçişleri sırasında verilen derslerden alıntıdır

Max arabayı Golden Gate Park'tan çok da uzak olmayan orta katlı bir binanın önünde, Kenneth Vale'in intihar ettiği dairenin bulunduğu yerde durdurduğunda Sophia arabadan inmeye fazlasıyla hazırды. Sophia'nın klostrofobiye karşı savunmasız kalmasına neden olan psikolojik bir sorunu hiç olmamıştı ama o arabada sessizce düşüncelere dalmış Max'le birlikte olmak ... tedirgin ediciydi.

Olması gerekenden daha fazla yer kaplıyordu, bedeninin sıcaklığı aracın sınırları içinde kaçınılmazdı. O keskin erkeksi sıcaklığın her dalgasında adamın kendisine dokunduğunu hissediyordu ve yıllardır dokunulmamış bir kadın için bu, kaçmak için çırpınmasına neden olan bir deneyim olmuştu.

"Giriş kodları?" Basamakları çıkarlarken Max sordu, sesi kızın tenine zımpara kağıdı gibi sürtünüyordu.

Yine dokunuşsuz bir dokunuştı bu, kaçınamayacağı, işleyemeyeceği bir şeydi. "Onları buraya getirdim." Onları binaya aldı ve asansörün güvenlik konsoluna doğru yöneldi, eldivenli parmakları kendini toplamadan önce bir kez pedin üzerinden kaydı.

Titriyordu, diye düşündü Max, Sophia titriyordu.

"Burası çok özel bir bina." Sakin bir ses, asansör onlara doğru inerken ihanet eden elini yanına indirdi. "Vale'in Konsey Üyesi Duncan'la olan konumu, mahremiyetini bu ölçüde güvence altına almasını sağladı."

"Neden zahmet ediyorsun?" Max elini saçlarının altından, boynunun yumuşak sıcaklığına doğru kaydırmamak için kollarını kavuşturdu, böylece onu kendine çekebilecekti, böylece onu çok sert, çok erken ittiği için özür dileyebilecekti.

Yavaş, tatlı bir öpücük; daha bir gün önce yabancı olmalarının hiçbir önemi yoktu.

"Bu ölümlerden önce," dedi, kendini medeni davranış kurallarına uymayı reddeden bir ihtiyaca sıkı sıkıya tutunmaya zorlayarak, "Nikita'nın iş danışmanı olmanın pek de yüksek riskli bir pozisyon olmadığını tahmin ediyorum, öyleyse bu güvenlik neden?"

"İnsanlar," dedi, "ve arada sırada yırtıcı olmayan şekil değiştirenler, Psy'dan yapmamaları gereken şeyler beklerler." O canlı, imkânsız gözlerden anlamlı bir bakış. "Vale, büyük olasılıkla, kendisini onunla yüz yüze konuşmak isteyenlerden koruyordu."

Asansör o anda açıldı. Hemen hemen aynı anda lobiye giren bir kadın, Sophia'nın Vale'nin giriş kodunu girdiği kartı okuttu. "Lütfen asansörü bekletin."

Max öyle yaptı, Sophia'nın bir köşede kaybolmak üzere olduğunun farkındaydı. "Teşekkürler." Kadının yakut kırmızısı gülümsemesi insanlığına ihanet ediyordu.

"mı taşıyorsun? Seni daha önce görmemiştim."

Max yabancıнын ona bir göz attığını gördü ve bunun ne olduğunu anladı. Daha reşit olmadan önce bile kadınlar ona tekliflerde bulunuyordu. Ve onları duygularını incitmeden geri çevirmeyi öğrenmişti - çünkü onu şekillendiren kadının davranışlarına rağmen, ondan ya da onun cinsinden olanlardan asla nefret etmemişti. Bir yanı her zaman onu korumak istemişti - çocukken bile, ona ne yaparsa yapsın, onun acısının daha derin, daha eski olduğunu, onu içten dışa doğru parçalayan vahşi bir hayvan olduğunu biliyordu.

Bu yüzden bugün bu kadına küçük bir gülümseme verdi. "Sadece mekânı kontrol ediyorum."

"Peki," dedi asansör kendi katında açılırken, "bölge hakkında herhangi bir soru sormak isterseniz beni arayın." Bir kart uzatarak dışarı çıktı, misk kokulu parfümü varlığının kalıcı bir hatırlatıcısıydı.

Sophia . "Seninle bir çiftleşme oyunu oynuyordu."

Max kartı köşedeki küçük ferforje geri dönüşüm kutusuna atmak üzereydi ama şimdi cebine attı. Gerçek Sophia'yı yüzeye çıkarmak için kıskançlık gerekiyorsa, bunu hiçbir suçluluk duymadan kullanacaktı - bir erkek bir kadın tarafından bağırsaklarına bu kadar sert bir tekme yediğinde, her şey mübahtı.

Ve mükemmel J maskesinin ardındaki eşsiz kişiyi, Bonner'ın kurbanlarının sonsuza dek soğuk karanlıkta kalmaması gerektiğini söyleyen kişiyi, işte onu tanımak istiyordu. "Buna flört etmek deniyor." Ona yavaşça, kasıtlı olarak kışkırtıcı bir gülümseme attı. "Eminim daha önce insanların bunu yaptığını görmüşsünüzdür."

"Seni çeken fiziksel tip bu mu?" Geri adım atması gerektiğinin farkında olan ama cevap için bastırmaktan da kendini alamayan Sophia, Vale'in katındaki asansörden çıktı. "Uzun boylu, ince, modaya uygun bir kıyafet tercihi olan?"

Max sessiz, halı kaplı koridorun sol tarafını işaret etti. "Burası onun evi." Kilitleri açacak kodu girebilmesi için onu geçmesine izin vererek kapıyı itti. "Ve," dedi önünden içeri girerken, ensesindeki küçük tüylerin uyarıyla kalkmasına neden olan bir sesle, "sorunuzun cevabı hayır. O kadın bunu benim için yapmadı." Kapıyı arkalarından iterek kapattı. "Şimdi tehlikeli kıvrımları olan küçük bir kadın. Onu ısırabilirim."

Donup kaldı, yorumu yanlış anladığından emindi ama birden alt bedeninin kot pantolonunu nasıl doldurduğunun farkına vardı. "Dedektif Shannon," dedi yüzünü ona dönerek, "son derece uygunsuz davranıyorsunuz."

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Sen başlattın."

O dudakların şeklini izlemek istiyordu, bunu o kadar çok istiyordu ki parmaklarını sıktıkça kramp giriyordu. Sessizliği yıllardır parçalanıyordu - J olarak çalışmasının kaçınılmaz bir yan etkisi ve J Birliği'nin "sorma, söyleme" politikası vardı. Sağlık görevlileri herhangi bir kanıt bulamadığı sürece, J Kolordusu Yönetim Kurulu parçalanmış bir J'yi teslim etmezdi. Bu kısmen aktif J'lerin sayısını korumak için ekonomik bir karardı ... ve kısmen de Kolordu'daki herkesin hayatlarının bir noktasında delilik uçurumuna bakmış olmasından kaynaklanıyordu.

Sophia, M-Psy'nin ne kadar derine inebileceğinin bilincinde olarak kendi zihninde bile gerçeği düşünmesine izin vermemiş olsa da, bu yılın başlarında koşullanması tamamen bozulmuştu, zihni Sessizliği reddeden garip, karanlık dallarla dolanmıştı; ve sadece önceki gün geçirdiği yeniden koşullanma

çoktan ölü bir deri gibi soyulup atılmıştı. Ama tüm bunlara rağmen, mükemmel bir Psy'mış gibi davranmayı sürdürmeyi başarmıştı. Şimdiye kadar.

"Nefes al, Sophia." Boğuk bir sesle emretti ve onu şaşırtarak bir adım geri çekilip Vale'nin yaşam alanında dolaşmaya başladı. "Bu oda eğlence ya da toplantılar için düzenlenmiş, Psy'in parti vermediğini tahmin ettiğime göre?"

Ona cevaplar verebilmek için beynini çalışmaya zorladı. "Aslında," dedi, onun varlığının yarattığı kafa karışıklığıyla savaşırken kelimeler ağır ağır geliyordu, "kokteyl partileri insan veya Dönüşen müşteriler olduğunda düzenlenir. Her şey karşı tarafı rahatlatmakla ilgili."

Bazı Psy'lar buz gibi bir cazibeye bile sahipti - Konsey Üyesi Kaleb Krychek'in Psy olmayanlar arasında alışılmadık sayıda hayranı vardı. Nedenini anlayamıyordu. Evet, estetik olarak konuşursak, soğuk bir erkek güzelliğinin timsaliydi. Ama aynı zamanda, yeri geldiğinde hiç duraksamadan hayranlarının boynunu kırabilecek kapasitede olduğundan da emindi.

"Vale'nin sosyal etkinlikler dışında buraya iş amaçlı müşteri kabul edip etmediğini biliyor musunuz?" Max'in bakışlarıyla tekrar karşılaşma cesaretini gösterdiğinde yüz ifadesi tamamen polisti. Yine de o siyaha yakın gözlerin derinliklerinde korlar yanmaya devam ediyordu. Onları saklamak için hiçbir çaba sarf etmedi, bir İnfaz dedektifi ile Sessiz J. arasında her şey olması gerektiği gibiymiş gibi davranmak için hiçbir çaba göstermedi.

"Bu mümkün." Max bu sıcaklığı paylaşabilir miydi, diye merak etti, ruhundaki buzları eritebilir miydi, sekiz yaşında travma geçirmiş bir çocukken hastane yatağına çaresizce bağlandığında oluşmaya başlayan buzları? *Onu iyileştirebilir miydi?* "Bazı insanlar Psy ile arkadaşlık ederken görülmekten hoşlanmıyor." Bu bir soruydu -hayati, gerekli, güçlü- ve bir ifade olarak sarılmıştı.

Max rüzgârlığını çıkarıp siyah kumaşı avucunun içinde toparladı. "Psy'ları sevmiyorum," dedi açık bir dürüstlikle. "Konsey istediğini alabilirsin diye insan zihniyle oynamaları ve adaleti saptırmaları hoşuma gitmiyor."

Bunu biliyordu, elbette biliyordu. Ama bilmek istememişti.

"Ama Sophie"-ne demişti ona? "Ben yobaz değilim. Ve sen de bir J'sin. Polisler ve J'ler her zaman birlikte çalışmışlardır." Sophie gözlerini kaçırana kadar bakışlarını ondan ayırmadı, zihninde davanın detaylarını tekrarlayarak kendini toparlamaya çalışıyordu. Çünkü az önce teklif ettiği şeyi o kadar çok istiyordu ki, ona uzanmaya cesaret ederse ve adam elini geri çekerse, bu onu geri dönülmez bir deliliğe doğru son adımı atmaya itecekti.

"Sophie." Sessiz bir talep.

Başını iki yana salladı. "İçimde pek bir şey kalmadı, Max." Bazen tek duyduğu yankılardı. "O kadının seninle oynadığı oyunları nasıl oynayacağımı bilmiyorum."

Max, Sophia'nın apaçık dürüstlüğü karşısında şaşkına dönmüş bir halde nefesini içine çekti. Erkek ve kadın arasındaki dansın sofistike ritüellerini ortadan kaldırmış, yanılsamalara ve yarı gerçeklere yer bırakmamıştı. Geri çekilebilirdi ama seçimini yapmıştı; bu tuhaf, güçlü çekimi sonuna kadar takip edecekti. "Oyun yok," dedi bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Aramızda olmaz."

Uzun bir nefes aldı. "Ben Psy, Max." Bir reddetme değil... bir hatırlatma.

"Sen bir J'sin." Arkasını dönerek rüzgârlığını yakındaki bir kanepenin arkasına bıraktı ve çömelerek iletişim konsolunun altındaki küçük cam dolabı inceledi. İçinde birkaç veri kristali düzgünce duruyordu. "Burada bir şeyler olabilir."

Sophia'nın kristalleri almak için elini uzatmadan önce cildinin her santimini kapladığından emin olmak için eldivenlerini çekiştirdiğini gördü. Vücudunun gergin hatlarını okuyarak, daha önceki sözlerinin ıssız sadeliği hâlâ kafasında dönerken, fiziksel temastan kaçınarak kristalleri dikkatle avucuna bıraktı. Ayağa kalkarak, "Eğlence olması pek mümkün değil," dedi. "Haber görüntüleri mi?"

Kristalleri odanın ortasındaki küçük, eğimli sehpanın üzerine yerleştirmek için eğildi. "İşle ilgili belgeleri kolayca ulaşabileceği bir yerde tutmuş olabilir" -kelimeler soğuktu Psy, ama maskenin düştüğünü görmüştü, kanmamıştı- "hassas olmayan şeyler. Muhtemelen psikologların tam bir zihinsel profil oluşturmalarına yardımcı olmak için geride bırakılmışlardır." Koridorun aşağısını işaret etti. "Yatak odasında canına kıydı."

Max başını sallayarak Kenneth Vale'in bu dünyadaki son dakikalarını geçirdiği, yavaşça, acı içinde boğularak öldüğü odaya doğru yürüdü. Sophia'ya, "Buna bakmalısın," dedi, "dosyadaki görüntü etkisini tam olarak yansıtmıyor."

Kapıda Max'in yanında durmak için hareket eden Sophia, tüm acımasız iradesine rağmen, davet edilmeden ona dokunmayacağından emin bir şekilde, yatak odasının tavanından sarkan pırıl pırıl et kancasına baktı. "Onu tavana vidalama zahmetine girmiş olması, rahatsız durumunun kanıtı olarak masaya yatırıldı." Aklına bir başka olay yeri fotoğrafı geldi: Vale'in yüzü buruşmuş, dili acayip bir şekilde şişmişti. Bağırsaklarını boşaltmış, pahalı yün pantolonu ölümle lekelenmişti.

"Uçaktaki raporun tamamını okuma fırsatım olmadı," dedi Max, bakışları hâlâ et kancasının acımasız parlaklığında. "Müfettişler boynunda çizikler olmasını nasıl açıkladılar?"

"Yaptıklarının geri dönüşü olmayan doğasını çok geç olduğunda fark etti." Ölüm sonsuza kadardı. Bu gerçeği genç yaşta öğrenmişti ve unutması için ona hiç fırsat verilmemişti.

"Oldukça iyi bir telepattı, değil mi?" Başını sallayınca gözlerinin kenarlarından küçük çizgiler yayıldı. "O zaman biri onun yardım çılgınlıklarını duymuş olmalı."

Sophia, "Kan dolaşımında Jax'i tespit ettiler," dedi. "Genel kanı, uyuşturucu sersemliği yüzünden yönünü şaşırdığı ve kendi zihninden çıkış kapısını bulamadığı yönünde."

"Sen benim Psy uzmanımsın, bunun mümkün olup olmadığını söyle."

"Evet, öyle." Zihinsel yollar bükülebilir, dönebilir, paramparça olabilir . Özellikle de avlanmış, korkmuş ve çılgın atan bir çocuksanız. "Ancak Vale'nin daha önce uyuşturucu kullandığına dair hiçbir belirti yoktu ve bana öyle geliyor ki, eğer sinirlerini yatıştırmak için uyuşturucu kullanacak olsaydı, çok daha etkili ajanlar kullanarak bu yöntemle intihar ederdi."

Max boğazının altından bir *hmming* sesi çıkararak, Vale'in can verdiği, halının kesilip atıldığı aşağıdaki çıplak beyaz zemine gitti. "Ayrıca, ölmeden önce PsyMed'in onun için çizdiği profile uymuyor." Etrafına bakınarak bir sandalye kaptı

odanın bir köşesinde oturuyordu ve onu o çorak zemin getirdi. "Tüm bunlara rağmen herkesin intihar kararına inanmaya bu kadar hazır olması bana Psy'ların başının herkesin bildiğinden daha fazla belada olduğunu söylüyor."

Onun sandalyenin üzerinde durmasını izledi, vücudunun Vale'ninkiyle aniden yer değiştirmesi karşısında parmakları kapı pervazını kavradı. "Max?" Adı ağzından döküldü, içindeki kırık kız korkmuştu, çok korkmuştu. Kötülüğe çok yakındı. Ya ona, beklenmedik gülümsemeleri ve onu *gören* gözleriyle bu adama dokunursa?

Max kancayı çekiştirdi, ağırlığını çirkin nesneye verirken pazuları belirginleşti. "Güçlü, ama öyle olmalı - bulunmadan önce en az bir ya da iki saat burada asılı kaldı, değil mi?"

Kendini düşünmeye zorladı. "Ölüm zamanı bunu gösteriyor." Yılların deneyimi, dehşetin ürpertisine rağmen nöronlarını canlandırdı. "Ancak öncesinde iki gün boyunca görülmemiş."

Max'in gözleri onunkilerle buluştu. "Aferin kızıma."

Herhangi bir psişik bağlantının dışında mükemmel bir anlayış anından rahatsız olan kadın, vardığı sonuçları dile getirdi. "Kancayı takmak için geçen süre boyunca birinin onu uyuşturup rehin tuttuğuna inanıyorsunuz."

"Belki her zaman değil ama bir kısmında, evet." Sandalyeden atlayarak onu önceki konumuna geri getirdi. "Her şey halka yönelik bir tiyatro oyunu gibi kokuyor."

"Meclis Üyesi Duncan ayrıntıları gizli tutmayı başardı."

Max bir kaşını kaldırdı. "Bana PsyNet'inizde kimsenin bunu fısıldamadığını mı söylüyorsun? Duyduğuma göre, PsyNet dünya çapında Psy tarafından bilinen hemen hemen her veri kırıntısı için bir takas merkezi." Bugünlerde internete nadiren giriyordu. Orada çok fazla şey, çok fazla ses, çok fazla düşünce vardı - fırtınalı bir denizde hırpalanmaya benziyordu, her başıboş fısıltı, her mırıltı bir vücut darbesiydi. "Evet, muhtemelen haklısın," dedi ve birden Max'in sol elmacık kemiğinin üzerinde küçük bir yara izi olduğunu fark etti.

Parmak uçları

Parmakları karıncalandı, dokunmak, izlemek, öğrenmek istiyordu.

Max'in ifadesi değişti. "Yap ." Çok fazla şey görmüş bir insandan gelen sessiz, yoğun bir emir.

"Yapamam."

Olmaz deęil, diye dūřūndū Max, olamaz. "Neden?"

Gözlerini kaçırdı... ama sonra geri dönüp onun bakışlarını tuttu. Güçlü, diye dūřūndū, içinde fazla bir řey kalmadığını söyleyen bu J sandığından daha güçlüydü. "Ben artık bir Duyarlıyım." Parmaklarını iki elinin arasına aldı. "Dokunma yoluyla dūřūnceleri algılıyorum."

Zihni, Bonner'ın kötü niyetli varlığının sadece birkaç santim ötede olduğu o odada otururken, yüzünün derisi, boynu çok çıplak, çok savunmasız olduğu görüntülerle dolduğunda nefesini içine çekti. "Biri rahatsız olup tenine dokunursa ne olur?"

"Şanslı olsaydım, şoka girerdim. Daha büyük olasılıkla, çığ gibi büyüyen görüntüler telepatik kalkanlarımı kırar ve beni öldürür."

Kıpırdamadı, üzerinde olmasını hayal ettiği o ince eldivenli parmaklara bakıyordu. "En son ne zaman başka birine dokundun?" Sesi sert çıkmıştı, sanki büyümek, olgunlaşmak için yıllarını vermiş gibi hissettiren bir ihtiyaçla çığdı.

Sıcak şimşek rengindeki gözleri onunkilerle buluştu, öyle mutlak bir yalnızlıkla dolup taşıyordu ki sonu yoktu. "Dört yıl."

BÖLÜM 11

Sascha Duncan, kardinal E-Psy, ülkenin en güçlü leopar sürüsünün alfasının eşi ve bir krizin ortasında sakinliğiyle tanınan bir kadın, yarım milyon dolarlık bir kitabı duvara fırlattı.

Pişmanlık neredeyse anında bastırdı ve küçük telekinetik yeteneğini kullanarak kitabı çarpmadan önce yakaladı ama hayal kırıklığı çalkalanmaya devam etti. Alice Eldridge'in E-Psy üzerine yaptığı ufuk açıcı çalışmaya göre, kardinal bir empat binlerce kişilik bir isyanı durdurabilecek kapasiteye sahip olmalıydı ama Sascha beş kişiyi bile kontrol edemiyordu. Bu beş kişi gönüllülerdi, kendilerine barışçıl duygular aşılmasına izin verecek kadar ona güvenen sürü arkadaşlarıydı - kendilerini kasıtlı olarak heyecanlandırdıktan sonra.

"Ama çalışmıyor!" Elini hamile karnının sert tümseğine sürterek dışarı çıktı ve gömleksiz arkadaşını kamaralarının sol tarafındaki bir pencereyi değiştirirken buldu. O kamaranın üstündeki hava sahası artık yasak bölgeydi. Lucas ona tırmanmaya çalıştığında bile hırlamaya meyilliydi.

"Sascha sevgilim," dedi, yeni takılan camdaki parmak izlerini atılmış tişörtüyle silerken, "bir dahaki sefere cehennem fan kulübün yakalamaca oynamak istediğinde Dorian'ın evini öneririm."

"Hayran kulübü" ikiz yavruları Roman ve Julian'dan oluşuyordu ve Dorian'ın evi camdan yapılmıştı. Normalde bu tür bir kedigil yorumu onu güldürürdü. Bugün ise huysuz bir şekilde orman zeminini tekmeledi. "O kitap çok fazla bilgi *varsayıyor*. Sanki bu bilgileri sihirli bir şekilde eterden çekip çıkarmam gerekiyor!" Bir tekme daha. "Bu ne biçim bir tez? Bir doktora öğrencisinin daha iyi bilmesi gerekmez mi-"

"Sascha?"

Başını kaldırdı ve homurdanarak "Ne?" diye sordu.

Eşi aldatıcı derecede yavaş bir hareketle öne eğildi, omuzlarından yakaladı ve onu öptü. Ve eriyene kadar öpmeye devam etti, ellerini onun tenini kaplayan ılık ipeğin üzerinde gezdirdi.

kaslı omuzlar. "Saçını kestirmen gerek," diye mırıldandı öpüşürken. Siyah saç telleri ellerinin arkasına değecek kadar uzundu.

Onu tekrar öptü, dudakları onunkilere gülümsüyordu. "Makastan korkuyorum."

"Bahaneler." Parmaklarıyla saç tellerini okşadı. "Sen sadece kızların saçların için çıldırmasını seviyorsun."

"Yakalandım." Karnına sıcak, sevgi dolu bir vuruş. "Rock yıldızımız nasıl?"

"Her zamanki gibi gürültülü." Gebe kaldıktan birkaç hafta sonra bebeklerinin yaşam gücünü hissedebilmişti. Beş aylıkken, bu minik yaşam artık zihninin arkasında sürekli bir varlıktı, normalde memnun, genellikle mutlu ve bazen de sevinçliydi. Şimdi olduğu gibi. Bebekleri babasının sesini, varlığını biliyordu. "Öpücük için teşekkürler." Söze dökülmeyen destek.

"Taleplerinize ayak uydurmak çok zor" - alaylı bir iç çekiş
-"Ama birinin bunu yapması gerekiyor." Kız ona hırladığında bir başka ısıran, gülen öpücük - ve bunu ona kaç kez yaptıktan sonra bu konuda oldukça iyi olmaya başlamıştı.

"Yani," dedi onu nefessiz bıraktıktan sonra, "duyguları yönlendirme numarası işe yaramadı mı?"

"Hayır, vardı. Ama sadece kısa bir süre için. Belki otuz saniyeden fazla tutamıyorum." Dönerek sırtını onun göğsüne yasladı. "Kaçırdığım bir şey var."

Lucas'ın kolu kızın göğsünün üst kısmına dolanarak onu kendine doğru çekti. "Dev'le konuşmayı düşündün mü?" diye sordu, yüz yıl önce Ağ'dan ayrılıp kendi toplumlarını kuran Unutulmuş-Psy'nin liderine atıfta bulunarak.

"Ben de bunu yapmayı düşünüyordum." Onun kolunu kavradı. "Keşke ... Keşke Nikita şu anda hissettiğim mutluluğu bilseydi. Bazen onun da benim bebeğimizi duyduğum gibi beni duyup duymadığını ya da Sessizlik'in bu bağlantıyı engelleyip engellemediğini merak ediyorum."

"Öyle olmalı," dedi Lucas dudaklarını kadının şakağına değdirerek, kokusu temiz erkek teriyle dokunmuş bir vahşilikti. "Başka nasıl olur da bir kadın dokuz ay boyunca bir çocuğu taşır ve onu kalbinin her atışıyla sevmez?"

Sascha annesinin kaçırdığı tarifsiz güzellik için derin bir üzüntü duydu. "Yakında bir torun sahibi olacak olması sence umurunda olur mu?"  imdiye kadar hamileliği halktan gizlemeyi ba armı lardı - bebeğin gövdesine oturu  şekli ve akıllıca kullanılan giysilerin de yardımıyla- ama yakında bu harika gerçeği saklamak imkânsız hale gelecekti.

Lucas'ın bo taki eli aralarından kayarak kadının beline güçlü, dairesel vuru larla masaj yaptı. "Daha iyi misin?"

"Nereden biliyorsun?" Adamın pazularına bir öpücük kondurdu. "Bunu yapmaya devam edersen eriyeceğim."

Ama panter ciddile mi ti. "Anneni görmek ister misin, kedicik?"

"Bilmiyorum."

BÖLÜM 12

Doğumunuza ilişkin kayıtlar, ne yazık ki arşivlenmeden önce, yirmi beş yıl önce bir yangın sırasında yok olmuştur. Araştırmanızda size yardımcı olamadığımız için çok üzgünüz.

*-Umut Kız Kardeşleri Hastanesi, New York
Şehri, Max Shannon'a, Ocak 2079*

Max ve Sophia, Nikita'nın öldüğünde üçüncü kurbanın kullandığı tahmin edilen aracı sakladığı özel garaja doğru yola çıkana kadar bir daha konuşmadılar.

"Dikkat etmen gereken tek şey rahatsız edilmek mi?" Max'in aklı hâlâ, ilk andan beri tenini okşamak istediği, vücudu ona siren şarkıları söyleyen bu kadının sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerde olduğunu fark etmekle meşguldü.

"Çoğu polis," dedi Sophia bir neşter kadar derin bir ses tonuyla, "bir J kadar çok kâbus taşır. Birine dokunmak kafama yıldırım çarpmasına benzer."

Kadın konuşmaya devam ederken elleri direksiyon simidinde kenetlendi. "Tüm Psiler Duyarlı olma riski taşır, ancak J'ler gerçek başlangıç oranlarının en yüksek olduğu gruptur. Bunu engellemek için Konsey bir zamanlar doğum anından itibaren dokunmayı yasaklamayı düşündü, ancak böyle bir hareket tarzının bazı ... istenmeyen sonuçları olduğu kanıtlandı. Dokunsal isteksizlik bize şartlanmamızın son aşamalarının bir parçası olarak öğretilir."

Max karanlık bir kutuda kilitli geçirdiği saatleri, günleri düşündü, sonunda dışarı çıkarıldığında nazik bir dokunuş umudu yoktu ve yaşadığı dehşet ne olursa olsun şanslı olduğunu biliyordu. Çünkü bebeklerin beşiklerinde çürümeye terk edildiği yirminci yüzyıl yetimhanelerinin resimlerini görmüştü. O çocuklar onarılamayacak kadar zarar görmüştü. "Bebeğini sallayarak uyutan bir Psy göremiyorum," dedi ruhunun derinliklerinde bir çekilme hissederek.

Çocuğunu uyutmak için sallardı, buna hiç şüphe yoktu. Hiçbir oğlu ya da kızı bu kadar yanlışı olan şeyin ne olduğunu merak etmeyecekti.

kendi ebeveyninin onu görmeye dayanamadığını söyledi. "Ne tür bir dokunuşa," dedi, geçmişî olan acı bıçağını yutarak, "çocuklukta izin verilir mi?"

"Hemşireler beslenme sırasında çocukları tutar, zaman zaman onlarla birlikte dolaşır. Psikolojik sağlığı sağlamak için en uygun düzeyde temas öngörölüyor."

Kulağa çok soğuk, çok klinik geliyordu. Ama işin kötüsü, bu şimdiye kadar gördüğünden daha iyi bir bakımdı. O çok küçük ve çaresizken, belki de annesi bir anne sevgisi dalgası hissetmişti? Ama Max öyle düşünmüyordu. Bu kadar derin, bu kadar şiddetli bir nefretin büyümesi, olgunlaşması zaman alırdı.

Sophia'nın ajandasında bir kez yanıp sönen küçük bir ışık dikkatini tekrar günümüze çekti. "Önemli bir şey var mı?"

"Hayır, sadece savcıdan davalarımın biriyle ilgili bir güncelleme. Kazandık." Yola fırlayan köpeğı fark edince araba aniden durunca kendini desteklemek için bir elini gösterge paneline koydu.

Max küçük teriyerin sahibine kaşlarını çattı ama bu kadarla bıraktı. Arabayı tekrar çalıştırarak sol tarafına baktı. "İşte bu " Davaya odaklanma vakti gelmişti; ona dokunursa delirip ölebilecek bir J'ye duyduğu imkânsız hayranlık yerine. . . eğer ona dokunursa ölebilirdi.

* * *

"Arabalar hakkında çok şey biliyor musun?" Garajın girişine doğru yürürlerken Sophia eldivenlerini çekiştirerek endişeli olduğunu belli eden bir hareketle sordu. Elinde değildi, sınırları yıpranmıştı; Max'in etrafında ne kadar çok olursa, onun dosyasını okuduğunda aklının bir köşesinde şekillenen zayıf umudu o kadar çok düşünmeye başlıyordu.

Max kendi ellerini ceplerine soktu, adımları bilinçsizce zarıftı. Zihninin en karanlık, en gizli köşesinde başka bir yasak düşüncenin yüzeye çıkmasına neden oldu - seksin fısıltılı samimiyetine bağlı bir düşünce. Ruhunun son kırılğan iplerini de koparacak bu eylemi daha önce hiç düşünmemişti ama

Bugün Max Shannon'ın çıplak bedeninin o güçlü sıvı zarafetiyle hareket ettiğini görmeden ölmek istemediğini fark etti.

Fanteziye öylesine kapılmıştı ki, adamın konuştuğunu fark etmesi bir anını aldı.

". . . gerçekten inceleyen teknisyenle konuşmayı umuyoruz. Eğer vardiyada değilse, araca bir göz atacağız ve daha sonra gelip onunla yüz yüze konuşacağız. Arabalar konusunda uzman değilim ama onu anlamak istiyorum."

"Evet," diyebildi Sophia girişe vardıklarında, mavi tulumlar giymiş bakımlı genç bir kadın tarafından karşılandılar. İsim etiketi onu baş teknisyen olarak tanıtıyordu.

"Dedektif Shannon, Bayan Russo, lütfen beni takip edin." Bununla birlikte, onları garajın en arka izole ve mühürlü bir çalışma odasına doğru götürdü. "Bu Allison Marceau'nun arabasıydı."

Gözlerini bir zamanlar koyu yeşil bir sedan olan aracın buruşmuş enkazına diken Max şaşkın bir nefes verdi. Bugünlerde arabaların çoğu çarpışmalardan yolcu kafesi sağlam olarak kurtuluyordu. Bu çok fazla spagetti gibiydi. "Araba ağaca karşı mı?"

"Modesto yakınlarında," diye cevap verdi tamirci, odanın arkasındaki büyük çalışma tezgahının içine yerleştirilmiş bilgisayar istasyonuna doğru ilerlerken. "İlk çarpışmanın sesini duyduktan sonra leoparlar tarafından keşfedildi."

Max, Clay'le konuşmak ve resmi dosyalara girmemiş olabilecek her şeyi öğrenmek için zihnine bir not düştü -Psy'nin ve hatta birçok insanın, değişenlerin keskin duyularını göz ardı etme eğilimi vardı. Kediler kazaya neden olabilecek bir şeyin kokusunu almış olabilirlerdi, hatta belki de civardaki başka bir insana dair bir ipucu yakalamışlardı. "Bu işi kendiniz mi yaptınız?"

"Evet." Önündeki ekranda bir şey çıkardı. "Araç bilgisayarında depolanan verilere göre," diye devam etti tamirci, "Bayan Marceau fren yapmamış ama dönüşte hızlanmış."

Sophia diğer kadının yanına yaklaştı. "Bu dosyada yok."

"Konsey Üyesi Duncan bunu resmi kayıtların dışında tutmamı istedi." Sophia ona baktı, dile getirilmemiş düşüncesi açıktı. *İntihar mı?*

"Tuhafl bir tesadüf," diye mırıldandı nefesinin altında. "Arabanın, bilgisayar tarafından frenin gaz pedalı olarak okunmasını sağlayacak şekilde ayarlanmış olması mümkün mü?" dedi.

Tamirci olumlu yanıt verdi, ancak araştırmak için daha fazla zamana ihtiya ı olduğunu söyledi. "Bilgisayarın hafıza çipi kazada ciddi şekilde hasar gördü - şu anda sahip olduğumuz bilgileri geri getirmem iki haftaya yakın zamanımı aldı."

"Ne  ğrenirsen öğren," dedi Max, onun için cep telefonu kodunu yazarken, "bilmek istiyorum."

On dakika ve birkaç soru daha sonra Max ve Sophia garajdan çıkıp San Francisco'nun serin havasına girdiler. "Hadi yürüyelim. Düşünmem gerek."

"Pekala."

Düşüncelerini dile getirene kadar hafif yokuştan neredeyse yüz metre aşağı inmişlerdi "Psişik saldırılara karşı savunmasız olanlar sadece insanlar değil. Arabanın sistemlerinin temiz olduğu kanıtlanırsa, Allison Marceau yaptığı şeyi yapmaya zorlanmış olabilir."

Sophia ona çok yakın yürüdüğünü fark etti, vücut ısısının sert okşayışını hissedecek kadar yakındı. "Saldırganın psişik kontrolünün kayda değer olması gerekir." Adamın kolu Sophia'nın kolunu sert ve sıcak bir darbeyle okşadı. "Marceau 7. dereceden bir telepattı." Kafasının içinde bir uyarı çığlığı koptu ama uzaklaşmadı. "Kalkanları hava geçirmez olurdu."

"Tek ihtiya ın olan," dedi Max, bakışları mesafeli, "bir çatlak, bir yarık."

Kolunun dokunduğu yer yanıyordu ve bunun psikosomatik bir tepki olduğunu bilse de, temas aralarındaki giysi katmanları tarafından hafifletilmişti, bu hisse sarıldı. "Konsey  yesi Duncan'ın şartlandırılması şüpheli olan herkesi ayıklayacağından eminim."

"Belki, belki de değil."

"Sascha'yı düşünüyorsun," dedi, onun canlı sıcaklığına tek bir tehlikeli santim daha yaklaşarak. "Ben bunu bir paralellik olarak görmezdim."

"Hayır mı?" K rfezden esen r zg rla havalanan saçları yüzünün temiz ve m kemmek hatlarını ortaya çıkartıyordu.

"Psiler kan bağına neredeyse takıntılıdır," dedi, düşünceleri bu iddianın doğruluğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlayan bir geçmişin anılarına gömülmüştü. "Bu insan sadakatine benzemeyen bir sadakattir; yine de sadakattir." İnsan sevgisiyle kıyaslandığında, Psy ailesinin sadakati kışa özgü, pratik bir şeydi. Ve çok fazla koşula bağlıydı.

Sophia çocukken bu koşulları yerine getirememiş ve bu da ailesinin sadakatine mal olmuştu. Yine de, Sascha Duncan'ın ilticasının aleni olmasına rağmen, Duncanlar için bu durum devam etmiş gibi görünüyordu. "Konsey Üyesi kızını korumuş olabilir çünkü Sascha onun genetik çocuğu."

Max mizahtan yoksun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Komik, Nikita tanıdığım en soğuk kadındı ama muhtemelen benim annemden daha iyi bir anneydi."

Bu açık bir kapıydı. Ve kayıp, acı verici yalnızlık içindeki parçası o kapıdan içeri girmeyi o kadar çok istiyordu ki, kelimeleri buldu. "Annen yetersiz miydi?"

"Benden nefret ederdi," dedi, ses tonu da ifadesi kadar. "Benden gerçekten *nefret ederdi*. Beni neden doğurduğunu bilmiyorum, çünkü doğduğum anda beni öldürmek istediğinden eminim."

Sophia, bu sert mizaçlı polisin içinde bir zamanlar olması gereken savunmasız çocuğu görmeye çalıştı. Anlayamadı. Ama "gerçek" Psy'nin anlamaması gereken bir gerçeği anlamıştı. "Bu seni incitti," dedi, doğru şeyi söylemeye, onun güvenini kazanmaya çalışarak. Hiç *kimse* onunla böylesine özel bir şeyi kendi tercihi dışında paylaşmamıştı. Kalbi tuhaf bir şekilde ağırlaştı, göğsünde kalın bir sızı hissetti.

"Ben on beş yaşındayken öldü." Kelimeler kulağa sakın geliyordu ama sesi teninde zımpara gibiydi, sert ve pürüzlüydü. "Ve kötüsü, onu özledim. Beni birden fazla kez koruyucu aileye vermesine, evdeyken bana bir köpeğe davranacağından daha kötü davranmasına rağmen onu özledim." O anda bir rüzgâr dalgası saçlarını dalgalandırdı ve soğuk bir su püskürmesi gibi etki etti. Gözlerini kırıştırdı, başını salladı. "Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum."

O da bilmiyordu ama bu anıyı hiçbir yenilemenin ulaşamadığı gizli bir parçasında saklıyordu.

silme. İçindeki her şey hediyesine aynı şekilde karşılık vermek, ona çektiği acıyı anladığını söylemek istiyordu ama güven o kadar yabancı olduğu bir alandı ki bocaladı, kelimeler boğazında düğümlendi.

Ve Max bir nefes verdi. "Deniz havası eski anıları canlandırıyor olmalı." Saatine baktı. "Akşam yemeği vakti gelmiş gibi görünüyor."

Yemek ilginç geçti. Sophia, tam ve mutlak bir odaklanmayla dinleme yeteneğiyle Max'in savunmasına kısa devre yaptıran bu J, tavırlarında tanıştığı diğerlerine göre daha az Psy'dı ve çekingen olmasına rağmen sohbe katıldı

-Clay ve Tally'nin iki evlatlık çocuğu Jon ve Noor tarafından yönetiliyor.

Onları böylesine mutlu görmek Max'in koruyucu içgüdülerini rahatlattı. Ama onun en çok ilgisini çeken şey, Sophia'nın kendi yemeği için beyaz soslu basit bir balık filetosu sipariş etmiş olmasına rağmen, adamın tabağına koyduğu tatlı yengeç yemesiydi. Yüzünde yengecin tadını beğenip beğenmediğini belli edecek hiçbir şey yoktu ama adamın ikramlarından hiçbirini reddetmemişti. Ve birkaç kez, sanki konuşmak istiyormuş gibi ona bakarken yakaladı, o muhteşem gözler neredeyse çivit mavisiydi.

Ona annesinden bahsettiğinde de yüzünde aynı ifadeyi görmüştü. Bu daha önce hiç kimseyle bir gerçektir; ona, daha yeni tanıştığı bir kadına, bir Psy'ye anlattığı bu gerçek onu korkutmuştu. Geri çekilmek, aralarına resmiyet duvarı çekmek cazip geliyordu - mesajı alacağını biliyordu, bunu yapmayacak kadar zeki ve anlayışlıydı - ama bir söz vermişti.

Oyun yok.

Ve işin aslı, onun kendisini tedirgin etme yeteneğine rağmen, Sophia Russo'dan uzak durmak istemiyordu. Hayır, onu ağzının gür güzelliğinden kalçalarının olgun kıvrımlarına, onu bir kereden fazla tokatlayan süslenmemiş dürüstlüğüne kadar istiyordu.

Asansörden çıkıp eve döndükten sonra dairelerine doğru ilerlerken, bu bir saplantıysa, öyle olsun, diye düşündü. "Sophia," dedi, onun eldivenli ellerine bakarak ve

Ona sahip olması, onu tutması, Sessizliğin perdesini aralaması gerektiğine karar verdi - mantığının ağında ani, açık bir delik gördü. "Evet?" O cevap vermeden önce tekrar konuştu. "Arkadaşın onayladı mı olup olmadığını Allison Marceau dedi herhangi bir şey ne zaman o oldu buldun mu?"

Akşam yemeğinden sonra iskele boyunca yürüyüşe çıktıklarında Clay'le aralarında geçen kısa konuşmayı onun da anladığını fark etmemişti. "Onu bulan çocukların konuşmadığı konusunda kararlı olduklarını söyledi. Olay yerinde şüpheli bir koku da yok."

Anahtar kartını çıkaran Sophia kapının kilidini açtı, hareketi biraz fazla hızlıydı. Max'in içgüdüleri beklentiyle gevşedi - Sophia ondan uzaklaşmaya çalışıyordu, bu da az önce fark ettiği şeyi zaten bildiği anlamına geliyordu ... ve onun ruh hallerine karşı o kadar hassastı ki, kaslarını sertleştiren gerginliği yakalamıştı.

Onunla göz göze gelmeye çalıştı ama . "Bir sorum var."

Kapıyı iterek açtı. "Yarın konuşabiliriz. Biraz dinlenmeliyim."

Max onun kaçmasına izin vermeyecekti. "Hiç," dedi alçak sesle, "doğal zihinsel kalkanı olan birine dokunmaya çalıştın mı?"

Sophia dondu kaldı. "Hayır, böyle insanlar nadirdir." Ve hiçbir *haklı* çıkmamıştı.

"Ne zamandır bende bir tane olduğunu biliyorsun?" Karanlık, yoğun bir soru. "En başından beri." Dairenin içine doğru yürüdü. Hem koridorun gözetlenmesi hem de sessizliğin bozulmamış yüzeyinin cam gibi çatlamaya başlaması.

Max onu takip etti ve göğsünü geren, havayı aniden çok ince hale getiren gerginliği azaltmaya yaramayan sessiz bir kısık sesle kapıyı kapattı. "O zaman neden kalkanlarımın bir fark yaratmayacağını düşünmeme izin verdin?"

Çünkü bu başarısız olursa kırılır, diye düşündü Sophia, zihinsel bir dayanak bulmak için çabalayarak. Max, zekâsıyla, gülümsemesiyle, o kayıp kızları bulma arzusuyla... sadece *haklı* değildi, Sophia'nın ruhunun sonsuza dek parçalanmış kısmında doğan her yasak hayalin vücut bulmuş haliydi. Bu adam onun için gelebilirdi - diğerlerinin öldüğü o kulübede yaralanıp kanlar içinde kaldığında, onun için gelebilirdi.

"Soruya cevap ver, Sophia."

Onun kendisine Sophie demesine çoktan alıştığını fark etmemişti. Bu kayıp ruhunda bir kan çizgisi oluşturmuştu. "Konuyla ilgisi yoktu." Bu çekimle savaşmak, onu uzak tutmak zorundaydı. şansını denemek ve titreyen o son umudu da yok etmek... hayır, buna dayanamazdı. "Biz iş arkadaşıyız, dokunmanın bununla bir ilgisi yok."

"şimdi kim oyun oynuyor?" Savunmasını parçalayan tek bir sakın cümle.

Başını kaldırdı, neredeyse siyah olan bakışlarındaki kuru gördü. Ve adamın, aralarında bir karış mesafe kalana kadar ilerlemesini izledi... elini uzattı, çenesi gergin bir çizgiydi, her yerinde meydan okuma vardı.

Gözlerini o ele dikti. Eğer o eli tutarsa ve Max'in doğal kalkanı yeterli koruma , Max'in anıları şiddetli bir kasırğa gücüyle ona çarpacaktı ve eğer bir şekilde bu telepatik darbenin acımasız gücünden kurtulursa, onu hiç *tanımadan* tanıyacaktı, tüm sırları, tüm dünleri kafatasının içinde sonsuz bir kükreme olacaktı.

"Hadi Sophie." Erkeksi bir öfkeyle titreşen bir emir... ve teninde bir yanığı okşayan daha karanlık, daha zengin bir duygu. "Cevabı bilmemiz gerekiyor ve sakın bana nedenini anlamadığını söyleme."

BÖLÜM 13

O anda, doğasının çeliğini saklamak için hiçbir çaba göstermeyen bir Max'le, onu aralarındaki bu garip, beklenmedik şeyin gerçeğiyle yüzleşmeye zorlayan bir Max'le karşı karşıya kalan Sophia, başka bir kusuru daha olduğunu keşfetti - onun sesindeki o tona karşı şimdiye kadar bilinmeyen bir duyarlılık. "Eldivenin içinden seni hissedip hissetmediğimi kontrol etmem gerekiyor." Korku onu ele geçirip geri dönmesine neden olmadan önce uzanarak parmaklarının ucunu adamın avucunda gezdirdi.

Kız geri çekilirken bile parmakları içe doğru kıvrıldı -sanki onu tutacakmış gibi. "Yani?" Zımpara kağıdını teninde daha da derinleştiren kaba talep.

"Sadece vücut ısını hissediyorum." Vahşi ve sıcak ve karnında görkemli bir sıcaklığın tutuşmasına neden olan bir davet, kırılmış kısmı daha fazlasını arzuluyor ... ve yine de bu şansı denemekten tamamen dehşete düşüyor. "Alfabeyi okuyacağım," dedi, onun geri dönmesine izin vermeyeceğini, saklanmasına izin vermeyeceğini biliyordu. "Eğer sessiz olursam"- eldiveni çekiştirerek çıkardı-"teması kes."

Max uyarıda bulunmadan elini bıraktı. "gözler ... onlarda gördüğüm şeyler." Alçak, sert bir kelime. "Seni zorlamayacağıma dair kendime söz verdim ve tam olarak bundan başka ne yapıyorum ki? Tanrım." Ellerini saçlarının arasından geçirdi, omuzları sanki dönüp gidecekmiş gibi büküldü.

Ve kararın kendisine ait olduğunu biliyordu. Saklanmak, gerçekliğin baskısı altında sözünü tutamadan geri çekilmek... ya da korkuya meydan okuyup ona imkânsız bir şey diletten bir adama uzanmak, bu kesinlikle biraz delilikti.

"Seni tanıyabilirim, Max." Çoktan zarif, yakından tanıdık hale gelmiş bir sesin yumuşak sözcükleri, Max'i yerinde tutan nazik bağlar. "Önce . . . Seni tanıyabilirim." Aradaki mesafeyi kapatarak

Sophia, adam elini kaldırına kadar bekledi ve sonra parmaklarını adamın avucunun tam ortasında gezdirdi.

Bu Max'in karnına doğru giden bir elektrik şokuydu. Nefes nefese kalan Max, elini bırakıp geriye doğru sarsak bir adım atarken bile parmaklarını yumruk haline getirdi.

"Sophia?" Derinlerde yatan içgüdüleri ona doğru , yüzünü ellerinin arasına almasını söylüyordu. Kendini yerinde tutmak şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. "Başın belada mı?" Onu incitmiş olabileceği düşüncesi içini kemiriyordu.

"Hayır. Özür dilerim, ben iyiyim." Ama kadın adamın eline bakıyordu, sesinde bir titreme vardı. "Anılarının hiçbirini hissetmedim. Bir tahta parçası boşsun."

Rahatlama, göğsünün içinde lanet bir yumruk gibiydi. "Bana daha önce de dik kafalı demişlerdi ama hiç tahta dememişlerdi."

"Rencide etmek istememiştim."

Dudaklarını onunkilere değdirmek, bunu telafi edebileceğini söyleyerek onu kızdırmak çok cazip geliyordu ama kızın kaskatı ve şok olmuş bir halde durduğunu görünce, baştan çıkarıcı Sophia Russo'nun ilk tadına bakmak için beklemesi gerektiğini biliyordu. "Seninle oynuyordum Sophie."

"Oh."

Elini esnetti ve kızın gözlerinin elinin üzerine gittiğini gördü. "Sen de hissettin, değil mi?"

Ani bir hareketle uzaklaşarak, dairesinin kapısını açmak için onun etrafından dolaştı. "Yarın görüşürüz, Max."

Sophia, Max'in kendi kapısının açılıp kapandığını duyana kadar arkasını Max'in arkasından kapattığı kapıya dönmüş bir şekilde durdu. Ancak o zaman duvardan aşağı kayarak bacaklarını önüne doğru uzatarak oturdu, tüm vücudu hiç alışık olmadığı bir şekilde uğulduyordu.

Sağ eline baktı, başparmağının ucunu parmak uçlarında gezdirerek o heyecan verici his patlamasını anlamaya çalıştı. anlatacak hiçbir kelimesi yoktu, hiçbir yolu yoktu.

kategorize etme çabalarına meydan okuyacak kadar vahşi, aşırı bir şeyi açıklamak için.

Asıl paradoks, yalan söylememiş olmasıydı -temasın neredeyse acı verici hissi ne olursa olsun, Max psişik duyuları için bir tahta parçası ya da bir beton blok kadar sessizdi.

Sessizlik.

Hayatında ilk kez, bu kelime onu hayatta tutarken bile bir kafes görevi gören koşullanmadan başka bir şey ifade ediyordu. Max saf bir sessizlik duvarı, gürültüyle dolu bir dünyada beklenmedik bir vaha olmuştu. Ama onun dokunuşuna verdiği tepki bu şaşırtıcı huzuru yok etmişti.

Tekrar eline baktı. "Anlamıyorum."

Max cevabı biliyordu, diye düşündü, yüzünde görmüştü. Ama asıl soru *şuydu*: Cevabı bilmek istiyor muydu?

Bu düşünce aklından geçtiği anda telepatik bir kapı çalındı. Adalet Bakanlığı'ndaki patronu Jay Khanna'nın imzasını tanıyarak, mükemmel yüzünün iplerini bir araya getirdi ve "*Efendim*" dedi. Durumunun gerçekliğini tahmin edemezdi. Başka hiç kimse tahmin etmemişti. M-Psy bile sadece telepatik kalkanlarının parçalandığını görmüştü; onlara göre bu basit bir psişik meseleydi, kimsenin göremeyeceği derinlerde taşıdığı yaralarla hiçbir ilgisi yoktu.

Bayan Russo, Valentine davasının bir bölümünü sizinle konuşmam gerekiyor.

Sophia bekledi. Hayatta kalabilmek için gerçek düşüncelerini, gerçek benliğini nasıl saklayacağını uzun zaman önce öğrenmişti.

Notlarınıza göre, Bayan Valentine'in anılarını geri getirdiğinizde, kocasını on yedi kez bıçakladığını mı gördünüz?

Bu doğru, efendim. İnsandan insana işlenen bir eş cinayeti normalde J'nin müdahalesini gerektirmezdi ama Bayan Valentine büyük bir enerji santralinin kontrolünü elinde tutan nüfuzlu bir kişinin kızıydı. Valentine Senior, Max'in sahip olduğu aynı şeyi -doğal bir kalkan- iş hayatında acımasızca kullanmıştı, ta ki Psy bile ona "iyi davranana" kadar.

Sophia, Konsey'in onu neden gizlice öldürtmediğini sık sık merak etmiş ve erkeğin açıklanmayan mallar ya da hizmetler sağladığı sonucuna varmıştı.

ona biraz koruma sağlar. Tahmin edilemez duygusal doğaları tarafından yönlendirilen ve şekillendirilen insanlar, genellikle şaşırtıcı derecede benzersiz fikirler ve kavramlar ortaya atarlardı. Max'in Gerard Bonner'ı, Psy profil uzmanları hâlâ sosyopatı tanımlayan "psikolojik parametreler" hakkında tartışırken yakalamasının nedeni buydu.

Jay Khanna'nın şimdi söylediğine göre, *cinayetten önceki günlerde kocasının onu kaç kez taciz ettiğini gördünüz?*

Sophia hiç şaşırmamıştı; bir yanı küstah güzel Emilie Valentine ile tanıştığı andan beri bu soruyu bekliyordu. *Hayır, efendim.*

Bunu iyi düşünün, Bayan Russo. Dava duruşmaya gitmeden önce tekrar konuşacağız.

Örtülü emrin zihninden silinip gitmesine izin veren Sophia, Jay'in bir sonraki telepatik ziyaretinde ne cevap vereceğini düşündü. Anıları "bükme" yeteneği Adalet Teşkilatı'nın en sıkı korunan sırrıydı. Herkes J'lerin sadece sanığın zihninde zaten var olan şeyleri yansıtabildiğini düşünüyordu. Çoğu durumda, evet.

Ancak, iz bırakmadan anıları manipüle etme yeteneğine sahip, görüntüleri ve kelimeleri, sesleri ve eylemleri değiştirerek basit bir merdivenden yuvarlanmayı küfürlü bir itme gibi gösterebilen seçkin bir J grubu vardı.

Sophia en iyilerden biriydi, çocukken bile bu konuda çok başarılıydı. Çünkü her boş anını bu beceriyi geliştirmek için harcamıştı ve bu yeni ortaya çıkan yeteneğin, karar vericilerin içten dışa mahvolduktan sonra yaşamasına izin vermelerinin iki nedeninden biri olduğunun farkındaydı, zihni artık hiçbir şeyin tam olarak anlam ifade etmediği bir yerdi.

Kimse sormadı ve o da asla söylemedi... ama ruhundaki kıymıklar kalıcı oldu. Dağlardaki o kulübede kapana kısılmış halde geçirdiği dehşet dolu günleri asla atlatamamış, dünyayı bir daha asla camın yüzünü parçalara ayırmasından önceki gibi anlayamamıştı.

Max sonunda gecenin geç saatlerinde uykuya daldı, vücudu hala Sophia'nın kısa süreli dokunuşuna verdiği şiddetli tepkiyle uğulduyordu. Yani bir anlamda

...rüyalarının yoğunluğunu bekliyordu ama konularını değil.

"Seni küçük pislik!" Çığlık atan bir ağız ona küfürler kusarken eller onu sertçe, çok sert bir şekilde sarsıyordu.

Ağlamamaya çalışarak donakaldı. . Bu sadece onu daha da kızdırırdı.

"Tıpkı baban gibi." Yüzüne doğru haykırdı. "Pislik parçası."

"Özür dilerim," dedi ve olmadan sesi kırıldı.

Bir an için yüzü doğal olmayan bir şekilde sakinleşti. Artık çığlık atmıyor, acı verici sarsıntılar yaşamıyordu. Sadece ona baktı.

Ve annesinin onu boğarak öldürmek istediğini biliyordu.

Max'in gözleri birden açıldı ve eli yastığının altındaki şok tabancasına gitti. Tehlikenin sadece kafasının içinde olduğunu fark etmesi iki dakikaya yakın sürdü. Hatırladığında onu neredeyse öldürüyordu, o kadar yaklaşımtı ki şimdi bile omurgasında terler boşalıyor, teni hatırladığı dehşetle geriliyordu.

Ayağa kalkarak yüzüne soğuk su dökmek için banyoya girdi.

Rüyanın kalan ipleri koptu, zihni yeniden çalışmaya başladı. Aradaki bağlantı tartışılmazdı - Sophia, bir J, ona dokunmuştu ... ve küçüklüğünden kalma bir rüya görmüştü, o kadar küçüktü ki o zamanlar üç yaşından fazla olamazdı. Hayatının o dönemine ait hiçbir şeyi daha önce hatırlamamıştı.

Daha fazla temasın sonuçları gözünden kaçmamıştı ama konu Sophia Russo olunca Max'in geri adım atmaya niyeti yoktu.

Max, ertesi sabah Nikita'nın ofisine gitmek üzere kendisiyle buluşmaya gelen Sophia'yı dairesinin mahremiyetine davet etti. Gölgeler gözlerinin altındaki deriyi morartmış, kemikleri normalde gür olan deriyi bıçak gibi kesmişti. "Zor bir gece miydi?" diye mırıldandı. "Anıların asla olmadığını herkesten iyi bilmem gerekir," dedi Nikita kendi düşüncelerini yankılayarak, "ama ben bile bazı sanrıları kalmış gibi görünüyor."

Elini ona bolca uyarı veren bir yavaşlıkla kaldırarak saçının bir tutamıyla oynamaya başladı. Kadın olağanüstü bir şekilde hareketsiz kaldı ama onu durdurmadı. "Anılar her zaman kötü değildir," dedi birden seslenerek. "Şampuanını her kokladığımda saçlarının yumuşaklığını hatırlayacağım. Bakalım, vanilya ve"-durakladı, uzun, hoşgörölü bir nefes aldı-"onun altında, bir çeşit çiçek?"

Şaşkınlıkla cevap verdi. "Lavanta sabunu. Vücudumda kullanıyorum." Sonra kendi elini kaldırdı, tereddüt etti.

Davet için başını eğdi, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. *Yavaş ol Max*, diye emretti kendi kendine, *yavaş ol amina koyayım*. Parmak uçlarının saçlarını bekledi ama saçlarına değil dudaklarına dokundu.

İçinde dalgalanan ürpertiği kontrol edemedi. Eldiveninin deri sentezi vücut ısıyla sıcaktı, basınç yok denecek kadar hafifti ama onu esir almış, arzularının kölesi yapmıştı.

"Bu," diye fısıldadı, ağzının şeklini takip ederek, "iyi bir anı olacak."

Zevke teslim olmak cazip geliyordu ama ona gözlerinde kâbuslarla gelmişti. "Bana rüyalarından bahset."

"Annenin senden nefret ettiğini söylemiştin," dedi, kelimelerin sertliği, sanki onun hissinden büyülenmiş gibi alt dudağını okşayışıyla geçersiz kılındı. "Benimki de beni kesinlikle reddetti."

Ona sarılmak için duyduğu açlık tüm kaslarını zorluyor, dokunuşundaki kelebek cilvesi içgüdülerini körüklüyordu. "Neden?" İçindeki polis bunun önemli olduğunu, onu anlamanın anahtarının bu olduğunu söylüyordu.

"Kusurluydum." Elini bırakarak bir adım geri çekildi. "Nikita'nın evine doğru yola çıkmalıyız."

Kusurlu. Öfke içinde çelikten bir alev gibi yanıyordu ama başını eğerek kabul etti, basit bir rahatlatıcı dokunuşla durabileceğine güvenmiyordu; onu kendine çekmek, onu kusurludan başka bir şey olarak görmediğini öğretmek isterken değil.

Arabaya binip yola çıkana kadar ikisi de bir daha konuşmadı. "Nikita'yla ilgili bilgim, onun evinde gördüklerime dayanıyor.

medya," dedi sabah trafiğine karıştıklarında. "Zeki ve acımasız bir iş kadını olarak karşımıza çıkıyor."

"Katılıyorum." Sophia, Max'in bu beklenmedik, öngörülemez dansa bir sonraki adımı atması için onu zorlamak niyetinde olmadığını fark edince kaslarının gevşediğini hissetti. Bir yanı kırık, eziyet dolu bir sonsuzluk için onu bekliyordu, acele etmek, yarışmak istiyordu, ama basit gerçek şuydu ki, zaten yaptıklarından daha fazlasını işleme kapasitesine sahip değildi. Henüz değil. "Nikita aynı zamanda gerçekten küresel terimlerle düşünen birkaç üst düzey Psy'den biri gibi görünüyor - bildiğim kadarıyla bir Dönüşen grubuyla bu kadar yakın bağları olan tek Konsey Üyesi o."

"Anthony Kyriakus'un öngörü işini hâlâ kızı Faith'e yaptırdığını duydum."

Sophia başını salladı, Faith NightStar'ın iltica haberlerini takip etmişti. Öngörücülerin zihinsel olarak J'lerden bile daha dengesiz oldukları söylenirdi ve yine de Faith hayatta kalmıştı. Sophia her zaman böyle bir ilticanın kendisi için söz konusu olmadığını bilse de, zihni ayrılmaz bir şekilde Ağ'ın dokusuyla örülmüştü, Faith NightStar'ın hayatta kalması, deli olarak etiketlenen ve hayatları varoluştan silinen herkes için bir zafer gibi görünmüştü.

Max'in sorusuna yanıt olarak "Evet," dedi. "Anthony'nin de Dönüşenlerle bir ilişkisi var ama araştırmalarım göre, DarkRiver'in inşaat koluyla bir iş birliği kurarak böyle bir anlaşmaya ilk adım atan Nikita olmuş."

Max şerit değiştirdi, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "Orada bir şeyler olabilir," diye mırıldandı ve Max'in beyninin çalıştığını, zihinsel yeteneklerinin üstünlüğünden emin olan pek çok Psy'nin olağanüstü bulacağı bir hızla bağlantılar kurduğunu neredeyse duyabiliyordu. "İnşaat anlaşmaları hakkında daha fazla ayrıntı var mı?"

Profilinin temiz hatlarından, doğrudan güneş ışığında gizli kızıl vurgularla parılayan siyah saçlarının zarif tellerinden gözlerini ayırmaya kendini zorlayan Sophia, verilerini kontrol etti. "Görünüşe göre şirketi sadece ABD'de değil, uluslararası alanda da Dönüşen konut sözleşmeleri kazanıyor. Cinayetler profesyonel rekabetten kaynaklanıyor olabilir."

"Sıgar." Max parmağıyla direksiyona vurdu. "Kurbanların her biri büyük bir anlaşmanın eşiğinde öldü."

Şaşırان Sophia, dosyanın ilgili bölümlerini hızla gözden geçirdi ve onun haklı olduğunu anladı. "Üçü de kilit noktadaydı ve masaya benzersiz bir şey getiriyorlardı," dedi yüksek sesle. "Ölümleri her bir vakada tüm süreci rayından çıkardı."

"Üç anlaşmayı birbirine bağlayan belirgin bir şey yok," dedi Max. "Yüzeyin altında bir bağlantı olup olmadığını, Nikita'nın etkin bir şekilde devre dışı kalmasıyla belirli bir rakibin fayda sağlayıp sağlamadığını öğrenmemiz gerekiyor-" Bir bip sesi sözlerini kesti. "Bu benim hücrem." Başıyla gösterge panelindeki tutucuya işaret etti. "Arayanın adını kontrol edebilir misin?"

"Tabii ki." Telefonu eline alıp kimliğine baktı ... ve zihninin sessizleştiğini, soğuduğunu, ötekiliğin canlandığını hissetti. "Bu savcı, Bay Reuben."

BÖLÜM 14

Size sadece sanığın on ay önce o odada ne yaptığını gösterebilirim. Bana onun bir canavar olup olmadığını sormak, canavarlar hakkında samimi bir bilgiye sahip olduğumu varsaymaktır.

-Sophia Russo'nun (J) 23180 sayılı davada savcılık tarafından yöneltilen bir soruya verdiği yanıt: Nebraska Eyaleti Donnelly'ye karşı

Max, yüzünü ekşiterek, henüz açılmamış bir restoranın yarı boş otoparkında aracı durdurdu.

Konuşmanın sonunu dinlediğinde, telefonu kapattığında aramanın nedenini anlamıştı. "Bonner benimle tekrar konuşmak istiyor." O kötülük dolu zihni didik didik etme düşüncesi tüm vücudunun tiksintiyle kaskatı kesilmesine neden oldu.

Onu öldürmek daha iyi.

Çünkü o, kalkanlarının tamir edilemeyecek şekilde parçalanmasına neden olacak son ağırlık olabilirdi. Ve Sophia beyninin ezilmesine, ruhunun, kişiliğinin varoluştan silinmesine hazır değildi. Max'i bulmuşken, soğuk ve karanlık yerleri ışıkla dolduran bu adamı bulmuşken olmazdı. Parmaklarını organizatörünün üzerinde kenetleyerek, zihninden geçen karanlık dallardan kaynaklanıyor gibi görünen intikam fısıltılarıyla savaştı ve ötekiliği tekrar uyuması için yatıştırdı.

"Piç kurusu paylaşacak bir şeyi olduğunu söylüyor, görünüşe göre bulup çıkarabildiği bir anısı varmış." Max kolunu onun koltuğunun arkasına dayadı ve apartmanda yaptığı gibi saçının bir teliyle oynadı.

Kız çekilmedi. Artık aralarında güven vardı, ilk gerçek dokunuşlarının elektrik fırtınasında doğan kırılğan bir şey. "Bu seferlik oyununu oynamasına izin vermeyi öneriyorum." *Yaşamaya*, bu hayattan çalabildiği her ekstra günü çalmaya ve çıkarmaya duyduğu açlık ne olursa olsun, Bonner'ın kötülüğünden kaçamazdı. Hele ki kendini korumanın bedeli o kayıp kızları terk etmek, onları bırakıp gitmek olacaksa

karanlıkta gömülü ve unutulmuş. Hiç kimse unutulmamalı. *Hiç kimse.*

"Eğer doğru oynarsak," dedi, kendisi hariç herkesin zihninden kasten silinmiş olan diğer üç genç hayatı hatırlayarak, "bu sadece onun hayal kırıklığını artıracak, onu daha uysal hale getirecek."

Max'in gözleri asla inceleme, gerçekten tanıma şansı bulamayacağı çığ, sinirli duygularla doldu. Bu hayatta değil. Bu yüzden "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İşkencenin yasadışı olması çok yazık." Her dünyada içgüdüsel bir öfke. "Bir iletişim konferansı ayarlayacağız. Uygun bir hafıza kaybı yaşasın yanına gitmeyeceğiz."

"Dairemizdeki iletişim sistemleri gerekli şifrelemeye sahip olmayacak." Sophia'nın kendi öfkesi daha soğuk bir şeydi, göze göz, cana can almakta hiçbir yanlışlık görmeyen bir şey. "Enforcement'a güvenli bir bağlantıları olup olmadığını sorabiliriz."

"Buraya son geldiğimde sistemleri oldukça iyiydi." Kafa derisinin karıncalanmasına neden olan küçük bir serbest bıraktı, buz beyaz sıcak bir parlama ile çözüldü, çenesini ovuşturdu. "Ama sızıntıları var."

"Her İcra binasında sızıntılar vardır." Çoğu durumda Psy tarafından kolaylaştırılır.

"Sanırım güvenli bir bağlantıya sahip olacak başka birini tanıyorum."

Böylece yarım saat sonra Sophia, DarkRiver leopar sürüsünün şehirdeki merkezi olan orta büyüklükteki ofis binasındaki küçük bir konferans odasına alındı. "Endişelenmiyorlar mı?" diye sordu, kumral saçlı genç bir erkek olan eskortları konferans odasından çıktıktan sonra. "Dönüşenlerin Psy'a olan güvensizliği iyi bilinir."

"Burası kedilerin iş yaptığı yer," diye yanıtladı Max, dokunmatik yüzeyleri kullanarak iletişim konferansını kurarken. "Bu işlerin bir kısmı Psy ile. Ve unutmayın, DarkRiver'in saflarında birkaç Psy kaçağı var."

"Bu bina Dönüşenlerle dolu." Bariz olanın ifadesi ağızından kaçtı.

Max gözleriyle onu olduğu yere mıhlamak için döndü. "Sorun mu yaşıyorsun?"

"Hayır." Eldivenlerini bileklerine daha sıkı geçirdi ve beyaz gömleğinin manşetlerinin altından sıkıca geçirdi, bu hareket gereklilikten çok ... rahatlıktı. "Değişkenler aslında dinlendiricidir."

Kaşlarını kaldırdı, dikkatini telsiz kontrollerine verirken o sağlam omuzları . "Pek çok insan onları bu şekilde tanımlamaz. İnsan yüzeyinin altında vahşi bir enerjiye sahip olma eğilimindedirler."

Onun da aynı vahşi enerjiyle yanıp tutuştuğunu belirtmek istiyordu ama onun durumunda bu enerji o kadar iyi kontrol altına alınmıştı ki çoğu insan bunu asla tahmin edemezdi. Ona sahip olmak isteyen tüm o kadınlar, diye düşündü, çalıştıkları şeyin ne olduğunu anlamıyorlardı. Ama o biliyordu. Ve o zarif kaslı vücudu çıplak elleriyle okşamanın nasıl bir şey olacağını merak etti.

Başını kaldırdı ve onu izlerken yakaladı. "Yalnız kaldığımızda." Bir alay ve bir uyarı.

Elini sandalyesinin koluna kapatarak başını iki yana salladı. "Değişkenlerin hepsinin doğal zihinsel kalkanları vardır."

"Peki neden bu kadar gerginsin?"

Ona dönüp bakmamak, şifrelemeyi tekrar kontrol ederken onu izlememek imkânsızdı, alnında konsantrasyon çizgileri vardı. O anda tasma çözüldü, dizginler koptu ve Dedektif Max Shannon'ın vaadi ve tehlikesi dışında her şey yok oldu - ensesinde açıkta duran tene dokunmak istedi, yumuşak mı sert mi olduğunu bilmek istedi, gömleğini çıkarıp dudaklarını o bal rengi tenin altında kayan kaslara sürtmek istedi, okşamak, bilmek ve sahip olmak istedi. Sadece *istiyordu*. "Değişkenler dokunmayı sever." Yumuşak, boğuk bir sesle çıkmıştı.

Max'in omuzları gerildi ama dönmedi. "Az önce sen banyodayken Clay'e bunu sordum. Deri ayrıcalıkları olduğunu varsaymıyorlar, yani güvendesin."

"Deri ayrıcalıkları." Bilmediği bu terimi test etti ve anlamını bağlamdan çıkardı. "Ya sen, Max?" Düşünceler o kadar hızlı kelimelere dönüştü ki, onları tutmak için ne şansı ne de isteği vardı. "Ten ayrıcalıkları konusunda rahat mısın?"

Max ellerini kadının sandalyesinin arkasına dayadı ve dudakları kadının kulağının ucuna değecek kadar eğildi. "Değişir

kimin sorduğuna bağlı." Ellerini masanın iki yanına koyarken adamın kokusu etrafını sarmıştı. şehvetli bir tuzak. "Ama eğer belli bir J'den bahsediyorsan, onun için çok ama çok kolay olabilirim."

Sophia'nın midesinde sıkı bir sıcaklık, en karanlık, en gizli yanını bile yakan garip bir ateş filizlendi. "Max." Ne istediğini bilmiyordu, kalp atışları kaburgalarında düzensiz bir dövme gibiydi.

Max bir iniltiyle masayı itti. "Bunu burada yapamayız. Neredeyse konferans zamanı geldi." Omzuna hafif bir dokunuş, onu sarsan bir koruyuculukla, onu silahsızlandırdı. "Hazır mısın Sophie?"

Sesi, varlığı, ona kalkan olma isteği... onu sarstı ama başını salladı. "Evet." Bu yapılmalıydı - o kızlar eve getirilmeliydi.

Kendi ailesi olmayan bir Psy bile çocukların, kan bağının onemini anlardı. Ağ'da bir ocuk kaybetmek yalnızca ölmszlğnz değil, aynı zamanda en az bir kişinin niteliksiz sadakatini kazanma şansınızı da kaybetmek demektir. Tabii ki başka döller doğuracak ya da taşıyacak kadar genç değilseniz.

Sophia sekiz yaşına girdiğinde anne ve babası otuzlu yaşlarının başındaydı ve her şey altüst olmuştu. İki de birbirlerinden olmak üzere iki çocukları daha olmuştu. Ne de olsa genlerinin birbirini tamamladığı çoktan kanıtlanmıştı. Kardeşleri de yüksek Gradyan telepatlarıydı. Onun kadar güçlü değillerdi. Ama kırılmamışlardı.

O anda ekranda Bartholomew Reuben'in yüzü belirdi ve geçmişin kalp acısını şimdinin sadist kötülüğüyle kesip attı. "Max, Bayan Russo, sizi gördüğüme sevindim. Birkaç saniye içinde Bonner'a transfer edileceksiniz."

"Oraya utun mu, Bart?" Max sordu. "Zaman kaybı."

"Hayır, ben başka bir hapishanedeyim." Savcının dudakları mizahsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bonner, getir dediğinde hepimizin koşmaya başlamamasından memnun olmayacak."

Ekranın köşesinde bir uyarı geri sayımı belirdi.

On.

Max homurdandı. "O pii memnun etmek konusunda pek de endişeli değilim."

Dokuz.

"İletişim konferansına bağlanacağım-"

Sekiz.

"Ama Bonner sadece Bayan Russo'yu görecek."

Yedi.

Bir sandalyenin sürtünmesi.

Altı.

"Biraz hareket edeceğim," dedi Max, "atış alanının dışında olduğumdan emin ol."

Beş.

"İyi misin, Sophie?"

Sophie. Bu ismi söyleme şeklindeki şefkat, onu aralarında özel bir şey, bir hediye haline getiriyordu.

Dört.

"Evet." Hediyesini kalbine sımsıkı bastırdı.

Üç.

"Anında çıkmak istiyorsun-"

İki.

"."

Bir.

Reuben'in yüzü kaybolmuş, yerini öyle acımasız bir katilin yaldızlı sarışın bakışları almıştı ki, magazin gazeteleri onun hikayesini anlatmak için savaşmıştı. Seri katil hayranlarının karanlık yeraltı dünyasında bir megastardı, "yetkili biyografisi" dini bir coşkuyla okunuyordu. Hayranlarından kaçının kitabın çoğunlukla kurgu olduğunu fark ettiğini merak ediyordu.

Bonner doğruyu söylemekten acizdi.

"Bayan Russo." O büyüleyici gülümseme, ama bir kenarı vardı. "Sizi şahsen görmeyi dört gözle bekliyordum."

Ellerini gevşek bir şekilde kucağında tutarak, "Bu zamanımı verimsiz kullanmak olurdu," diye cevap verdi.

"Ama yakınlarda değilsen anılarımı nasıl alacaksın?" Omuzlarını yavaşça kaldırdı. "Korkarım paylaşma ihtiyacımla işbirliği yapmıyor." Masmavi gözleri alaycı bir kahkahayla doldu, biraz yaramazlık yapmış bir adamın büyüleyici özrü.

Sophia onu öldürmenin çok kolay olacağını düşündü. Sadece o civarda olması gerekiyordu. Telepatik erişimi yeterince uzundu; kendisini bir yastıkla boğmasını sağlayabilir, belki de kafatasına vurabilirdi.

kemik parçaları beynini delip geçene kadar duvara yaslayacaktı. Dehşet onu akılsız yapacaktı.

Solundaki masaya bir dokunuş.

Max. Kendisine verilen ve kaybetmemeye kararlı olduğu hediye­nin hatırlatılması, dikkatini yeniden toplamasını sağladı; ötekilik, kararlılığı karşısında geri çekildi. "Hapishane yetkilileri, hakkında bilgi edinmek isteyeceğimiz bir yeri hatırladığınızı söylediler."

Bonner dişlerini bir diş macunu reklamını süsleyebilecek bir gülümsemeyle sergiledi. Ama gözleri. Sürüngen gözleri. Böyle gözleri daha önce de görmüştü; Net'in güçlülerinde, hayatın kutsallığının kendileri için hiçbir şey ifade etmediği kadın ve erkeklerde.

Onun son çocukluk değerlendirmesini yapan, yani kurtarı­lacak kadar işe yarar mı yoksa mi gerektiğine karar veren adamın gözleri Park Avenue Kasabı gibiydi. Katil cevap vermeyince "Bay Bonner?" diye sordu.

"Hafıza kaybolup gitmiş gibi görünüyor." Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş. "Ağaçlarla ilgili bir şey olduğunu biliyorum ama ..." Bir omuz silkme daha. "Belki buraya gelip yeteneklerini kullanarak hafızamı canlandırırırsan ..."

"Görünüşe göre bu bile zaman kaybıymış." Soluna bakarak başını salladı. "Bağlantıyı kesin."

Bonner'ın yüzü şiddetli bir saniyeliğine içindeki canavarı ortaya çıkarmak için büküldü. "Bayan Russo, farkında olduğunuzu sanmıyorum-" Boş bir ekranın boş levhası.

Max o kadar sakın bir sesle, "Onu ellerimle öldürmek istiyorum," dedi ki, kadının ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Bu bir adalet ihtiyacı ya da saf bir şey değil. İntikam istiyorum. O kadınların -o kızların- acı çektiği gibi onun da acı çekmesini istiyorum."

"Hepimizin öldürme kapasitesi var," dedi Sophia, kendi kendine durmasını söyledi ama sessiz kalamadı; onun sadece en ölümcül adalet türünü bilen kırık parçası hakkında ne düşündüğünü bilmesi gerekiyordu. Onu reddedecekse, bunun şimdi olması daha iyiydi, onun vahşi sıcaklığına sadece bir kez dokunmuşken, onu yeni öğrenmeye başlamışken ... ihbardan sağ çıkabilecekken. "Çizgiler herkes için farklıdır."

Max'in gözleri onunkilerle buluştu, yoğunluğu deliciydi. "Ve seninkiler çocuklarla ilgili. Bazen kadınlar, ama çoğunlukla çocuklar."

Sophia yutkundu, nasıl cevap vereceğinden, *onun* cevabını nasıl okuyacağından emin değildi.

O anda iletişim ekranında Bartholomew Reuben'in yüzü yeniden belirdi. "Çok kızgın. O çirkin yüzünü bugüne kadar hiç görmemiştim."

"Mahkemede bile mi?" Sophia şaşkın dehşetini sert bir soğukkanlılığa çevirerek sordu.

"Salatalık kadar soğukkanlıydı," dedi Reuben. "Jüri üyelerine gülümsedi, salonla flört etti. Elimizde sağlam kanıtlar olmasaydı, kendini mahkumiyetten kurtarabilirdi." Küçük bir duraklama. "Lütfen dikkatli olun Bayan Russo. Bonner sürekli gözetim altında ama kudurmuş hayranları var. Eğer onlardan birine bir mesaj iletmeyi başarır, tehlikede olabilirsiniz."

"Merak etmeyin, Bay Reuben." Sophia, Max'in masanın altından uzattığı küçük, katlanmış notu aldı. "Şu anda bana canlı ihtiyacı var. Dehasıyla beni kendine hayran bırakmak istiyor." Ondan sonra . . .

Max, Bart imzayı atmadan önce Sophia'nın yüzünde beliren ifadeyi düşününce midesinin acı verici bir şekilde gerildiğini hissetti. Karmaşık ve tehlikeli J'sinin tam olarak ne düşündüğünü biliyordu ve bunu yapmasına izin veremeyeceğini de biliyordu. Ama şu anda Bonner'dan coğrafi olarak yeterince uzaktaydılar ve Sophia'nın yaratıcı yollarla kötü insanlara zarar verme eğilimi, başa çıkmak için zamanı olan bir şeydi.

Bunun kolay olmayacağını biliyordu. Yaptıkları -ve J'ye özgü bir şekilde cezalandırdığı kişilerin suçları- acımasız bir incinmişlikten söz eden bir geçmişe eklendiğinde değil. Bu yaraların görünmez olduğunu düşünüyordu. Ama yüzünü belirleyen ince çizgilerden çok daha önemliydiler.

"Max," diye mırıldandı Nikita'nın ofisine doğru giderlerken nefesinin altından.

Kızın ona neden şaşkın şaşkın baktığını biliyordu ve onu boşluğun kenarından geri çekerek taktiğin işe yaradığını bilmek onu . "Hmm?"

"Bana böyle notlar yazamazsın." Asansörün kapıları doğru katta açılırken tıslayarak emretti. "Ya biri görseydi?"

Max ona masum bir bakış attı. "Sadece basit bir soru sordum."

"Toplantı odası seksi hakkında ne düşünüyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Bu değil-"

"Madem sordunuz," diye araya girerek Nikita'nın ofisinin dış bölümüne doğru yürüdü, "oyum ."

O anda, tüm varlığı Sophia'yı kızdırmanın verdiği şehvetli zevkle dolu olan Max, bu buluşmanın doğuracağı kanlı sonuçlar hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

BÖLÜM 15

Bazı kadınlar anne olmak için .

-Dedektif Max Shannon'ın özel vaka notlarından

Konsej Üyesi Nikita Duncan'ın özel ofisine girdiklerinde çok güzel bir kadın olduğunu düşündü. Eğer buzla kesilmiş güzellikten hoşlanıyorsanız. Mükemmel. Uzak. Soğuk. Resmi kayıtlara göre yarı Japon, yarı Rus'tu. Bu da yüksek elmacık kemikleri, badem biçimli gözler ve ortalamanın üzerinde boy kombinasyonunu açıklıyordu. Boyu kızına geçmişti ama Max'in gördüğü resimlere bakılırsa, Sascha'nın siyah saçları kaygan bir koyu yağmurdan ziyade kıvrılıyordu, teni Nikita'nın kusursuz fildişi rengine kıyasla sıcak bir altın kahverengiydi.

"Dedektif Shannon, Bayan Russo." Masasının önündeki sandalyelere oturmalarını işaret etti.

"Aslında, Sayın Konsey Üyesi," dedi Max, "ayakta daha iyi düşünüyorum." Ofisinin arka duvarını oluşturan büyük cam pencereye doğru yürürken San Francisco'nun hareketli vızıltısına baktı ve bir önsezi oyunu oynadı. "Sakladığınız bilgileri paylaşmanızı istiyorum."

Sophia'nın gözlerini sırtında hissetti ve başka bir kadın olsaydı, bunu onun üzerine yıktığı için daha sonra krallar gibi azarlanmaya hazır olurdu. Ama Sophia daha önce tanıştığı hiç kimseye . Onun nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu onu hem sevindiriyor hem de sinirlendiriyordu.

"Nikita, "Bu soruşturmayı talep eden ben olduğum halde bilgi saklamam mantıksız olur," diye cevap verdi.

Max o soğuk kahverengi gözlerle karşılaşabilecek kadar döndü. "Üç ölüm -şüpheli olduğundan emin olmadığınız bir araba kazası, akıl hastalığından kaynaklanmış olabilecek bir intihar, bir kalp krizi- bir yabancıyı içeri almanız için yeterli değil." Bir insan.

Nikita ona baktı, gıcır gıcır bir etek ve gömlek giymiş, makyajı profesyonel, saçları mükemmel olmasına rağmen ölümcül bir rakipti. "Sessizliğin içinde, "Bu kadar iyi bir adama sahip olduğunu bilmek memnuniyet verici," dedi.

Bu görevi yerine getirmek için istihbarat." Bununla birlikte masasındaki bir şeye dokundu - Max onun yüksek teknolojiye casuslara karşı bir savunma olarak bir tür işitsel kalkanı etkinleştirdiğini tahmin etti. "Yaklaşık dört ay önce hayatıma kastedildi."

"Söylentiler duydum. İnsan İttifakı'yla ilgili bir şey mi?" dedi, gezegendeki en güçlü insan örgütüne atıfta bulunarak. Görünürde her şey işle ilgiliydi ama İttifak'ın güçlü bir paramiliter kolu olduğu söyleniyordu.

Nikita onun sorusuna karşılık olarak başını salladı. "Bu ofise ve çatı katıma çıkmak için kullandığım asansöre patlayıcı bir cihaz yerleştirdiler, görünürdeki planları ben içerideyken patlatmaktı."

"Gözetleme sisteminize mi bağlandılar?" Max, Sophia'nın sessiz varlığının son derece farkında olmasına rağmen gözlerini Nikita'dan ayırmadan sordu.

"Evet." Nikita sandalyesinden kalktı ve ince gümüş bir uzaktan kumanda kullanarak, boş bir duvar gibi görünen bir iletişim panelini etkinleştirdi.

Max'in içindeki çocuk, onun yanına gelmesini sağlayacak kadar ilgisini çekmişti. "Bu henüz piyasaya çıkmadı."

"Geçen yıl küçük bir şirket satın aldım; mühendisleri harika ama asıl olağanüstü olan tasarımcıları."

Zihninin gerisinde bir başka tıkırtı, bulmacanın bir başka parçası daha ortaya çıkıyordu. "Bir insan şirketi mi?" Sophia, Nikita'nın diğer tarafında durmak için hareket ettiğinde vanilya ve lavanta kokusu aldı ve bu koku duyularına yavaşça vurdu, vücudunun bu kadını seçtiğini ve fikrini değiştirmeye niyeti olmadığını şehvetli bir şekilde hatırlattı.

"Evet," dedi Nikita. Sonra ekranın yan tarafındaki komut pedini kullanarak Duncan gökdeleninin üç boyutlu bir modelini açtı ve ilgili asansör boşluğunun bir kesitine bakana kadar aşağıya indi. "Bu asansöre erişim zor ama imkânsız değil. Bununla birlikte, kuyunun kendisine erişim sıkı bir şekilde kontrol ediliyor - bilgisayar güvenliği, yirmi dört saat gözetim."

"Asansördeki acil durum kapağı mı?" Max sordu.

"Dokunulduğu anda alarm verir."

Max onun ifadesinin ne anlama geldiğini kırmızı bir kalem kullandığında anladı.

Suçlamanın yapıldığı yeri işaretlemek için X.

Asansörün *üstünde*.

Bir davanın şekillenmeye başladığını bilmenin verdiği heyecanla zihni uğuldamaya başlamıştı, ekrana dokundu ve görüntüyü hafızasından çizene kadar döndürdü. "İçeriden biri ya sabotajcıların ekmeğine yağ sürmüş ya da bu işi bizzat yapmış olmalı." Ve bu ikisinin birbiriyle bağlantılı olması gerekmediğini düşündü. Akıllı bir adam İttifak'ın planlarından haberdar olmuş ve bunları kendi gündemini ilerletmek için kullanmış olabilirdi. "Güvenlik kamerası görüntüleri mi?"

"Şarjın nereye yerleştirildiğinin önemini anladığımda, o görüntü gitmiş, silinmişti."

Sophia kıpırdanarak ajandasından bir şey çıkardı. "Böyle bir silme işlemi başarıyla gerçekleştirebilecek güvenlik yetkisine sahip olanların listesi çok kısa ve yakın çevrenizdeki her bireyi içeriyor."

"Kesinlikle, Bayan Russo."

"Güvenlik şefinizin adı bende yok gibi görünüyor."

"O öldü." Buzla kaplı canlı kelimeler. "Suikast girişiminden üç hafta önce kaza sonucu düşerek öldü."

Max kollarını kavuşturdu, bağırsakları sıkıydı. "İlk kurban oydu." "Evet, öyle olduğuna inanmaya başladım."

Sophia ajandasından başını kaldırdı. "Yerine birini işe almadınız."

"Hayır, henüz doğru adayı bulamadım. Şef yardımcısı şu anda itiraz edilemeyecek bir iş yapıyor."

Max, Duncan binasının görüntüsüne baktı, ama gerçekten göremiyordu. Burada bir adanmışlık var, diye düşündü, çok özel bir nedenden kaynaklanması gereken uzun vadeli bir bağlılık ve bu neden her neyse, cinayetin heyecanından daha fazlasıyla ilgiliydi. "Bana," dedi Nikita'ya, "yakın çevrenizdeki kimseye artık güvenmediğinizi söylüyorsunuz."

"Hayır. Ben-" Telefonu biplemeye başlayınca sözünü kesti. "Kritik bir şey olmalı. Bölünmemesini emretmiştim." Ahizeyi kaldırarak, "Evet?" dedi.

Max Sophia'ya baktı, aniden parlayan güneş ışığının saçlarının zengin abanoz ipeğinden süzülüşüne takıldı. Yumuşak saç telleriyle saatlerce oynayabilirdi, J'sini yatağa ikna ettikten sonra tam olarak bunu yapmaya niyetliydi.

"Hiçbir şeyi rahatsız etmeyin. Girmeyin."

Nikita'nın sözleri dikkatini tekrar Nikita'ya yöneltti. "Ne oldu?"

Telefonu kapattı. "Görünüşe göre artık kendinizi faili meçhul verilerle tatmin etmek zorunda kalmayacaksınız. Uluslararası finans danışmanım Edward Chan az önce ölü bulundu."

Bu kez, diye düşündü Max, bunun bir cinayet olması söz konusu değildi. Ya eylemlerin arkasındaki insanlar sabırsızlanmaya başlamıştı ya da bu bir mesajdı. "Sophia, kayıtta mısın?"

"Evet." Kulağına küçük bir kablosuz kamera takmış, lensini sol gözünün önüne doğru kıvrırmıştı. "Başla."

Başka kimsenin içeri girmesini engelleyen Max, Duncan binasının en yüksek ikinci katında, Nikita'nın çatı katının hemen altında bulunan olay yerini incelemekle vakit geçirdi. Öldürülen adam hiç bozulmamış yatağın üzerinde, bacakları yana sarkmış bir şekilde yatıyordu. Pantolonu kayrak grisi, kemeri sakın siyah deri, beyaz gömleği ise bir Rorschach tablosu gibi kırmızıya boyanmıştı.

"Çürük yok, ellerinde savunma izi yok." Şiddetin tek kanıtı, kabzası göğüs kafesinin derinliklerine saplanmış olan bowie bıçağıydı; sert, kalın ve Max'in tahminine göre keskin bir eğri kenarı vardı. Av hayvanlarını yere sermek ya da yere serilmiş bir hayvanın derisini yüzmek için kullanılabilecek türden bir bıçak. "Tek bir darbe gibi görünüyor, doğrudan kalbe."

Sophia onlar konuşurken film çekmeye devam etti. "Ya kurban saldırganın yaklaşmasına izin verdi ya da katil Tk'yı kullanarak bıçağı sapladı."

"Tk-telekinezi mi?" Bu, bıçağın nasıl bu kadar derine gömüldüğünü açıklıyordu; yine de soğuk bir öfke patlaması katile yeterli gücü vermeye yetmiş olabilirdi.

"Evet. Personel dosyalarını inceleyeceğim" -Sophia soluna doğru ilerleyerek cesedin her açıdan görüntüsünü yakaladı- "Konsey Üyesi'nin organizasyonunda kaç telekinetik olduğunu öğreneceğim."

"Nikita, Chan'in dün gece Kahire'den geldiğini söyledi," diye mırıldandı Max, "ama bu sabah burada, evindeki ofisinde bir dizi gayri resmi toplantı planlamış." Bu da birinin Chan'in yalnız ve savunmasız olduğu bir zamanda cinayeti işleyecek kadar onun programını iyi bildiği anlamına geliyordu.

Tekrar pozisyon değiştirdiğinde, Sophia'nın temiz ve saf kokusu Max'in üzerine sinerek ölümün çirkinliğine karşı çok ihtiyaç duyduğu panzehiri sağladı. Psy, insan ya da Dönüşen, diye düşündü Max, cinayet her zaman aynı pis kokuya sahipti. Ve ölümler her zaman aynı adalet için çığlık atıyordu. Edward Chan artık Max'in kurbanlarından biriydi, tıpkı Bonner'ın kayıp kurbanlarının her biri gibi.

Sophia, "Güvendiği bir kişiydi," dedi. "Onun gücünde bir telepatın - Gradient'teki 8 telepatın- gafil avlanmasının tek yolu bu."

Bakışlarını Edward Chan'in soğuk bedeninden kaldıran Max, ellerini kalçalarına koyarak ceketini geriye itti. "Yine de bir sorun var - en mükemmel şekilde hedeflenmiş bıçak yarası bile anında ölüme neden olmazdı ve bir telepat acil durum mesajını saniyeler içinde, hatta daha kısa sürede iletebilirdi." Vale'deki olayın aksine, buradaki her şey hızlı ve acımasız bir operasyona işaret ediyordu. Kurbanı uyuşturmak için zaman yok. "Neden yardım çağırmadı?"

"Başını çevir."

"Ne arıyorsun?" *Kahretsin*'in altındaki birkaç kan damlası dışında kayda değer şey göremedi. "Telepatik darbe."

"Bıçaklandığı anda, şoktan dikkati dağılmışken biri ona yeterince sert bir yumruk atsaydı, kalkanlarını parçalayıp zihnini yok ederdi."

"Soğuk, hesaplı." Başarıyı garantilemek için bir-iki vuruş. "Max." Sophia'nın sesi neredeyse hiç çıkmıyordu.

Farkındalıkla diken diken olan bakışlarını banyo aynasına kadar takip etti - yatak odasının diğer tarafındaki yarı açık kapıdan zar zor görülebiliyordu.

Tek kelime, lavabonun beyaz porselenine damlayan kanla yazılmıştı. Ama suçlama hâlâ okunabiliyordu.

Hain.

BÖLÜM 16

Kayıtlarımızda babanızın adı için ayrılan yer boş bırakılmıştır. Böyle bir işleme bazı sınırlı durumlarda izin verilir, ancak nedeni her zaman not edilmelidir. Dosyanızda böyle bir not bulunmamaktadır. Hata için özür dileriz.

-Doğum ve Ölüm Bürosu: New York Şehri, Max Shannon'a, Haziran 2079

Nikita ofisine döner dönmez Max'e bir veri kristali uzattı. "Sizin için güvenlik görüntülerini indirdim - Edward'ın Kahire'den dönüşünden bu yana geçen süreyi kapsıyor."

Max onu cebine attı. "Özel iletişim konuşmaları ana sunucularınızda yedekleniyor mu? Katil, kurbanın odasındaki sistemin bilgisayarlı 'beynine' aşındırıcı bir asit attı." Ve ne bir cep telefonu ne de bir ajanda bulmuşlardı.

Nikita, "Edward'ın tüm dosyası kendi güvenlik geçersiz kılma özelliği kullanılarak silinmiş," dedi. "Katil onu zihninden söküp almış olmalı."

Tüm bunların duygusuz doğası diğer insanları şok etmiş olabilirdi ama Max, ırkı ne olursa olsun bazılarının her zaman kötülük yapma kapasitesiyle doğduğunu biliyordu. "Bir ölüm modeli olabileceğini düşündük - diğer danışmanlarınızın her biri büyük bir anlaşmadan önce vuruldu. Chan uyuyor mu?"

Nikita o konuşmasını bitirmeden önce başını sallıyordu. "Edward'ın elinde pek çok şey vardı ama hiçbirisi tamamlanmaya yakın değildi."

Soruşturmanın bu şekilde aniden sona ermesine sinirlenen Max başka bir konuya odaklandı. "Sophia kurbanın iş çevreleri dışında tanınacak kadar yüksek profilli olduğunu söylüyor?"

Parlak saçlarını savuran hızlı bir baş sallama hareketi. "İnsan ve Dönüşen iş adamlarını ve kadınlarını şarap ve yemekle ağırlamak iş tanımının bir parçasıydı. Sonuç olarak, zaman zaman kendini sosyete sayfalarında buluyordu."

Max, Sophia'nın o şaşırtıcı, anlayışlı gözlerle kendisine baktığını hissetti, onun da aynı bilişsel sıçramayı yaptığını biliyordu. "Bu gruplar içinde bazı kişisel bağlantılar kurduğunu söylemek doğru olur mu?"

Nikita bunu düşünmek için bir an durdu. "İnsan ya da Dönüşen anlamında değil. Ancak bazı kişiler başarılı anlaşmalarla dolu ortak geçmişleri nedeniyle ona bir ölçüde güven duymaya başladılar."

"Ölçülemez bir kayıp," dedi Sophia. "Etkisini bir süre hissedeceğiniz bir kayıp."

"Evet." Nikita dikkatini Max'e vermeden önce uzun, sessiz bir an Sophia'ya baktı. "Görünüşe göre zaten sahip olduğunuz modeli görmeye başlıyorum, Dedektif."

"O halde bir sonraki sorum sürpriz olmayacak -diğer ırklarla yatağa girmenizden kim hoşlanmıyor?" Max, Edward Chan'in sadece bir hain olarak görüldüğünden emindi. Asıl anahtar Konsey Üyesi Nikita Duncan'dı.

"Bu," dedi Nikita, "üzerinde düşünmem gereken bir konu."

Sophia küçük duraksamada konuştu. "Saf Psy adında bir grup hakkında söylentiler duydum; üyeleri diğer ırklarla temasın Sessizliğimizin saflığını bozduğuna inanıyor gibi görünüyor."

"Evet. İnternette belli bir destek kazanmaya başladılar." Nikita masasına döndü. "Elimde onlarla ilgili bazı ek veriler var, şimdi size gönderiyorum - lütfen dedektifi bilgilendirin, Bayan Russo."

İtaat etmeye alışkın bir kadın için bu bir kovulmaydı, ama Max'in sözü bitmemişti. "Bu işin arkasında her kim varsa, giderek daha da cesaretleniyor; er ya da geç doğrudan senin peşine düşecekler."

"Ben korunuyorum. Bu yüzden Edward ve diğerleri öldü - suikastçı bir sonraki en iyi şeyi seçti." Ustura gibi bir bakış. "Kendini koruman iyi olur. Ne de olsa sen de bir insansın."

Sophia, arabaya binip Duncan binasından çıkana kadar Max'e hiçbir şey söylemedi. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Ne?"

"İnsanlığınız yüzünden daha değersiz görölmek mi?" Bu onu çok rahatsız etmişti. Max şimdiye kadar tanıştığı tüm erkeklerden çok daha değerliydi.

Ama başını salladı, dudakları belirgin bir şekilde memnun bir gülümsemeye kıvrılmıştı. "Nikita insanlığıma dikkat çekme ihtiyacı hissetti çünkü değersiz bir insana güvenmek zorunda olduğu bir pozisyona zorlandı. Bu acı verici olmalı."

"Bu bir ironi, değil mi?" Sophia bağlantıları, anneleri ve babaları mırıldandı. "Dünyanın en güçlü insanlarından biri, serveti milyarlarla ifade ediliyor ama yine de hayatında sırtına bıçak saplamayacağına güvenebileceği tek bir kişi bile yok."

"O kendi seçimlerini yaptı." Max çocuğunu evlatlıktan reddeden bir kadına hiç sempati duymuyordu. Bunun Sascha'yı ne kadar incitmiş olabileceğini çok iyi biliyordu.

Sophia bir şey söylemeyince ona baktı. "Peki ya sen Sophie? Sen kime güveniyorsun?"

Verdiği cevap onu derinden sarstı. "Ailemin beni reddettiğini söylediyim tek kişi sensin."

"Garip, değil mi?" Sesi sert ve duygusuz çıkmıştı. "Ne?"

"Nikita'nın bu dava için seçtiği iki kişinin de anneleri tarafından terk edilmiş insanlar olması." Nikita'nın elindeki kaynaklara bakılırsa bu bir tesadüf olamazdı.

Sophia'nın organizatörü o anda parladı. "Nikita'nın laboratuvar teknisyenleri adli verilerin ilk bakış analizini yaptı - aynadaki kan kurbanaya aitti, ortak kullanım alanlarındaki DNA ve parmak izleri Chan'e ya da Nikita'nın diğer çalışanlarına aitti, bunların hepsi ev ofisinde yaptığı toplantılarla açıklanabilir. Yatak odasında açıklanamayan ya da şüpheli bir DNA yok."

"Çok hızlıydı."

Sophia'nın cevabı pratikti ve binlerce şey anlatıyordu. "O bir Konsey Üyesi."

"Hmm." Küçük, kalabalık bir restoranın önünde durup motoru kapattı. "Saat neredeyse iki buçuk. Öğle yemeğinde bana Pure Psy hakkında bilgi verebilirsin." Şimdiye kadar duyduklarına göre, grup

Nikita'nın diğerk ırklarla giderek büyüyen iş ittifaklarına taban tabana zıttı ama cinayetin cephaneliklerinin bir parçası olup olmadığına karar vermek için taktikleri hakkında daha fazla bilgi sahibi olması gerekiyordu.

Sophia arabadan inmek için hareket etmedi. "Kulak misafiri olma riskini göze alamayız."

"Paket servis o zaman." Onunla yalnız kalmaktan, aralarındaki bu tuhaf kurun bir sonraki adımını atmaktan başka bir şey istemiyordu. "Ne istiyorsun?"

"Benim için pek önemi yok."

Max çoktan kapısını geri çekmişti, ama şimdi durup ona baktı, kendi içine ne kadar çekildiğini fark etti, ifadesi o kadar uzaktı ki, bunun savunmasız gerçeğı gizlemek için bir paravan olduğunu biliyordu. "Lanet olsun. Özür dilerim." Sahip olduğu tüm koruyucu içgüdüler sessiz ve yoğun bir hayata uyandı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Sorun yok." O gece mavisii gözlerde, aynı içgüdüleri çok yanlış bir şekilde ovuşturan bir şaşkınlık vardı. "Düşünmen gereken bir şey değil."

Aralarındaki söze dökülmemiş derin bağdan sonra böyle bir şey söylemesi, adamın ileri uzanıp onu sert ve ateşli bir öpücüğe boğmak istemesine neden oldu - ona gerçeğı görmezden gelemeyeceğı bir şekilde hatırlattı. Ama ona dokunamazdı, henüz değil. "Evet," dedi, "istiyorum." Çünkü yavaş yavaş, amansızca, onun olmaya başlamıştı ... izlemek için, bilmek için.

O çarpıcı bakışlarda bir gölge dalgası, kelimelerin ardındaki mesajı duyduğuna dair sessiz bir işaret. "Teşekkür ederim."

Çok fazla duyguyu saklayan kibar bir ifade. "Merak etme," dedi kibar maskesinin düşmesine neden olan yavaş bir gülümsemeyle, ifadesi şüpheyile titreyerek, "Ödememi öpücüklerle almaya niyetliyim."

Arabadan onun keskin nefesi eşliğinde inerek restorana yöneldi. İnsan ve Dönüşen enerjisinin vızıltısı onu her taraftan kuşatmıştı; sesler hareketli bir konuşma içinde yükselip alçalıyor, tek tük kahkahalar uğultuyu noktaliyordu. Bir kadın çıkarken yanından geçip gitti ve omzunun üzerinden özür dileyen bir bakış fırlattı. Başka bir müşteri, açık hava mutfağındaki şefleri çevreleyen adanın etrafındaki bir tabureden inerken neredeyse ona çarpıyordu.

Kendisi için dikkat dağıtıcı olan ama Sophia için cehennemin küçük bir dilimi olan şeyleri görmezden gelen Max, tezgâhtaki yerleşik pedi kullanarak siparişini verdi.

Garson kız beş dakika geçmeden siparişi önüne koydu. "Polis gibi görünüyorsun."

Banka kartını okuyucuya okuturken kaşlarını kaldırdı.

Gülerek öne doğru eğildi ve göğüs dekoltesini neşeli bir şekilde sergiledi. "Burası çok kalabalık, iki blok ötede bir İcra istasyonu var."

"Mükemmel bir radar geliştirmişsin."

"Buralı değilsin, aksanını duyabiliyorum." Cebinden bir şey çıkarıp gülümseyerek tezgâha doğru uzattı. "Senin için."

Kadın başka bir siparişi teslim etmek için döndüğünde kartı eline alan adam, üzerinde Keiko Nakamura'nın adı ve bir cep telefonu kodu bulunan, Japon *bezinden* yapılmış küçük bir kişisel kart olduğunu gördü.

"Şanslı adam," dedi asık suratlı bir erkek solundan. "Aylardır onu kahve içmeye ikna etmeye çalışıyorum." Kıskançlık her kelimenin etrafında dikenli bir sarmaşıktı.

"Piyasadan çekildim." Sophia Russo'yu ilk gördüğü andan beri bu doğruydı, o zaman bunu bilse de de.

Bir ilgi parıltısı. "O zaman kartı alabilir miyim?"

"Özür dilerim." Max onu paket servis çantasına bıraktı. "Denemeye devam et."

Keiko'nun reddedilen talibi, Max uzaklaşırken udon çorbasına kaşlarını çattı, akli zaten karanlık ve acı dolu sırlarla dolu gözleri olan bir kadındaydı. *Benim Sophia'm*, diye düşündü ve bu bir yemindi.

Max mutfaktan tabakları almaya giderken Sophia da paket servis kaplarını çantadan çıkardı. Küçük beyaz kartı gördüğünde, üzerinde restoranın numarası olduğunu düşündü. Sonra gözü yazıya takıldı. "Keiko Nakamura kim?"

"Ne?" Max tabaklarla birlikte dışarı çıktı. "Oh, bunun için endişelenme. Geri dönüşüme gidiyor." Tabakları masanın üzerine koyarak

masasına oturduktan sonra kartı kadının elinden aldı ve geri dönüşüm kutusuna attı.

Ama Sophia konunun peşini bırakmadı. "Onunla restoranda mı tanıştın?"

"Evet." Masaya iki bardak su koyduktan sonra bir sandalye çekti ve ona tam anlamıyla erkek olduğunu hissettiren bir verimlilikle oturdu. "Garson kız."

"Bir kadın tanımadığı bir adama iletişim bilgilerini verdiğinde," dedi, adamın bu kadar yakın ... bu kadar dokunulabilir olmasının verdiği hararetli güçle dikkatini dağıtmamaya çalışarak, "bu özel nedenlerden dolayıdır." Vale'in dairesindeki asansörde o kadınla olduğu gibi. "Kadınlar size her zaman kartlarını veriyor gibi görünüyor."

Max kaplardan birini açtı ve tek kullanımlık yemek çubuklarını kullanarak Sophie'nin tabağına biraz suşi koydu. "Bu seni rahatsız mı etti Sophie?" Alçak, derin bir ses tonu ve erkeksi bir gülümseme Sophie'nin derisini gerdi.

Max Shannon'ın derinlere inmeye, gerçekleri ve yalanları okumaya alışkın bir polis olduğunu çok geç hatırlayarak diğer kabı açtı. "Nedir bu?"

"Tempura." Max, kızın tabağına hırpalanmış karides gibi görünen bir şey koydu, sesinde belirgin bir erkek eğlencesi vardı. "Dene bakalım. Ve soruma cevap vermedin."

Daha önce eldivenlerini çıkarıp ellerini yıkadıktan sonra parmaklarını kullanarak bir parça suşi aldı. "Sanırım kadınlara alışmam gerekiyor ..." Doğru terimi için durakladı.

"Bana asılıyor."

"Evet, kadınların sana asılmasına alışmalıyım," dedi. "Ne de sen güzel bir ."

Max'in yanakları renklendi. "Bunu yapmana izin vereceğim -ve sadece sana-. Ama asla toplum içinde değil. Anladın mı?"

Utanç verici bir anlık bakıştan o kadar etkilenmişti ki, reddettiği takdirde onu mahvedecek kadar derin bir ihtiyacı ağzından kaçırdı. "Biz buradayken böyle davetlere cevap vermemeni tercih ederim..."

Bakışları onunkilerle buluştu, dikkati öylesine bütündü ki kız kendini büyük bir yırtıcı kuşun görüş alanındaymış gibi hissetti. "Biz buradayken mi?" diye sordu kadın devam etmeyince.

Buraya kadar gelmişti, artık geri dönemezdi. Ötekiliği, toplumun en savunmasız kesimlerine zarar verenlere karşı uyguladığı soğuk adaleti biliyordu ve ona sırtını dönmemişti; ona nedenini soramayacak kadar korkmuştu ama bu ona "Birbirimizi öğrenirken" deme cesaretini vermişti.

"Birbirimizi öğrenmek," diye tekrarladı Max, sanki kelimeleri ölçüyormuş gibi. "Peki beni içeri alacak mısın Sophie?"

"Evet." derinlerde bir şey kıpırdandı, aynı anda karanlık ve yalnız olan bir şey. Tarifsiz, kesinlikle yalnız. "Benimle ol, Max." Bunu söylemek hayatında yaptığı en zor şeydi; kalbini yerinden söküp Max'in ayaklarının dibine koymak ve Max'in onu ezmeyeceğini ummak, sadece ummak gibi bir şeydi.

Max birkaç uzun an boyunca hiçbir şey söylemedi. Konuştuğunda sesi bir oktav düşmüş gibiydi. "Ne istediğini, senden ne talep edeceğimi biliyor musun?"

Kollarındaki minik tüyler, sorunun tasmalı yoğunluğu karşısında diken diken oldu. "Evet."

Max bir parça tempura aldı ama tabağına koymak yerine dudaklarına götürdü. Gözlerinde sessiz bir meydan okuma vardı. Ve Sophia derinlerdeki kırılganlığının bir kararlılık dalgası altında geri çekildiğini fark etti -Dedektif Max Shannon onu bu kadar kolay yıldıramayacaktı. Dudaklarını ayırdı ve bir ısırık aldı. Diğer yarısını yerken -şok edici bir samimiyetle- dikkatini Sophia'nın yüzüne verdi. Ağzına. "Yaşadıklarınız PsyNet'e yayılmayacak mı?"

"Bu bir risk, evet," diye itiraf etti Sophia, dudaklarının kuruduğunu ve boğazının şiştiğini hissederek. "Ancak, tüm J'ler gibi benim PsyNet kalkanlarım da hava geçirmez, bu yüzden risk kabul edilebilir. Bir sızıntı olsa bile, herhangi bir düzensizlik, Sessizliğin bu kadar bariz bir şekilde ihlal edilmesinden ziyade, işleyen bir J olarak parçalanmama atfedilecektir."

Dudakları inceldi. "Ve bu düzensizlikler çok güçlü hale geldiğinde, geri döndürülmek üzere götürüleceksin."

"Yenilenmiş," diye düzeltti otomatik olarak. Bir yanı ona son gerçeği söylemek istiyordu -şansının tükendiğini, ilişkilerinin onun parçalanmasını hızlandıracağını ... ve kişiliğinin silinmesine izin vermektense bir kaçağın ölümünü seçeceğini, Max'le ilgili anılarının silinerek onu içi boş bir kabuk olarak bırakacağını.

Ama bunu paylaşırsa, ona önemliymiş, korunmaya değer biriymiş gibi bakan bu adam isteğini asla kabul etmezdi. Ve onun da bunu kabul etmesine ihtiyacı vardı; içindeki açlık o kadar büyük, o kadar sonsuz, o kadar karanlık ve soğuktu ki, buna bu kadar uzun süre nasıl dayandığını bilmiyordu. "Birkaç kez yenilenmekten kurtuldum." Adam bir şey söylemeyince, nemli avuçlarını uyluklarına sürttü. "Max?"

Max iyi gizlenmiş titremeyi, kırılganlığın dokunuşunu duydu ve onun endişesini yatıştırmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Çünkü bu yalan olurdu. Sophia'ya gerçekten bağlanmıştı ama başkalarına karşı ne kadar rahat, ne kadar rahat olursa olsun, kendisinin olduğunu düşünmeye başladığı bu kadına karşı asla öyle olmayacaktı. Hayır, onunla oynayabilirdi, oynayacaktı ama aynı zamanda zorlayacak, talep edecek alacaktı. Ve bunu anlaması gerekiyordu.

Bir karar vererek ayağa kalktı ve ellerini onun iki yanındaki masaya dayamak için yürüdü, nefesi kulağının hemen üzerindeki minik bukleleri karıştırdı. Ellerinin kalçalarında kenetlendiğini gördü, kokusu vanilya, lavanta ve biraz daha yabani, kendine özgü, insan eli değmemiş bir çiçek karışımıydı. "Emin ol Sophie." Bugün, şu anda, belki de çekip gidebilirdi. Ama ona dokunursa, onu sahiplenirse, geri dönüşü olmayacaktı.

BÖLÜM 17

Sophia'nın cevabı hemen geldi. "Eminim."

Ama çenesinin gergin açısını, vücudunun gergin çizgisini gördü. "Öyle misin?" Kız kollarının arasında kaskatı kesilince derin bir nefes aldı ... ve dizginleri bıraktı. "Eğer bunu bugün yaparsak, beni kabul edersen, beni olduğum gibi kabul edersin." Ona son bir şans vermek için kendini zorlasa da, onu sözüne inandırmak, Sophia Russo'nun baştan çıkarıcılığını nihayet tatmak için duyduğu ihtiyaç vücudunun her hücresini dövüyordu. "Kontrol edilebilir olmayacağım ve benden ne istersen onu yapmayacağım." Dudaklarıyla Sophia'nın kulağının kabuğunu okşadı.

Sophia nefesini içine çekti.

"Tamam mı?" diye mırıldandı - meydan okuyacak, ikna edecek, baştan çıkaracaktı ama ona zarar vermeyecekti. Ona asla zarar vermezdi.

Sarsıntılı bir baş sallama. "Ama boşluğa ihtiyacım var." Ayağa gibi yaptı.

Pozisyonda kalmanın basit yöntemiyle onu yerinde tuttu. "Dediğim gibi bebeğim, bunu yaparsak bırakman gerekecek, güven bana." Dudaklarını tekrar kulağının ucunda gezdirdi ve onun titrediğini hissetti.

Çok hassas, çok zarif bir şekilde .

Ama kolay lokma değil.

"Kırılmış olabilirim," dedi açık bir şekilde, "ama itaatkâr bir kişilik değilim."

Dudaklarının keyifle kıvrıldığını hissetti. "Bir itaatkâr istediğimi söyledim mi?

Ben sadece senin de bir beklentin olmadığından emin olmak istiyorum."

"Seni nasıl gördüğümü biliyor musun?" Boğuk bir soru. "Şimdilik uslu durmaya karar vermiş bir kaplan olarak, sana tasma takmaya kalkışacak kadar aptal değilim."

İçindeki erkeklik, sözlü okşamayla yatıştı. "Beni ellerine nasıl isteyerek getireceğini sana öğreteceğim," diye mırıldandı ve boynunun tatlı yamacına tek, nazik bir öpücük kondurdu. "Ne zaman istersen."

Uzun, ürpertici bir nefes verdi, teni sıcaklıkla parıldıyordu. "Max."

"Sür onu," dedi. "Savaşma, sadece dalgaya bin."

Sophia başını iki yana salladı. Adamın dokunuşunun etkisi -sert, sivri, neredeyse acı verici- Sophia'nın içine işledi. "Yapamam. Bu çok fazla."

Bir an için adamın yer değiştirmeyeceğini ve çığ gibi büyüyen hislerin içinde boğulacağını düşündü, ama sonra adam boyunun tamamına kadar yükselerek onu kollarının şehvetli hapisanesinden kurtardı. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve tökezleyerek banyoya gitti. Yüzüne sıçrattığı soğuk su nebze de olsa kontrolünü geri getirdi ama yine de PsyNet kalkanlarını kontrol etmeye cesaret edecek kadar kendini kontrol altına alması birkaç uzun dakika aldı.

Onu içinde hırpalanmış halde bırakan sert bir kabuk tutuyordu. Hırpalanmış ama korunmuş. Güçlü bir PsyNet kalkanı bir J'nin erken rehabilitasyona karşı tek korumasıydı ve bu nedenle Kolordu'da konuşulmayan bir sırdı, kalkan teknikleri planlanmış herhangi bir dersin dışında J'den J'ye aktarılırdı. Soğukkanlılıkla politika yapan patronu bile bu gerçeği asla ifşa etmezdi. Çünkü Kolordu'da hiç kimse güvende değildi.

"Sophie." Max'in sesi, adını bir okşayış gibi şekillendiriyordu. "Ya sen çıkarsın ya da ben girerim."

Saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak kapıyı açtı ve masaya doğru yürüdü. "Ben iyiyim." Bir yalan. Basit bir öpücüğü bile kaldıramayan bir kadının kendisine karşı karar vermesinden korkuyordu. "Sadece duyularım şok oldu."

Max sandalyesini çekti. "Anlat bana."

Oturmadı, onun cazibesine ve tehlikesine bu kadar yaklaşmaya cesaret edemedi. "Etkisinin ne kadar büyük olacağını yanlış hesaplamışım." Ne kadar içgüdüsel. Attığı eldivenlerini almaya giderken elleri titredi. "Dava üzerinde çalışmalıyız." Konuyu değiştirmek için sarsak ve bir girişimdi bu.

Max gülümsedi ve sanki bir parmak ucuyla onun en hassas yerlerini okşamış gibi hissetti. "Chan'in dairesinin dışındaki koridordaki güvenlik kameralarından veri dosyalarını izleyeceğiz; aynı zamanda öğle yemeğini de bitirebilirsin."

Midesinin sıkıştığını, düğümlendiğini hissetti. "Gerçekten daha fazlasına ihtiyacım yok-"

"Yiyeceksin." Güzel sözler. "Enerjiye ihtiyacın olacak."

Olumsuz yanıtı, o koyu, karanlık gözlerdeki niyeti okuduğunda fısıldayarak uzaklaştı. "Hâlâ benimle olmak istiyor musun? Başa çıkamadığım halde..."

"Bence bu sadece daha fazla pratik yapman gerektiği anlamına geliyor."

Kışkırtıcı sözler midesindeki düğümleri kelebeklere dönüştürdü. "Böyle şeyler söylememelisin."

"Neden?" Yanağındaki zayıf gamzeyi ortaya çıkaran yavaş, derin bir gülümseme. "Antrenman eğlenceli olacak, çok talepkâr bir koç olmak ."

O gamzeyi öpebilmeyi dileyerek baktı. "ama." Gülümseme genişliyor ve hınzırca şehvetli bir

Isınınca, yaşam alanındaki iletişim ekranına doğru döndü. "Tabağını getir." Kristali ekranın yan tarafındaki dahili oynatıcıya yerleştirirken omzunun üzerinden ikna edici bir bakış attı. "Uslu duracağıma söz veriyorum."

Ona inandığından emin değildi ama karşı koyamadı. Oturur oturmaz bir kolunu başının arkasındaki kanepeye uzattı. "Max, biraz daha uzağa oturmalısın."

"Hayır." Gamzesi kayboldu ama ifadesi sıcak kaldı .

. . samimi. "Geri adım atmak yok." Parmakları kızın saç telleriyle oynamaya başlarken bile uzaktan kumandayı kullanarak iletişim ekranını açtı.

İlk defa kendini neye bulaştığını merak ederken buldu.

Saçını çekti. "Odaklan, J."

J. Bir lanet değilse bile, her zaman kaçınılmaz olanın bir sembolü olmuştu. Ama Max bunu söylediğinde ... Edward Chan'in odasına giden koridorun görüntüsüyle dolan ekrana gözlerini dikti. O izlerken Max ekranı, boş koridorun görüntüsünü bozan herhangi bir şeye atlayacak şekilde programladı. İlk seferinde bir temizlik robotu halının üzerinde vızıldayarak ilerliyordu.

"Onun yaptığını sanmıyorum," diye mırıldandı Max, dikkati büyük ölçüde ekrandaydı.

Sophia onu izleme fırsatını yakaladı. Profili temiz hatlara sahipti, teni okşanabilir koyu bal rengindeydi, kemik yapısı kusursuzdu. Ama Sophia daha önce de güzel erkekler görmüştü. Objektif olarak konuşursak,

Konsej Üyesi Kaleb Krychek gezegendeki en yıkıcı çekiciliğe sahip erkeklerden biriydi ama onun yakınında bulunduğu tek seferde kanını dondurmuştu. Öte yandan Max...

Gözleri gömleğinin açık yakasından görünen et üçgenine gitti. Diğer erkeklerin bazen orada kılları olurdu ama o sadece pürüzsüz, lekesiz bir ten görebiliyordu. Gömleğinin düğmelerini daha da açmasını isteyerek göğsünü öpmek, ağızıyla onu tanımak istedi.

"Şimdi bu kim?"

Sophia başını ekrandaki kadına doğru salladı. Koyu yeşil bir pantolon giyerek asansörden çıktı ve Chan'in odasına doğru yöneldi, ancak onunkinin karşısındaki süite girdi. Tabağını yere bırakan Sophia ajandasına uzandı. "Bu Marsha Langholm olmalı, Nikita'nın en kıdemli danışmanı. Ülkedeyken bu daireyi kullanıyor."

"Onunla konuşmamız gerekecek." Max uzanarak Langholm'la ilgili notları okuyabilmek için ajandasını aldı. "Eğer suşi sevmiyorsan, bunu söylemeliydin."

Bir parça daha yedi. "Daha önce hiç tatmamıştım. Güzelmiş."

"Peki ya tempura?" Ekran, asansöre dönmeden önce Chan'in kapısının altından bir zarf geçiren genç bir erkeği göstermek için atlarken gözlerini ekrandan ayırmadı.

"Onu tanıyorum-Ryan Asquith," dedi. "Daha sonra cesedi bulan stajyerle aynı kişi. Ve tempura oldukça . . . keyifli." Daha önce hiçbir zaman yemeği onu hayatta tutan bir besin olmaktan öte bir şey olarak görmemişti; çoğu Psy gibi o da tat ve zevkin doğasında var olan duygusallığın kurbanı olmaya karşı şartlandırılmıştı.

"Bir dahaki sefere başka bir şey deneyeceğiz."

"İşte yine Marsha." Kadın elinde bir evrak çantasıyla Chan'in odasına doğru yürüdü ve iki dakika sonra kendi odasına girmek üzere çıktı.

"Hızlı ziyaret." Ekran ileri atlayıp başka bir kişinin üzerinde durunca dondu kaldı. "Cehennem."

Sophia başını kaldırdı. Ekrandaki kadın uzun boyluydu, siyah saçları yumuşak bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu ve teni tozluydu

altın sarısı bir kahverengi. Diğerlerinin aksine takım elbise değil, vücudunu saran kraliyet mavisi, şekilsiz bir palto giyiyordu.

Ama kıyafeti ne kadar kötü olursa olsun, Sophia bile onun kim olduğunu biliyordu. "Sascha'nın Nikita'yla arasının açık olduğunu sanıyordum," dedi.

"DarkRiver'in Nikita ile iş bağlantıları var. Ama özel bir katta ne iş vardı?" Sascha, Marsha Langholm'un kapısını çalıp içeri girdiğinde sessizliğe gömüldü.

Ekran ileri atladı.

Kısa bir süre arayla iki adam daha ortaya çıkmış, ikisini de hemen teşhis edememişlerdir. İlki - otuzlu yaşlarında görünen ince yapılı siyah bir erkek - ayrılmadan önce kurbanla yaklaşık on dakika geçirmiştir. İkincisi - erken gümüş rengi saçları olan aristokrat bir adam - dışarı çıkarılmadan önce bundan beş dakika daha fazla kaldı ve kurban o aşamada hayattaydı. Adamın koridora çıktığını, meslektaşını asansöre doğru götürdüğünü ve bu sırada konuşmalarını tamamladıklarını görmüşler.

Bir sonraki hareket, Sascha'nın yanında diğer kadınla birlikte Marsha'nın dairesinden çıkışını gösteriyordu.

"Bekle." Max ekranı duraklattı ve Edward Chan'in dairesinde kaybolduğu görüntüye geri sardı. "Zaman damgasına bak."

"Sabah 10:15."

"Bu noktadan itibaren sürekli oynatmaya sıfırlıyorum." Ama Play tuşuna bastığında, Sascha'nın Marsha'nın dairesinden çıktığını gördüler.

Sophia gözlerini kırpıştırarak zaman damgasına baktı. "Bir buçuk saatten fazla zaman geçmiş."

"Dosya verilerine bakılırsa," dedi Max, iletişim ekranının yan tarafına getirerek, "birisi o dönem için 'kayıt yapmayın' emri girmiş." Kayıttan yürütmeyi yeniden başlattı.

Bir sonraki hareket, Sascha'nın ayrılışından ancak beş dakika sonra, zarfı bırakan stajyerin geri dönmesi ve sonunda daireye girip Chan'in cesediyle karşılaşmasıyla gerçekleşti. "Asquith'e neden sadece izin değil, Chan'in güvenliğini geçersiz kılacak kod da verildi?" Max, Sophia'ya oynatmayı durdurarak sordu.

"Edward'la bağlantı kurmak için ağa girmiş ve onu bulmuş olmalı." Sophia J zihinlerinin böyle yanıp söndüğünü görmüştü, ölümün kendisinden birini daha aldığını biliyordu. "Ağdan çıkan Psy

açıklama yapılmadan ortadan kaybolmalarının nedenini doğrulamak için her zaman izleri sürülür." Sophia için bu sebep sadece ölüm olabilirdi, zihni herhangi bir ayrılığa dayanamayacak kadar derinden ağa entegre olmuştu. "Ne kadar süreceği duruma göre değişir ama burada cinayet zamanına çok yakın olduğu açık."

Max onun bu sözlerine karşılık bir şey söylemeyince, Max'e baktı ve onu alışılmadık bir hayal kırıklığı hareketiyle burnunun kenarını sıkarken buldu. "Max?"

Elini bırakırken alçak sesle, sert bir kelime söyledi. "Bu şehirde sahip olduğum birkaç arkadaşımı da üzereyim."

Sophia uzanıp ona dokunmak istedi. Ama Max iki elini saçlarına götürdü ve Sophia daha düşüncesini eyleme dönüştüremeden koltuktan kalktı. Parmakları kanepenin minderlerine kıvrıldı; tam o ayaklarının üzerinden bir şey geçti. Tepki olarak geri çekildi ve Morpheus'un ulumasına neden oldu. "Oh, özür dilerim, Morpheus."

Kedi, zıplayarak yanındaki kanepeye oturmadan önce ona ters ters baktı.

Max dikkati dağılmış bir halde cep telefonunu çıkararak, "Onu sevmeni istiyor," dedi. "Clay'i arayıp bir buluşma ayarlayacağım."

"Peki ya Marsha Langholm?"

"Onunla Sascha'dan sonra konuşacağız."

Morpheus pençesini ısrarla Sophia'nın kalçasına koydu. Sophia ipucunu değerlendirerek parmaklarını onun kürkünde gezdirdi. Kürk hayal ettiğinden çok daha yumuşaktı, Morpheus'un canlı sıcaklığı bu deneyimi bir zamanlar bir mağazada yaptığı gibi sahte bir kürk mantoya dokunmaya hiç benzemiyordu.

Morpheus kalçasının üzerine yayıldığında, gözleri kedi mutluluğuyla kapandığında, geçtiğini biliyordu. Ancak dikkati artık huysuz kedide değil, efendisindeydi. Max pencerenin yanında durmuş, cep telefonunu kulağına dayamıştı. Max'in, elinin altındaki kediyle aynı zarafetle hareket ettiğini düşündü; vücudunun ve gücünün tam ve eksiksiz kontrolünde olduğunu gösteren kaslı bir rahatlıkla.

Onu okşamak nasıl bir şey olurdu?

Döndü ve onun gözleriyle karşılaştı. Onun ne gördüğünü merak etti, çünkü yüz ifadesi içgüdüsel olarak sadece cinsel bağlamda görebileceğini bildiği bir bakışa dönüştü. Telefonu kapatarak yanına gitti ve

saçlarını geriye taradı ve parmağını kulağının ucunda gezdirdi. "Sascha şehir ofisinde."

En hafif dokunuştı ama kadın ürperdi. "Orası erotik bir bölge değil."

"Oh?" dişlerini aynı noktanın üzerinde hafifçe kapattı.

Ve Sophia yıldızları gördü.

DarkRiver'ın şehir merkezinde leopar alfanın kendisi tarafından karşılandılar. Lucas Hunter'ın eşini bir soruşturmanın hedefinde bulmaktan memnun olmadığı belliydi ama onları toplantı odasına götürmeden önce "Max, Bayan Russo," demekten başka bir şey söylemedi.

İçeri giren Sophia, yuvarlak masanın diğer tarafında oturan kadına bakmamaya çalıştı. Ama bu imkânsızdı. Ekrandaki görüntü Sascha Duncan'ın hakkını verememişti. Bir kardinalin ürkütücü gece gökyüzü gözlerini taşımakla kalmıyordu -siyah kadife üzerinde beyaz yıldızlar-güzelliğin de ötesindeydi, yüzünde gerçek gibi görünmeyen bir parıltı vardı.

"Bu Sophia," dedi Max Sascha'ya, parmaklarıyla Sophia'nın sırtının alt kısmına hafifçe bastırarak.

Giysileri onun dokunuşunun etkisini hafifletmek için hiçbir şey yapmadı, kollarındaki küçük tüyler canlı bir tepki olarak yükseldi. "Bayan Duncan," demeyi bir şekilde başardı.

"Lütfen bana Sascha de." Kardinal Psy başını kaldırıp parmaklarını Lucas'ın parmaklarına dokundururken, eşi de onun yanında, eli omzunda durmak üzere yürüdü. Aralarında görünmeyen bir şey geçti çünkü leopar alfa, "Otursana," demeden önce başını kedigillere özgü bir hareketle eğdi ve kendi bedenini eşinin yanındaki sandalyeye katladı.

"Sophie." Max bir sandalye çekti ve Sophie oturduktan sonra kendi sandalyesini aldı. "İkinize de açık konuşacağım," dedi bir kolunu masaya dayamış olan DarkRiver çiftine. "Sascha, bu sabah Duncan binasında Edward Chan'in karşısındaki dairedeydin."

Lucas sandalyesinde arkasına yaslanmış, görünüşte rahat bir poz vermişti... gözlerinin tam olarak insani olmaması dışında -Sophia yeşilin etrafında altın rengi bir areola görebiliyordu, sanki leopar dışarı çıkmak için bir bahane bekliyormuş gibiydi.

"Nereye varmaya çalışıyorsun Max?" Bir uyarı içeren bir soru.

"Sadece işimi yapıyorum," dedi Max kolayca. O kadar kolay ki neredeyse

Lucas'ın bakışlarını sarsılmaz bir güvenle tuttuğu gerçeğini görmezden geliyordu.

Baskınlık, diye düşündü, erkekler arasında her şey baskınlıkla ilgiliydi. "Lucas," diye mırıldandı Sascha ve Sophia diğer kadının Omuz kasları, büyük olasılıkla elini eşinin kalçasına koyduğu anlamına gelecek şekilde kaymıştı. Max'in ona izin vereceğini bildiği, erkek ve dişi arasındaki samimi bir jestti bu... ve kim olursa olsun başka bir kadına değil. Şimdi değil. İçinde garip, yeni bir şey ortaya çıktı, sıkı, sıcak ve kararlı.

"Evet, oradaydım," dedi Sascha Max'e. Sophia kendini zorlama, Max'i okşama, dokunuşunun altında kaslarını hissetme dürtüsüyle savaşıırken bile. "Marsha Langholm ile konuşmaya gittim."

"Mesele şu ki" -Max'in sesi Sophia'nın hiç duymadığı kadar yumuşaktı- "Edward Chan, Langholm'un karşısındaki odada sen onunla birlikteyken öldürüldü."

Sascha'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Oh, Tanrım. Bu her şeyi açıklıyor."

BÖLÜM 18

Lucas yatıştırıcı bir eli Sascha'nın omurgasında gezdirdi. "Şşş, kedicik. Bunun seni strese sokmasına izin verme."

"Ben iyiyim, sadece olayın şokunu atlattım." Birkaç derin nefes alarak doğrudan onlara baktı. "Yeteneklerim hakkında ne biliyorsunuz?"

Max Sophia'ya baktı ve o da bunu cevap vermek için bir işaret olarak aldı. "Duyguları hissedebildiğini, kalpteki yaraları iyileştirebildiğini söylüyorlar. Senin bir E olduğuna dair söylentiler var, var olmayan bir tanımlama."

Sascha varlığının inanılmaz sıcaklığıyla çelişen bir sertlikle, "Ah, var," dedi. "Ben bir empatım, Sessizlik Altındaki Ağ'da pek de işe yarar bir şey değil. Ama bu önemli değil, sadece iki şey önemli. Birincisi, bana geri tepmeden kimseyi öldüremezdim. Kurbanın ölümünün etkisini hissederim ve bunun beni öldüreceğinden oldukça eminim. Nikita bunu sizin için doğrulayabilir."

Sophia kendini Sascha'ya inanırken buldu. Diğer kadında inanmak *istemesine* neden olan bir şeyler vardı. Eğer tüm Es'ler aynı tepkiyi verdiyse, bu onların neden gömüldüğünü açıklamaya yarayabilirdi; onlar bir tehditti, çünkü Konsey'in en sevdiği silah olan korku olmadan sadakat uyandırıyorlardı. "İki neden söylediniz," diye sordu gerçek bir saygı içeren bir tonda. "İkincisi nedir?"

"Sanırım öldüğünü hissettim." Bir fısıltıydı. "Marsha'nın odasından çıkmadan hemen önceydi. Bir bulantı dalgası hissettim, sonra her şey karardı.

-Bayılacağımı sandım. Ama birkaç saniye içinde geçti, ben de bunu koltuktan çok hızlı kalkmama bağladım." Arkadaşının kucağına eğildi -Lucas'ın yüzü vahşi bir korumacılığın çizgileriyle belirlenmişti, ama ona açık bir şefkatle sarıldı. "Zavallı Edward. Her zaman çalışırdı."

"Sascha." Max'in ses tonu garip bir şekilde, "Yardımcı olabilecek bir şey gördün ya da duydun mu? Doksan kritik boşluk var.

güvenlik kamerası görüntülerinde."

"Hayır." Kaşlarını çatı. "Odaların hepsi ses geçirmez ve ben Marsha'yla yaptığım konuşmaya odaklanmışım. Tuvalet gitmek için ayağa kalkmam dışında hep birlikteydik." O olağanüstü gözler Max'in gözleriyle buluştu. "Birini incitecek son kişi benim."

Max bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bak," dedi kararını vermiş bir adamın ses tonuyla. "Bence neler olup bittiğini öğrenmenin zamanı geldi." O siyaha yakın gözlerden yakıcı bir bakış. "Sophie, odadan çıkman senin için daha iyi olabilir."

Oturduğu yerde kaldı. Max şakacı bir onaylamayla onun ayağına vurdu -kalbinin kaburgalarına çarpmasına, parmaklarının kıvrılmasına neden oldu- ve dikkatini diğer çifte geri verdi. "Birisi Nikita'ya ulaşamadığı için onun adamlarını öldürerek Nikita'nın organizasyonunu raydan çıkarmaya çalışıyor. Görünüşe göre dört ay önceki bombacılar asansör boşluğuna ulaşabildiler çünkü içeriden birileri ulaşmalarını sağladı."

Sascha'nın eli masanın üzerinde yumruk şeklinde sıkıldı. "Onun hayatına yönelik başka bir girişimi kolaylaştıracaklarını düşünmüyorsun değil mi?"

"Annen," dedi Max, "önceden tedbirli ve güvenlik konusunda çok bilinçli. Bu yüzden katil sinirlendi ve etrafındakileri hedef almaya başladı." Bir nefes verdi. "Sascha, eğer hâlâ onunla iletişim halindeysen, sen de birincil hedefsin."

Lucas Hunter parmaklarını arkadaşının kılere doladı ve ölümcül öfkesi yoğun, koruyucu bir odağa dönüştü. "Sascha Nikita'nın varisi değil."

"O Nikita'nın kızı." Max başını salladı, çenesi inatçı bir çizgiye dönüşmüştü. "Psy'nin insanları hiç düşünmeden ortadan kaldırma yeteneği hakkında kim ne derse desin, bir Konsey Üyesinin kızı ortadan kaldırılırsa bunun bir etkisi *olacaktır*."

"Konsey Üyesi Duncan'ın mali varisi olmayabilirsin," dedi Sophia sessizliğe doğru, "ama genetik varisi olarak kalıyorsun, sahip olduğu tek kişi sensin." Ve genetik Ağ'da çok ama çok önemliydi. Onun ırkından olanları birbirine bağlayan ne sevgi ne de nefret vardı ama kan bağları vardı. "Bildiğim kadarıyla ikinci çocuk ya da taşıyıcı anne ayarlamadı."

"Hayır," diye fısıldadı Sascha. "Nedenini hiçbir zaman anlayamadım."

"Sürüm eşimi koruyacaktır," dedi Lucas Max'e. "Uyardığın için teşekkürler."

Max alaycı bir gülümseme verdi. "Tek bir kelime bile yüzümü parçalamadığın için teşekkürler."

"O kadar güzel bir yüz ki," diye karşılık verdi leopar alfa, vahşi yeşil gözlerini ısıtan bir kedi gülümsemesiyle, "bunu ofisteki kadınlar muhtemelen beni ipe çeker."

Sophia, Max'in ifadesi saf erkek eğlencesine dönüşmeden önce bile odadaki gerilim seviyesinin düştüğünü hissetti. "Dorian'ın içlerinde en adil olanı olduğunu sanıyordum."

Cevap veren Sascha oldu. "Bilmiyorum Max" -empati annesi için duyduğu endişeyle savaşıırken sıkı bir gülümsemeyle- "ona ciddi bir rakip oluyorsun. Zara'nın seni çilekli dondurma gibi yalamak istediğine dair bir şeyler söylediğini duyduğuma eminim."

Sophia bu Zara denen kişinin Max'in yanına yaklaşmasına izin verilmemesi gerektiğine karar verdi. Max sandalyesini o şekilde arkaya yatırdı ve güldü. "Kuralları çoktan çiğnediğime göre, Nikita'nın peşinden kimin gitmek isteyebileceğine dair bir fikriniz varsa, mutluluk duyarım."

"Bunu tartışalım ve sana geri dönelim." Arkadaşının omzunu sıkın Lucas ayağa kalktı.

"Yeterince adil." Max de ayağa kalktı. "Clay nerede kaldığımı biliyor ve cep telefonumun şifresi de onda var." Adamlar el sıkışırken Sophia ayağa kalktı ve Konsey Üyesi Nikita Duncan'ın doğurduğu olağanüstü kıza son bir kez baktı. Sascha'nın başı öne eğikti, gülümsemesi kaybolmuş, yerini rahatsız edici bir endişeye bırakmıştı.

"Sophie."

Döndüğünde Max'in kapıyı tuttuğunu gördü. Onun yanında yürürken, öldüklerinde kendi anne babasının yasını tutup tutmayacağını düşündü. *Hayır*, diye düşündü. Onu hayatlarından o kadar temiz bir şekilde silmişlerdi ki, hayatta kalmak için onları kendi hayatından silmek zorunda kalmıştı. Bunu yapmak zordu, çok zordu. İlk başta mektuplar yazmıştı. Yalvardı.

Sonunda, ailesinin tutumunu acımasız bir kesinlikle ortaya koyan bir yanıt gelmişti - artık "kabul edilebilir bir genetik mirasçı" olmadığı belirtiliyordu.

Bir kurt ısıklı havayı delip geçti ve ailesinin onu almak için asla geri dönmeyeceğini anladığı güne dair anılarının acılı uyuşukluğunu düzgünce kesti. Isık, kahve rengi tenli, ufak tefek bir kadının ağzından çıkmıştı. "Bekâr olduğunu duydum, Cop." Kör edici bir gülümseme.

Max'in karşılık veren gülümsemesi, Sophia'nın her gördüğünde öpmek istediği sol yanağındaki zayıf gamzeyi ortaya çıkardı. "İstihbaratınız güncel değil."

"Biliyordum, yaşlı bir kız kurusu olarak öleceğim." Yüzü asıldı. "Şimdi gidip kendimi üç ya da *dört* seksi erkeğin her arzumu beklediği fantezilerde boğacağım."

Sophia arabaya dönene kadar tek kelime etmedi. "Artık kendini bekâr olarak görmediğine sevindim." Bunu söylemek, onun bağlılığının kendisi için ne kadar önemli olduğunu kabul etmek büyük bir irade gerektiriyordu. Daha önce hiç kimse onu seçmemişti. Hiç kimse.

Max kasıtlı bir yavaşlıkla uzanarak parmak uçlarını kadının yanağına değdirdi. Bu his teninde sıcak bir kırbaç etkisi yarattı. "Sana yapmayı planladığım şeyler, Sophie," diye fısıldadı Max, kızın ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan derin bir sesle. "Zara'nın fantezileri benimkilerin yanında hiç kalır."

Lucas eşine dönmek için Max ve Sophia Russo'nun gitmesini bekledi. Endişesini gidermek ona sarılma isteğiyle savaşıarak kapının yanındaki duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Şimdi, kedicik, Duncan binasında tam olarak ne yaptığını bana anlatmaya ne dersin?" Küçük gezisini itiraf ettiğinde kalbi neredeyse duracaktı.

"Lucas," dedi Sascha normalde onu sakinleştirecek bir sesle.

"Bu işe yaramayacak." Ellerini indirdi ve masanın üzerine koyarak destekledi. "Bu kadar savunmasızken ilgi odağı olmaktan uzak duracağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Ve Tanrım, sen gittin-" Dişlerini sıktı, kelimeleri çıkaramadı.

"Kimse hamile olduğumu fark etmedi," dedi Sascha, masanın etrafında dolaşmak için ayağa kalkarak, "Marsha bile. Düzensiz yaşamım yüzünden kilo aldığımı düşünüyordu." Kızın eli adamın yanağında kıvrıldı. "Onunla konuşmam gerekiyordu."

"Neden?" Bildiğini sanıyordu ama kız bu numarayla onu enayi yerine koyduktan sonra emin olmak istiyordu. "Ve otur." Ona bir sandalye çekerek sağ tarafına oturttu.

Bir elini onun yaptığı şekilde kalçasına koyan arkadaşı derin bir nefes daha aldı. "Ben ... istedim." Sesi titriyordu ve adam onu öpmek, okşamak için uzanmayı, nefes almayı durdurabildiğinden daha fazla durduramadı.

"Kedicik, bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, *her şeyi*." Neden bunu saklama ihtiyacı hissetmişti? Onu bu kadar şaşırtan da buydu.

"Döner dönmez sana söylemeyi planlıyordum," dedi hemen, parmakları onun kalçasında sıkılaşılarak, "ama o kadar meşguldün ki bu geceye kadar bekleyebileceğimi düşündüm."

"Bana böyle şeyleri *daha önce* söylemen gerekiyordu." Panter onaylarcasına hırladı.

"Marsha'yı tek başıma görmeme izin vermeyeceğini biliyordum," dedi çenesine inatçı bir açı vererek. "Endişelenmeni de istemedim - zaten o kadar çok endişeleniyorsun ki."

"Tabii ki istiyorum. Çocuğumuza hamilesin, sana bakmak için delirmeye hakkım var."

"Ve bunun için seni seviyorum." Çiftleşme bağından aşağıya inen şefkatli bir duygu dalgası onları ruh düzeyinde birbirine bağladı. "Ama bunu yalnız yapmam gerekiyordu."

Panteri, çelik gibi iradesinin altındaki kırılganlığı yakaladı. Uzanarak, bir elini ensesinin arkasında, koruyucu olduğu kadar sahiplenici bir tutuşla kavislendirdi. "Ne yapmaya gittiğini hâlâ duymadım."

"Marsha, Nikita'nın Konsey Üyesi olmasından ve beni doğurmasından önce de annemin danışmanıydı."

Ona karşı hissettiği şefkat ruhunu acıtiyordu. "Ona Nikita'nın hamileliği sırasında ve sen doğduğunda nasıl olduğunu sormaya gittin." Eşi iyi bir anne olamayacağından o kadar korkuyordu ki -Etrafındaki herkes harika biri olacağını biliyordu.

"Evet." Başını kaldırdığında gözleri neredeyse yıldızsızdı. "Ama bu soruların hiçbirini sormaya kendimi zorlayamadım. Sanırım bir yanım onun söyleyeceklerinden korkuyordu - Nikita'nın beni hiç sevmediğini, karnındayken bile ."

Onun acı çektiğini görmek içini parçaladı. "Kedicik."

Kalçasını güven verici bir şekilde sıktı. "Acıtıyor ama bir zamanlar neredeyse kırdığı gibi beni bir daha asla kırmayacak. Beni her gün, her an sevdiğini hissederken olmaz." Duyguyla parlayan gözleriyle uzanıp parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Sanırım cevapları en çok Nikita'nın kendisinden duymaya ihtiyacım var."

Lucas daha yakına kaydı, böylece taparcasına sevdiği elleriyle onu daha rahat okşayabilecekti. "Onu arayıp bir buluşma ayarlayacağım." Eğer eşinin mutluluğu için gereken buysa şeytanla bile dans edebilirdi.

"Marsha hamileliğimi kaçırdı çünkü işine o kadar odaklanmıştı ki başka hiçbir şeyi umursamıyordu," dedi parmaklarını çenesinde ve boynunda gezdirerek. "Nikita kaçırmaz."

Lucas elini kadının karnının kıvrımlı tümseğinin üzerine koydu, kulağını aynı noktaya bastırırsa doğmamış çocuklarının kalp atışlarını hissedebileceğini biliyordu. "Şimdiye kadar sessiz kalmayı başardık ama sanırım inzivaya çekilmeyi planlamıyorsan, iş işten geçti. Max sana baktığı anda hamile olduğunu anladı." Beş aylıkken muhteşem, ışıltılı bir güzelliğe sahipti; kalbi çalışan her erkek onun karnında bir hayat taşıdığını fark ederdi.

"Bana şişman mı diyorsun?"

O büyüleyici kardinal gözlerindeki kahkaha parıltısını yakaladı ve Sascha'sının onu doğuran kadınla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğunu biliyordu. "*Dev'in kendi işine bakması* gerektiğine göre Santos, seni daha fazla beslemeliyim." Hamilelik boyunca çok az kilo almıştı. "Yeterince yediğinden emin misin?"

"Lucas, sabahın üçünde bana tüm malzemeleriyle birlikte bir pizza almak için dışarı çıktın mı, çıkmadın mı?"

"Bunun için teşekkür ettin mi?" Dudaklarını kızın kulağına dayayarak konuşmak için öne doğru eğildi.

Küçük, memnun bir ses çıkararak onun boynuna sokuldu. "Mırıldandığını hatırlıyor gibiyim."

"sadece bir dilim geçmiş olsa bile."

"Davamı geri çekiyorum." Nabzının atışına öpücük kondurdu.

"Meşhur at gibi yiyorum." Sascha elini Lucas'ın karnına koyduğu elin üzerine koydu. "Doktor ve Tamsyn'e göre ikimiz de gayet iyiyiz." DarkRiver şifacısı onu daha dün muayene etmişti.

İçinde bir değişim, garip, güzel bir şey, sonra bebeğin babasından geldiği kesin olan bir güçle ona çarpan minik bir ayak. "Oof."

Lucas gururla gülümsedi. "İşte benim kızım."

Sascha yüzünü buruşturdu. "Neden kız olduğuna kadar eminsin?" Doktora ya da şifacıya cinsiyetini sormamaya karar vermişlerdi ama Sascha bilmeden edemiyordu; bebeğinin zihni günden güne gelişiyor, içinde giderek daha güçlü bir psişik sıcaklığa dönüşüyordu. Yine de Lucas'la oynamayı seviyordu. Ona söylememesini tembihlemişti.

"Sadece biliyorum." Başını eğerek karnının üst bir öpücük kondurdu, tıpkı gece geç saatlerde bebeklerine iyi geceler dilemek gibi bir alışkanlığı vardı.

Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Seni çok seviyorum, Lucas." Gözleri yaşardı, sesi kalınlaştı.

"Hey şimdi." Başını kaldırarak alnını onunkine dokundurdu. "Hamilelik hormonları yine mi saldırdı?"

Onun kucağında erirken sarsakça başını salladı. "Marsha'yı ziyaret ettiğimi sana söylemeliydim ama yemin ederim tehlikede değildim."

Lucas yırtıcı hayvan gibi duruyordu. "Seninle kim geldi?"

"Gidip onlara hırlayacaksan sana söylemiyorum." "Ben onların alfasıyım, bana söylemeleri gerekirdi."

Göğsüne bir yumruk indirdi. "Ben onların alfasının eşiyim."

Ve Lucas onun sürü arkadaşlarının sadakatini kendi başına kazanmış olduğunu düşündü. "Dorian," dedi, nöbetçinin Sascha'ya karşı bir mil genişliğinde yumuşak bir noktası olduğunu biliyordu. "Neden Max'in gözetiminde değildi?"

"Otuz saniyeden daha az bir mesafede, acil durum merdiven boşluğunda, süper yüksek teknolojiyle gee-whizz'ile koridoru izliyordu.

Ben toplantıdayken gözetleme ekipmanlarını kullanıyordu. Martha'nın aniden delirmesi ve organizatörünü kafama fırlatarak beni öldürmeye çalışması ihtimaline karşı beni bile dinlemeye aldı." Teatral bir nefes.

Lucas bu ukalaca tepkiyi cezalandırmak için alt dudağını ısırды ve kendi istediğini elde edememiş olsa da arkadaşının gücüyle gurur duyuyordu. "Hadi o zaman, gidip sarışının ne diyeceğine bakalım."

"Lucas, fark ettin mi?"

"Neyi?"

"Max ve J'si."

Lucas bir kolunu masaya yaslayıp kaşlarını çatdı. "Hayır, fark etmedim."

Sascha, "Sophia Russo parçalanmışlığını saklamakta neredeyse imkânsız derecede başarılı," dedi. "Bunu sadece empati kurabildiğim için fark ettim. Çok fazla acı, *çok fazla*." Elini yumruk yapıp kalbinin üzerine götürdü. "Ona ulaşmak ve her şeyin yolunda olduğunu, güvende olduğunu, ona yardım edeceğimizi söylemek istedim."

Lucas eşinin empatik doğasına alışkındı. Ama o da bir alfabeydi ve halkını korumaya yemin etmişti. "O ağın içinde, Sascha. Ona güvenilip güvenilemeyeceğini bilmenin bir yolu yok."

"Biliyorum." İnatçı bir bakış. "Ve eğer bir gün beni aramaya karar , hiçbir isteğine hayır demeyeceğim."

"Seninle çiftleştikimde de bu kadar dik kafalı mıydın?" Boğazında bir hırıltı oluştu.

"Hayır. Sanırım yaşımla ilerledikçe olgunlaşıyorum."

"Kes şunu." Alaycı sözlerine, tepkilerine rağmen, gözlerindeki korkunun sınırını yakaladı. "Merak etme, kedicik. Polis ne yaptığını biliyor." Max Shannon, diye düşündü Lucas, o rahat gülümsemesiyle tehditkâr görünmüyor olabilirdi ama bu aldatıcı bir şeydi; kedi gerçeği sezmiş, insan derisinin altında gizlenen avcıyı hissetmişti. "Avını yakalayana kadar durmayacak."

BÖLÜM 19

Kimse ihaneti beklemez. Hiç kimse.

-Dedektif Max Shannon'ın özel vaka notlarından

Saat beşte Duncan binasına geri dönen Max ve Sophia, kamera kayıtlarında görünen diğer dört kişiyi yakalamayı başardılar.

Stajyer Ryan Asquith işe yarar bir bilgi veremedi ama Marsha Langholm çok daha açık sözlüydü. "Dedektif," dedi. "Doğrudan konuya gireceğim. Bu sabah Edward'ı bir sözleşme imzalaması için kısa bir süre görmüş olsam da, öldürüldüğü sırada özel bir toplantıdaydım ve

."

Max elini kaldırdı. "Sascha bize seninle birlikte olduğunu söyledi."

A hafif Başını salladı. "İçinde o dava, sen anlamak ve ihtiyaçtakdir yetkisi için."

"Konsey Üyesi Sascha'nın binada olduğundan haberdar değil miydi?" "Bunu bilmeme imkân yok."

Kurnazca bir kaçamaktı ama Langholm'un Duncan'lara olan sadakati -hatta firar eden birini koruyacak kadar- açıktı. "Nikita'nın en yüksek rütbeli adamlarından birisiniz," dedi Max. "Bu cinayetlerin arkasındaki kişi ya da kişileri bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey söyleyebilir misiniz?"

Kadın anlamamış gibi davranmadı. "Vale'in intihar etmediğini biliyordum - bu onun psikolojik profilinde yoktu." Bir duraklama. "Size isim ya da somut bir ayrıntı veremem ama Sascha'nın firarının yarattığı dalgalanmalar devam ediyor."

Sessiz bir işaretle Max'in ayağını masanın altına vuran Sophia, ajandasını yere bıraktı. "Eminim kimse kızının sözde kusurundan Konsey Üyesi'ni sorumlu tutmuyordur? Her halükarda, Nikita'nın Sascha ile tüm ailevi bağlarını kopardığının herkes tarafından bilindiğini sanıyordum."

Marsha doğrudan Sophia'ya cevap verdi. "Sascha Net'ten ayrıldıktan sonra bazı sorular vardı, ancak bu sorular

Konsey üyesi normal bir şekilde işine devam ediyordu. Sonunda Nikita'nın Dönüşenlerle olan iş ilişkisi bir avantaj olarak görülmeğe başladı çünkü onlar ele alışılmadık derecede zor bir pazar."

Max arkasına yaslandı - Sophia'nın sorulacak doğru soruları çok iyi bildiğı açıktı. Ama şakacı bir karşılık olarak ayağına vurmaktan kendini alamadı. Sophia sessiz bir sitemle pompasının yüksek topuğunu Max'in deri ayakkabısının ön kısmına geçirdi.

"Ne değışti?" Ayağının tam aksine Sophia'nın parmakları cam masanın üzerinde kıpırdamadan duruyordu.

Aynı parmakların Morpheus'un kürkünde gezindiğini hatırladı, yüzündeki keşif ifadesini de hatırladı, sanki daha önce hiç canlı bir yarattığı sevmemiş gibiydi. Dünyasının binlerce parçasını daha onunla paylaşmak istiyordu ama bunu yapmak için onun sırlarını deşmesi, Adalet Teşkilatı'nın sakladığı her şeyi keşfetmesi gerekiyordu. Çünkü bu J'nin karanlıkta kaybolmasına izin vermeyecekti.

"Konsey Üyesi iş uygulamalarını değıştirmede." Marsha Langholm'un sesi düşüncelerini böldü. "Ancak PsyNet'te bazı ince değışiklikler oldu."

"Siyasi rüzgârlar yön değıştiriyor," diye mırıldandı Sophia.

Marsha Langholm Max'i şaşırtarak, "Hayır," dedi. "Ben daha çok bir bölünme olduğunu söyleyebilirim. Çizgiler çok ama çok ince ama bölünme şekillenmeye başladı. Nikita bir tarafta, Saf Psy'ı destekleyenler diğer tarafta duruyor."

Max konuşmaya yeniden girmeye karar verdi. "Bana Saf Psy'yi açıkla." Sophia, Nikita'nın ona gönderdiği ekstra istihbarat da dahil olmak üzere grup hakkında bildiklerini anlatmıştı ama bu, başka bir güçlü Psy'ın bakış açısını öğrenmek için bir fırsattı.

"Tabii ki duymamışsınızdır," dedi Marsha.

-hiç şüphesiz- küçümseyici. "Pure Psy'ın temel amacı, Saflık olarak adlandırdıkları bir kavram olan Sessizliğin bütünlüğünü güçlendirmek ve korumaktır. Diğer ırklarla temasın bizi kirlettiğine inanmaya başladılar ve bu kirlenmenin iltica ve isyan fısıltılarındaki artışın doğrudan bir nedeni olduğuna inanıyorlar."

"Yani Nikita bir sorun olarak görülüyor, çünkü Dönüşenlerle olan bağları giderek güçleniyor." Sophia'nın ses tonu da bir o kadar pragmatikti.

Marsha'nın. "Peki ya diğer işletmeler? Psy olmayan bağlantılarından geri çekiliyorlar mı?"

"Bazıları bunu düşünüyor; Nikita ise kısa süre önce DarkRiver ve SnowDancer ile ortaklaşa başka bir inşaat anlaşması imzaladı."

"Eğer bu Saf Psy ise," dedi Max, Sophia'yı kızdırma, parmaklarını kalçasında gezdirerek onun o ilkel soğukkanlılığının altına sızma dürtüsüne kapıldığında kendine uslu durmasını söyleyerek, "neden Nikita'yı seçiyorsun? O yedi Konsey üyesinden biri."

Marsha Langholm önündeki masanın üzerinde duran ajandasının ekranına dokundu, huzursuz bir hareket değildi -tamamen şartlanmış Psy bunu asla yapmazdı- ama bir işaretti. "Sizi araştırdım, Dedektif Shannon. Bu kadar yüksek bir çözme oranına sahip bir adam için haber medyasında nadiren yer alıyorsunuz."

Max omuz silkti ve kapattı.

"Bu da beni bu bilgiyi paylaşmaya istekli kılıyor. Henry Scott'ın kendisini tamamen Saf Psy ile aynı hizaya getirdiğine ve karısı olarak Shoshanna'nın da onunla aynı hizada olduğuna dair söylentiler duydum."

Max, Sophie'ye bunun nasıl olduğunu sormayı aklına not etti; İskoçlar gerçekten karı koca olamazdı, duygusal anlamda değil. "Geriye Anthony Kyriakus, Tatiana Rika-Smythe, Ming LeBon ve Kaleb Krychek kalıyor."

Marsha Langholm, "Dördünün de ilan edilmemiş siyasi bağlılıkları var," dedi. "Saf Psy, Anthony'nin çizginin kendi taraflarında durmadığından şüphelenebilir, ancak yine de, Faith NightStar'ın katıksız değeri göz önüne alındığında, öngörü işini kızına taşeron olarak verme eylemi anlaşılabilir bir iş kararıdır. Ve NightStar klanının bu taşeronluk anlaşmasının ötesinde Dönüşenlerle çok az teması var."

Sophia tekrar konuştu, sesi Max'in duyularına bir darbe gibiydi. "Diğer Konsey üyelerinin nerede durabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Tatiana Rika-Smythe kısa süre önce insan şirketlerinden önemli miktarda hisse satın aldı. Bu yolda devam ederse, varsayılan olarak onu Saf Psy'dan çizginin diğer tarafına koyacaktır. Ming LeBon ve Kaleb Krychek bilinmeyen kişiler. Grubun lehine ya da aleyhine sayılabilecek hiçbir şey yapmadılar."

"Bir şeyi anlamıyorum," dedi Max sandalyesini geriye atarak. "Psy tamamen mantıkla ilgilidir, değil mi?"

"Doğru, Dedektif."

"O zaman Saf Psy'nin hiçbir mantığı yok." Ayağına sivri bir şekilde vuruldu. Sırtışını gizleyerek sandalyesini dört ayağının üzerine geri koydu. "Eğer başarılı olurlarsa, Psy'ı izole edecekler ve büyük gelir kaynaklarını kesecekler."

Marsha Langholm cevap vermedi. Sophia cevap verdi. "Bu bir bakıma mantıklı," dedi. "Saf Psy, Ağ tekrar 'kapatılırsa' Psy gücünün o kadar artacağına inanıyor ki, ırkımız sonunda hem Dönüşenleri hem de insanları yok edebilecek."

"Marsha Langholm, "Böyle bir hareket kısa vadede personel gücünün kaybı anlamına gelse bile," diye ekledi.

Bu, Max'in şimdiye kadar duyduğu en soğukkanlı cinayet tanımıydı.

Dorian, Sascha ve Lucas DarkRiver binasının ikinci bodrumuna girdikleri anda ortadan kaybolan bir şeyi yapmakta olduğu bilgisayardan başını kaldırdı.

"Biliyor," diye fısıldadı Sascha suç ortağına. Dorian

Lucas'a sırtıttı. "Peki sen ne kadar kızgınsın?"

"Eğer bir eşin olmasaydı seni hadım etmeyi düşünürdüm," dedi Lucas, Sascha'nın Dorian'ın diğer tarafına geçip elini nöbetçi sandalyesinin arkasına koymasını izleyerek.

Dorian dönerek başını eğdi ve izin istedi. Sascha gülümsediğinde kulağını onun karnına dayadı ve elini koruyucu bir şekilde şişliğe dokundurdu. Sürüden olmayan herhangi bir adam bunu yapmaya cüret etseydi, Lucas onu çıplak pençeleriyle paramparça ederdi. Ama bu Dorian'dı, Sascha'nın en sevdiği nöbetçi ve Lucas'ın sahip olduğu en iyi arkadaşlardan .

Sascha, Dorian'ın bebeğe fısıldadığı bir şeye güldüğünde panteri merakla doğruldu. "Hey," dedi nöbetçi daha yüksek bir ses tonuyla, "asla bilemezsin. Çocuk ileri dövüş sanatları hakkında her şeyi öğrenmek isteyebilir."

Sascha nöbetçinin kendine özgü beyaz-sarı saçlarını karıştırdı. "Vaughn'a göre o bir ressam olacak, bundan emin. Clay'e göre, o bir Sentinel doğumlu olacak. Hawke'a göre-"

Lucas kurt alfanın adını duyunca hırladı.

Sascha gülerek devam etti. "Hawke'a göre *onun* hayattaki amacı Lucas'ı delirtmek olacak. Lucas'a şimdiden yün bir şapka almış bile, saçlarını yolduğu zamanlar için," diye açıkladı Dorian'ın şaşkın bakışları karşısında.

Lucas onun nazik alayları karşısında dudaklarının yukarı doğru çekildiğini hissetti. "Ne için sabırsızlanıyorum biliyor musun? O kurdun cezasını çekmesini. Çiftleştğinde bir parti vereceğim -sonra da eşi onu kıyma yaparken en ön sırada oturacağım."

Sascha'nın ifadesi yumuşadı ve Lucas onun düşüncelerinin yönünü tahmin edebildi. Kabul görmüş bilgiler kurt alfanın asla çiftleşmeyeceğini söylüyordu ama geçen yıl işler değişmişti. Kar Dansçısı için bir şans olabilirmiş gibi görünmeye başlamıştı. Ve birbirlerine ne kadar düşman olurlarsa olsunlar Lucas bu konuda diğer erkeğe iyi şanslar dilemekten başka bir şey yapmazdı. Çünkü konu çiftleşmeye geldiğinde . . .

Gözleri, eşi ve kalp atışı olan kardinal Psy'inkilerle buluştu. "Dorian'la flört etmeyi bırak ve buraya gel."

Elini tutarak onun yanına oturmak için hareket etti. "Dorian'la flört etmeye cesaret edemem. Ashaya beni doğranmış ciğere çevirir."

Dorian kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Eşim benim gördüğü en muhteşem leopar olduğumu düşünüyor."

"Kafan patlamadan önce bize görüntüleri göster," diye mırıldandı Lucas ama kendi kedisi Dorian'ı bu kadar mutlu gördüğü için sırıtıyordu. Nöbetçi hayatının büyük bölümünde gizli kalmış, leopar formuna geçememişti. Artık bunu yapabildiğine göre her fırsatta yapıyordu. "Henüz bir tavşan yakalamayı başaramadın mı?"

Tek bir anlamlı parmak. "Siktir git."

Lucas kıs kıs güldü. "Bir kaplumbağa için denemeye ne dersin?"

Dorian sandalyeden fırladı ve Lucas'ın boğazına sarıldı.

Sascha gülerek iki adamın yere düşüşünü izledi. İkisi de pençelerini serbest bırakmamıştı ve güreşmekten başka bir şey yapmadıkları belliydi. Erkekler, diye düşündü başını sevgiyle sallayarak ve Dorian'ın sandalyesini almak için döndü.

Oooh, bu çok daha iyi hissettirdi.

Son bir iki hafta içinde enerji seviyesi yükselmiş olsa da ayak bilekleri minyatür kütüklere dönüşme çabalarında ısrar ediyordu. Karnında küçük bir şişlik, her şeye değdiğini hatırlatıyordu. *Evet*, diye düşündü çocuğuna, *sen her şeye değersin*.

Mutluluk, sıcaklık, aidiyet duygusu.

Elini karnının üzerinde gezdirirken bir gözünü hâlâ yerde yuvarlanmakta olan iki oğlana dikti. *İnanılmaz derecede seviliyorsun, tatlı bebeğim*. DarkRiver'daki her doğumda olduğu gibi tüm sürü doğumu bekliyordu. Her çocuğa değer verilir, kutlanırdı.

Hiçbiri kusurlu olduğu gerekçesiyle reddedilmeyecektir.

Gülümseyerek, doğru dosyaları getirmek için ekrana dokundu. Dorian aslında Marsha'yla olan konuşmasını dinlememişti, onun yerine ses tonunu aletlerinden biriyle takip etmişti ve sıkıntı belirtisi gösterdiği anda kapıyı kırmaya hazırdı. Bununla birlikte, koridorda olup bitenlere de kulak kabartmış ve doğal olarak kaydetmişti.

Dosyayı açarken arkasında bir şey gümbürdedi. "Dorian?" dedi. "Bu sadece ses mi?"

"Ne-umfh!" Bir gümbürtü daha. "Evet. Fırsatım olmadı-" Gürültülü bir çarpışma.

Sert bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak döndü. "Eğer bu laboratuvarı batırırsan seni Ria'ya ispiyonlarım." Lucas'ın idari asistanı Dorian'ın belirttiği tüm zor bulunan ekipmanları sipariş etmiş, buranın son perçinine ve civatasına kadar düzene sokulmasına yardım etmişti.

Lucas yüzünü kaldırdı, saçları dağınıktı ve o kadar muhteşemdi ki onu kendi elleriyle yere devirmek istedi. "Ah, hadi ama."

"Evet," diye mırıldandı Dorian, kendini oturur pozisyona iterken, tişörtü kaslı karnının bir kısmını açıkta bırakacak şekilde yırtılmıştı. "Ria'yı üzerimize salmak çok adice."

Sascha, "1.80 boyunda," dedi ve Lucas ile Dorianın muhtemelen Ria'dan daha ağır ve daha kaslı olduklarını belirtti.

dört kez. "Neden hepiniz ondan bu kadar korkuyorsunuz?"

"Bilmiyorsun çünkü o senden hoşlanıyor." Lucas ayağa kalkarak elini Dorian'a uzattı, o da elini tutup zıplayarak ayağa kalktı.

İkisi de biraz buruşuktan başka bir şeye benzemiyordu. Şirin, diye düşündü, şirin görünüyorlardı. Ve o kelimeyi söylemeye cesaret etse bile hırlayacaklardı. "Şimdi bu sesi dinlemek istiyorum." Neşesi azaldı. "Biri anneme zarar vermeye çalışıyor."

Lucas sessiz bir güvenceyle kızın ensesini sıktı, sevgisi kızın etrafında koruyucu bir kalkan oluşturmıştı. Dorian onun sözlerini sorguladığında Lucas ona olayların kısa bir özetini yaptı; nöbetçi ses dosyasındaki bir şeyi düzeltmek için dönmeden önce parmaklarını onun yanağına dokundurdu. "Tüm bu süre boyunca canlı yayını izliyordum ve şüpheli bir şey duymadım ama sadece Sascha'ya yönelik tehditleri dinliyordum. İşte başlıyoruz."

Kasette çok fazla şey yoktu ve daha fazla şey de yoktu. Dorian birkaç dakika sonra, "Yeni plan," dedi, "kaseti atlayacağım. gürültü seviyesinin taban çizgisinin üzerine çıktığı herhangi bir olayla karşılaşmamıştır."

Bilgisayarın durmasına neden olan birkaç ses vardı, insanlar gelip gidiyordu. Sonra, Sascha Marsha'nın dairesinden ayrılmadan birkaç dakika önce, ayak sesleri, bir kapı çalınması, bir kapının açılması.

"Görüyorum ki mesajımı almışsınız," dedi hafif Fransız aksanlı bir erkek sesi. "İçeri buyurun. Kağıtlar bugün bıraktığınız yerde, sehpanın üzerinde duruyor."

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Lucas, bir elini çoktan karışmış saçlarında gezdirirken. "Eğer düşündüğüm şey buysa Max çok kızacak."

BÖLÜM 20

J özelliğiyle doğan telepatların çoğunluğu gibi, bu dişi de F spektrumunda, geri görüş potansiyeliyle sınırlı küçük bir yeteneğe sahiptir. Yeteneği Gradyan'da 1,5 olarak ölçülür ve asla aktive olmayabilir.

-Sophia Russo'ya ilişkin PsyMed raporu, reşit olmayan, 8 yaşında

Max, Lucas onu aradığında kızgın değildi. Kızmanın da ötesindeydi. "Lanet olsun, Luc. Bunu bana tanıştığımızda söylemeliydin."

Sophia ayağa kalkıp görüşme odasının kapısını kapatarak mahremiyeti sağlarken DarkRiver alfası, "Başka türlü sahip olamayacağınız bir kanıt," dedi. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bilmiyordum. Sizin için iki suçluya çoktan hırladım."

Barış teklifinin ne olduğunu anlayan Max nefesini üfledi. "Parçayı telefonuma gönderebilir misin? Orijinalini sonra alırım."

"Bunu yapması için Dorian'ı çağıracağım. Ve Cop" -sesi düştü- "bize ihtiyacın olursa, biz oradayız. Tereddüt etmeyin."

"Seni bu konuda tutacağım." Telefonu kapatan Max, Sophia'ya DarkRiver alfasının paylaştıklarını anlattı.

Sophia saçlarını kulağının arkasına atarak yüzündeki izleri ortaya çıkardı, bu izler Max'e giderek daha yakından tanıdık geliyordu. "Eşlerinin korunmasını ciddiye alırlar."

"Bunu sadece Dönüşenler mi yapıyor sanıyorsun?" Max bir elini kaldırdı ve kız kendisine doğru temkinli bir şekilde eğilene kadar bekledi. Sonra gözleri kızın dudaklarının tatlı kıvrımlarında, parmaklarını kızın şakağında, yanağının kenarında ve çenesinde gezdirdi.

Sophia'nın kalbi göğsünde fırtınalar koparıyor, teni neredeyse acı veren bir sıcaklıkla karıncalanıyordu ama yerinden kıpırdamadı. Ve Max daha da yaklaştığında, göğüsleri her nefeste onun göğsüne değene kadar, serbest elinin göğüslerinin sıcak esnekliğine bastırmak için yükseldiğini buldu.

"Ten istiyorum," diye itiraf etmeye cesaret etti, ama bu şehvetli etkiye dayanabileceğinden emin değildi.

"Öyle mi?" Max başını eğdi, dudaklarını kızın teninde yavaş ve tatlı bir süzülüşle gezdirirken nefesi kızın yanağına değdi, eli kızın kalçasını öyle bir kavradı ki damgaya benzer bir his uyandırdı.

"Max." Bacakları yerinde durma çabasıyla titredi, onu hissetmek için -sert ve güçlü, erotik bir cazibe.

"Yeter." Max geri adım attı. "Bir dahaki sefere ağzını alırım." Bir sandalyenin arkasına tutunarak yutkundu, sesini bulmaya çalıştı. Kan dolaşımındaki gök gürültüsünün içinde kaybolup gitmişti. Gözleri tekrar Max'in gözleriyle buluştu ve onun bakışlarındaki parıltıyı gördü, çenesinin üzerindeki gergin deriyi de gördü. "Seni beni etkilediği gibi etkiliyor olamaz," diyebildi sonunda, boğazı düğümlenmişti. "Buna alışmış olmalısın."

"Yani başka bir erkek de senin için aynı şekilde işe yarar mı?"

Cevap döküldü. "Sadece sen." Tehlikeli bir itiraftı ama Sophia'nın oyun oynayacak zamanı yoktu. Acı, keskin, asitli bir patlamayla yükselme tehdidinde bulundu ama onu bastırdı, gereksiz öfkeye teslim olmamaya kararlıydı. "Sadece sen."

Max nefesini içine çekerek boğazından alçak sesle küfretti. "Güzel, çünkü ben kesinlikle paylaşan türden biri değilim." Bu sert iddiayla -ve kadın bunun tam olarak ne olduğunu anladı- kapıya döndü. "Bir saniye içinde döneceğim."

Max toplantı odasının dışındaki duvara yaslandı, nefesi kesik kesik geliyordu. Serin hava Sophia'nın kokusunu ciğerlerinden temizlemek için çok az şey yapmıştı. Beklediği hiçbir şey değildi, istediği her şeydi.

Ve o Psy'di.

Az önce, ona dokunduğunda, o da ona dokunduğunda, gözleri siyaha boğulmuştu. İris yok, gözbebeği yok, beyaz yok, sonsuz bir siyahtan başka bir şey yok. Bu onu sarsmıştı, korktuğu için değil, aralarındaki uçurumu hatırlattığı için. Onun gözlerinde PsyNet'i görmüştü, kendisinin asla giremeyeceği ve onun da asla çıkamayacağı uçsuz bucaksız bir boşluğu.

Sascha Duncan yaptı, zihni fısıldadı.

Bu düşüncenin hemen ardından asansörün kapıları açıldı ve Max ile Sophia'nın güvenlik görüntülerinde ilk başta teşhis edemedikleri iki adamdan biri olan Quentin Gareth içeri girdi.

"Dedektif Shannon." Erkeğin prematüre gümüş saçları tepedeki ışıkların altında parlıyordu. "Bana soracak sorularınız olduğu söylendi."

"Geldiğiniz için teşekkürler." Duvarı iterek kapıyı açtı ve Sophia'yı masanın diğer tarafındaki sandalyede otururken buldu.

Aralarındaki mesafe, Gareth'in bunu nasıl fark edemediğini merak etmesine yol açacak kadar yoğun ve ateşli bir cinsel gerilimi ortadan kaldırmaya yetmemişti.

"Dedektif," dedi adam oturur oturmaz, "bu işi mümkün olduğunca hızlı halledebilirsek çok memnun olurum. Dubai'ye giden bir uçağa yetişmem gerekiyor."

Max, Gareth'in seyahat planlarından haberdardı ama insan suçluların aksine, Psy'lar -özellikle de güç yapısında bu kadar yüksekte olan Psy'lar- kaçma riski çok daha azdı. Nikita Quentin Gareth'i PsyNet üzerinden takip edebilirdi. "Bize kurbanla yaptığın görüşmeyi anlatmaya ne dersin?" dedi, rahat bir ses tonuyla. Belki Psy hissetmiyordu ama gördüklerine göre, hissedenleri okumakta ve manipüle etmekte çok ama çok iyidiler.

"Toplantımız önceden ayarlanmıştı, ancak Edward Kahire'den döndükten sonra yeniden teyit etti. Toplantıda genişlemeye yönelik bir dizi genel fikir ele alındı; ben Dubai müzakerelerine, o da kendi projelerine yoğunlaşmadan önce konuşmak istedik."

Max'in sorularını yanıtlayan Gareth, herhangi birinin Edward Chan'i hedef alması için hiçbir neden bilmediğini söyledi. Max görüşmeyi bu noktada sonlandırdı. Gareth gittikten sonra Sophia'ya, "Olası dört kişinin de geçmişini derinlemesine araştırmamız gerekiyor," dedi. "İçimden bir ses Marsha'nın temiz olduğunu söylüyor ama dolabında onu şantaja açık hale getirecek bir iskelet olabilir."

"Zaten çalışıyorum." Sesi boğuktu, sert okşayıştı, daha önce onları neredeyse tüketen şehvetli ateşi hatırlatıyordu. "Adalet Bakanlığı'nda bu işi gizlice yapabilecek bağlantılarım var."

Max elini sandalyesinin koluna sıkıştırdı. "Biliyor musun," diye mırıldandı, bir şekilde gerginliği azaltma ihtiyacı duyuyordu, "sanırım bu

masa senin ağırlığını kaldıracak kadar güçlü. Bana toplantı odası seksi hakkında ne düşündüğünü hiç söylemedin."

Başını kaldırdı, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Ama geri adım atmadı. "Sanırım kapıya daha güçlü bir kilit takmamız gerekecek ve sert bir yüzeye vurulmaktan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Dövmek" kelimesi bir afrodisyak gibi davranarak iyi niyetlerini cehenneme gönderdi. "O zaman bana binebilirsin," dedi, siki pantolonunun içinde çelik bir çubuk gibi duruyordu. "Manzara"-bakışlarını göğüslerinin üzerinde gezdirdi

-"Dövülmek beni çok mutlu ederdi."

"Max," dedi Sophia çok sert bir sesle, "eğer uslu durmazsan, seni _."

Güvenlik kamerası görüntülerindeki son kişi olan Andre Tulane'ın o sırada gelmesi muhtemelen en iyisiydi. Onlara Quentin Gareth ile aynı temel hikayeyi anlattı.

Adam gittikten sonra Max, "İçlerinden herhangi biri bunu yapabilirdi," dedi, "Marsha bile. Sascha tuvalete giderken ona sadece birkaç dakika yeterdi."

Sophia'nın karşılık veren sözleri pratikti... sesi tatlı, sıcak darbelerle tenine sürtünmeye devam etse bile. "Olabilir. Ama Sascha'yla yaptığım görüşmeden hatırladığım kadarıyla, Edward'ın öldüğünü hissettiğinde birlikteydiler."

Max kaşlarını çattı, tekrar düşündü. "Haklısın. Her halükarda Sascha ile teyit edeceğim."

Sophia başını sallayarak, "DarkRiver tarafından yapılan sesi dinlemeliyiz," dedi.

Cep telefonunu çıkaran Max dosyayı oynattı. "Edward Chan'in biyografisinde Fransa'da büyüdüğü yazıyordu" -ilginin keskinleşmesi, avlarının ilk kokusu- "yani bu o olmalı. Bu da Chan'in ölümünden hemen önce evine birini kabul ettiği anlamına geliyor. Bu dosyadaki zaman damgası zaman çizgisine mükemmel bir şekilde uyuyor." Ayağa kalkarak Sophia'nın yanındaki masaya yaslandı ve parmağını Sophia'nın kolunda gezdirmekten kendini alamadı. "Telekinetik olsa bile ifadeler Ryan Asquith'i aklama eğiliminde."

Kadın titredi ama geri çekilmedi, eli tehlikeli bir şekilde adamın kalçasına yakındı. Onu kaldırmasını, üzerine yerleştirmesini, daha yükseğe çıkmasını istiyordu. Erotik görüntüye bir goan boğarak, onun ağzına odaklandı

yerine. "Evet," dedi, dudakları yumuşak ve gürdü, "Asquith sadece en sonunda daireye girdi. Ama aynı zamanda Nikita'nın ekibinin en yeni ve en az bilinen üyesi."

"Evet" -kendi sesi de zımpara gibi pürüzlüydü- "ama asansör suçlaması yapıldığında onun için çalışmıyordu." Kız daha önce odanın dışındayken yazdığı notu hatırlayarak cebinden çıkardı ve kızın çantasına bıraktı, elinin arkasına hafifçe dokunduğundan emin . Bu, oyunlarının sessiz bir devamıydı, bir meydan okumaydı.

Sophia dudaklarını araladı ama söyleyeceği her ne ise, nefesini içine çekip gözlerini siyaha boyayınca kayboldu. "*Max.*"

Sophia kendini acımasız bir güçle hafızasını geri çağırırken hissetti. Ama bu farklıydı. Sadece anının içine daldırıldığı şiddet değil, aynı zamanda anının içindeki yönelimi de farklıydı. Genellikle başkalarının anılarında söz konusu kişinin gördüklerini görür, onun gözünden bakardı.

Burada sanki tarafsız bir gözlemciydi, aşağıda, iki kirli apartman arasında sıkışmış pis bir sokak gibi görünen yerde yaşanan olaylarla hiçbir ilgisi olmayan üçüncü bir taraftı.

Onlar çocuktı. İki erkek çocuk. Koyu renk saçlı olan acı verecek kadar zayıftı, bacakları vücuduna göre çok uzundu, gözleri o kadar güzel bir yüzdeki sıvı karasıydı ki, bu yüzden onunla dalga geçildiğini biliyordu - ama bu yüz büyümüşü, saf irade gücüyle onu vahşice erkeksi bir hale getirmişti. "Bunu durdurmalısın," dedi karşısındaki çocuğa.

Gülümsedi, inanılmaz leylak rengi gözleri ve olgun buğdayın altına dönüşmüş rengi saçlarıyla o çocuk. Eğer ilk çocuk güzelse, bu çocuk genç bir tanrıydı. Dudakları kusursuzca şekillendirilmişti, teni porselendi ve konuştuğunda sesi en saf çanlar kadar berraktı.

"Neden?" "Neden?" İlk çocuk, Sophia'nın tanıdığı çocuk, arkadaşının kolunu tuttu ve iğne izlerinin çirkinliğini ortaya çıkarmak için ters çevirdi.

"Eğer bu

Dışarıda size ne yapıyor, içeride size ne yaptığını düşünüyorsunuz?"

Diğer çocuk yine gülümsedi ve Sophia bu kez bakışlarındaki o tuhaf kopukluğu, tam olarak orada olmayan birinin bakışlarını yakaladı. "Beni uçuruyor, Maxie."

"Bu sahte." Max'in elleri diğer çocuğun yüzünde, altın çocuğu bakışlarıyla buluşmaya zorluyor, sesi çakmaktaşı gibi sert. "Bu sadece uydurma. Bunu sen de biliyorsun. Düştüğünde canın yanar."

Garip bir netlik anı. "Ne olmuş yani? Hayatımızın nesi bu kadar iyi? Ha?" Altın çocuk sırayla Max'in yüzünü kavradı. "Adamlarından biri dün gece bana dokunmaya çalıştı."

Soğuk öfke Max'in yüz ifadesini buza çevirdi. "Onu öldüreceğim." Gerçek, diye düşündü Sophia, bu yalın gerçektir.

"Sorun yok. Annem çılgın attı ve onu dışarı attı." Alnını Max'in alnına acı veren bir şefkatle bastırdı. "Beni koruyor. Neden seni korumuyor?"

İnce omuzları bir an için sarktı. "Bilmiyorum, River."

Canlı bir siyahlık, bir bağlantının kesilmesi ve Sophia havanın şiddetli, ısıracı bir hızla ciğerlerine dolduğunu hissetti.

"Sophie! Bana bak." Max'in eli Sophie'nin yanağında, gözlerini açmasına neden olan dokunsal bir şok.

Elini hemen bıraktı, beyaz çizgiler ağzını çevreliyordu. "Konuş benimle."

"Burada olmaz." Boğazı parçalanmış, milyonlarca kıymıkla kaplanmıştı. "Beni eve götür. Lütfen, Max."

Ve bir şekilde yaptı.

Onun dairesine girdikleri anda dizlerinin bağı çözüldü. "Seni tuttum."

Onu kollarının arasında yakaladı ve

Tensel temastan kaçınmak için Max onu kanepeye taşıdı. Ama onu yatırmak yerine kucağına oturttu. "Şşşt," dedi kız sertleşince. "Bırak seni tutayım."

"Max-"

"Bunu yapmam gerek." Şiddetli bir fısıltı.

Adam ona sarılmaktan başka bir şey yapmayınca rahatladı ve başını adamın omzuna koydu. Elini adamın diğer omzuna koymak çok cazip geldi ama adamın üzerinde sadece ince pamuklu bir gömlek ve o da

bariyerin yeterince güçlü olup olmayacağından emin değildi. Gördüklerinin etkisinden sonra ve adam etrafında bu kadar sıcak ve katıyken, adamın kokusu sıcak, sabun ve tıraş losyonu olduğunu bildiği taze bir çamın açık bir şekilde erkeksi bir karışımıydı.

Onu içine çekerek iç çekti ve onun kucağında eridi. Sonsuza dek ona sarılabilirdi ama bilmek, sormak zorundaydı. "River kim?"

Max bu sessiz soru karşısında donakaldı, kalbi kaburgalarına öyle sert çarpıyordu ki, göğsünde kan lekeleri görmeyi bekliyordu. "Küçük kardeşim."

Sophia onun kolları arasında hareketsiz ama sorusu geldiğinde pratikti. Psy. "Sizde Asya kökenli olduğunuza dair açık işaretler var, oysa o tartışmasız bir şekilde Kafkasyalıydı."

Mantıklı sorgulama onu sakinleştirdi, ona bir dayanak noktası verdi. "Tıpkı annemize benziyordu." River onun gölgesi ve aynası olmuştu. Ve sonunda bu bilgi kardeşini kırmıştı. "Babalarımız farklıydı. Onunki annemiz kadar sarışındı." Max' babası ise bilinmiyordu, ona sadece başka bir kültürün genetik mirasını veren bir adamdı. "Kimse kardeş olduğumuza inanmadı." Ama öyleydiler. Aynı rahimde doğmuş, aynı cehennemde büyümüşlerdi.

"O-" Bir duraklama, uzun bir nefes. "Geçmiş zaman kullanmak istedin."

Bir acı daha duydu ama ona konuyu kapatmasını söylemedi. River'dan onu tanıyan birine bahsetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, J'sinin tanıdığını bir şekilde biliyordu. "River ben neredeyse on dört, o on bir yaşındayken ortadan kayboldu. O zamana kadar uyuşturucunun içinde o kadar kaybolmuştu ki uzun süre hayatta kalamayacağını biliyorum ... ama bir parçam her sabah kapıyı açtığımda onu diğer tarafta göreceğimi umarak uyanıyor."

Sophia pozisyonunu değiştirdi, eldivenli eli tereddütle adamın ensesine doğru kıvrıldı. "Özür dilerim, Max. Anılarını işgal etmek istememiştim."

"Kalkanımın-"

Başını iki yana salladı. "Js olma yeteneğiyle doğan telepatların çoğu genellikle gizli ya da zayıf F yeteneklerine de sahiptir."

Max kaşlarını çattı. "Öngörücüler geleceği görür."

"Genellikle, evet. Ancak geçmişini gören küçük bir alt grup var. Buna geri görüş deniyor."

Onun bu kadar gerçekçi konuştuğunu biliyordu çünkü acısını okumuştı, bildiği tek yolla onu bundan uzaklaştırmaya çalışıyordu, anıların ne kadar acı verebileceğini anlayan bir kalbe sahip savunmasız J'si. "River'ı bir anlık görüş açısıyla gördün."

"Evet. Bu yaşadığım ilk olay." Dehşete kapılmış gözlerle elini adamın omzuna koydu. "Eğer istatistikler doğruysa, bu muhtemelen yaşayacağım tek olay olacak."

"Mutlu görünüyorsun."

"Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim," diye fısıldadı.

"Ne gördün?" Yüreği burkuldu; kızın gözlerinde korku yoktu, belki de bir parça mutluluk görmüştü.

"Sen ve kardeşin bir ara sokaktaydınız. Onu uyuşturucudan vazgeçirmeye çalışıyordunuz."

"Pek çok kez denedim." Max başını ona yasladı. "O sevdiğim tek kişiydi, önemli olan tek kişiydi. Ama onu kurtaramadım."

"Çok gençti," dedi Sophia.

"Ve o kadar zarar gördü ki başka bir çıkış yolu göremedi." Max zamanda geriye gidebilmeyi, River'ı bunların hiçbirinin onun hatası olmadığına ikna edebilmeyi diledi. "Üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı şeyler için kendini suçladı."

Eli ensesini okşadı, yumuşak, tereddütlü ama giderek güven kazanıyordu. "Dedi ki ... dedi ki ..."

Ve onun dehşeti kaçırmadığını biliyordu. "Anlat bana." "Seni korumadığını söyledi."

acısı içine işledi. "Sanki annemin iki kişiliği vardı." Her oğlu için bir tane. "Bir yetişkin olarak, bana karşı hissettiği nefreti doğuracak hiçbir şey yapmadığımı biliyorum - ama bir yanıma hala bana böyle davranmasına neden olacak bir şey inanıyor." Sesi kırıldı.

Sophia ona sarılırken nefesi saçlarına fısıldadı, duyguları olmayan bir ırktan gelen bir kadın olarak ona, onu doğuran kadından fazla şefkat gösterdi.

BÖLÜM 21

Sascha o akşam altı sularında yatağında kıvrılmış yatıyordu, çok az şey yapmış olmasına rağmen yorgundu. Ama hareket etme ihtiyacı hissetmiyordu; eşi olan panterin sıcak, erkeksi kokusuyla çevrili yatmak güzeldi. Yastığına sokularak, kendi kişisel rehber kitabı ve bitmek bilmeyen bir hayal kırıklığı kaynağı olan metni açtı.

Ancak bugün, Maya adında yaşlı bir kadın olan Unutulmuş bir empatla konuştuktan sonra, bazı bölümlerin üstü kapalı doğasını çözme konusunda daha umutlu hissetti.

Maya, Sascha'nın sorusuna yanıt olarak "Sadece kardinaler isyanları durdurabilir," demişti, ince vücudu iletişim ekranının önünde volta atarken hareketliydi. "Yani bana nasıl yapılacağı öğretilmedi ama büyükannemin 'terminal alan' hakkında konuştuğuna dair belli belirsiz bir anım var. "

Maya bu terimin gerçekte ne anlama gelebileceğine dair herhangi bir anı bulamamıştı ama bu da bir başlangıçtı. Bu düşünceyle Sascha isyan kontrolüyle ilgili bölümü tekrar okumak üzereydi ki Lucas'ın oturma odasında hareket ettiğini duydu. "Lucas." Onun duyacağını bildiği için sesini yumuşak tuttu.

Yeşil gözleri ve siyah saçlarıyla kapı aralığını dolduruyordu. Ne kadar güzel bir adamdı onun eşi. Aynı zamanda çok da tehlikeliydi, özellikle de kanla bilenmiş koruyucu damarı üzerindeyken. "Bir şey konuşmak için vaktin var mı?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "İki dakika mı? Bu notu Zara'ya göndermek istiyorum."

"Ben burada olacağım." Onun gidişini izlerken, Eldridge kitabının sırtıyla oynadı.

"Daha iyi bir uyku masalına ihtiyacın var." Lucas sinsice yaklaşmış onun yanına sırt üstü uzandı.

Kadın içgüdüsel olarak başını kaldırdı ve adam da bir kolunu altından geçirerek iri bedenini onunkinin etrafında kavislendirdi. Bu onların en sevdiği uyku pozisyonu haline gelmişti.

"Uykum yok," dedi. "Sadece ayaklarımı dinlendirmek istedim." "Sana ayak masajı yapacağım."

İçindeki neşe, akkor bir ışık gibi parıltıyordu. "Lucas, beni telafi edilemeyecek kadar şımarttığının farkında mısın?"

"Merak etme, bebek prensesimi bana verdiğinde seni görmezden gelmeyi planlıyorum."

Onun sevgisinin verdiği güvenle güldü. "Sienna'yla konuşmayı başardın mı?" SnowDancer kurtlarına sığınan Psy sığınmacılarından oluşan bir ailenin üyesi olan genç kız, son birkaç aydır ara sıra DarkRiver'in yanında kalıyordu. "SnowDancer inine sağ salım ulaştı."

Kulağının altındaki hassas deriye bir öpücük kondurdu. "O çok iyi bir sürücü."

"Peki Kit?" DarkRiver erkeği genç bir askerdi, geleceğin alfasıydı. -Ve Sienna'ya bağlanmış gibi görünüyordu.

"Hâlâ burada." Lucas'ın sesi sanki düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyormuş gibi çıkıyordu. "Bir şey söylemeye hakkımız var mı bilmiyorum. İkisi de yetişkin."

"Sienna'nın doğru düşünebildiğinden emin değilim." Psy genç kız DarkRiver'da kalmaya ilk geldiğinde kırılma noktasına çok yaklaştı. O zamandan beri dengelenmişti ama ... "Hawke nasıl?"

Lucas, SnowDancer alfasından bahsedildiğinde küfretmemiştir, bu da onun bu işi ne kadar ciddiye aldığına bir göstergesiydi. "İyi görünüyor ama başka bir alfayı okumak zor, gerektiğinde düşüncelerimizi kendimize saklamakta oldukça iyiyiz."

"Hawke ve Sienna, orada bir şey var." Ham, neredeyse kızgın bir öfke. "Kit'te ise tam olarak saptamak daha zor. Aralarında bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum ama ne olduğunu henüz söyleyemiyorum."

"Kit onun için daha iyi bir seçim olacaktır," dedi Lucas sessiz bir ses tonuyla ve bu işe dahil olan herkes için duyduğu endişenin derinliğini gizlemedi. "Hawke kendine eş olarak aldığı hiçbir kadına kolay davranmayacaktır. Ve gerçek şu ki, çocukken eşi olacak kızı kaybetti. Kurdu başka bir dişiye bu seviyede kabul etmesine izin verir mi bilmiyorum."

Sascha'nın buna verecek bir cevabı yoktu. Dönüşen leoparlar gibi, kurtlar da ömür boyu çiftleşirdi. Hawke'un öfkesini hissetmişti, kurdunun eziyetli

Ama Sienna'nın SnowDancer alfasına verdiği tepkiden duyduğu acıyı da hissetmişti. Bir de Kit vardı; muhteşem, sadık, güçlü Kit.

"Konuşmak istediğin şey bu muydu?" Lucas kitabı kızın elinden alıp yatağın başucuna koydu ve tekrar ona sarılmak için geri döndü.

Lucas'la çiftleştikten sonra uyanan fesat ruhu aniden ortaya çıkmıştı. "Hayır, kurtların Mercy'ye 'onların' nöbetçisi dediğini duydun mu?"

Vücudundaki her tüyün ilkel bir tepkiyle kalkmasına neden olan bir hırıltı. "Bir kurtla çiftleşecek kadar zevksiz olabilir ama o bizim. Onu evlat edinmeye çalışırlarsa, doğum günün için sana güzel, yeni bir Hawke kürkü vereceğim."

Gülmesini engelleyemeyerek onun kolunu okşadı. "Çok kolaysın."

"Velet." Ama panter de onunla birlikte gülüyordu. "İyi misin?"

Nikita'dan, Sascha'nın kalbindeki karmakarışık duygulardan bahsettiğini biliyordu. "Oraya varıyorum."

BÖLÜM 22

Sophie, benim tatlı, seksi Sophie'm, sanırım o mükemmel ceketinin düğmelerini açmak istiyorum. Ondan sonra, gömleğinizi belinize kadar açmak için her bir minik inci düğmeyi yuvasından kaydırmak istiyorum.

-Max'ten Sophia'ya el yazısı not

Max bir saat sonra duştan çıktığında Morpheus'un yataktan ona ters baktığını gördü. "Ne?" diye sordu, üzerine bir kot pantolon ve koyu yeşil bir tişört geçirerek.

Kedi ters ters bakmaya devam etti.

"Seni besledim," diye mırıldandı Max, on yılı aşkın bir süredir peşini bırakmayan anılardan kurtulmasını sağladığı için hayatın yavan gerçekliğinden memnundu. "Bir dakikada mideye indirdin ve şimdi karnın ağrıyor diye bana kaşlarını çatma."

Morpheus pençesini yaladı. *Hiç eğlenmemişti.*

Elini ısırmaya karar verirse diye lanet kediye o anda sevmemeye karar vererek saçlarını taradı ve mutfığa doğru yürüdü. Geldiği gün yaptığı market alışverişi sayesinde Sophia için pişirmeyi planladığı akşam yemeği için tüm malzemelere sahipti.

"Davaya odaklanmamız gerekmiyor mu?" diye sormuştu evden çıkmadan önce, gözleri kocaman olmuştu. "Benim olayım zaten kanıtları incelemek için harcayabileceğimiz zamanı aldı."

Göğsünde garip bir sıcaklıkla, onun bir kez daha kendi yöntemiyle kendisine yardım etmeye çalıştığını fark etmişti - zeki aklı, kendini işe gömerse daha iyi hissedeceğini anlamıştı. "Yemek yerken tartışabiliriz," demişti. "Ve sanırım zamanımız var."

"Neden bu kadar emin konuşuyorsun?"

"modeli biliyor musun?"

"Kurbanların hepsi büyük bir anlaşmanın eşiğinde öldürülürken mi?" Niyetli bir bakış. "Edward Chan'in cinayeti uymuyor."

"Bu konuda biraz araştırma yaptım." Cep telefonunu bir dizi internet araması yapması için ayarlamıştı, bugün son görüşmeyi tamamladıklarında sonuçlara göz attı. "Chan'in bu hafta içinde Güney Amerika'da bir grup Dönüşen alfa önünde konuşma yapması planlanmış. Daha önce hiçbir Psy'ye bu hak tanınmamıştı."

Sophia çok sessizleşmişti. "Onu Nikita'nın henüz kullanılmayan büyük bir pazara erişimini sağlamak üzere olduğu için mi öldürdüler-"

"-ya da temas Saflık inancını ihlal edeceği için mi?" Saf Psy hakkında öğrendiklerine göre, cinayet işlemekten çekilmeyeceklerine ikna olmuştu. "Bunu söylemenin bir yolu yok. Ama Nikita'yı arayıp bu olasılığa karşı uyaracağım."

Nikita'yla temasa geçtiğinde, Nikita onun teorisine katılmakla kalmamış, başka hiçbir projenin cinayeti tetikleyebilecek bir aşamada olmadığını da teyit etmişti. "Ayrıca tüm üst düzey çalışanlarımı yirmi dört saat gözetim altında tutuyorum. Kolay hedef olmayacaklar ve eğer bu işin arkasında onlardan biri varsa, bu onu duraklatacaktır."

Max akşam yemeğini hazırlamaya başlarken, Sophia'yla birlikte yürüttükleri soruşturmanın komplo üzerindeki olası etkisini düşündü. Önemli olmadığına karar verdi. Bu işin arkasında her kim varsa -kral- işleri soğukkanlı bir şekilde yürütüyordu. Sıradan bir insan ve ömrünü tamamlamak üzere olan bir J yüzünden oyunlarından vazgeçecek değillerdi.

Tam kapı zili çaldığı sırada çenesi gerildi. Bazı otları doğramak için kullandığı bıçağı yere bırakarak kapıya gitti ve çekerek açtı. Düşüncelerinin merkezindeki kadın, kot pantolonu ve üzerinde, daha da zengin bir krem rengi teni ortaya çıkarmak için soyamak istemesine neden olan narin bir krem rengi hırkasıyla diğer tarafta duruyordu.

"Max?" Adam kapıyı kapatmaya devam ettiğinde sesi çekingendi.

Geri çekildi, ona dokunma dürtüsüne teslim olmadan önce içeride ve kameralardan uzakta olmasını bekledi. Saçlarını kaldırarak ensesinin yumuşak tenine tek bir öpücük kondurdu.

Titremesi şiddetliydi ama çekilmedi. "Yemeğe bir katkı olup olmayacağından emin değildim." Nefes nefese bir ses, başı hafifçe yana eğik, sanki başka bir öpücüğü karşılıyormuş gibi.

Bu enfes cazibeye karşı koyamayan adam onun arkasına geçti, ellerini kalçalarına koydu ve "Tatlı olacaksın" dedi.

Sophia boğazının kilitlendiğini, derisinin vücudunun üzerinde acı verici bir şekilde gerildiğini hissetti. "Çalıyor musun?" diyebildi sonunda. "Notalar gibi mi?"

Max'in nefesi boynuna değdi. "Hayır."

Parmaklarını yumruk yaptı. Duygusal bir tepkiydi. *Yaşamaya*, sevmeye karar vermeden önce onu endişelendiren bir tepki. Nasıl yapacağını bildiğinden emin değildi, kapasitesinin acımasız bir verimlilikle kesilip atılmadığından emin değildi. Ama Max *önemliydi*. Onun için adam öldürebilirdi, diye düşündü, onda güvenmeye değer bir kadın gören bu adam alay etmeye değer bir kadın. "Bu hırkanın inci düğmeleri de var," diye fısıldadı.

Daha önce çantasına attığı nota atıfta bulununca vücudu bir parça gevşemiş gibiydi ve kalbine biraz ışık getirdiğini umuyordu. "Cadı."

Sıkılı parmaklarını teker teker serbest bırakarak ellerini kaldırdı ve sonra, çok bilinçli bir şekilde eldivenlerini çıkardı. Eldivenleri yere bırakarak onun eline uzandı.

Avucu onunkiyile buluştu, parmakları onunkilerle birleşerek avucunun içine kıvrıldı.

Bir an için her şey karardı. Tekrar görebildiğinde, kendini Max'in göğsüne yaslanmış buldu; Max'in boştaki eli, onu vücudunun erkeksi sıcaklığına karşı tutarken karnının üzerinde kıvrılmıştı. "Ben buradayım." Sert bir mırıltı.

Onun gücüne sarıldı, vücudunun yağsız kasları değişken bir evrende sağlam bir duvardı. Nefes almak zordu - o da havadaydı, görünmez bir okşayıştı. Karanlık, güçlü, erkek, Max onu çevrelemişti.

"Kalkanların," dedi kulağına doğru, dudakları küçük, erotik ısırıklarla tenine dokunurken. "Güvende misin?"

Endişelenmekte haklı olduğunu bilerek psişik gözünü açtı ve PsyNet'e karşı korumalarını kontrol etti, herhangi bir kırığı yamamaya, herhangi bir zayıflığı gizlemeye hazırdı. Gördüğü şey onu hareketsiz bıraktı. "Dayanıyorlar ama normal bir şekilde değil."

"Açıkla."

"Kalkanlarım her zaman kaya gibi sağlamdı, ama şimdi ... hareket ediyorlar. Sanki bir kasırganın ortasındaymışım gibi." Zihninin merkezinde şok içinde dururken psişik rüzgar saçlarını geriye savurdu. "Hiçbir şey içeri girip çıkamıyor çünkü katmanlar sürekli yer değiştiriyor ve içeri girmeye çalışan her şeyi parçalıyor."

"Sana zarar veriyor mu?"

"Hayır. Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha etkili ama dikkatleri üzerime çekebilir." İşi söz konusu olduğunda hatasız, ancak başka hiçbir şekilde kasıtlı olarak dikkat çekici olmayan mükemmel bir Psy olarak bu kadar uzun süre hayatta kalmıştı.

Konuşurken bile zihnine zihinsel bir kapı çalındı. Telepatik teması yanıtlamadan önce "Biri gördü," dedi. *Efendim.*

Jay Khanna'nın psişik sesi net ve dolaysızdı, telepatik erişimi Gradient'te 9.8'e yakındı. Bu erişim, Khanna'nın erken yaşta aktif listeden çıkarılmasının nedeninin Konsey'in onun telepatisini başka şekillerde kullanması olduğuna dair spekülasyonlara yol açmıştı. *Bayan Russo, şimdi kalkanlarınızda önemli bir değişiklik olduğunu söyledi. Yardıma ihtiyacınız var mı?*

Bu, kondisyonunun tamamen çökmeye yakın olmadığına dair üstü kapalı bir soruydu. Eğer evet derse, acil bakım için alınacak ve kendini tam ve kapsamlı bir rehabilitasyondan geçerken bulacaktı; Max'la ilgili anıları silinecek, zihni boş bir kabuktan başka bir şey olmayana kadar kırılacaktı.

Ona durumu hakkındaki gerçeği söyleyen M-Psy'ye sessizce teşekkür ederek, "*Kalkanlarım daha iyi koruma sağlamak üzere evrim geçirmiş gibi görünüyor,*" dedi.

Kalkanlar evrimleşmez.

Hayır, diye düşündü, yapmadılar. *Yanlış söyledim efendim. Bir süredir bu tür bir kalkan fikri üzerinde çalışıyordum - sadece planladığımdan önce yürürlüğe girdiler.* Bu makul bir yanıttı; tüm J'ler bir gün daha, bir saat daha yaşayabilmek için sürekli olarak kalkanlarını tamir ederlerdi.

Khanna onun açıklamasını kabul etti, konu değiştirirken ses tonu profesyonelliğini koruyordu. *Valentine dosyasını incelediniz mi?*

Evet, efendim.

Ve sonuçlarınız? Değişmedi.

Pekâlâ. Mevcut görevinize devam edin.

Telepatik konuşmayı sonlandıran Sophia, Max'e doğru sarkarak neler olduğunu anlattı. Max, Sophia'nın karnında tuttuğu elini hareket ettirerek vücudunda garip bir bükülme hissi uyandırdı. Acı verici değildi. Hayır, ilginçti. "Başka ne var?" diye sordu.

"Ne?"

"İfadeniz sonlara doğru değişti."

Patronunun ondan yapmasını istediği şeyi düşündü, bunu Max ile paylaşmanın ne anlama geleceğini de düşündü. O *bilecekti*. Ne yaptığını. Aştığı çizgileri. Acı omurgasından aşağıya doğru dalgalandı. "Sana söylemek istemiyorum," dedi, söz konusu bu adam olduğunda sofistike bir kaçamak yapmaktan acizdi.

Max onu şaşırtarak kalçalarını sıktı ve "Sırlarını sakla" dedi -sesi kulağında samimi bir karanlıktı- "şimdilik."

Max, Sophia'nın elinin kendi elinin üzerinde sıkılaştığını hissetti, tek istediği başını daha da eğmek ve ağzını Sophia'nın kararsız nabzına dayayıp sertçe emmektir. Sahiplenme dürtüsü, onu iliklerine kadar sahiplenmeye duyduğu şiddetli ihtiyaç, içini kemiren bir ağrıydı. Tüm dünyanın onun kendisine ait olduğunu bilmesini istiyordu; kimsenin ona el sürmeye cesaret edemeyeceğinden emin olmak istiyordu.

Arzuyla savaşmak ve onu mutfak tezgâhının bu tarafındaki bar taburelerine götürmek için sahip olduğu tüm iradeyi kullandı. Kadının elini bırakarak iki elini de beline doladı ve onu bir kaldırdı.

Elleri adamın omuzlarına uçtu. Kavradı.

Bir göz kırpmasıyla arasında gözbebeklerinden bir siyah silindi.

"Sophie." Onun belini sıktı. "Benimle kal." "Ben buradayım."

"Gözlerin."

"Ah." Gözlerini kırptırdı ama siyahlık devam etti. "Güçlü bir psişik güç patlaması kullandığımızda ya da Sanırım" -elmacık kemiklerinde bir renk dalgası- "yoğun bir duygusal tepki hissettiğimizde oluyor."

İçindeki erkeklik şehvetli bir memnuniyetle gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor." Öne doğru eğilerek dudaklarını kızın dudaklarının üzerinde gezdirdi, aleti zonklamaya başlamıştı ama onu ne kadar ileri ittiğinin farkındaydı, kız nefesini verip yüzünü ona dönmeden önce tezgâhın diğer tarafındaydı.

"Bu," dedi, "ilginçti." Göğsü uzun, derin nefeslerle inip kalkıyor, teni bir erkeğin ağzını davet eden bir sıcaklıkla renkleniyordu.

Vücudunun dayanılmaz nabızı, dinmek bilmeyen açlık, eğer aklında bu akşam için çok önemli bir şey olmasaydı onu tüketebilirdi. "Şu sosu yapmayı bitireyim," dedi, sesi cinsel arzuyla sertleşmişti. "Salata için marulları parçalamak ister misin?"

Sophia'nın ellerini yıkayıp yerine oturmasını bekledikten sonra, onun kaçışını nasıl planlayacağını ve onu sonsuza dek nasıl elinde tutacağını düşünmeye başlamadan önce cevaplaması gereken soruyu sordu. "Sophia, sabırlı davrandım." Elini yumruk yaptı, çünkü bu gerçeğin iyi bir şey olmayacağını biliyordu, ama en azından bir başlangıç noktası olacaktı. "Bana J'lerin çalışmayı bıraktıklarında nereye gittiklerini söyle."

Sessiz, sakın bir an. "Aktif listeden yeterince erken çıkarılanların bazıları Adalet Bakanlığı'nda masa başı işlerde çalışıyor," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki, onu duymak için zorlanması gerekti, "diğerleri deliriyor ve geri ... ölüyoruz."

BÖLÜM 23

Max sendeleyerek ellerini tezgâha dayadı. "*Anlat bana.*"

"Hassasiyetim"-attığı eldivenlerine baktı-"telepatik kalkanlarımın zayıflamasının bir sonucu. Artık o kadar ince ki, yırtıldıklarında bu şehirdeki her erkeğin, kadının ve çocuğun düşünceleri beynime çarpacak, zihnimi ezecek."

Bu acımasız tahmin Max'in çenesini sıkmasına neden oldu.

"Ne kadar ?" "Çok uzun değil."

Öfke -sıcak, koruyucu, şiddetli- kulaklarında beyaz bir gürültüydü. "Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Sophia bu sorudaki gergin öfke karşısında yutkundu. "Özür dilerim." Onun kendisine bu kadar kızgın olduğunu görmek canını yakmıştı. "Gerçekten ne kadar bilseydin beni istemezdin diye düşünmüştüm."

"Sophie." Alçak, karanlık bir kelime, saçlarının zarif siyah tellerinin ışığı yakalamasına neden olan başını salladı. "Sınıra ne kadar yakın olduğunu öğrenirlerse seni rehabilite edecekler, sonuç bu mu?"

"Evet."

Omuzları dikleşti, gözlerindeki zekâ bir jilet gibiydi. "Ağın dışındaysan bunu yapamazlar. Güvende olduğunuzda kalkanlarınızı yeniden inşa etmenin bir yolunu bulacağız."

Onun için savaşıyordu, diye düşündü içinde bir burkulmayla. *Daha önce hiç* kimse onun için savaşmamıştı. Asla yeterince önemli olmamıştı. Bu, hâlâ sahip olabileceği kırılğan savunmaları kırdı - son gerçeği saklayamazdı, saklamayacaktı. "Zihnimin Ağ'dan alması gereken biyolojik geribildirim olmadan," diye başladı, "saniyeler içinde ölürüm." Bir şekilde marulun tamamını parçaladığını fark ederek tezgahın üzerindeki salatalığı soymaya başladı.

"Sascha ölmedi." Max kollarını göğsünde kavuşturarak tezgâhtan geriye itti. "DarkRiver'daki diğer Psy'ler de öyle."

"Evet, bir çıkış yolu buldular." Soyma işlemini bitirdikten sonra salatalığı hassas ve ince dilimler halinde dilimlemeye başladı. "Ancak, hatta

Böyle bir çıkış diğer J'lere açık olsaydı, bunu kabul edemezdim."

Sessiz bir duraksama, öfkesinin gümbürtüsü tenine vuran bir kırbaç.

"Küçük bir çapa görevi görüyorum." Sophia bundan bahsetmemesi gerektiğini biliyordu. Sinirlerine yayılan acı, şartlanmış bir tepki, ona bunun son derece yasak olduğunu söylüyordu. Ama Max'in anlamasını istiyordu, buna *ihtiyacı vardı*.

"Konuşmaya devam et." Bu bir emirdi.

Bir yanı isyan etmek istiyordu ama onu çok zorladığını biliyordu - daha fazlası aralarındaki bu bağı, bu kadar kırılmış biri için asla tasarlanmamış bu güzel şeyi yok edebilirdi- ama vazgeçmeyi reddediyordu. Max *onun* hediyesiydi. "Çapalar kelimenin tam anlamıyla budur," dedi, içindeki inatçı sahiplenme duygusuyla acıyla savaşıyor. "PsyNet'in kendisiyle birleşme yeteneğiyle doğarlar. Onu sabit tutmaya yardımcı olurlar ve neredeyse her zaman kardinaldirler."

Max önündeki tezgâha vurdu. Başını kaldırdığında Max'in elini uzattığını gördü. "Bıçak."

Salatalığı ona verirken, salatalığın artık yüzlerce minik, minik kareler halinde olduğunu fark etti. "Oh."

Omuz silkmedi, yanağındaki zayıf gamzeyi ortaya çıkaran bir gülümseme yoktu. Bu kayıp onu derinden etkiledi. İnsan ve Dönüşen kadınların erkeklerini gülümsemeye ikna ettiğini görmüştü ama bir gün kendisinin de aynısını yapması gerekebileceğini hiç düşünmemişti. Ya da bunu bu kadar çaresizce isteyeceğini. Tabureden kalkarak ellerini bir havluya sildi. "Max-"

"Hayır." Bakışlarıyla onu kıstırdı. "Yardım et Sophie, şu anda sana o kadar kızgınım ki..." Bir nefes verdi. "Masayı hazırlamama yardım et."

Max'in amansız iradesinin elbette amansız bir öfkeye dönüşeceğini ilk kez farkına vararak teslim oldu. Yemekleri önlerinde, karşı karşıya oturana kadar ikisi de bir daha konuşmadı. Morpheus bir anda ortaya çıkıp onun ayaklarının dibine oturdu.

"Onu beslemeyin," dedi Max. "Şişmanlıyor."

Kediye bir parça ekmek bırakırken bile ona masum bir bakış attı - kedinin ekmeğe karşı garip bir eğilimi var gibiydi. "Tabii ki hayır."

Gözlerindeki soğuk ateşi bir eğlence parıltısı aydınlattı. "Eğer" - arkasına yaslandı, bir an için dinlenmiş bir kaplan gibi- "çapalar genellikle kardinallerse, neden onların işini yapıyorsun?" Ellerini başının arkasında kavuştururken pazuları dikkatini çekti.

Ayağa kalkıp Max'in tişörtünü bedeninden sıyırmak duyduğu dürtüyü düşünmek zordu, uzun süredir uykuda olan içgüdüleri uyanarak dokunmanın ona kelimelerin ulaşabileceğinden çok daha hızlı ve derin bir şekilde ulaşacağını söylüyordu.

"Bana karşı dürüst olana kadar" -alçak, karanlık bir ses- "oynayamazsın. Sonra ceza hakkında konuşuruz."

Ayak parmakları kıvrıldı. "Kardinaller," demeyi başardı ihtiyaç dalgasının içinden, "nadirdir ve çapa olabilen kardinaller daha da nadirdir." Acı bir anda yükseldi ve diğer hisleri silip süpürdü. Görünüşe göre, içinde hâlâ aktif olan bir şartlanma vardı; Konsey Psy'nin kritik çapa ağından bahsetmesinden hoşlanmıyordu.

"Ancak, kardinal olmayan bireyler bazen Ağ ile birleşme yeteneği ." Artan acı dalgalarına dayanabilmek için dizlerini sıkıca kavradı. "Bizler gerçek çapalar değiliz - daha çok ağın üzerindeki küçük ağırlıklar gibiyiz, onu yerinde ve biçiminde tutmaya yardımcı oluyoruz. Her şeyi yapmaya yetecek kadar gerçek çapa yok."

Morpheus bir patisiyle onun ayağını okşadı. Gerçekliğin dokunuşundan memnun, Max konuşurken ona bir parça ekmek daha attı. "*Bu* hiç mantıklı değil. Kendi kendini destekleyen hiçbir ekosistem kendi kendini sakat bırakmaz."

Gözlerini kırptırdı, hiç bu şekilde düşünmemişti. O hâlâ bu eksikliğin nasıl meydana geldiğini anlamaya çalışırken, Max bir lokma pilav alıp dudaklarına götürdü.

Hiç düşünmeden ağzını açtı, adamın onu beslemesine izin verdi. Dudaklarının arasından kayan dişlerin verdiği his soğuk, yavaş bir zevkti. "Bunu neden yaptın?" diye sordu beklenmedik lokmayı yuttuktan sonra. "Bana kızgın olduğunu sanıyordum?"

Belli belirsiz bir gülümseme. "Kendimi ağzından büyülenmiş buluyorum. Ona yapmak istediğim şeyler ... Öfkeliyken bile beni çıldırtıyorsun J." Vücudunda bir sıcaklık fırçası, tam olarak anlamadığı fizyolojik bir tepki ... ama acıyı silen bir tepki. *Oh.* O

ona ve polisine baktı. "Nereden biliyordun?" Acı hakkında, incinme hakkında.

"Çünkü seni tanıyorum." Yüzündeki şehvetli alay kayboldu. "Şimdi bana sunucuların neden ağdan ayrılamadığını söyle."

"Çoğu Psy'nin zihninin derinliklerinde Ağ ile tek bir bağlantısı ve iltica edenler ayrılmak için bu bağlantıyı kesmiş olmalıdır, ancak çapalar PsyNet'in dokusuna milyonlarca ince bağlantıyla örülmüştür." Ağ hem güvenlik hem de çelik bir kafestir. "Eğer ayrılmaya çalışsaydım, ölüm anında gerçekleşirdi ama en kötü kısmı bu değil. Çerçevesine entegre olma *biçimim* nedeniyle, bir parçam, anılarım, kişiliğim Ağ'a demirlemiş durumda."

Max çatalını bıraktı, iştahı kaçmıştı. "Ayrılmaya çalışırsan kendini etkili bir şekilde rehabilite edeceğini söylüyorsun."

"Evet."

Max buna inandığından emin değildi. Söyleyebildiği kadarıyla Sessizlik bir çeşit beyin yıkama yöntemi idi. Ve itaati sağlamak için birini ağdan çıkamayacağına ikna etmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

"Gerçeği görmezden geldiğimi düşünüyorsun."

Onu bu kadar kolay okuyabilmesi artık onu şaşırtmıyordu. "Hayatın boyunca o dünyanın içindeydin. Bazen gözünün önündekini görmek zor oluyor." Çocukluğunu annesi onu seviyormuş gibi davranarak geçirmişti. Hayatta kalması için gerekliydi ama bu kasıtlı bir körlüktü. Sophia'nın durumunda ise bu daha çok koşullanmış bir tepkiydi.

Ama başını salladı, gözleri kasvetliydi. "J'ler, işimizin doğası gereği, hayatın acımasız gerçeklerinin diğer Psy'lerden çok daha fazla farkındadır. Konuya her açıdan baktım ve kaçınılmaz gerçek şu ki, bir zihin böylesine karmaşık bir şekilde bütünleştikten sonra fiziksel olarak ayrılmaz - fiziksel beyin hasarından bir şekilde kurtulmuş olsam bile, geriye kalan kişi Sophia Russo olmazdı."

Soğuk damarlarına yayıldı ama pes edecek gibi değildi. "Bana Ağ ile birleşme yeteneğini nasıl geliştirdiğini, ona neden bu kadar amansızca bağlı olduğunu anlatacak mısın?" Bundan bahsederken sözlerinde bir şey duymuştu, içgüdülerini harekete geçiren hafif bir tereddüt.

Kendi çatalını yere bıraktı. "daha yakın oturabilir miyiz?"

Kızın kibar bir şekilde rahatlık istemesi karşısında içi sıkıştı; reddedilmeye hazırdı. Reddedilmeye her zaman çok hazırdı. Kızın bunun farkında olup merak ediyordu ama o farkındaydı ve kızın ne kadar kötü incindiğini fark etmek onu kahrediyordu. "Evet. Önce masayı temizleyeyim."

"Sana yardım edeceğim. Onları yıkayabiliriz, böylece daha sonra davaya konsantre olabiliriz." Kadın eldivenlerini değiştirmiş, bulaşıkları kurularken Max onun acı veren sessizliğine daha fazla dayanamadı. Onun arkasına geçerek boynunun kıvrımına bir öpücük kondurdu.

Tabağı düşürdü.

"Anladım." Kırılmamış parçayı kadının önündeki koyarak geri çekildi ve kendini kahve makinesine doğru gitmeye zorladı, oysa tek istediği kollarını ona dolamak ve sıkıca, çok sıkıca sarılmaktı. "İçecek bir şey ister misin?"

Sophia hiç düşünmeden cevap verdi. "Evet." Elleri hâlâ titrerken, adamın bir fincan kahve doldurmasını ve ardından bir fincan süt ısıtmasını izledi. Parmaklarını boynuna dokundurmak, öpücüğünün yankısını, tıraşsız çenesinin hafif törpüsünü teninde hissetmek istedi.

"Buraya gel." Sessiz bir emir, onu öne doğru çeken gözler.

Aralarındaki küçük mesafeyi kapatarak bir öpücük daha istemek için dudaklarını ayırdığında -onunla birlikte olma ihtiyacının da etkisiyle- adam süte koyu bir karışım karıştırmak için kullandığı kaşığı alıp dudaklarına götürdü. "Tadına bak."

Başka bir şey yapmak mümkün değildi. Duygu patlaması keskin, neredeyse acı, zenginliği içinde enfesti. Kaşığı geri çekeceği sırada elini onun bileğine koydu, eldiveninin altında katı ve baştan çıkarıcı bir his vardı.

Başını nazikçe sallayan Max, kaşığı yavaşça, çok yavaşça çekti. "Bütün fincan senin için." Sonra öne doğru eğildi ve onu öptü, dilini dudaklarının kenarından yalayarak sanki tadını çalmaya çalıştı.

Zemin altından kaybolurken Max'in tişörtünü kavradı. Max inleyerek geri çekildi ama sadece alt dudağını dişleriyle sıyırdıktan sonra. Uyluklarının arasında biriken sıvı sıcaklığı vücudunun sıkışmasına neden oldu.

"Çikolatayı al"-zımpara kağıdı gibi sertleşmiş bir sesle verilen bir emir -"ve ben günaha girip hırkanın düğmelerini açmadan, ellerimi güzel göğüslerinin üzerine koymadan önce git otur."

Kız bu görüntünün yakıcı şehvetini kavramaya çalışırken bile adam arkasını döndü. O güçlü, zeki ellerin onun teninde olduğu fikri, adam ona doğru eğilirken o zarif saçların onun üzerinde gezinmesi . . . Kadınlar böylesine şiddetli isteklerden nasıl kurtulurdu? Kendisi için hazırladığı çikolatayı tutarken, karışımı üst dolaba geri koymak için kolunu kaldıran polisin tişörtünün omuzlarında gerilmesini izledi.

Çok güzeldi.

Ve ona dokunma hakkını vermişti. Kızgın olsa bile onu itmeyecek, kusurlu olduğunu kabul etmeyecekti.

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden fincanı yere bıraktı, aralarındaki mesafeyi kapattı ve kollarını arkadan ona dolayarak yanağını sırtına yasladı.

"Sophie."

Adamın erkeksi ateşi neredeyse acı veren bir ısırık gibi tenine işledi. "Çocukken J eğilimleri göstermeye başladığımda," dedi, sıkıca tutunarak, "özel eğitime ihtiyaç duyan diğer telepatlarla birlikte bir yerleşim tesisine yerleştirildim."

Max'in elleri onun eldivenli ellerinin üzerine kapandı ama dönmedi, bedenini onu asla özgür bırakmayan karanlığa karşı bir kalkan olarak kullanmasına izin verdi. "Biri seni orada incitti." Sesi pürüzlüydü, kasları kaskatı kesilmişti.

"Uzak bir yerdeydik," dedi onun gücünden cesaret bularak. "Genç telepatlar, özellikle de sıra dışı yeteneklere sahip olanlar, kalkanlarla sorun yaşama eğiliminde olduklarından, bizi şehirlerin eğitmek daha kolay." Pratik sözlerdi ama diğer yarısı, yirmi yıl önce o yaz doğmuş olan yarısı, Max'in katı duvarına yapışmıştı, korkuyordu, çok korkuyordu. "Yani eğitmenimizin Sessizliğin ötesinde davranmaya başladığını fark edecek kimse yoktu. Bonner gibi."

"O gerçek bir sosyopattı." Her kelimesinde buz gibi bir öfke.

Onu yakınında tuttu, geçmişe karşı bir silah olarak kullandı. "Sekiz yaşıma bastığım yaz, dördümüzü -dört stajyer J'yi- yoğun tatbikatlar için daha da uzak bir yere götürdü. Bizden önce

Bizi kalkanlarının içine almak için izin istedi ve aldı, böylece tatbikatlar sırasında sorun yaşarsak kendi kalkanlarımızı sonuçsuz bırakabilecektik." Parmakları Max'in göğsüne saplandı ve kumaşı yırtmak, tenini Max'in tenine bastırmak, geçmişî acı dolu bir hissin altına gömmek istedi.

"Sophie." Çiğ bir ses. "Bekleyebilirim, bebeğim. Özür dilerim-"

Başını iki yana salladı. "Hayır." Onun bilmesini istiyordu, bilmesine ihtiyacı vardı. "Eğitmenimiz" -adını söyleyemiyordu, dehşeti çok derindi- "bizi tek başımıza ve kalkanının kafesine aldığında ... bize zarar verdi." Sophia onların yaşadığı şoku, anlayamamalarını hâlâ hatırlayabiliyordu. "Carrie ilk gün öldü. O en küçük, en zayıf olanımızdı." Canavar da hevesle onu parçalamıştı.

"Ondan sonra daha dikkatli oldu. Bilar üçüncü gün öldü." Onun ve Lin'in önünde ve elleri ayakları arkadan bağlı, ağızları bantlı olduğu için yardım etmek için hiçbir şey yapamamışlardı. Sophia canavarın öfkesine meydan okumuş ve Bilar'ın tek başına ölmesine izin vermeyi reddederek telepatisiyle ona ulaşmıştı. Çıgılları saatlerce zihninde .

Max'in elleri onunkileri sıkıca kavradı. "PsyNet'inizdeki gözetmenler olan ebeveynleriniz neden onun sapkınlığını hissetmedi?"

"Anlamıyor musun, Max?" Sesi titriyordu. "O mükemmel bir Psy'ydi." Sessizlik, şartlandırılmış olanlarla *hissetmeyenler* arasında bir ayırım yapmıyordu.

"Öldü mü? "Sessiz bir sesle sorulan bu soru, onun diğer yarısını, korkmuş ve kırılmış çocuğu hareketsiz bıraktı, merak etti.

..

"Evet." Adam başka bir şey söylemeyince devam etti. "Lin ve ben, son kalan iki kişiydik. O dokuz yaşındaydı, ben sekiz." Kalbinin hızlanmaya başladığını, omurgasının düğümlendiğini hissetti. "Canavar bizi çok çabuk kırmak istemedi, bu yüzden dikkatliydi. Ama bir gün bana bir şey yaptı ve ben onun istediği gibi tepki vermedim. Çıgıllık atmadım. O da beni ön tarafındaki büyük cam pencereden aşağı attı." Acı, kan, camın güneşteki parıltısı... Bunların hiçbirini asla unutmayacaktı.

"Yeter, Sophie." Max'in tüm vücudu o kadar sert, o kadar hareketsizdi ki, kalbinin öfkeli atışları olmasa onu taş sanacaktı.

"Bilmeni istiyorum. *Ltten*."

"Hiçbir Şey için bana yalvarmana gerek yok." Sert bir emir.

"Lin beni kurtardı," dedi Lin'in sözlerini ruhuna nakŐederek. "Canavar dışarıda hayatta kalıp kalmadığımı kontrol ederken, o da bir Şekilde iletişim paneline ulaŐıp acil durum kodunu girmeyi başarmış." Ve sonra Lin, başka bir hayatta arkadaşı olabilecek tatlı, yetenekli telepat, i yaraları çok ağır olduğu için ölmüştü. "Herkes onları unuttu. Carrie, Bilar ve Lin, ama ben hatırlıyorum. Birileri *hatırlamalı*."

Bu sefer Max hareket etti. Geri çekilerek döndü. Kız onun kollarına girdi, sıcaklığa, neredeyse Şiddetli zevk-acıya hazırđı. "İnsanlar Psy'ların nasıl kırılmaya başladığından bahsediyor," dedi sert bir fısıltıyla, "ama kimse kurbanlar hakkında konuşmuyor."

Adam anladı, diye düşündü, adam *anladı*. "Canavarlar kadar kirli bir sırrız. Hayatta kalanlarımız hasarlı mallar, asla eskisi gibi olamıyoruz. Ailem beni sildi, devlete teslim etti. Onları hastanede duydum. Beni uyutmanın daha iyi olup olmayacağını konuŐuyorlardı."

BÖLÜM 24

Reşit olmayan 8 yaşındaki Sophia Russo'nun resmi aile kayıtlarınızdan çıkarılması talebiniz kabul edilmiştir. Reşit olana kadar bakım ve eğitim masrafları devlet tarafından karşılanacaktır. Artık ona bağlı veya ondan herhangi bir şekilde sorumlu sayılmıyorsunuz.

-Konsey Genetik Miras Alt Komitesinin nihai kararı, Kasım 2060

Max'in kucaklaması neredeyse acıtana kadar sıkılaştı. Ama buna ihtiyacı vardı, bunu arzuluyordu. Kaybolmuş, silinmez bir şekilde parçalanmış yarısı ona yapıştı, kusurlarının boyutu ne olursa olsun kabul edildiğini fark etti. "Çapa olayı," dedi adam. "Seni kurtaran şey buydu. Çünkü bu nadir bir yetenek."

Başını salladı. "Canavar beni pencereden attığında sadece yüzümü yaralamakla kalmadı. Zihnimi de parçaladı." Sonunda yardım gelmeyeceğini, yakında Carrie ve Bilal'in yanında isimsiz bir mezara gömüleceğini anlayan dehşete düşmüş bir çocuktü. "Ama beynim pes etmedi. Kendisini doğrudan, ruhumdan geriye kalanları bir arada tutabilecek kadar büyük olan tek şey olan Ağ'ın dokusuna 'yeniden yönlendirdi'."

"Seninle çok gurur duyuyorum," dedi, sesi kısık ve boğuktu.

Onun sözlerinde saklı olan bağlılığa, söze tutunmak istedi. "Gerçekten kırıldım, Max." Bu son sırdı, son gerçektü. "Normalmişim gibi davranabilirim ama değilim. Asla da olmayacağım."

"Hayatta kaldınız, bunu nasıl yaptığınızın bir önemi yok. Gerçek şu ki? O piçten ve onun yaptıklarına izin verenlerden intikam almak her şeyden daha iyi."

Onun ses tonundaki gözü kara kabullenış karşısında ürpererek bir elini hafifçe sırtında gezdirdi. Adamın kasları dokunuşuna karşılık verircesine kıpırdadı. Cesaretini toplayarak daha sert bastırdı ve adamın karnının kendisine karşı gerildiğini hissetti. İçgüdüsel olarak elini uzattı ve tırnaklarını kumaşın üzerinde gezdirerek şehvetli bir keşfe çıktı.

Max nefesi kesilircesine küfrederek bir adım geri gitti ve onun kollarını dirseklerinden kavradı. "Çok hızlı gitmiyor musun?"

"Hayır." Sinirlerinin yıprandığını ve aşırı yüklenmeye yakın olduğunu hissedebiliyordu ama yine de daha fazlasını istiyordu, bir ömür boyu yetene kadar kendini onunla ağzına kadar doldurmak istiyordu. "Durma, Max. Dokunuşun beni burada tutuyor." Geçmişte değil.

Max inledi. "İç. Ve uslu dur." Sıcak çikolatayı kızın ellerine bıraktı ve kahvesini alarak kanepeye yöneldi.

Başka seçeneği kalmayınca, bir saniye sonra onu takip etti. İçkisini onunkinin yanına, sehpanın üzerine koyarak vücudunu kanepede yan çevirdi, ihtiyacının doymak bilmez derinliğiyle onu korkutmuş olmaktan dehşete düşmüştü ... ama onun kararını kabul etmeye hazır değildi. Ona asla yalvarmak zorunda kalmayacağını söylemişti. Onu kabul etmişti. O, onundu. "Yaramazlık yapmıyorum-"

Max daha sonuçlarını düşünmeden ağzını Sophia'nın ağzına götürmüştü, eli Sophia'nın saçlarına dolanmıştı. Tanrım, ona yapılanlar yüzünden o kadar öfkeliydi ki, onun yanında durmaları gerekirken onu reddeden ailesine o kadar kızgındı ki. Ve ona zarar vermeden önce öleceği için, öfkesinin öfkeli bir korumacılığa dönüşmesi dışında gidecek hiçbir yeri yoktu. Dilini dudaklarının kenarında gezdirerek, onu kendisi için ayrılmaya teşvik etti. Dudaklarını ayırdığında da tereddüt etmeden içeri daldı, aldı, tattı, sahiplendi.

Kadının elleri adamın kalçasına, dayanılmaz bir şekilde sikinin yakınına düştü. Kadını kavrayışını serbest bırakarak eldivenli narin ellerini kaldırdı ve omuzlarına koydu. Kız parmaklarını onun üzerinde sıktı, tırnakları ince eldivenleri ve tişörtünün kumaşını öyle bir ısıırıyordu ki, adamın hepsini çıkarıp o tırnakları onun etinde kullanmasını söylemesini istedi. *Cehenneme kadar yolu var.* Öpüşmeyi keserek ellerini onun beline koydu. "Üstüme çık."

Kocaman gözleri ve öpmekten morarmış ağzıyla adamın dediğini yaptı; eğilip ağzını alırken bile kıvrımlı vücudu adamın kalçalarına doğru iniyordu. Bunu beklemiyordu, onun dizginleri ele geçirmesini beklemiyordu. Ama onun istediğini yapmasına izin vermeye fazlasıyla istekliydi.

Öpücüğü deneyimsiz, tereddütlü ve öylesine tahrik ediciydi ki, ilkel bir şekilde iliklenmiş düğmelerini yukarı itmemek için kaslarını kilitlemek zorunda kaldı.

Hırkasını çıkarıp tatlı, dolgun bir göğsü avucunun içine alırken bile onun ağzını çok daha seksi bir şekilde aldı. Bunun yerine, onun kendisini yudumlamasına, okşamasına, tatmasına ve yalamasına izin verdi. Sonuncusu parmaklarının kadının kalçalarında kenetlenmesine neden oldu. Tekrar yaptı.

Sophia Russo hızlı bir çalışmaydı.

Dudaklarının biraz vahşice bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissederek üst dudağını emdi, alt dudağını ısırdı. Kadın sarsıldı, sonra ona doğru bastırdı, kolları boynuna dolandı. Bunu bir evet olarak kabul eden adam okşamayı tekrarlardı, aynı anda ellerini kalçalarından aşağıya ve uyluklarının gergin uzunluğuna doğru hareket ettirdi. Sonunda ağzını ayırmadan önce titreyen bir inilti.

Gözleri simsiyahtı, en saf gece yarısından oluşan bir deniz. Buna hazırdı. Ama yanaklarındaki ateşe, boynundaki nabzın gümbür gümbür atmasına, vücudunun sarhoşmuş gibi gevşeyip kıvraklaşmasına hazır değildi. Alarmı yükseldi. "Sophie, konuş benimle."

"Mmm?" Başını adamın omzuna doğru eğerek, tembel bir kedi yavrusu gibi yanağını adamın tişörtüne sürttü. "Sanırım devrelerimi patlattın."

Bu sersemletici yorum, duygularının vahşetine rağmen gülmek istemesine neden oldu ama endişe bu dürtüyü yarıda kesti. Belki de Sophie'yle en fazla bu kadar yakınlaşabilirlerdi. "Acı çekiyor musun?"

Ona tembelce bir kez daha sürdü, eli diğer omzunda sıkılıp gevşedi. "Erkeklerle kadınların bu kadar farklı olduğunu hiç fark etmemiştim. . gerçekten değil." Konuşurken nefesi boynunun derisine sıcak sıcak üflüyor, vücudu adamın tahrik olmuş bedenine sıcak, tatlı bir ağırlık yapıyordu. "Bu oldukça sıra dışı."

"Bebeğim, sorudan kaçamazsın." Kızın saçlarını dikkatle yüzünden çekerken, gözlerini kapalı bulmak için aşağı baktı. "Acı çekiyor musun?"

"Hiç bir süre hareketsiz kaldıktan sonra ayağınızın uyuştığı oldu mu?"

"Evet."

"Peki ya kullanmaya çalıştığınızda sonradan gelen keskin bıçak darbeleri?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İşte böyle hissettiriyor." Gözleri açıldı. "Uyanıyorum, Max. Birazcık acı bana geri adım attırmaz."

Korumacılık ve gurur birbirine çarptı. "Bu gece başka yok."

"Hayır, Max." Vücudunun üzerinde hafifçe hareket etti, erotik bir vuruş ve inatçı bir irade. "Hayır, lütfen."

Onun kendisini tekrar öpmesine, ikna etmesine izin verdi. Ama teni ateş gibi kızardığında, kasları titremeye başladığında, teması kesti ve onu bedeninden kaldırıp kanepeye yatırdı. Onu bir erkeğin bir kadını sahiplenebileceği her şekilde sahiplenmeyi ne kadar isterse istesin, bu onu mahvedecekse bunu yapmayacaktı. "Artık yeter Sophie. Her şeyi bir anda sindiremezsin."

"Ama-"

Parmağını dudaklarına götürdü. "Şu uykuya dalan ayak var ya? Bir anda uyanmaz."

Kadın uzun süre ona baktı ama sonunda başıyla onayladı. Onu kalkanlarını olabildiğince onarması için bırakarak -ki dokunuşlarının onu herhangi bir düzeyde incitmesi kalbine bir yumruk gibi inmişti- ayağa kalktı, yüzüne buzlu su çarptı, sonra dava dosyalarıyla geri döndü. "Hazır mısınız?"

"Evet." Max'in ona hazırladığı sıcak çikolatadan bir yudum alarak onun bakışlarıyla buluştu, o sonsuz siyah gözleri ürkütücüydü ve okunamıyordu. "Max?"

"Evet?"

"Beni hatırlayacak mısınız?"

Kalbi binlerce parçaya bölündü. "Her zaman."

Ertesi sabah erkenden Sascha'yı DarkRiver'in iş merkezindeki bir konferans odasında Nikita'nın karşısında otururken buldular. "Geleceğini düşünmemiştim."

Nikita'nın yanıtı pragmatikti. "DarkRiver önemli bir iş ortağı."

"Bu bir iş toplantısı değil," dedi Sascha, annesinin gerçeği görmezden gelmesine izin vermeyi reddederek. "İsteğimde bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. Yanlış yönlendirildiyseniz özür dilerim."

Nikita masanın diğer tarafında bir buz heykeli olarak kaldı. "Sizinle her temasım işle ilgili. Eğer DarkRiver'in bir parçası olmasaydın,

temas kurmaya hiç gerek kalmazdı."

Acıdı, evet, acıdı. Ama Sascha artık daha güçlüydü. Ve arkasında sürünün gücü vardı. Kendisini Nikita'yla birlikte bu odaya kapatan kapının diğer tarafında onların vahşi koruyuculuğunu hissedebiliyordu. Ama en önemlisi, panterinin sevgisini hissedebiliyordu. "Sana söylemek istedim-"

Nikita tören yapmadan, "Hamilesin," dedi. "Bunu kaçırmak zor."

Ama pek çok insan bunu yapmıştı, diye düşündü Sascha, Nikita'nın keskin gözlerinde duygusal bir anlam okumamaya çalışarak. "Yaklaşık beş aylık hamileyim."

"Fetüsün hareket ettiğini hissedebilmelisiniz."

Sascha duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak elini masanın altında yumruk yaptı. "Evet. Bebek oldukça alingan, özellikle de sabahın üçünde."

Bir duraklama. "Sen de aynıydın."

Ve işte o anda Sascha annesini sandığı kadar iyi anlamadığını, Konsey Üyesi Nikita Duncan'ın bir empatin bile çözemeyeceği sırları olduğunu anladı.

Nikita, Sascha'dan önce tekrar konuştu. "Leoparların hamile eşlerini hamileliklerinin son aylarında izole ettiklerine dair söylentiler duydum."

Sascha gözlerini devirdi. "Sürüdeki kadınlardan birine komplikasyonlar nedeniyle yatak istirahati önerildikten sonra magazin basını bunu uydurdu; her şeyi nasıl sansasyonelleştirdiklerini biliyor olmalısın." Panteri ne kadar aşırı korumacı olsa da, onu hem sürüdeki hem de sürü dışındaki kendisinden saydıklarından ayrı tutmaya asla çalışmazdı. Ama annesini buraya bunu konuşmak için çağırmamıştı. "Alice Eldridge'in kitabını bana neden gönderdin?"

"Sen on binlerce kişiyi kontrol edebilecek güce sahip bir kardinalsın," diye cevap verdi Nikita, ajandasını eline alarak. "Sizin gücünüzde bir bireyin benim yanımda olması bir kazanç olacaktır; bu kazanç, kusurunuzla ilgili her türlü maliyetten daha ağır basacaktır."

Bir zamanlar, bu Sascha'yı çabucak keserdi. Şimdi Nikita'nın hayatı boyunca ona kaç yalan söylediğini merak ediyordu.

Sophia en uykusuz gecelerinden birinde uyandı, vücudu içten dışa doğru ağrıyordu, cildi çok gergin, sinirleri parçalanmıştı. Her şey "kapalıydı." Öfke içini yakıyordu ve hedefi, odağı yoktu.

Duş almak vücudunun bir nebze sakinleşmesine yardımcı oldu ve on dakikalık yoğun bir meditasyon da öyle. Kendini biraz daha kontrol altında hissederek, beyaz gömlekle eşleştirilmiş siyah bir pantolon giydi, kurulandı, sonra saçlarını ördü - Max'in hiç de sakıncalı bulmadığı şiddet dokunuşlu yüzünü ortaya çıkardı - ve kahvaltıda bir beslenme barı yemeye kendini zorladı. Polisinin bunu onaylamayacağını düşünüyordu.

Karnında garip kıvrılma hisleri, cildinde yeniden karıncalanma. Kapı zili çaldığında yanaklarında sıcaklık belirtmeye başlamıştı. Beslenme çubuğunun ambalajını geri dönüşüm kutusuna atarak yürüdü ve kapıyı açtı.

Ona ilk çarpan onun kokusuydu. Egzotik ve tanıdık, açıklayamadığı bir şekilde erkek. Ama bu kokuyu milyonlarca diğerinden ayırt edebileceğini biliyordu. "Max."

İçeri girip kapıyı arkasından kapatırken gözleri kısıldı. "Yüzün kızarmış. Neyin var?"

Eldivenli ellerini kollarının üzerinde ovuşturdu. "Bilmiyorum. Kendimi gergin hissediyorum. Cildim, vücudum-"

Yüzündeki endişe kaybolmuş, yerini daha karanlık ve sessiz bir erkeksi eğlenceye bırakmıştı. "Buna hayal kırıklığı deniyor, tatlım."

Hayal kırıklığı: ağırlaşma, tahriş, memnuniyetsizlik ile eş anlamlıdır.

Evet, diye düşündü. İşte kelime bu.

"Geceyi kalıcı bir ereksiyonla geçirmemiş olsaydım sana daha fazla sempati duyardım."

Gözleri adamın kasıklarına kaydı. Vücudu oldukça olağanüstü bir tepki verirken bile inledi.

Sophia dokunmak istedi. "Düzelt şunu," diye emretti. "Benim ve senin hayal kırıklığını nasıl sona erdireceğini biliyorsun ve ben artık dün geceki kadar öfkeli değilim."

Nefesini dışarı üfledi. "Öyle mi? Belki biliyordumdur. Ve belki sen de öyle." Sözlerinde son derece şehvetli bir şey vardı. "I-"

Ne diyeceğini asla duyamadı, çünkü o anda cep telefonu çaldı. Ve her şey değişti.

"Ben Bart." İfadesindeki tüm duygusallık izleri kaybolan Max telefonu kulağına götürdü, verdiği yanıtlar Sophia'ya pek bir şey anlatmıyordu. "Ben onunla konuşurum." Telefonu kapattı. "Bonner düşündüğümüzden daha çabuk kırıldı."

"Kızgın," dedi Sophia, etrafında bir buz tabakası oluştuğunu hissederek, Net'in "tadını alan" karanlık dallarla örülü aşılmaz bir bariyer. "Egosu dünkü iletişim konferansını o hazır olmadan bitirmemi kaldıramıyor." Dönerek yatak odasına yöneldi.

Max onun kolunu yakaladı, tenine dokunmamaya dikkat etmesine rağmen titrediğini hissetti. "Ne yapıyorsun?"

"Bir gecelik valiz hazırlıyorum," dedi, sesi kararlıydı, ancak kendini tutmadan önce vücudu onunlike doğru sallandı. "Bu sefer konuşacak, bundan eminim." Cep telefonuna başıyla işaret etti. "Nikita'yı ara."

"Çantayı ortada bırakamayız," dedi Max, çünkü o kayıp kızlar kalbinin bir parçasına sahip olsalar da çoktan gitmişlerdi, ışıkları sönmüştü. Ama Sophia yaşıyordu ve Bonner'ın kötülüğünün şiddetli fırtınasına karşı alevi titriyordu. Carissa White ve ölümdaki kız kardeşlerinin, onları eve getirmek için Sophia'yı feda etmesini isteyeceklerine inanamıyordu.

"Nikita kısa bir mola vermemize izin verecek," diye yanıtladı Sophia. "Senin de söylediğin gibi, bu katilin yakın gelecekte saldırması pek olası değil." Sophia konuşmaya devam etti ama Nikita onun göğsünün inip kalkışını, gözlerindeki parıltılı acıyı görebiliyordu. "Edward Chan'in cinayet mahallindeki adli tıp verileri biz dönene kadar daha kapsamlı bir şekilde incelenmiş olacak ve tanıklarla zaten konuştuk. Geçmişlerini derinlemesine araştırmaya devam edebilir ve önceki cinayetlerle ilgili mazeretlerini uzaktan doğrulayabiliriz."

Max, kadın nefes almak için duraklayana kadar bekledi. "Bunu başka bir J'ye devretmelisin."

"Hayır. Bu benim." Kadının yemyeşil ağzının kenarlarında, okumayı yeni öğrendiği bir inatçılık göstergesi olan küçük çizgiler belirdi. "Bunu ben yapacağım. Bunu bitireceğim."

Max yerinden kıpırdamadı; onun da içinde inatçı bir damar vardı. "Bana telepatik kalkanlarını kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu söylemiştin. Bonner'inki gibi bir zihinle çalışmak sadece daha fazla stres yaratır-" Kız parmağını dudaklarına bastırınca dondu kaldı.

"Kayboldular, Max." Gözlerindeki kasvete tanık olmak Max'in içini acıttı. "Onları bulmalı, o isimsiz mezarlardan çıkarıp eve getirmeliyim."

Bu sözlerde onu neredeyse yok eden kâbus gibi yazın bir yankısını, sessiz, acı verici bir sızıyı duydu ve bunu yapmasına izin vermesi gerektiğini biliyordu. "En ufak bir sorunda bile dışarı çıkarsın. Anlaştık mı?"

Bu bir sorudan çok bir emirdi ama başını salladı. "Anlaştık."

"Bart'a hazırda bir M-Psy bulundurması gerektiğini bildiriyorum."

"Bu iyi bir önlem." Hiçbir M-Psy telepatik yarayı iyileştiremezdi.

Sophia gibi zaten hasar görmüş bir J'nin bozulması bir yana, belki de herhangi bir fiziksel semptomla başa çıkmasına yardımcı olabilirler. "Ancak, M'nin sorgu odasının dışında kaldığından emin olun-Bonner en ufak bir zayıflık belirtisinin bile üzerine atlayacaktır."

"O piçin seni ele geçirmesine izin verme." Eldivenini çekiştirerek eldivenle manşet arasındaki çıplak teni ortaya çıkaran adam, kadın esaret altında onu izlerken başını eğdi. Öpücüğü onu içten dışa doğru dağıldı. "gereken küçük bir hayal kırıklığı meselesi var."

BÖLÜM 25

Bazen kötülük kazanır. Ama burada değil. Bugün değil.

-Dedektif Max Shannon'ın özel dava notlarından:

New York Eyaleti v Bonner

Nikita soruşturmasının kesintiye uğramasından memnun değildi, ancak Max'in Wyoming'deyken sadece onun davası üzerinde çalışmaya devam kalmayacaklarını, Bonner'ın kurbanlarının da onun sadakatini önceden talep ettiklerini açıkça belirtmesinden sonra yollarına çıkmaya kalkışmadı.

"Bu yolculuk ne kadar ?" diye sordu.

"Eğer Bonner cesetleri teslim ederse" -korkunç bir umut- "ailelerine haber vermek zorunda kalacağım." Onu tanıyorlardı, ona güveniyorlardı... neden bu kadar uzun süre sonra geldiğini biliyorlardı. "Ondan sonra adli tıp devralacak. Bonner zaten doğal ömrünün sonuna kadar hapiste kalacağı için her an orada olmam şart değil." Gerçi daha önce olsaydı, bunu acı ve yıkıcı sonuna kadar görmek isterdi.

Artık başka öncelikleri vardı. "Gözetimi diğer dedektiflerden birine devredebilirim" -iyi polisler, Park Avenue Kasabı'nın avında Max'e yardım etmek için hafta sonlarını feda eden, tatillerini bırakan polisler- "ve uzaktan olaylara göz kulak olabilirim." Elbette Bonner davasından asla kurtulamayacaktı, gerçekten kurtulamayacaktı. Ve belki de olmak istemiyordu. Bir adam kalbinde yaralar taşırdı. Onu olduğu kişi yaparlardı.

Sophie hepsinden daha büyük bir yara izi bırakacaktı.

Hayır. Onu kaybetmeyi reddediyordu, dokunmaya aç ve yetenekli zihniyle bu J'yi.

"Pekâlâ, Dedektif." Bir cep telefonu çağrısı alarak camlı pencereye döndü. "Beni bilgilendirmenizi bekliyorum."

Max kendini bir an için Nikita'nın cama karşı siluet halinde duran görüntüsüne kapılmış buldu, bakışları uzaklarda bir yerdeydi. Güçlü. Ölümcül. Tek başına.

Sascha bacaklarını Tammy'nin oturma odasındaki sedirin üzerine uzattı ve kanepenin yumuşaklığına yaslandı. DarkRiver'daki diğer herkes gibi o da kadınsı bir rahatlığa ihtiyaç duyduğu anda şifacılarına gitmişti. Lucas onu öğle yemeğinden sonra bir öpücükle bırakmıştı ama bunun Tammy'nin eşi Nathan evde olduğu için olduğunu biliyordu. Muhtemelen dışarıda sinsice dolaşan başka bir nöbetçi vardı zaten - DarkRiver şifacısını korumayı çok ciddiye alıyordu.

Arkasından şüpheli tırmalama sesleri . Dudaklarının yukarı doğru çekildiğini hissederek olduğu yerde kaldı, gözleri kapalıydı. Ahşap zemindeki küçük *tıkırtılar*, halılara çarparak sustu. Sonra fısıltıyla birkaç tırmalama sesi duydu ve sıcak, oyuncu bir varlığın kanepenin üstünden geçerek kulağının birkaç santim ötesine uzandığını hissetti. Aynı şekilde şakacı, biraz daha yaramaz bir başka varlık da kalçasının yanına yerleşti.

Bir bebek kükremesinin onu şaşkınlıkla yerinden sıçratmasını bekliyordu ama gözlerini açtığında Tammy'nin leopar formundaki ikizleri Julian ve Roman ona öyle masum ifadelerle bakıyorlardı ki kalbi eridi. "Nasıl karşı ki?" diye mırıldandı, bir yandan Jules'u okşarken bir yandan da Roma'ya baktı.

Ayağa kalktı ve kızın kulağına sokulmak için yanına gitti. Kadın onu aşağı indirmek için bir koluyla yakalamaya çalıştı ama o da kendisini sevebilmesi için yanındaki kanepeye atladı.

"Küçük şeytanlarım seni rahatsız mı ediyor?" Tammy elinde Sascha'nın fırından yeni çıkmış en sevdiği çikolatalı kurabiyelerle dolu bir tepsiyle oturma odasına girerek sordu.

"Çok tatlı oluyorlar," dedi Sascha, Rome patilerini onun kalçasına koyup yerleşirken, gözleri mutlulukla kapanırken, Sascha onun muhteşem küçük başını sert ve emin vuruşlarla okşadı. "Artık bana karşı o kadar hırçın değiller."

"Ne bekliyordun ki?" Tammy gözlerini devirdi. "Nate ve diğerlerinin etrafında büyüyorlar. Seninle 'ilgilenilmesi' gerektiğini anladılar. "

Tammy onun karşısına otururken Sascha güldü. İkizlerin evcil kedisi Ferocious hemen şifacının kucağında kendini evinde gibi hissetti. "İkisinin de anaokulunda olması gerekmiyor mu?"

Tamsyn sevecen bir gülümsemeyle, "Şu anda yarım gün çalışıyorlar, birkaç dakika önce eve geldiler," dedi. "İkisi de öğretmenden iyi davranış raporu aldı."

Sascha işaret parmağının ucunu öperek Julian'ın burnunun ucuna dokundurdu. Bir pençesini kaldırarak şakacı bir şekilde parmağını ısırdı. "Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Bana öyle olmadığını söyle."

Sascha kendini tutamadı, Jules ve Rome küçük hırıltılar çıkarırken bile tekrar güldü. "Büyüyüp harika birer genç adam olacaklar, biliyorsun."

Tammy'nin gözleri yumuşadı. "Biliyorum." Mırıldayan bir Ferocious'u okşayarak koltuğunda geriye yaslandı. "Demek bugün anneni gördün."

"Evet." Roman onun elini okşamayı bıraktığında eli Roman'ın eline çarptı ve Roman hemen devam etti, sırtının güzel altın ve siyah kürkünde aşağı yukarı hareket etmeden önce onun sevdiği şekilde kulaklarının arkasını kaşımaya başladı. "Kendimi kandırıyor muyum bilmiyorum ama sanırım onda farklı bir şeyler var."

Tamsyn hiçbir şey söylemedi, sadece Sascha'nın konuşmasına izin verdi. O da konuştu. Umutları, endişeleri ve korkuları hakkında konuştu. ", " dedi sonunda, "bu sadece hamileliğin getirdiği duygular mı? Yani, bebeğimizi çok seviyorum. Böyle hissetmeyen bir anne düşünemiyorum." Artık kıpırdamayan ellerinin altında Jules ve Rome kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyorlardı, iki zarif ve değerli can.

"Psiler farklıdır," dedi Tammy sonunda, "bunu benden çok daha iyi biliyorsun. Ama aynı zamanda bir empatsın ve eğer kalbin sana Nikita'yla sağlıklı bir ilişki kurma umudu olduğunu söylüyorsa . ."

"Bilmiyorum," dedi Sascha. "Tek bildiğim henüz ondan vazgeçmeye hazır olmadığım."

Tammy'nin gülümsemesi yavaştı, şifacı kalbi kadar güçlüydü. "O zaman sanırım Konsey Üyesi Nikita Duncan olsa iyi olur."

Şüpheli görünen Morpheus'u DarkRiver'ın merkezine bıraktıktan sonra -Clay tarafından eve götürülmek üzere- Max ve Sophia, Max'in Nikita'yla buluşmasının üzerinden üç saat geçmeden D2 cezaevine en yakın havaalanına vardılar. Yirmi dakikalık bir sonra tesisteydiler.

"Bonner hâlâ konuşmayı reddediyor mu?" Sophia, M-Psy'nin ellerinde hızlı bir ön kontrolden geçerek odaya döndükten sonra Max, Bart'a sordu. Max onun bakışlarıyla karşılaştı ve başını hafifçe salladığını fark etti. Kalbi rahatlamıştı; Sophia dayanıyor, hayatı boyunca peşini bırakmayan ölüme teslim olmayı reddediyordu.

"Piç kurusu Bayan Russo'yu istediğinden beri tek kelime etmedi," dedi Bart, Sophia'ya bakarak. "Dikkatli olun Bayan Russo. Sizinle yaptığı iletişim konferansını takip etmesi için bir erkek J gönderdiğimiz için öfkeli olduğunu hissediyorum."

Sophia'nın yüz ifadesi değişmedi. "Bunu bekliyordum Bay Reuben. Bonner reddedilmeye alışık değil."

Max kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu yetersiz bir ifade." Bonner zenginliğin içinde doğmuş, en seçkin özel okullara gitmiş, Şampanya'da bir üzüm bağında yazlamış, İsviçre'de bir kayak merkezinde kışlamıştı. İstemesi yeterliydi ve ailesi ona, tek oğullarına, on altı yaşında yüz bin dolarlık bir araba, on yedi yaşında bir dünya turu, on sekiz yaşında geniş mülklerinde özel bir konut vermişti.

"Seninle oynamaya çalışacak," dedi Bart, ısrarla kullandığı eski moda bloknotun üzerine kalemini vurarak. "Yeraltında araştırma yapmak için birkaç günü var, belki senin hakkında bir şeyler öğrenir-"

Sophia başını salladı. "Daha kötü canavarlardan kurtuldum." Gözleri Max'inkilerle buluştu. "Benim için içeri girme vakti geldi."

Vücudundaki her bir kas bu fikri reddetmek için kaya gibi sertleşti ama yine de başını salladı. "Ben burada olacağım, küçük bir işaretle seni almaya geleceğim."

Sophia sadece birkaç gün önce girdiği odaya girdi ama bu kez Max'in bakışlarının üzerinde olduğunun içgüdüsel olarak farkındaydı.

odayı gözlem odasından ayıran duvarın arkasında saklı durması önemliydi. Bir gardiyan Bonner'ın arkasındaki duvara sırtını dönmüş dursa da, Max'in onu izlediğini bilmek sakinleşmesini ve odaklanmasını sağlıyordu.

Polisi canavarın ona dokunmasına asla izin vermezdi.

Kalbindeki bu bilgiyle, masaya ulaştığında "Bay Bonner," dedi.

Gerard Bonner'ın gülümsemesi Sophia'nın tüylerini diken diken eden bir samimiyete işaret ediyordu. "Sophia. Sana hoş geldin demek için ayağa kalkardım ama ne yazık ki . . ." Kendisini hareketsiz tutan kelepçeleri işaret etti, elleri titreyerek durdu.

"Kıpırdayamaman benim güvenliğim için," dedi ve onun karşısına oturdu. "Çok güçlü ellerin var." Carissa White'a birçok korkunç şekilde işkence ettikten sonra, sonunda onu ellerinin yakınlığıyla öldürmüştü.

"Beni şok etmeye mi çalışıyorsun?" Karşısındaki yakışıklı adamdan sıcak bir kıkırdama geldi. "Hoşuma gitti, biliyorsun. Zavallı Carissa. Sonunda bunu yapmam için bana yalvardı."

Çok akıllıca, diye düşündü, sözlerini her zaman tam bir itiraf olmayacak şekilde düzenliyordu. Buna ihtiyaçları olduğundan değil, Carissa White için değil. "Bana işbirliği yapmaya hazır olduğunuz söylendi."

"İsteğimle seni çok mu rahatsız ettim?" diye sordu, yüz ifadesi pek çok kişinin en içten özürlerle bir ifadeyle doluydu. "En çok seni sevdiğimi fark ettim. Diğer J'lerden çok daha nazıksın."

"Bay Bonner," dedi sohbet , "bu yüzyılın başlarında erkekleri hâlâ aynı hücrede hapsedtiklerini biliyor muydunuz? Söyleyin bana" -bakışlarını onunkilere dikti, uçuruma baktığını, söylediği hiçbir şeyin ona dokunamayacağını görmesine izin verdi- "sizce ... hoşlanır mıydınız" -kelimenin kasıtlı bir yankısı, onun tonu- "sizin daha sofistike zevklerinizi paylaşmayan başka bir mahkumla aynı hücrede olmak?"

Bonner bundan hoşlanmamıştı, gözleri kontrol altına almadan önce kötü huylu öfkenin sadist ısırığını gösteriyordu. "Eminim hayatta kalırdım, Sophia. Hmm, sana Sophie diyen var mı?"

Max'in ona taktığı isimden nefret ediyordu, o kadar nefret ediyordu ki, bir an için kendine ihanet edip etmediğini merak etti, çünkü

Bonner'ın mavi gözleri zevkle parlıyordu.

"Bana ne isterseniz diyebilirsiniz." Bunca yıldır sağlık görevlilerini kandıracak kadar iyi bir sakinlik taklidi. "Tek umursadığım anılarınız."

Dış görünüşünde bir çatlak daha oluşmuş, içindeki çirkinlik kısa bir an için yüzeye çıkmıştı. "O zaman al onları, *Sophie*." Cazibeyle süslenmiş kötücül sözler. "Bulmaya geldiğin şeyi al... sonra belki bana bu kadar güzel bir yüze nasıl sahip olduğunu anlatabilirsin."

Hiçbir şey yapmadı, hiçbir şey hissetmedi. Max onu *gördüğünde*, tanıdığına, kabul ettiğinde sözlerinin bir önemi yoktu. "Beyninizde bir tür çöpçü avına çıkmayacağım, Bay Bonner. Eğer işbirliği yapmak istiyorsanız, yapın. Aksi takdirde, bilgi paylaşma tekliflerinizin zaman kaybından başka bir şey olmadığına ve sizden gelen tüm diğer yaklaşımların göz ardı edilmesine dair son bir tavsiyede bulunacağım."

"Kaltak." Bunu aynı büyüleyici ses tonuyla söylemişti, gülümsemesi hiç kaybolmuyordu. "Derinin geri kalanı işaretli mi? Yoksa doğru ressamı bekleyen boş bir tuval misin?"

"Son bir kez, Bay Bonner-işbirliği yapmaya hazır mısınız?"

"Elbette."

Eşsiz telepatik yeteneğini kullanarak göz teması kurdu. Bazı J'ler taradıkları kişilerle fiziksel temasa ihtiyaç duyarlardı ama o hiç duymamıştı. Ve şimdi, Duyarlılığıyla, dokunmak onu çok derine götürecek, başka birinin zihnine kilitleyecekti. Ve içine hapsolmek istemediği bir bilinç varsa, o da masanın diğer tarafındaki sosyopatınkıydı.

Bir insan kalkanının zayıflığı olan kolayca geçirgen bariyerden zahmetsizce geçerek onun zihnine adım attı. Aynı sakinlikte, aynı düzendeydi ama parçalar yer değiştirmişti. Bonner geçmişe dair anılarını yeniden düzenliyordu, belki de kendi kişisel dünya görüşüne daha iyi uyması için.

Bir kadının çılgın atan yüzü, acıdan sırtı buruşmuş, gözlerinin kenarları kan çanağına dönmüştü. Sophia'nın içi ürperdi ama yılların verdiği eğitim nefretini yüzüne yansıtmamasını engelledi. "Carissa White'a ne yaptığınızı zaten biliyoruz," dedi. "Elinizdeki tek şey buysa-"

Küçük ahşap bir koruluk, neredeyse huzurlu.

Küreği toprağa saplarken sapının ellerinin altında titrediğini hissetti, ürkütücü sessizliği duydu, cesedi en sığ mezara yuvarlarken ellerinin altındaki plastiğin soğuk ıtırtısını hissetti. Bonner kurbanının üzerini tekrar örtmek için hiç vakit kaybetmedi, yaptıkları sanki bir bahçe yetiştiryormuşasına kişiliksizdi. ığlık atmayı bıraktığında cesedin bir anlamı kalmamıştı. Çok geçmeden toprak plastiğin üzerini örttü ve ardından ormanın içinde yürümeye başladılar, beş dakikadan kısa bir süre sonra da sisle kaplı engebeli bir patikaya ıktılar.

Uçları ince beyaz sisin içinde kaybolan koyu yeşil, sık yapraklı köknarlar onları dört bir yandan çevreliyordu, ancak çok fazla çalılık, başka türlerden birkaç cılız ağaç vardı. Yani bir ağaç iftliği değil, daha doğal bir şeydi. Araca bindi, ağır bahçe eldivenlerini çıkardıktan sonra motoru çalıştırdı. Dört tekerlekten çekişli araç, yarım saat sonra sisin çıkıp kendini bir T kavşağında, önünde kapalı bir yol bulana kadar çürük yolu kolaylıkla kat etti. Kalbi sakinleşmiş, vücudu rahatlamıştı. Bu-

Sophia, Bonner'da kendini kaybettiğini fark etti ve kendini geri getirmek için mücadele etti. "Bir yere ihtiyacım var." Yalnız bir otoyoldan hızla geçen seyrek arabalardan başka bir şey göremiyordu.

"Sabırlı ol, benim tatlı Sophia'm." Bonner zor nefes alıyordu, bu anının heyecanını yaşıyordu ... ona bu anıyı yeniden yaşatmanın heyecanını.

İşte o zaman onu gördü, "Sis Vadisi Pisti "nin girişini gösteren soldaki levhayı.

Gördüğü iek türlerini, güneşin açısını, havayı, yapabildiği her şeyi not etti.

Sonra Bonner'ın anıları bir kaleydoskop gibi yana doğru kaymaya başladı.

Böyle bir şey bekliyordu, onu etkilemeden önce geri çekildi. "Bu bize pek bir şey vermiyor."

"Onu bulacaksın." Uzun, derin bir nefes aldı. "Benim sevgili Gwyn'imi bulacaksın."

Gwyneth Hayley, Carissa White'dan altı ay sonra ortadan kaybolmuştu ve Bonner'ın ikinci kurbanı olduğu düşünölüyordu. Sophia

Kasap'tan daha fazla ayrıntı koparmaya çalıştı ama Kasap sadece o samimi, memnun takındı ve bazı işleri kendisinin yapması gerektiğini söyledi.

Çıkarken doktorun kendisini taramasına izin verdi. "Beslenmeye ihtiyacınız var," diye cevap verdi.

Kendisine verilen enerji içeceklerini içtikten sonra Bartholomew Reuben'in onları binanın derinliklerinden çıkarıp üst kattaki bir konferans salonuna götürmesine izin verdi. "Herkes kalkanlarını indirebilirse," dedi Sophia, "taramayı zihinlerinize yansıtabilirim." Bu, onu basit bir telepattan ziyade bir J yapan şeyin bir parçasıydı - kelimenin tam anlamıyla tüm anıları yansıtabilme yeteneği. Bir seferde sadece beş kişiyi yapabiliyordu ama Max dışında sadece Reuben, müdür ve Reuben'in asistanı vardı. "Üzgünüm Dedektif Shannon, doğal kalkanınızdan geçemiyorum."

Max omuz silkti. "Projeksiyon yapmak bir J için zor, değil mi?" Cevap beklemeden devam etti, "Neden bunun yerine bize bir özet geçmiyorsun?" Gözleri deliciydi. "Eğer Bonner gerçekten işbirlikçi bir ruh halindeyse, onu ne kadar sürede tekrar taramanız gerekeceğini bilmiyoruz."

Onu koruyordu. Bu bilgi kalbinin onu tüketmekle tehdit edene kadar genişlemesine neden oldu. Derin bir nefes alan Sophia, bu güçlü duyguyu bir hazine gibi saklayarak gördüklerini anlattı.

"Sis Vadisi İzi," dedi Max, çoktan İcra'daki bilgisayar teknisyenlerine telefon açmıştı. "Evet, kaç isabet var?" Bir duraklama. "Çok sayıda köknar ağacı olan, nispeten izole bir yere kadar daraltın - ya da beş yıl önce olurdu; belki bir otoyolun dışında."

Sophia onun dikkatini çekmek için elini kaldırdı. "Hava serindi ama güneşin konumu öğle vaktine yakın olduğunu gösteriyordu." Zihni diğer arabaların ve Bonner'ın düşüncelerinin dikkat dağıtıcı etkilerini filtreleyerek yolun diğer tarafını gördü. "Pistten çıkarken bir hasat festivalinin reklamını yapan bir reklam panosu vardı."

Max onun sözlerini bilgisayar teknisyenine tekrarladı ve birkaç dakika bekledi. "Sana bir içki borçluyum. Her şeyi D2'ye, iletişim istasyonu 3'e gönder. Ve şifrele, her ihtimale karşı biri tarıyor olabilir."

hapishane hattı." Telefonu kapatırken, "Elimizde eşleşebilecek üç tane Sis Vadisi Pisti'nden bahsediliyor," dedi.

"Yol çok engebeliydi," diye belirtti Sophia. "Haritalarda hiç yer almamış olabilir."

"Evet." Acımasız bir bakış. "Ama bunu bu görüntüleri kontrol ettikten sonra düşünürüz."

Bu görüntüler dakikalar sonra iletildi. Sophia neredeyse ağzını açtığıнын farkında olmadan, "Şu," dedi.

Gwyneth Hayley'in son dinlenme yeri karla kaplı bir dağ silsilesinin derinliklerindeydi.

BÖLÜM 26

KonseY Üyesi Anthony Kyriakus'un kızı ve dünyanın en güçlü kâhini Faith NightStar, dönüşen eşiyle paylaştığı evi çevreleyen ormana doğru yürüdü ve temiz havanın zihnini bulandıran sisi dağıtmasını umdu. Derin ve yapışkan, nemli ve nemli, neredeyse gerçekmiş gibi hissettiriyordu; soğukluğu ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturmasına neden oluyordu.

"Kötü bir şey geliyor," dedi yüksek sesle, her şeyi gözden saklayan kalın gri çorbanın ötesini düşünmeye çalışarak. "Ateş, sis, çığlıklar ve metal." Hepsi birbiriyle bağlantılıydı. Sis merkezdekilere dokunuyordu ama alevler ve metalin bıçak gibi saplanan, kesen şiddeti de öyle.

Ormanın zeminini kaplayan çam iğnelerinin üzerinde huzursuzca yürümeye başladı, birinin öleceğini bilmek içini burkuyordu. Gözyaşları gözlerine battı, boğazında yandı. "Ateş ve sis ve çığlıklar ve metal."

Ama bunu ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın, ne kadar sisi dağıtmaya çalışırsa çalışsın, tek elde ettiği yaklaşan dehşetin ezici duygusuydu.

BÖLÜM 27

Kötülük gerçekten vardır. Herhangi bir resmi kılavuzda listelenmemiş olabilir, duygusal bir yapı olarak kabul edilebilir, ancak J'ler olarak, bildiğiniz her şeye, olduğunuza inandığınız her şeye meydan okuyacak kadar kötü niyetle karşı karşıya kalacağınız bir zamanın geleceğini kabul etmelisiniz.

-Sophia Russo (J) stajyer J'lere (açıklanmayan bir yerde düzenlenen resmi olmayan seminer)

Sophia'nın yeri tam olarak belirlemesinden dört saat sonra, adli tıp birimiyle tüm ekip Sis Vadisi Pisti'nin ormanlık ucunda araçlarından indi. Zemin şu anda açık olmasına rağmen, buradaki hava bir miktar buz taşıyordu ve havada kar tehdidi devam ediyordu.

"Sen, ben ve Bart," dedi Max Sophia'ya. "İçeri girip bir şey görüp göremediğimize bakacağız. Eğer başaramazsak köpekleri göndeririz." Saat henüz beşe geliyordu ama kış güneşi hızla azalıyordu. Ertesi güne kadar beklemek daha mantıklı, ama dile getirilmeyen bir düşünce hepsini birleştirdi - Gwyn'i karanlıkta daha fazla yalnız ve soğuk bırakmaya dayanamazlardı.

Sophia başını sallayarak önden gitti. "Bonner'ın buraya gelmesinden bu yana geçen yıllar içinde çalılıklar oldukça sıklaştı."

Bart, Max'le birlikte Sophia'nın kısa boylu halini takip ederken önlerine bir dalı iterek, "En azından yol hâlâ tartışılabilir," dedi. "Yine de mezarı bulduğumuzda işlem yapmak çok zor olacak."

Sophia bir taşla takılıp tökezlediğinde Max elini uzatıp Sophia'nın kolunu tuttu. "Teşekkür ederim, Dedektif." Sakin ve düzgün bir ses tonuydu ama Max, Sophia'nın kaslarındaki hafif titremeyi hissetmiş, Sophie'nin inatçı bir cesaretle ayakta durmaya çalıştığını anlamıştı.

"Tanıdık gelen bir şey var mı?" Kolunu bırakan Max, Bart'ın kendisine baktığını fark ederek geri çekildi.

"Şimdiye değil."

Bart Max'i dürterek sesini alçalttı. "Psy'nin dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyorsun."

"Muhtemelen yüzüstü düşmekten de hoşlanmıyorlar."

"Doğru." Nefesini fleyen Bart başını salladı. "Gwyn'in ailesini henüz aramadım." İsim savcının dilinden kolayca döküldü, tıpkı Max gibi, her bir kızın kısa hayatını ve kayıp hayallerini yakından tanıyordu.

"Ben de öyle," dedi Max, Gwyn'in kilometrelerce genişlikteki gülümsemesini, uzun koşucu bacaklarını, aradan geçen yıllar boyunca krelmemiş bir öfkeyle hatırlayarak. "Onlara biraz huzur vermedikçe o yaranın kabuğunu koparmanın bir faydası yok."

Sophia ileride hareketsiz kaldı, başını patikanın kenarındaki kıvrılmış yaşlı bir ağaca doğru eğdi. "Bunu gördüm." Neredeyse sessizdi.

Max, patikadan çıkıp ileri doğru koşmaya başladığında gözlerini ondan ayırmadı. Beş dakika geçmeden sola doğru sarsıldı ve devrilmiş bir kütüğün üzerine tırmandı. Ama diğerk tarafa adım atmadı. Ona ulaşan Max sağına, Bart da soluna atladı.

Ona ne gördüğünü sormaya gerek yoktu.

"Sanki burada toprak ölmüş gibi," dedi Sophia, gözleri önlerindeki cansız toprak parçasına takılmıştı; ormanın canlı ritmi, minik filizler ve yeşilliklerle çevrili olsa da, kendisi toz kadar kahverengi ve kuruydu.

Sanki Gwyneth Hayley'nin hayat damarı toprağa karışmış ve onu oraklaştırmış gibi.

* * *

Adli tıp ekibi parlak lambalar altında gecenin derinliklerine kadar çalıştı. Gece yarısına kadar sadece yedi ayrı kemik bulmuşlardı, diğerkleri büyük olasılıkla orman yaratıkları tarafından götürülmüştü ama şaşırtıcı bir şekilde bu yedi kemikten biri kafatasıydı. Ve o kafatasına hâlâ dişler takılıydı.

Mobil ekipman kullanılarak olay yerinde pozitif bir diş eşleşmesi yapıldı.

Sophia, adli tıp teknisyeni açıklamasını yaptıktan sonra Max'in omuzlarının titrediğini ve düştüğünü gördü. Bart Reuben'e, "Ben yaparım," dedi.

Bart'ın yüzü asılmıştı, gözleri eski acılarla doluydu. "Sana daha çok güveniyorlar."

Savcının yanından geçip alana geri dönmesine izin veren Sophia, gruptan uzaklaşıp kollarını açmış dev bir ağacın gece gölgesine ilerleyen Max'in yanına gitti. "Ona ailesi mi diyorsun?"

Başını salladı, yüzü öfkeli bir kederle kaplıydı. "Bunu yüz yüze yapmayı tercih ederdim ama medyaya sızmadan önce bilgiyi aldıklarından emin ." Parmakları telefonun üzerinde sıkıştı. "Bu onları yeniden parçalara ayıracak."

Karanlıkta saklanarak elini onun koluna koymaya cesaret etti. "Ama bu onlara huzur verecek, Gwyneth'e de dinlenebileceği güvenli bir yer."

Max cevap vermedi ama onun dokunuşuna doğru eğildi. Bu onu paramparça etmekle tehdit ediyordu.

Çünkü Max Shannon kimseye sırtını dayayan bir adam değildi.

Kadın yanında dururken, hafızasından bir numara kodladı ve telefonu kulağına götürdü. Ve sonra yapılması gerekeni yaptı.

Sonraki iki gün bulanık bir şekilde geçti. Sophia, Bonner ile bir iletişim konferansı daha yaptı. Ancak Bonner işbirliği yapacak havada değildi. "Güneşte geçirdiğim fazladan bir saatin tadını fazlasıyla çıkarıyorum," dedi ona. "Hapishane yetkililerinin benimle yaptıkları anlaşmaya sadık kalmaları çok hoş."

Artık dikkatlerini çektiği için onları oyalayacağını bildiğinden, zamanını boşa harcamadı ve bunun yerine Max'e ona yardımcı olmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu.

"Nikita'nın durumuna göz kulak ol," dedi ona. "Adli tıp raporları geldikçe gözden geçir, Nikita'nın adamlarının gönderdiği sonuçlarla anlaşmalı olduğumuz bağımsız laboratuvarın sonuçlarını karşılaştır."

Bonner davasının baş dedektifi olarak sadece kurbanların aileleriyle değil, aynı zamanda üst düzey yetkililer ve medyayla da ilgileniyordu; uykusuzluktan gözleri kan çanağına dönmüştü. "Kaza yapan arabanın tamircisinin raporu elimize ulaştı mı?"

"Evet. Bilgisayarla oynandığını doğruladı." Sophia ona dokunmak, insani bir şekilde teselli etmek istedi ama Gwyneth Hayley'nin cesedinin bulunduğu yere en yakın İcra istasyonunda bulunan, alelacele bir araya getirilmiş "savaş odası" ndaydılar. Her tarafta vızıldayan hareketlilik duyularına çarpıyordu. "Sürücü üzerinde yapılmasını emrettiğiniz ikinci otopsi de tamamlandı. Allison Marceau'nun vücudunda uyuşturucu bulunmadı."

"Eğer silah arabaysa mantıklı." Rapora hızlıca bir göz attı. "Telepatik bir çılgılık atmış olsa bile, bu şüpheli bir şey olarak kaydedilmezdi."

"Geri dönsem daha iyi olabilir. Bazı şeylerle başa çıkabilirim."

"Kal." Tek bir sessiz kelimeydi ama söylenmemiş binlerce şey taşıyordu.

Artık tam olarak anlayamadığı ama hayatının belirleyici gerçekleri haline gelen bağlarla ona bağlanmıştı ve savaş odasının sürekli fırtınasından uzakta, otel odasında kalmaya devam etti.

Konsej, herkesi şaşırtacak şekilde, Bonner Sitesi #1 olarak adlandırılan yerin araştırılmasına yardımcı olmak üzere birkaç Ps-Psy gönderdi. "Psikometri geçmişin izlerini algılar," diye açıkladı Sophia, Max'e kısa bir özet istediğinde. "Genellikle sanat eserlerinin, diğer pahalı nesnelerin yaşını ve kaynağını doğrulamak için çalışırlar - ancak bazılarının belirli bir yerde meydana gelen olayların 'yankılarını' da alabildiğini duydum."

Max, psikometrikler geldikten birkaç saat sonra ona "Arazinin tapusuna bir göz attım," dedi. "Bir Psy holdingine ait ve geliştirme için ayrılmış."

Sophia bunun çok daha mantıklı olduğunu düşündü. "Cevaplanmamış soruların arazinin değerini düşürmesini ve daha sonraki gelişmeleri istemiyorlar."

"Neden burada olduklarının bir önemi yok. Tanique" -Psy'lerden birinin adını verdi- "Gwyneth'in kemiklerinden ikisini neredeyse yarım saat önce

mezarlıktan bir mil uzakta."

Bu, takip eden kasvetli ve yorucu saatlerde yapmayı başardıkları birkaç konuşmadan biriydi. Arama üssündeki son gecelerinde - bir mil çapındaki alanda başka ceset bulunmadığının açıklanmasından hemen sonra - ilginç bir şey keşfetti.

İlgilendiği tüm kişilerin geçmişlerini derinlemesine araştırıyor, gerektiğinde Adalet Bakanlığı'ndaki bağlantılarına başvuruyordu. Aristokrat Quentin Gareth acımasız bir işadamı gibi görünüyordu ama bunun dışında temizdi. Buna karşılık Andre Tulane, resmi bir şeyle ilişkilendiremediği haftalık toplantıları , stajyer Ryan Asquith'in dosyasında ise geçen yıl bir mahkeme kararının sonucu olarak yeniden düzenlendiğini gösteren bir not vardı.

Hepsi daha fazla araştırmayı hak ediyordu ama en ilginç veri, cinayetlerin işlendiği saatlerde haber yüklemeleri üzerinde çalıştığı bir logaritmadan kaynaklanıyordu: Meclis Üyesi Kaleb Krychek her bir cinayet sırasında ilgili bölgede bulunmuştu. Hatta Edward Chan'in kalbine bıçak saplandığı gün, Nikita ile sabah erken saatlerde yaptığı bir toplantıdan *çıkarken San Francisco Gazetesi* tarafından görüntülenmişti.

Ertesi gün San Francisco'ya dönüş yolculuğu için çantasını kilitlemeyi bitirdiğinde Max'e, "Çok düzgün bir şekilde bağlanıyor ama aynı zamanda hiç mantıklı değil," dedi. Tüm kurbanların ailelerine Bonner'la perde arkasında neler olup bittiğinin bildirilmesiyle ve başka kalıntı bulma umudu kalmadığından, Max dikkatlerini Nikita'nın durumuna geri çevirmeleri gerektiğine karar .

"Krychek bir telekinetik değil mi?" Max uykusuzluktan gözlerinin altı gölgelenmiş bir halde sordu.

"Kesinlikle ışınlanma yeteneğine sahip." Onu acı çekerken görmek canını yakıyordu.

-Eve dönmelerini, kollarını ona dolamasını ve ona pek çok kez verdiği rahatlamayı vermesini bekleyemiyordu. "Bölgede olduğu resmi olarak bilinmiyorken öldürmek için ışınlanacak kadar akıllı olabilirdi."

Kadının çantasını alıp kendi çantasını omzuna atan Max, kadın otel odasının kapısını kapatırken asansöre yöneldi. "Konsey Üyesi Krychek hakkında bildiklerime göre," dedi Max, "o soğukkanlı bir operatör. Sahte bir intihar tiyatrosuyla vakit kaybedeceğini sanmıyorum."

"Hiç doğrulandığını duymadım ama bir sosyopat tarafından yetiştirildiğine, özünde bir katil olduğuna dair sürekli fısıltılar var." Krychek'i bir kez görmüştü -bir otel lobisinin diğer tarafında- ama onun varlığı rotasını değiştirmesine, ondan kaçınmak için gideceği yere uzun yoldan gitmesine neden olmuştu. Kendini korumaya çalışıyordu, içindeki ötekilik bir zekâyı ölümcül ve çok çok daha soğuk olarak tanımişti.

Max elini, birkaç dakika önce görünüşte dava hakkında konuşmak için odasına gittiğinde tıraş ederken izlediği çenesinin üzerinde gezdirdi. Bu deneyim son derece sade ve güzel bir samimiyete sahipti. "Bir seri katil için fazla politik bir model," dedi ve onu takip etmeden önce asansöre adım atmasını bekledi. "Bu tür bir sosyopatik dürtü, dürtülerini sadece büyük bir olayın eşiğinde cinayet işleyecek kadar dizginlemesine izin vermezdi."

"Daha uygun olabilecek başka bir söylenti daha var," dedi Sophia, çenesinin pürüzsüz tenine dokunmamak için parmaklarını avuçlarının içinde kıvrarak, tıraş losyonunun taze çam kokusunu içine çekerek. "Nikita ve Krychek'in bir tür ittifak kurdukları."

Garaj katında kapılar açılırken Max, "İşte *bu* kalıba uyuyor," diye mırıldandı. Havaalanında kiraladıkları araca yöneldi, son kırk sekiz saatin tamamını garajda geçirmiş bir araçtı bu - Sophia çalışmak için otelde kalırken Max'bir İcra arabasına erişimi vardı - çantalarını bagaja bıraktı. "Birileri ikisi arasında şüphe yaratmaya çalışıyor." "Yap-" Cep telefonunun bip sesiyle kesildi. Çekerek

"Sophia Russo" dedi.

"Tanrıya şükür seni yakaladım-Max'in telefonu ." Tanıdık olmayan bir sestti, sanki konuşmacı yüzlerce mil koşmuş gibi titriyordu. "Ben Faith NightStar."

Max ona kapıyı açtığında arabaya binen Sophia, aramanın nedenini hemen anladı. "Bir imgelem görmüşsün." Ve kardinal bir F-Psy'nin imgelemleri ondalık noktanın yüzde kadar doğrudu.

Max emniyet kemerini takıp marşa parmak izini basmaya giderken Faith, "Evet," dedi. "Araba hileli. Anlıyor musun?" Çılgınca sözler. "Motoru çalıştırma."

Max'in başparmağı kontak anahtarına dokundu.

"*Hayır!*" Sophia, Max'in elini kontaktan öyle bir çekti ki Max'in kafası ona doğru döndü.

"Sophia!" Faith'in sesi Max'in neler olup bittiğini öğrenme talebiyle birleşti.

"Ben iyiyim," dedi Faith'e, titreyen bedeniyle. "İkimiz de iyiyiz. Al, doğrudan Max'le konuşsan iyi olur."

Koltuğunda arkasına yaslanarak, Max Faith'le kısa ve keskin bir tartışma yaparken kalbinin normal ritminde atmasını sağlamaya çalıştı. Telefonu kapatarak ona arabadan inmesini emretti. İkisi de zararsız görünen aracın önünde durana kadar tek kelime etmediler.

"Bomba imha ekibini çağırıyorum," dedi Max, kendi telefonunun şarjı bitince arama yapmak için onun cep telefonunu kullandı. "En fazla beş dakika içinde burada olurlar."

"Bu kadar erken mi?" Max'in korkunç bir şekilde ölüme yaklaştığı gerçeğinden ziyade sıradan, pratik şeylere odaklanmak zorundaydı.

Max sırtına hafifçe dokundu ve son iki günün çılgın temposunda teması ne kadar özlediğini fark etti. Hiç kimse ona dokunmanın bağımlısı olunan bir şey olduğunu, onu kaybetmenin bir açlık, derinlerde bir sızı olduğunu söylememişti.

"Üs olarak kullandığımız aynı Muhafaza binasında çalışıyorlar." Bir İnfaz aracı garaja girerken elini bıraktı. "Yine de çok hızlıydı."

İki adam ve bir kadın dışarı çıktı, üçü de bomba imha ekibinin koruyucu kıyafetlerini giymişti. "Bana bildiklerinizi anlatın," dedi kadın.

"Bir F-Psy'den haber aldık-" diye başladı Max.

"Öngörücü mü?" Kadın ıslık çaldı. "Sivil kehanetlerde bulunduklarını bilmiyordum, tamamen işle ilgili olduğunu duymuştum."

"Faith NightStar," dedi Max. "O DarkRiver'in bir parçası. Ben motoru çalıştırdıktan sonra arabanın patladığını gördü."

"Hmm. Şu anki teknoloji göz önüne alındığında, asıl cihaza gönderilen bir tür patlama mesajı olmalı." Elinde ekipmanlarla arabaya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Siz ikiniz garajı boşaltmak isteyebilirsiniz. Koruyucu kıyafet giymiyorsunuz."

Max başıyla giriş rampasını işaret etti. "Dışarıda bekliyor olacağız." "Bir şey bulur bulmaz size haber vereceğim."

Faith, evindeki ofisi olan güzel ışıklı mağarada volta atıyor, ellerini kollarında aşağı yukarı gezdiriyordu.

"Üşüyor musun, tatlım?"

Kafasını kaldırdığında Vaughn'u kapı aralığında buldu. Jaguarının yüzünde beyaz bir toz izi vardı, tişörtünün alt kısmında bir yırtık vardı ve o kadar harikaydı ki hâlâ onun kendisine ait olduğuna inanamıyordu. "Hayır." Ama onun kucağına doğru yürüdü. "Sarıl bana."

"Selam." Kolları ona dolandı, güçlü ve sıcaktı, bir eli şu anki heykelinde kullandığı belli olan bir keskiyi tutuyordu. "Polis ve J'sinin iyi olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Öyleler." Parmaklarını kolunun derisini kaplayan tozun üzerinde gezdirdi. "Ama hâlâ kötü bir şeyin yaklaşmakta olduğunu *biliyorum*." Biçimsiz bilgilerden karanlık görülerden daha çok nefret ediyordu. En azından görüler ona somut bir şey, savaşabileceği ya da önleyebileceği bir şey gösteriyordu. "Bu duygusal bir bilgi - benim için önemli olan biriyle bağlantılı."

"Yetenekleriniz üzerindeki kontrolünüze ince ayar yapmak için üzerinde çalıştığınız egzersizleri mi?"

Başını salladı ve ellerini adamın tişörtünün altından geçirerek sırtının kaslı sıcaklığına kaydırды. "Perdeyi aralayamıyorum. Ve Vaughn, bu gerçekten çok kötü bir şey." Buz kalbini doldurdu, damarlarını kapladı. "Ya onu durduramazsam?" Ya sevdiği insanlardan birini kaybederse?

Vaughn dudaklarını kızın alına bastırdı. "Bunu konuşmuştuk. Durduramadığın her kötülüğün sorumluluğunu üstlenirsen delirirsin." Sesi nazik ama kesindi. "Bugün iki hayat kurtardın. Bunu kutla." Başını kaldırarak, evreninin dayanak noktası haline gelen o altın gözlerle - insanlaşmış bir orman kedisinin gözleri- buluştu. "Bu çok zor." Ve parça. ve Sebep neden Yani birçok F-Psy vardı geçmişte geri dönülmez şekilde - her hayatı kurtarmak, her

keder, gafilleri yutabilir.

"Bu yüzden bana sahipsin." Dudakları onunkilere değiyordu, vücudunun onunkilerin üzerinde kıvrılışında yoğun bir koruyuculuk vardı. "Bakalım seni daha iyi bir ruh haline sokabilecek miyiz?" Ve sonra jaguarı onun kıyafetlerini çıkarırken boğazında alçak sesle mırıldandı. "Rahatlarsan sana gelecektir."

Kalbinin şehvetli bir mizahla hafiflediğini hissetti. Ona nasıl da ihtiyacı vardı. Onun oyun oynama, gülme ve sevme yeteneği her karanlığı katlanılabilir kılıyordu. "Yani benim çıkarım için beni çırılçıplak soyuyorsun?"

O kadar masum bir bakıştı ki, Tammy'nin haşarı ikizlerinden birini bile gururlandırabilirdi. "Tabii ki."

Faith onun kendisini sevmesine, teselli etmesine izin verdi... ve bunun zihnindeki kördüğümü açmasını umdu. Çünkü gelmekte olan her neyse, sadece tek bir anlama gelen ezici, dehşet verici bir karanlıktı.

Ölüm.

BÖLÜM 28

Ebeveynlerimizi biz seçmiyoruz. Ve onların hataları bizim hatalarımız değildir. Kendin ne yaparsan osun, bunu asla unutma.

-Max Shannon, Castleton cinayet-intiharından sağ kurtulan tek kişiden gelen bir e-postaya yanıt olarak

Sophia, dışarıdaki sessiz sokağa çıktıklarında garaj duvarına yaslanmasına izin verdi. Gözetime yakalanırsa alarm zillerinin çalmasından endişe etmiyordu - Psy bile bazen kontrolün bir belirtisi ve göstergesi olarak kendilerine öğretilen mükemmel duruşu kaybediyordu.

Max bir kolunu onun yanındaki duvara dayadı, mesafesini korumasına rağmen gözleri parlıyordu. Daha önceki dokunuşu herkes tarafından o anki duygulardan kaynaklanan insani bir hareket olarak görülebilirdi. Ama şimdi ona dokunursa, Sophia onun kucağına yığılmaktan kendini alamayacağını biliyordu.

"İyi misin?" Sert bir ton, şiddet içeriyor.

Onun kollarına atılmayı, hayatta olduğuna ve güvende olduğuna inanana kadar onun katı gerçekliğini kendisine tutmayı o kadar çok istiyordu ki. "Evet."

Max'in ağzını çizgiler kapladı. "Bunun Nikita için yaptığımız işle bir bağlantısı olmalı."

"Şart değil." Adamın öfkesini işe odakladığını fark eden kadın, halsiz beynini harekete geçirdi. "Bonner çok zengin ve Bartholomew onun pek çok hayranı olduğunu söyledi."

"Ziyaretçi kayıtlarını ve posta kayıtlarını ettireceğim. Ama gerçek şu ki, seninle oynamayı seviyor - seni öldürteceğini sanmıyorum."

"Seninle başka bir dava üzerinde çalıştığımı bilmesine imkân yok," dedi, elleri eldivenlerinin içinde nemli, kalp atışları düzensizdi, "özellikle de bu plan biz tanışmadan önce yürürlüğe konduysa. Seni düşmanı olarak görüyor, değil mi?" Notları görmüştü, Bonner'ın Max henüz bilinmeyen bir seri katilken ona gönderdiği notları. Her biri bir alay, bir üstünlük ilanı niteliğindeydi.

Ama sonra Max onu yakaladı.

"Siktir." Nefes nefese kalan Max yumruğunu duvara sıktı, betonun sert dokusu tenine sürtünüyordu. Sophia'yı tutup göğsüne çekmekten, kalp atışlarının gümbürdeyen korkusu daha az acı verici bir hale gelene kadar onu sıkıca sarmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Max," yumuşak bir kelime, gözleri hatırlanan dehşetle dolu bir J'den gelen bir uyarı.

Ona uzanmasını engellemek için diğer elini cebine sokarak, "Bonner yakınlaşmayı ve kişiselleşmeyi seviyor," dedi.

Sophia başını salladı, atılmış bir meşrubat şişesinin boş sokakta yuvarlanmasına neden olan esintiyle saçları havalandı. "Evet, bomba benim ırkımdan olanlar tarafından kullanılmaya daha yatkın bir şey, özellikle de amaç çıkar sağlamaksa."

"Bakalım bomba imha ekibi ne diyecek."

Ekip, cihazı çıkarıp patlamaya dayanıklı bir konteynere yerleştirdikten sonra her şey yolunda demeden önce on beş dakika daha beklemek zorunda kaldılar. "Yüksek teknoloji," dedi ekibin kadın üyesi. "Sıradan bir kötü niyetlinin kendi başına yapabileceği bir şey değil."

Max onun yanına çömeldi, iki erkeğin Sophia'yı süzdüğünün farkındaydı. Eğer ona doğru yanlış bir gülümsemede bulunsalar, yüzleri garajın eski moda beton zeminine çarpacaktı - şu anda mantıklı bir ruh halinde değildi. "Zengin biri mi?"

"Elbette. Zenginler her şeyi tedarik edebilir, ancak oldukça güçlü bağlantıları olması gerekir - bu malzeme Savunma sınıfıdır."

"Bir Psy şirketinden mi?" Sophia ona o kadar yakın durdu ki, elini uzatıp baldırının pürüzsüz cazibesine dolayabilirdi. Dokunmamak için kendini zorlasa da, Sophia'nın yakınlığı korumacılığının pençeleyen kenarını yatıştırdı.

"Yüzeysel bir bakışla söyleyemem, ama patlayıcı teknolojisinde liderler, bu yüzden evet olduğunu tahmin ediyorum." Kutuyu kilitledi. "Adli tıbbi aramamı ister misin?"

"Teşekkürler." Ayağa kalkarak bomba uzmanlarına veda etti, tam o sırada iki üniformalı polis memuru olay yerinin güvenliğini sağlamak için geldi. İçlerinden biri "Dedektif Chen yolda," dedi.

Onlardan Chen'in numarasını alan Max önce onu, sonra da Bart'ı arayarak olayı anlattı ve adamlarından Bonner'ın posta ve ziyaretçi kayıtlarını incelemelerini istedi.

"Ben organize ederim," dedi Bart. "Güvende olmana ."

"Teşekkürler." Aramayı sonlandıran Max, havaalanına gitmek için araç isteyen bir arama daha yaptı.

"Soruşturma için kalmamız gerekmiyor mu?" Sophia sordu.

"Anlamı yok." Max Sophia'nın buradan gitmesini, güvende olmasını istiyordu. "Chen'i tanıyorum ve çok iyi bir dedektiftir. Bir şey bulurlarsa bizi haberdar eder ve ifadelerimizi iletişim bağlantısı üzerinden almakta bir sakınca görmez."

"Ve eğer bu Bonner'la değil de Nikita'yla bağlantılıysa," dedi Sophia, "o zaman San Francisco'da olmamız gerekiyor."

"Evet, çünkü Psy bile olağanüstü bir şey planlamadığı sürece bir polisi bir Uygulama istasyonundan beş dakika uzakta havaya uçurmaya kalkışmaz. Ya bir şeye çok yaklaştık-"

"-ya da bizim dikkat dağıtıcı olmamız gerekiyordu," diye tamamladı Sophia.

Asıl soru şuydu: Kim ya da hangi hedef bir polisi öldürmeyi göze alacak kadar önemliydi? Onun insan olması tehlikeyi ortadan kaldırmıyordu -tüm politikalar bir yana, İnfaz Komutanlığı memurlarından birinin öldürülmesini kişisel bir saldırı olarak kabul edecekti.

Lucas ona dondurma almak için köşedeki küçük bir dükkânda durduğunda Sascha sıırttı. "Teşekkür ederim, Bay Hunter."

"Bir şey değil, Sascha sevgilim." Dükkândan uzaklaşırlarken başını iki yana salladı. "Her şeyin nereye gittiğini bilmiyorum."

Çikolata kaplı çikolatalı dondurmasından memnun bir ısırık aldı. "Beni kızdırma."

Ürperdi. "Sanırım bugün delilik kotanı doldurdun." Yüzünü ona çevirdi, sesindeki kedi mizahını duyabiliyordu.

"Karnınızda bir bowling topu taşımaya başladıktan sonra kota diye bir şey yoktur." Uyuyor gibi görünen bebeği rahatlatmak için biraz okşadı. "Küçük bowling sevmediğimden değil."

Yanındaki kediden sevgi dolu bir bakış. "Neden işe gidiyoruz?"

"Çünkü belgeleri imzalamanız gerekiyor." Lezzetli ikramın tadını çıkarırken iç geçirdi. "Ne kadar güzel bir gün."

Şehrin hemen dışındaki ormanlık bölgeyi kastederek, "İçeri girmeden önce Presidio'd bir tur atalım," dedi. "Ben biraz sen de dondurmanı yemek için güneşli bir yer bulabilirsin."

Ona gülerek bir bakış attı, tam olarak neden bu kadar uykusuz olduğunu hatırlayınca vücuduna sıcaklık doldu. "Şikayet mi ediyorsun?"

"Hayır" -hıznır bir gülümseme- "İntikamımı planlıyorum."

Max ve Sophia, uçuşlarının yirmi dakikası dolana kadar Nikita'nın davasıyla ilgili her delili iki kez gözden geçirmişlerdi. "Neyi kaçıırıyoruz?" Max mırıldandı, çok önemli bir şeyi görmezden geldikleri hissine kapılarak hayal kırıklığına uğramıştı. Bonner ve onun çarpık oyunları hiç uymuyordu.

Sophia'nın şampuanının vanilyası, başını organizatörünün üzerine eğdiğinde, görünmez bir okşayışla duyularına fısıldadı. "Her ne ise, bu kadar yüksek riskli bir yerde peşimize düştüklerine göre yakında gerçekleşiyor olmalı." İkisi de bombanın son kırk sekiz saat içinde herhangi bir zamanda yerleştirilmiş olabileceğini fark etmişti. Bu da şu anlama geliyordu: "Zaman çizelgesinin şimdiye kadar çok çok kısa olması gerektiği varsayımıyla çalışmalıyız."

"Yakın zamanda yapılacak bir grev, büyük bir anlaşmadan önce işlenen cinayetlerin düzenini bozacaktır." Max uçağa binmeden önce Nikita'yla konuşmuş ve hiçbir şeyin kesinleşmeye yakın bile olmadığını teyit etmişti. "Neden?"

"Bir şey programlarını öne çekmelerine neden oldu." Kalçası onunkine değdi.

Bu kısa süreli dokunuş ona merhem oldu, onu merkeze aldı. "Nikita'nın adamları, uzun süre kolay ulaşılamayacak biri var mı?"

Sophia ajandasının ekranına hızlı hareketlerle dokundu. "Prag, Berlin, Tokyo, pek de uzak olmayan yerler. Ve gidenler de en fazla bir ya da iki hafta içinde geri dönüyorlar."

"Bu bir erişim sorunu olmalı," diye mırıldandı Max. "Ve nedenden ötürü, bizim bunu anlayacağımızdan endişelendiler-"

"Sen, Max." Sophia'nın gözleri yoğun, inanılmaz bir gece menekşesine döndü. "Senin bunu anlayacağından endişeleniyorlardı - bu durumda joker sensin, düşünce süreçlerini tahmin edemedikleri bir insan."

"Tamam, yani bir Psy'nin hemen aklına gelmeyecek bir hedef ve ölümcül bir-" Buz damarlarından kalbine doğru ilerledi. "*Hayır.*"

"Max?"

"Nerede gördüm ben bunu?" Önlerindeki koltuğun cebine uzanarak eğlence modülünü çıkardı. "Uçağa bindiğimizde büyük ekranda seçimleri gösteriyorlardı, hatırladın mı?"

"Evet, ama ne yaptın-"

"İşte!" Ulusal bir gazetenin ön sayfasında durdu. Manşet şöyleydi: *Scoop! Sascha Duncan Hamile!* Bunun altında biraz daha küçük puntolarla başka bir manşet vardı: *DarkRiver Alfa Hamile Eşini Esir Tutuyor!*

Max modülü yere bıraktı. "Piçler kedilerin Sascha'yı gerçekten saklamak üzere olmasından korkuyorlar."

Sascha'nın varlığının parlayan sıcaklığını hatırladığında Sophia'nın midesinin çukurunda hastalıklı bir his filizlendi. E-Psy inanılmaz derecede iyi bir şeydi, ırklarının zarar vermesi değil koruması gereken bir şeydi. "Cep telefonlarımız çalışmıyor." Yirminci yüzyıldaki kazaların bir sonucu olarak, bir hava jeti gökyüzündeyken tüm cihazlar artık otomatik olarak engelleniyordu.

Max çoktan ayağa kalkmıştı. "Kamarotla konuşup acil durum çağrısı yapacağım."

"Bekle," dedi Sophia. "Bu çok uzun sürer. Bunu PsyNet üzerinden yapacağım." Çok güçlü bir telepat olmasına rağmen kalkanları çok zayıflamıştı. Ağın yardımı olmadan o kadar uzağa göndermeye kalkışırsa, kalkanları çökebilir ve mesaj hedeflenen alıcıya ulaşmadan onu öldürebilirdi.

"Sen internette yap, ben telefon , her şeyi halledeceğiz."

Başını sallayarak tam odaklanma sağlamak için gözlerini kapattı ve psişik gözünü açtı. Bugünden önce yeni kalkanlarını geçmeye çalışmamıştı ama eğer onlar onunsa, ona itaat etmeleri gerekirdi ve ettiler de, PsyNet'e çıkarken onu kendine özgü mobil güvenlik duvarlarıyla sardılar.

Kendini Ağ'ın sonsuz nehri bilgi akışını görmezden gelmeye zorlayarak doğrudan Nikita'nın zihnine yöneldi. Beklendiği gibi Konsey Üyesi'nin kalkanları aşılamazdı ama Sophia onları kırmaya çalışmaya başladı. Nikita'nın dikkatini olabildiğince çabuk çekmenin en kolay yolu buydu.

Sadece bir saniye sürdü. "Bayan Russo." Nikita'nın buz gibi varlığı. "Kalkanlarımı hacklemeye çalışan insanlar genellikle hayatta kalmazlar."

Sophia, Konsey Üyesi savunmasına kendi kişisel zehirini kattıysa zihinsel bir virüs riskiyle karşı karşıya olduğunu çok iyi biliyordu. "Sascha'ya bir mesaj iletmelisin. Bir sonraki hedefin o olduğunu düşünüyoruz."

"Detaylar?"

"Somut bir şey yok ama çok yakında olacak." Nikita teması kesti.

Ağdan düşen Sophia, kolçakları o kadar sıkı kavradığını fark etti ki, tendonları teninde bembeyaz görünüyordu.

"Sophie, tatlım, konuş benimle." Max koltuğuna kaymak için geri dönerken, bu yumuşak sesli bir komuttu ve sadece Sophie'nin kulaklarına ulaşması amaçlanmıştı.

"Nikita'ya söyledim." Bir şeyi çok geç fark ettiği için yutkundu. "Umarım anlatmak için doğru kişidir."

BÖLÜM 29

Bu işte geçirdiğim onca yıldan sonra öğrendiğim bir şey var; hiç kimse basit değil, hiç kimse tek boyutlu değil. Ve hala insanlar beni şaşırtıyor.

-Dedektif Max Shannon'ın özel vaka notlarından

Sascha'nın ve Lucas'ın telefonları, merkezden iki sokak ötedeyken sürünün acil durum koduyla çalmaya başladı. Sonra arabanın telefonu ötmeye başladı.

"Bu da ne böyle?" Lucas, Sascha'nın satın alması için onunla dalga geçtiği parlak, eflatun renkli bir canavarın yanına park etti.

"Ben kendiminkini alırım," diyordu ki Sascha telepatik bir sesle zihnine vurulduğunu hissetti. Sert, tanıdık. *Anne*. Kendi telepatik erişim alanı küçüktü ama Nikita'nınki o kadar genişti ki, Sascha'nın zayıf sesini duyabilirdi.

Düşmanlarım tarafından hedef olarak seçilmiş olabilirsiniz. Anlıyorum.

Şimdiye kadar kullandıkları yöntemler, ellerinde ışınlama yeteneğine sahip bir telekinetik olmadığını gösteriyor.

Fiziksel çevreme dikkat ettiğimden emin olacağım.

Patlayıcıları unutma.

Hayır.

Korumayı organize edeceğim-

Teşekkür anne, dedi Sascha boğazında bir taş hissiyle, ama sürü benimle ilgilenecek. Söz veriyorum.

Çok iyi.

Nikita'nın akli başka yöne kaydı ama Sascha bunu onaylamadığı şeklinde algılamadı. Lucas'a baktığında, onun yeşil gözlerinin kediye döndüğünü gördü. "Annem az önce hedef olabileceğim konusunda beni uyardı," dedi.

"Biriyle görüştüğünü sanıyordum." Arabayı çalıştırarak geldikleri yoldan geri döndü, şehirden çıkıp kulübelerine doğru. "Faith bir imgelem gördü, o senin telefonundu. Dorian güvenlik turunda bir keskin nişancıyı köşeye sıkıştırdı, o benim telefonumdu. Clay de kendi muhbirlerinden önce Max'ten bir telefon aldı.

Merkezin karşısındaki apartmanda başka bir şüpheli adam daha var- o da araba telefonuydu."

Sascha bir nefes verdi. "Sevgilim, bunun bebeğin ve benim hiçbir zaman tehlikede olmadığımız anlamına geldiğinin farkında mısın?"

Lucas direksiyonu koparmak istiyormuş gibi sıktı. "Bir süre sakinleşmeyeceğim, o yüzden bununla başa çık."

Uzanarak elinin tersiyle onun yanağını okşadı. "Eve gittiğimize göre, seni sevmek için bolca mahremiyetim olacak." Karnında bir dürtme, kalbinde bir çarpıntı. "Ve sen de beni sevebilirsin."

Leopar ona hızlı bir bakış attı.

"Sana da zarar verirlerdi." *Bu ne cüret!*

Lucas onun elini tutup dudaklarına götürdü. "Sürü bunun olmasına asla izin vermezdi."

Leoparının, işine geldiğinde sözlerini ona geri çevirme kurnazlığı öfkeyi bastırıp geriye sadece derin bir dokunma, sevmeye ve değer verme ihtiyacı bırakmıştı. "Beni eve götür, Lucas."

Max iner inmez Lucas'ı aradı. "O güvende mi?" "İkimiz de iyiyiz, Nikita'nın bilmesinin sebebi sen misin?"

"Sophie PsyNet üzerinden bir mesaj iletmeyi başardı." "Clay ve Dorian'ın karargâhımızda bazı istihbaratları var. muhtemelen iletişim hatlarından gelmemeli." Uzun, kesik bir nefes. "Ve, Cop-teşekkürler."

Telefonu kapatan Max, Sophie'ye başıyla selam verdi. "O iyi. Ve bir ipucumuz olabilir." Elini Sophie'nin kalçasına götürmek için uzanmadan önce arabanın içine girmelerini bekledi, avucu Sophie'nin teninden sadece eteğinin kumaşıyla ayrılmıştı. DarkRiver alfasının o anda ne kadar vahşi hissettiğini çok iyi anlıyordu. Eğer Faith onları bomba konusunda uyarmamış olsaydı... "Seni derine kadar soymak ve ikimiz de çılgılık atana kadar içine girmek istiyorum."

"Max."

Sürmeye başlayabilmesi için dişlerini gıcırdatarak üç dakika kontrol etmesi gerekti. Yürümeye başlayana kadar ikisi de tek kelime etmedi.

DarkRiver binasına girdiler. Clay onları lobide karşıladı ve üst katta Dorian'ın beklediği bir toplantı odasına götürdü.

Mavi gözlü, sarışın yakışıklı nöbetçi elini kaldırdı. "İşin aslı şu: Bulduğum suikastçı bir çeşit intihar tableti yemiş. Tarihi diziler dışında böyle bir şey görmedim."

"Küçük bir tarikatın topluca intihar ettiği bir davada çalışmıştım," dedi Max, zihninde zarar görmesi değil, korunması gereken daha büyük bedenlerin yanında kıvrılmış küçük bedenlerin kasvetli görüntüleri çağlıyordu. "Zehirli bir şarap kullandılar."

"Profesyonellikten ziyade fanatik bir bağlılıktan bahsediyor," dedi J.

"Ama o da bir profesyoneldi." Dorian onlara iletişim ekranındaki bazı görüntüleri gösterdi. ", arkasında DNA bırakacak kadar uzun süre orada beklemiş olması, ne demek istediğimi anlıyorsanız, adam ne yaptığını biliyordu."

"Ceset nerede?"

Cevap veren Clay oldu. "İcra morgu." "Peki ya diğeri?" Max sordu.

Nöbetçi iğrenmiş görünüyordu. "Peşinde olduğumuzu anladı ve tavşan gibi kaçtı. Onu halka açık bir alanda yakalamak zorunda kaldım, polis bir dakika içinde oradaydı. Şu anda bir hücrede oturuyor ve konuşmuyor. Psy olduğuna şüphe yok."

"Başka bir şey daha var." Dorian masadan kartvizite benzeyen bir şey aldı. "Bu, ikinci keskin nişancının saklandığı odada bırakılmış."

"Bu bir kanıt." Max kaşlarını çattı. "Her şeyi kirletmişsin."

"Güven bana," dedi Dorian, "bunu sistemde istemezsin. Ve biz bunu işledik."

Max aşağıya bakınca kartta tek satırlık bir metin olduğunu gördü -İletişim koduna benzeyen bir şey. Çevirerek el yazısıyla yazılmış notu okudu: *Sascha, DR HQ*

Sophia sakın bir sesle, "Bu kodu tanıyorum," dedi. "Bu Konsey Üyesi Duncan'ın özel hattı."

"Çok iyi korunuyor," dedi Dorian. "Ve sadece seçkin bir azınlığa açık."

Max başını salladı. "Bunun arkasında Nikita yok. Ve el yazısı -"Zaman kayıp."

Sophia onun elinden aldı. "Sascha'yı vurduktan sonra bunu yerleştireceklerdi, sanki Nikita onlara yeri ve zamanı vermiş gibi göstereceklerdi." Kartı tekrar masanın üzerine koydu. "Ama bu numaranın ellerinde olması, Nikita'nın yakın çevresinden birinin daha bu işe bulaştığını gösteriyor."

Max gözlerini kısarak, "Başka bir Konsey Üyesi de buna sahip olabilir ya da bunu elde edebilir," dedi. "Nikita'nın kendi örgütü içinde bir köstebeği olduğuna şüphe yok ama bunun arkasında çok daha büyük bir güç var."

"Muhbirlerimizi konuyla ilgili olabilecek herhangi bir şey için alarma geçirdim bile." Clay sıkıca tutulmuş bir öfkeyle konuştu. "Bize ihtiyacınız olursa, oradayız."

Max karta dokundu. "Ne buldun?"

Dorian'ın kaşlarını çatması yüzünün güzelliğini azaltmaya yetmedi. "Sadece kullanılabilir parmak izi -sürpriz, sürpriz- Nikita'nındı."

"Gerçekten buna kanacağınızı mı düşündüler?" Max kedilerin nasıl çalıştığını görmüştü; onlar son derece zeki yırtıcılardı.

Dorian'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Eğer Sascha'ya zarar vermeyi başarmış olsalardı, çok doğru düşünemezdik. Leopar kana susamış olurdu."

Ve Sophia yüreği ürpererek fark etti ki, bu katliamın ardından bir savaş başlayacaktı.

BÖLÜM 30

Nikita bir sonraki hamlesini uzun uzun düşündü, bunun neye işaret edebileceğini de göz önünde bulundurdu. Hiçbir şey. Eğer dikkatli olursa.

Cep telefonunu eline alıp bir kod girdi.

Anthony Kyriakus birkaç saniye sonra cevap verdi. "Nikita, bu beklenmedik bir şey."

Evet, diye düşündü Nikita, öyleydi. Eyaletin aynı temel bölgesini işgal etmelerine rağmen yolları nadiren kesişiyordu. NightStar imparatorluğu, genetik çizgilerinde çok yaygın olan öngörü yetenekleri etrafında inşa edilmişken, Nikita'nın kendi şirketi konut ve tasarım konusunda çok daha yavan bir temele sahipti. Ama-"Bazı ortak noktalarımız var."

Bir duraklama. "Bu bir Konsey meselesi mi?"

"Hayır." Geriye tek bir ortak konu kalmıştı, daha önce hiç konuşmadıkları bir konu. "Sascha bugün düşmanlarım tarafından hedef alındı. Faith'in güvenliğini sağlamak isteyebilirsiniz."

"Bunu kalbinin iyiliği için yaptığını sanmıyorum."

Nikita'nın kalbi yoktu. Sahip olduğu tek şey beyni ve öldürme, manipülasyon ve ihanette yanlış bir şey görmeyen hayatta kalma içgüdüydü. Ama kararsız değildi. Bu iş için kötü bir şeydi. "Bana öyle geliyor ki," dedi, "son zamanlarda Konsey meselelerinde amaçlarımız çoğu zaman örtüşmüyor."

"Krychek'in müttefikisin."

"Sen de öylesin." Kaleb'le olduğundan daha az bir ittifak olduğunu biliyordu ama yine de vardı. "Bölgemizi ele geçirmeye çalışıyorlar Anthony."

"Bu onların hatası." Ve ilk kez, Anthony Kyriakus'u Konsey olmadan çok önce bir tehdit haline getiren saf çeliği duydu.

BÖLÜM 31

Polisime. Benim gibi biri için var olabileceğinizi, var olabileceğinizi hiç düşünmemiştim. Bana bakacağını hiç düşünmemiştim. Veda etmenin bu kadar zor hiç düşünmemiştim.

-Sophia Russo, ölümünden sonra Max Shannon'a gönderilecek şifreli ve zaman kodlu bir mektupta

San Francisco'daki ana İcra istasyonu ağzına kadar insanla ve şu anda bir Psy suikastçısıyla dolu geniş bir komplekti.

Sophia, boğa ağılından aşağıya, istasyonun arka tarafındaki kısa süreli tesislerine götürülürken derin bir nefes aldı. O kadar çok ses, o kadar çok insan, o kadar çok anı ve rüya vardı ki, hava jetinin kapalı alanında geçirdiği zamandan sonra kalkanları zaten gerilmiş olan Sophia'nın kafasında durmak bilmeyen bir uğultu vardı.

Kollarını vücuduna sımsıkı sarmış ve yüzünü başka yöne çevirmiş olmasına rağmen insanlar hâlâ ona çarpıyordu. Şimdiye kadar ten tene temastan kaçınmayı başarmıştı; bunun en büyük sebebi Max'in kendi bedenini onunkini en ince yollardan korumak için kullanmasıydı ama psişik seslerin saldırısına karşı dişlerini sıkmaktan başka bir şey yapması imkânsızdı.

Umutlar ve dilekler. Nefretler ve sevgiler. Sevinçler ve üzüntüler.

Belirli bir düşünce okuyamasa da, bu düşüncelerin muazzam ağırlığının kendisine çarptığını hissedebiliyordu. Kalkanlarına karşı oluşan baskı muazzamdı - bunun bir kırılma yaratmasından ve onu diğer insanların kâbuslarından oluşan bir çığın altında ezmesinden korkuyordu.

"Buyurun." Onlara eşlik eden polis bir hücrenin önünde durdu. "Tek kelime etmedi."

"Teşekkürler." Max elini uzattı. "İşbirliğiniz için minnettarım." Polis elini sıktı ama gözleri donuktu. "Psy desteğine sahipsin. İşin bitince beni ara."

Diğer adam uzaklaşırken Max'in ağzını beyaz çizgiler kapladı. Onu teselli etmek istedi ama ne diyebilirdi ki? O Psy'dı, Max'in kendi halkına karşı bir hain olarak görülmesine neden olan kibir geçmişine sahip bir ırkın parçasıydı.

O anda bakışları Nikita'nınkilerle buluştu ve içinde bir şeyler hafifler gibi oldu. Geçici olarak tutulduğu hücrenin eski moda çelik parmaklıklarına doğru yürürken, "Nikita'nın bölgesindeyken çeneni kapalı tutman hiçbir işe yaramayacak," dedi.

Odanın bir tarafındaki ranzada oturan adam başını bile çevirmedi. Max tekrar denedi. Sonuç aynıydı. Ona bakmak için kayan Max bir kaşını kaldırdı. Kadın parmaklıklara bir adım daha yaklaştı. "Fanatizm," dedi ses tonunu net, sessiz ve *sağ* tutarak, "Sessizliğin ihlalidir."

Cevap vermedi ama onun dinlediğini biliyordu.

"Meslektaşınızın akli ve bedeni yerindeyken intihar etmiş olması bu fanatizmi ortaya koymaktadır."

Adam başını kaldırdı. "Düşmanı sorgulayacağı bir kişiden mahrum bırakmak taktiksel bir karar da olabilirdi."

"Ama sen o yolu takip etmedin," diye . "Onun eylemlerine katılmadınız."

"Saklayacak bir şeyim yok." Güzel sözler. "San Francisco'da bir apartman dairesinde olmak suç değil. DarkRiver binasını gören bir daire bile olsa."

Sophia, erkeğin yaptıklarının sonuçlarını gerçekten düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Nikita'ya karşı kurulan komplonun bir parçası olduğunu kanıtlamışken, hukuk dili onu kurtaramazdı. Geri adım atarak sesini sadece Max'e ulaşacak şekilde alçalttı.

"Nikita henüz bilmiyor." Bu çok açıktı çünkü eğer bilseydi, bu adamın zihni daha onunla konuşmaya fırsat bulamadan bir kâğıt gibi parçalanırdı.

Max çenesini tuttu. "Kim olduğu umurumda değil - bunu yaparsa, bu davayla işim biter. İstedikleri kadar onu havaya "

Sophia, Nikita'nın zamanını bekleyeceğini düşündü. Çünkü şu anda Max'e ihtiyacı vardı. "Ben sorgularken siz de sorgulamaya devam etmek ister misiniz-"

Çığlık keskin ve tizdi. Tıbbi alarmlar çalmaya başladığında bile, Psy erkeği öne ve yere düştü, vücudu, başını beton zemine defalarca çarpmasına neden olan bir nöbetin sancıları içinde çırpınıyordu.

Max ilk çığıktan hemen sonra elinde anahtarla muhafızı yakalamak için koşmuştu ama Sophia parmaklıkların yanında diz çökmüş, kalbi acıma duygusuyla çarpıyordu. Müstakbel suikastçının yüzü buruşmuştu, kulaklarından kan sızıyordu ve Sophia orada, o son anlarda, korkunun onun ruhunu doldurduğunu gördü. Parmaklıkların arasından uzanarak kendisine doğru çırpınan eli kavradı. "Dayan, yardım geliyor."

eli kadının eldiveni üzerinde kasıldı ve eldivenini aşağı çekti.

Ve bir parmağını kadının bileğindeki çıplak deriye dokundurdu.

Ses, görüntü ve düşüncelerden bir çığılık, ölmekte olan acılara karışmış dünler.

Biri -Max- elini geri çekti. "Sophia!"

Gözlerini kırıştırdı, umutsuzca midesindeki çirkin çalkantıyı kontrol etmeye çalışıyordu. "Ona yardım et." Sesi boğuk ve sert çıkmıştı.

Max başını salladı, gözleri ciddiydi. "Artık çok geç."

Onun bakışlarını takip edince, içeride mahkûmla birlikte, başını yenilgiyle eğmiş başka bir İnfaz memurunu gördü. Psy erkeğinin gözleri görmeden tavana bakıyordu.

Nikita adamı öldürmediği konusunda kararlıydı. Onunla yüzleştiklerinde, "Bildiklerini öğrenmemi engellemek için ortadan kaldırıldı," dedi. "Aklını alsaydım, sırlarını ortaya çıkarsaydım, size ve Bayan Russo'ya artık ihtiyacım kalmazdı, Dedektif ve bunu bildiğinizden emin olurdum."

Sophia, Max'in o ürpertici bakışlarını izledi. "İşte buna inanıyorum."

"Başlangıçta haberdar edilmiş olsaydım bunlar olmazdı."

Bu doğrudu. Çünkü bu işi kendisi yapabilirdi. Ama yapmadı.

Ve o anda Sophia başka bir şey düşünemeyecek kadar uyuşmuştu. Eve döndüklerinde kendini hırpalanmış ve morarmış hissediyordu. Max onu kendi dairesi yerine kendi dairesine götürdüğünde en ufak bir itirazda bulunmadı. "Git sıcak bir duş al," diye emretti,

Onu yatak odasına ve oradan çıkan banyoya doğru itti. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Alt dudağının titrediğini hissetti ve bu o kadar garip bir duyguydu ki, anlamadan ona baktı.

"Hadi tatlım." Yumuşak sözler, nazik bir ses tonuyla onu yatak odasına götürdü ve ellerini omuzlarına koyup parmaklarını teninden uzak tutmaya dikkat ederek banyo kapısına doğru çevirdi.

Onunla ilgileniyordu, diye düşündü, şoke olmuş hali onu herhangi bir savunmadan yoksun bırakmıştı. "Benimle ilgilenen ilk kişi sensin." Ailesi onu reddetmeden önce bile, pratik bir sorumluluktan başka bir şey değildi.

Max onun arkasında çok ama çok hareketsiz kaldı. Sonra uzun bir nefes vererek, nefesleri birbirine karışacak kadar yaklaştı. "Evet?" Yavaş bir gülümseme. "Sanırım bu beni şanslı bir adam yapıyor." Onunla yüzleşmek için hareket , kollarını belinden indirene kadar çekti. Sonra ceketini çıkardı. "Bebeğim, eğer seni soyarsam, asil olmaya devam edebileceğimden emin değilim."

Max'in onu çıplak görme fikriyle elektriklenen içinde bir şey uyandı. "Ben iyi olacağım."

Max geriye doğru kayarak dolaptan bir şey çıkardı. "Bunu sonra giyebilirsin."

Onun gömleklerinden biri olduğunu gördü. Ondan kolayca dairesine gidip kendi giysilerini almasını isteyebilirdi, ama gömleği aldı ... Max'in kokusunu avuçlarının içine aldı. "Teşekkür ederim."

"Parmaklığın üzerinde yedek bir havlu var. Kapıyı açık bırak," dedi. "Ben oturma odasında olacağım, seslenirsen seni duyduğumdan emin olmak istiyorum."

Söylemek istediği kelimeleri bulamayınca ayaklarını zorlayarak banyoya doğru ilerledi. Kapıyı aralık bırakarak Max'in yatak odasında üstünü değiştirirken çıkardığı sesleri dinledi. Giysilerini çıkarıp duşa girdiğinde, artık kendini kırılmaya çok yakın hissetmiyordu. Yine de içinde yeni bir kırılma, en içteki psişik kalkanlarında yeni bir çatlak vardı.

Kırılamam, diye düşündü kendi kendine, öfkesinde, ihtiyacında inatçı, *henüz değil. Henüz yaşamadım.*

Cildi sıcaktan pembeleştikten sonra duşu kapattı, dışarı çıktı ve kendini kurulamak için yedek havluyu kullandı, sonra Max'in gömleğini aldı ve burnuna götürdü. Yıkanmıştı ama deterjanın tazeliğinin altında Max'in doğuştan gelen kokusunun yankılarını hissedebiliyordu.

Vücudunun üzerinden kolayca kayıyor, kalçasının ortasına kadar sarkıyordu. Rengi beyazdı ama kumaşı yeterince kalın olduğundan iç çamaşırı giymediğinin utanç verici bir şekilde belli olmasından endişe etmesine gerek yoktu. Gerçi Max onun gömleğinin altında çıplak olduğunun zaten farkında değildi. Yanaklarının renklendiğini hissederek kirli giysilerini ve eldivenlerini

-Bir kenara düzgünce yığıldıktan sonra yatak odasına çıktı.

Boştu.

Bu ertelemeye sevinerek kendini şifonyere doğru yürürken buldu. Üzerinde sade siyah bir tarak, bir cüzdan ve anahtar kartıyla birlikte duruyordu. Bu sade kıyafetin ona yakıştığını düşündü, çünkü tüm erkeksi güzelliğine rağmen Max baştan aşağı bir polisti. Tarağı alıp saçlarına doğru kaldırdı. Tarağı nemli saç tellerinde gezdirmek harika bir samimiyet hissi veriyordu ve onun yerine güçlü parmaklarıyla kafa derisini okşamasının nasıl bir şey olacağını hayal etti.

"Sophie."

İrkilerek tarağı şifonyerin üzerine bıraktı ve döndüğünde onu kapı pervazına yaslanmış halde buldu. Solmuş mavi kot pantolonunu ve ince bedenini yumuşak bir rahatlıkla okşayan düz siyah tişörtünü giymişti. "Çok genç görünüyorsun," dedi. Alnına dökülen saçları ve rahatlamış ifadesiyle bir üniversite öğrencisi olabilirdi.

. . . ama o eğik gözlerde çok fazla bilgi vardı.

"Bakın kim konuşuyor." Bununla birlikte, kapı pervazından uzaklaştı ve doğasında var olan erkeksi zarafetle aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Gömleğimin içinde iyi görünüyorsun."

Bileklerine kadar sardığı kelepçeleri çekiştirdi, açıklayamadığı bir şekilde gergindi. "Max, ben-" Kelimeler boğazında düğümlendi, sert ve pürüzlüydü.

Dizlerini bükerek kendini onun boyuna indirirken siyaha yakın gözleri onunkilerle buluştu. "Neye ihtiyacın var?"

Baraj patladı. "Bana sarılır mısın, Max?"

Max bir adım daha yaklaştı. "Her zaman. Ama emin misin?"

"Lütfen."

Kolları onu sardı, nazikçe, çok nazikçe, sanki paramparça olmasından korkuyormuş gibi. Ama kız kendi kollarını adamın beline demir gibi sıkı bir sarılışla doladığında, adamın tutuşu kırılmaz bir hal aldı. Temaslarının elektriği kızın içinde yayılıyordu ama tüm bunların altında sakin, saf bir sessizlik vardı.

Etrafındaki milyonlarca zihnin, milyarlarca düşüncenin üzerine yaptığı aralıksız baskıdan tatlı bir rahatlama bulduğunda içinden bir iç çekiş dalgalandı. Max başının arkasını kavrayacak şekilde kucağını kaydırdığında, kadın ürperdi.

Dondu kaldı. "Sophie?"

"Tek hissettiğim ," diye fısıldadı onun bedenine karşı, adamın sıcaklığı yüzünü ona sürtmek, teni onun bir parçası olana kadar ona sürtünmek istemesine neden oldu. "Sadece sen."

"Daha mı?" Boğuk bir

soru. "Daha fazla."

Başını eğerek dudaklarını kızın şakağına dokundurdu, kollarından biri omuzlarına kıvrıldı ve parmakları saçlarına dolandı. Kız onun konuşmasını bekledi ama onun yerine elmacık kemiği boyunca ve çenesinin üzerinden aşağıya doğru bir öpücük dizisi bıraktı. Temasın neredeyse acı veren hazzından titreyerek parmak uçlarında durdu ve yaklaştırmaya çalıştı. Çiğ bir erkek kıkırdaması.

Ve sonra Max onu öptü.

Bu bir fırça ya da alaycı bir tat değildi. Ağzını, parmaklarının altında titrediğini, kaslarının gerildiğini, tüm vücudunun zar zor kontrol altında tutulduğunu hissedebildiği kontrollü bir yoğunlukla aldı. Ve onun vahşice kızgın olduğunu fark etti, artık tasmaı olmayan bir kaplan.

Adamın dili kızinkine değerek dizlerini büktü. Omuzlarını kavradı, tutunmaya çalıştı, onun karanlık, erkeksi tadında boğuldu. Kalbi göğüs kafesinin içinde hızla atıyordu, zihni parçalanmış bir kaosun yeri idi. Tek dayanak noktası, tek gerçeklik,

Max'ti. Omuz kasları kızın kavrayışının altında , bir kolunu aşağı indirerek kızın belini kavradı ve eliyle gömleğin kumaşını sıktı.

Hava uyluklarının arkasını okşadı ve bir aynanın önünde durduğunu hatırladı. Ama bu düşünce, daha derin, ateşli bir öpücük için başını eğmek üzere saçlarından çektiğinde bir sonraki anda kayboldu. Islak, açık ve talepkâr, hayatının en samimi temasıydı bu. Göğsü daraldı, çok daraldı.

"Nefes al." Max öpüşmeyi keserken sert bir emir verdi.

Nefesini içine çekerek ağzını tekrar onunkine bastırdı. Öpüşmek... vahşi, heyecan verici ve şok edici derecede samimiydi, sonrasında olacaklarla başa çıkabileceğinden emin değildi. Ama yapacaktı. "Hayır." Öpüşmeyi ikinci kez kesip kadının kollarını kavrayarak ellerini kendisinden uzak tuttuğunda protestosunu hırıltılı bir sesle dile getirdi.

Yüksek elmacık kemiklerinde kırmızı bir kızarıklık vardı ve konuştuğunda sesi duygularının gücüyle titriyordu: "Doğru düşünmüyorsun."

"Yalnız kalamam, Max." Kadın mesafeyi kapatmaya çalıştı ama Max çok güçlüydü. "Seni istiyorum."

"Bugün müthiş bir psişik şok geçirdin," dedi, yerinden kıpırdamayı reddederek. "Kendine aşırı yüklenerek daha fazla zarar vermene izin vermeyeceğim-"

"Kes ," diye bağırdı, teninin ihtiyaçtan çatlayacak gibi olmasına rağmen ve adamın gözlerinin kısıldığını görmenin memnuniyetini yaşadı. "Ben korumak zorunda olduğun bir çocuk değilim. Ne istediğimi biliyorum."

Max nefesini tıslayarak çıkardı. "Kalkanlarınız-"

"Kalkanlarıma ne olduğunu bilmiyorum," dedi, ihtiyacını açıkça dile getirerek, "ama şu anda PsyNet'tekiler için bir muamma olduğumu biliyorum. Bu benim için bir şans. Eğer o kalkan yarın başarısız olursa, zihnim parçalanırsa, öyle olsun - ama beni koruduğunu düşündüğün için bizi bundan mahrum etmeye cüret etme. *Sakin* buna *cüret* etme."

Max'in parmakları kadının bileklerinde esnedi ama onu öne doğru çekmedi. "Peki ya ben?" diye sordu, sesinde titreşen bir öfke tonu vardı.

Bu soru ve adamın gözlerindeki ışıltılı duygu onu şaşırtmıştı. "Max-"

"Seni sevip sonra da aklının kırılmasını bana ne yapacağını sanıyorsun?" Sanki onu sarsmamak için kendini kontrol altında tutmak zorundaymış gibi kollarındaki damarlar belirginleşti.

BÖLÜM 32

Sophia'nın ifadesi yıldırım hızıyla bir duygudan diğerine geçti, ama Max onu önceden tahmin etmişti, kendini onun elinden kurtarmaya çalıştığında onu sıkıca tuttu.

"Hayır," dedi, "şimdi korkakça davranıp geri çekilemezsin."

Gözleri ateşle parlıyordu. "Korkaklık etmiyorum. Haklısın, senden bunu istemekle bencillik ettim."

"Yani çekip gidecek misin? Bunu Psy zihninin bir köşesine koyacak ve dokunduğumuzu unutacak mısın?"

Alt dudağında ondan saklamaya çalıştığı bir titreme. "Evet. Ben Psy." Yüzü yana dönmüş, basmakalıp kelimeler. "Bölemlere ayırmayı öğrendim."

"Yalancı." Ve sonra tekrar öptü, duramıyordu, kalan engelleri onun yakınlığı, kokusu, varlığı, onu incitmek istemediği için ihtiyacının acı verici derinliğiyle savaşmak için çok uğraşması yüzünden parçalanmıştı.

Bileklerini çekmeye çalışırken bile ağzı onun altında açıldı. Adam onu serbest bırakmadan önce bir saniyeliğine yerinde tuttu. Kız, adamın beklediği gibi onu itmek yerine, kollarını adamın boynuna doladı ve onunla okşaya okşaya, yalaya yalaya buluştu. Adam inleyerek bir eliyle kadının giydiği gömleği yukarı kaldırdı, diğer eliyle de kalçalarını avuçlamak için aşağı uzandı.

Sophia onun ağzının içinde inledi ve adam bir şekilde başını kaldırıp "Bu canını acıtıyor mu?" diye soracak akli kendinde buldu.

"Hayır." Onu tekrar aşağı çekerek, yeni öğrendiği becerilerini onu delirtmek için kullandı.

Parmaklarının onun yumuşak etine battığını hissetti, kendini tutuşunu yumuşattı. Kızın yanıtı dişlerini çenesine, boynuna geçirmek oldu. Elleri tekrar kenetlendi, gözleri onun arkasındaki aynaya kaydı. Görüntünün ham erotizmi hayal etmeye cesaret edebileceği her şeyin ötesindeydi. Kadının teni nazikçe kızarmış, adamın daha sert ve koyu renk ellerine karşı kremsi bir yumuşaklık kazanmıştı.

Kızın hareketsiz kaldığını fark edince yüzüne baktı. Dudakları ayrılmış, öpüşmelerinden dolayı şişmişti. "Görsel etki çok mu yoğun?"

Sophia bunu öyle bir şekilde ifade etmişti ki, açlığının neredeyse şiddetli kenarı farklı, zarif bir şefkate dönüştü. "Bunun için henüz hazır olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı, elini onun gür etinde gezdirerek kendini şımarttı.

"Sonra mı?"

"Daha sonra." Alt dudağını emerek onu aynadan uzaklaştırdı ve yatağa doğru itti, böylesine lezzetli bir cazibe karşısında kendini dizginleyebileceğinden emin değildi. Karşı koymadı, ona istediği gibi dokunmasına, onu istediği gibi yönlendirmesine izin verdi.

Bu baş döndürücü bir duyguydu ve paradoksal bir şekilde ona daha fazla kontrol sağladı. Alt dudağını ısırarak biraz geri çekildi. Adam ellerini gömleğinin ön götürüp en üstteki düğmeyi açana kadar bir an için kaybolmuş gibi göründü. Başını eğdi ve gömlek tamamen çözülene kadar adamın düğme üstüne düğme açmasını izledi. Bir elini kaldırarak tek parmağıyla göğüs kemiğinin alt kısmına dokundu ve kadının dikkatini çekti.

Adam parmağını yavaşça göğüslerinin vadisinde ve karnının yumuşaklığı üzerinde gezdirip göbeğinde daire çizerken göğsü tırtıklı bir ritimle inip kalktı. Anlaşılmaz bir ses çıkararak adamın pazularını kavradı. "Orası mahrem bir bölge değil."

Bir saniye sürdü. "Öyle mi?" Parmaklarını kızın üzerinde gezdirerek, kalçalarının tepesindeki bukleleri zar zor okşadı.

Parmakları ona sıkıca sarıldı, nefesleri sığlaştı. Elini olduğu yerde bırakarak başını geriye çekti ve bir öpücük daha aldı ama bu seferki yavaş ve tembeldi, onu rahatlaması için baştan çıkarmaya çalışıyordu. Kız buna ateş gibi karşılık verdi ama vücudu gerginlikten neredeyse titreyerek diken üstünde durmaya devam etti. Çenesini öperek, "Gömleğini çıkar" dedi.

Kadın hareketsiz kaldı, nefesi adamın boynuna değiyordu. Bir an için onu fazla zorladığını düşündü ve geri çekilmek istedi. Ama o anda ellerini gömleğinin yakalarına doğru kaldırdı, parmakları tutuşunun gücüyle kansız kalmıştı.

"Hayır mı?" diye sordu ona sokularak, kokusunu ciğerlerine çekerek. "Durmak ister misin?"

Cevap yumuşak ama ani oldu. "Hayır."

"Sana yardım etmemi ister misin?"

Neredeyse belli belirsiz bir baş sallama.

Kendi açlığını bastırmak için kendini zorlayarak ellerini onunkilerin üzerine koydu. Birlikte gömleğin kenarlarını omuzlarına kadar sıyırdılar. Dudaklarına karşı "Bırak," dedi.

Birkaç saniye sürdü ama parmakları açıldı. Kumaşı bırakmadan önce gömleği uzun bir süre omuzlarında tuttu. Kollarını kullanarak inişini durdurabilirdi ama onları gevşetti ve kumaş bir aşığın okşamasının sessiz zarafetiyle üzerinden kaydı. Kadının yemyeşil güzelliği karşısında tıka basa doymak yerine onu kendine yakın tuttu, elini çok dikkatli bir şekilde sırtının alt kısmına yerleştirdi, gözleri onunkilere kilitlendi, ağzı onunkinden bir fısıltı kadar uzaktı.

Onda hiç korku olmadığını görmekten memnundu. Biraz korkuyordu ama bunu da anlayabiliyordu. Gülümseyerek onu tekrar öptü, tembel, kolay, iddiasız. Kızın ağzı öpücüğün altında açıldı ama vücudu gerginlikle titremeye devam etti. "Neden korkuyorsun?" diye sordu sonunda, boştaki eliyle yanağını kavrayarak. "Ve hiçbir şey söyleme."

Uzun, ürpertici bir nefes. "Sadece bir kez olsun üstesinden gelmek istiyorum - o zaman ne bekleyeceğimi bileceğim."

Şefkat ve biraz da hüznün kapladı içini. "Bu, bir erkeğin kadını baştan çıkarmaya çalışırken duymak türden bir şey değil."

"Max." Endişeli bir bakış. "Sanki karanlıkta tökezliyormuşum gibi hissediyorum. Eğer bilseydim, o zaman ..."

"Kontrol mi?" Nazik bir alay.

Elleri adamın belinde yumruk oldu. "Öylece gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi, kelimeler arasında ağzını yudumlarken. "Herkes ilk seferinde biraz sinirli olur."

"Yani sen-"

"Acele etmek yerine," diye mırıldandı, "iyi hissettiren şeyi yapsak nasıl olur? Beklenti yok, nihai hedef yok."

"Ama bitirmek istiyorum." İnatçı bir bakış.

Sevgi dolu açlık, aynı anda hem vahşi hem de eğlenceli bir şekilde onu sarstı. "Öyle mi?" Gülümsemesine engel olamadı. "Pekâlâ."

Sanki yüzünde onu endişelendiren bir şey okumuş gibi gözleri büyüdü. "Max?"

Ama çoktan onu kollarının arasına almış ve yatağa yerleştirmişti. Onun üzerine inerek, kalçalarının arasına yerleşti. "Bacaklarını etrafıma sar."

"Bu ... hissettiriyor." Nefes nefese, neredeyse şok olmuş. "Kot pantolonun . ."

Sert malzemenin hisleri yoğunlaştıracığını bildiğinden, narin bedenine doğru kaydı. Belli belirsiz bir çığlık atarak vücudunu kamburlaştırdı. İhtiyacı olan tek davet buydu. Başını eğerek küçük, koyu renkli bir meme ucunu ağzına aldı ve sertçe emdi, bir elini vücutlarının arasına sokup kadının sıvı gibi yumuşak merkezindeki çok fazla zevk verebilecek minik tomurcuğa uzanırken bile.

Onu hem kendine çekmeye hem de uzaklaştırmaya çalışırken parmakları adamın omuzlarına saplandı. Dikkatini ihmal edilmiş göğsüne kaydırarak klitorisile oynamaya başladı, önce sert sonra yumuşaktı. *İşte*. Kızın tepki verdiği anda bunu hissetti, vuruşunu ona en çok zevk verecek şekilde değiştirdi, kendini kızın üzerinden kaldırarak aşağıya doğru inip vücudunun hassas girişini de okşamaya başladı.

Kadın ıslaktı, kaygandı. Parmağını içine daldırma isteğine karşı koyamadı. Tek gereken buydu.

Boğuk bir çığlık. Vücudu yay gibi gerildi.

Kadının içinden geçen zevkin sınırını hissedebiliyor, sadece kendini onun içine gömmek, o kasların sikişinin etrafında kenetlendiğini hissetmek istiyordu. Bunun yerine onu orgazmdan aşağı doğru okşarken omurgasında boncuk boncuk terler oluştu.

Bunu katlanılabilir kılan tek şey, bunu ona, zeki, seksi, inatçı ... ve savunmasız J'ye yapmış olmasıydı.

Kadın yatağa yığılıp göğsü kabardığında avuçlarını onun iki yanına dayamak için ayağa kalktı ve bir öpücük aldı. Bir tane daha. Kadın hiç tereddüt etmeden kendini bıraktı, vücudu onunkinin altında gevşedi, teni terden sıırılsıklam oldu. "Daha rahat hissediyor musun?" diye mırıldandı.

Sophia kirpiklerini kaldırdığında kendisine bakan muhteşem acı çikolata gözlerdeki saf kötülüğü gördü. "Evet, teşekkür ." Kendi

Dudaklar kıvrıldı; , yeni ve mükemmelliği içinde yüce hissettiren bir şey. "Seni acele mi ettirdim?"

"Biraz, ama intikamımı almayı planlıyorum." Bir *Max* öpücüğü daha onu tatmak için dünya kadar zamanı varmış gibi. "Şimdi arkana yaslan ve keyfini çıkar."

O anda başka bir şey yapamazdı. Entelektüel olarak orgazmı biliyordu ama bir tanesinin vücudunu yırtıp geçmesi bambaşka bir şeydi. "Seks yaptığımızda da böyle mi olacak?"

"Evet. Kesinlikle. O yüzden endişelenmeyin."

Bu sözlerde boğucu bir yan yakaladığını düşündü ama Max başını eğip köprücük kemiği boyunca öpücükler kondurunca düşünmek zorlaştı. Kollarını onun sırtına dokunacak kadar kaldırmayı başararak tişörtünü çekti. "Şunu çıkarır mısın?"

Başını kaldırdı. "Az önce yaptıklarımızdan sonra bu kadar dokunsal temas senin için sorun olur mu?"

Hemen evet demek cazip gelmişti ama düşünmek için bir an durdu. "Evet." Göğsünde garip bir his, zevk, beklenti ve ... kahkaha karışımı bir his. "Harika bir şekilde kalın kafalısın."

Kahkahası onu irkiltti. Ayağa kalkıp onu dizlerinin üzerine oturttu ve sırtıttı. "Sanırım odun olmak senin etrafında yepyeni bir anlam kazanmış." Tişörtünü ona çok erkekçe gelen bir hareket ekonomisiyle çıkardı. Adam tişörtü yatağın kenarına fırlatmak için döndüğünde kadın tişörtü yakaladı.

"Bekle." Dirseklerinin üzerinde yükselerek adamın arkasını görmeye çalıştı. "Bu da ne?"

için onu Sürpriz, renk Çizgili karşısında onun elmacık kemikleri. "Harcanmış gençliğimin bir hatırası."

Şimdi daha da meraklanmıştı. "Göster bana."

Nefesinin altında mırıldanarak, onun yerine öpmek için eğildi.

"Daha sonra bakabilirsin."

"Ama-"

Ağzı onunkinin üzerinde gezindi, tümüyle talep ve sıkıca sarılmış bir aklık. *Oh*, diye düşündü, *oh*. Ve aklındaki tek şey buydu.

Çünkü adam onu yatağa bastırıyordu ve ten tene temas vücudunda şok edici bir ateş kırbacı etkisi yaratıyordu. Ama bir zamanlar yapacağı gibi geri çekilmek yerine, ona doğru eğildi. *Artık korku yok*, diye düşündü. Bu *hayattı*. Bu *Max'ti*.

"Sophie, benim tatlı, seksi Sophie'm." Göğüslerini öpmek için başını eğdiğinde çenesi Sophie'nin boynuna değdi, ağzı Sophie'nin o ana kadar, bu adama kadar arzuladığını hiç bilmediği bir şekilde sahipleniciydi. Adamın çıldırtıcı okşamaları için onu yerinde tutan kaburga kafesini kavrayışının altında bükülürken, ereksiyonunun çok rahatsız edici ana hatlarının kalçasına baskı yaptığını hissetti.

"Max, lütfen." Omuzlarının sık sıcaklığını itti.

Başını kaldırdı, saçları alnında dağınık ve dokunulabilir bir şekilde sallanıyordu. "Sophie?"

"Görmek istiyorum."

Titreyerek kadının onu sırt üstü yatırmasına izin verdi. Çenesi acımasız bir çizgiye dönüşmüştü, kollarındaki kaslar yatak başlığındaki parmaklıkları kavradığı için kaya gibi sertti, ama kadın onun yanında yükselirken, elini göğsünün kaslı düzleminde şehvetli bir keşifle gezdirirken hiçbir şey söylemedi. "Göğsün pürüzsüz." Koyu altın rengi ve kılsız. "Burası hariç." Göbek deliğinin hemen altında başlayan ve amansızca aşağıya doğru ok gibi inen ince siyah bir çizgi.

Max, parmağıyla o yolu takip ederken nefesini tısladı. Kirpiklerinin arasından ona bakarken, ruhunun derinliklerinde biraz günahkâr bir şeyin mırıldanarak canlandığını hissetti. "Çok çabuk öğrenirim, biliyorsun."

Havayı maviye çeviren bir kelime söyledi. "Dalga geçilecek havada değilim."

"Emin misin?" Kanında garip bir heyecan hissederek kot pantolonunun düğmesine gitti ve çoktan açılmış olduğunu gördü. Nedenini anlayabiliyordu. Adam fermuarı zorluyordu. Metal tırnağı çekiştirerek fermuarı indirecekti ki Max, "Ben yaparım," dedi ve fermuara uzandı.

Elini tuttu, parmaklarını onunkilere geçirdi. "Bana güvenmiyor musun?"

Ateşli bir bakış. "Bana dokunursan her şey biter."

"Öyleyse yeniden başlayalım." Dudaklarını kenetlenmiş ellerine bastırarak parmaklarını çözdü. Adam ona yakıcı bir bakış atsa da, ellerini adamın zayıf kalçalı güzelliğinin üzerinde gezdirip fermuarı çekiştirmeye başladığında onu tekrar durdurmaya çalışmadı. Dikkatliydi ama tereddüt etmiyordu. Ve bu Max'in ona hediyesiydi. Başka hiçbir erkekle bu kadar açık, bu kadar savunmasız olmayı hayal edemezdi.

Fermuarını açmayı bitirdiğinde Max'in karnı bir parça gevşedi. Sadece külotunun içinde duruyordu. Merak, utanmaz bir şehvet dalgasıyla onu sardı. Erkeklerin tıbbi görüntülerini görmüş, sağlık derslerinde cinsel organlar hakkında bilgi edinmişti ama kimse *ona* erkeği olduğunda her şeyin değişeceğini söylememişti. Parmakları onu okşamak için kaşınıyor, kalbi heyecanla çarpıyor, ağzı beklentiyle kuruyordu.

Başını kaldırıp baktığında adamın gözlerini kapattığını gördü, boynundaki kordonlar teninin sıcak tonuna karşı bembeyaz gerilmişti. Ve ne isterse istesin onu durdurmayacağını biliyordu. Cildini gerginleştiren, vücudunu kayganlaştıran bir ihtiyaçla titreyerek, midesinde açığa çıkan tatlı erimiş ısıya teslim oldu ve ince saç yolundan aşağı doğru öpmeye başladı. Saçın dokusu adamın sıcak etine karşı şaşırtıcı derecede ipeksi bir pürüzlülükteydi ve elini adamın teninde gezdirmek içgüdüsel bir hareketti.

"Tanrım, bebeğim." Yanağını Max'in karnına yaslayıp parmaklarını külotunun siyah kumaşı üzerinden Max'in sert uzunluğuna geçirmek için aşağı uzandığında kelimeler boğazında düğümlendi. Max'in tüm vücudu kaskatı kesildi ... ve dilini külotunun en ucuna kadar yalamak, elini sıkıca tuttuğu erkeksi sıcaklık boyunca sıkmak son derece doğru geldi.

"Sophie!"

Max banyodan çıktığında Sophia'yı çarşafın altında kıvrılmış halde buldu. Yüzünde belirgin bir suçluluk ifadesi vardı. Sevinç içini ısıttı ama yüz ifadesini sert tuttu. "Beni ikinci kez aceleye getirdin." Daha önce hiç bu kadar kontrolünü kaybetmemişti. "Bunun için seni cezalandırmayacağımı sanma."

Adam arşafın altına, onun yanına girdiğinde yanaklarına renk gelmişti. Ama ne kadar cazip olursa olsun onu kollarının arasına almadı, en ufak bir dokunuşa bile çok daha çabuk tepki verdiğini fark etmişti. "Kendine gelmen biraz zaman alacak."

İ çekmeye dönüşen inatçı bir bakış. "Haklısın. Sanırım bugün hislerimin dayanabileceğı en son noktaya kadar zorladım."

"Sanırım açlıktan ölmek üzere olan bir insan gibi," diye mırıldandı Max. "Yeniden yemeye başladığında, ilk başta bunu küçük lokmalar halinde yapman gerekir."

"Seni ısırabilir miyim?" Kadının hınzır tarafıyla tanıştığı için artık onu şaşırtmayan alaycı bir soruydu .

"Eğer kibarca sorarsan."

Bir süre birlikte yattılar, hiçbir şey hakkında konuşmadılar ve daha sonra oturma odasında yan yana otururken Nikita soruşturması olan karmaşık yapboz hakkında konuştular. Ama sonunda kendi dairesine gitmek zorunda kaldı. "Keşke bütün geceyi seninle geçirebilseydim," dedi adam ona doğru yürürken. "Ama bugün çok fazla olacak."

"Bir dahaki sefere," dedi, kadın kapının kilidini açıp içeri girerken mesafesini koruyarak. "Sophia?"

Arkasına baktı, o muhteşem gözleri ve yumuşak siyah saçlarıyla çok güzeldi.

"Bir şey olursa bana söyle." Onu yeteneğinin vahşiliğine kaptıracağı, yatağında buruşuk ve gülümseyerek yattığını bir daha asla göremeyeceğı, içinde vahşi bir duygu barındıran o ilkel ses tonuyla konuştuğunu bir daha asla duyamayacağı düşüncesiyle eli kapının pervazına sıkıca yapıştı.

"Yapacağım." Kararlı bir cevaptı ama başını kaldırdığında gözleri morarmıştı. "ok kızgınım Max," dedi sert bir fısıltıyla. "Kendi zihnimle nasıl savaşılabirim ki?"

BÖLÜM 33

Sophia Russo'nun Valentine davası konusunda daha fazla ikna edilmesi gerekebilir.

-Jay Khanna'dan ismi açıklanmayan kişiye e-posta

Hayal kırıklığına uğramış, gidecek hiçbir yeri olmayan bir öfkeyle boğulmuş olan Max, bir fincan kahve yaptı ve kendini işe vermeye çalıştı. Sophia, Gwyn Hayley'nin cesedinin bulunmasının ardından yaşanan iç burkucu olaylarla meşgul olduğu süre boyunca bulduğu her şey hakkında onu bilgilendirmişti ama şimdi notlarını derinlemesine okumaya başladı. Müthiş bir beyni varmış, diye düşündü. Bilgiler sadece düzgün bir şekilde madde madde ve ana hatlarıyla belirtilmekle kalmamış, aynı zamanda kendi zihninin nasıl çalıştığını doğuştan anladığını gösteren bir şekilde çapraz referanslandırılmıştı.

Dosyanın sonuna doğru kaşlarını çatmasına neden olan bir şeyle karşılaştı. Bilginin Psy bağlamıyla ilgisini açıklamak için Sophia'ya ihtiyacı olduğunu bildiğinden ayağa kalkmaya başlamıştı ki iletişim panelinde yanıp sönen zaman kodunu fark etti.

Sabah birde.

Bakışları kendi dairesini Sophia'nın dairesinden ayıran duvara kaydı ve Sophia'nın teninin yumuşaklığını, dokunuşuyla nabzının nasıl fırladığını, narin ve baştan çıkarıcı kokusunu hatırlamaktan kendini alamadı. Sonunda ihtiyacın çelikten kenarına binmeyi bırakan vücudu bir kez daha sertleşti, ağırlaştı. Sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes çekerek kalemini bıraktı ve ayağa kalktı, soğuk bir duş almaya niyetlenmişti ki bir şey onu durdurdu.

Gürültü.

Başını eğerek tekrar dinledi. Yumuşak bir gümbürtü. Bir kere. Sadece bir kez. Ama duymuştu.

Sophie.

Bayıltıcısını aldı ve sessizce kapıya doğru yürüdü. Dış kameraları etkinleştirerek, çıkmadan önce kapısının hemen dışındaki alanın temiz olup olmadığını kontrol etti - tüm polislerin öğrendiği bir dikkatle

işteki ilk günlerinde. Koridor boştu, aydınlatma gece seviyesine indirilmişti. Sophia'nın dairesine adım attığında, Sophia'nın avuç içi izini kullanarak içeri girdi. Sophia'nın önceki günkü olaylardan dolayı bilincini kaybetmiş olmasından endişelendi ama davetsiz misafir ihtimaline karşı kendini dikkatli hareket etmeye zorlayarak, ışıksız yaşam alanından geçip

yatak odası.

Yatakta sadece buruşuk çarşaf ve parlak, parlayan bir ekranı olan bir düzenleyici vardı. O da uyanıktı, diye düşündü. Her ne olduysa, onu gafil avlamamıştı.

Ayağındaki kürk. *Morpheus*.

Kedinin gece ışığıyla parlayan bakışlarını takip ederken ayak parmaklarının yerdeki bir şeyi dürttüğünü hissetti.

Dondu kaldı, eğildi. Sıcak teni kaplayan pamuk hissi. Sophia'nın nabzını kontrol ederken bile bayıltıcısını hazır tutmaya devam ederek, "Işıklar, gece modu" dedi. Işıklar loş bir ayarda yandı ve karanlıktan aydınlığa geçişi çok daha kolay hale getirdi. Kimse dışarı fırlamadı, gölgeler kötü huylu hiçbir şeyi saklamıyordu. Her ihtimale karşı hızlıca banyoya baktı. Hiçbir şey yoktu. Her ne olduysa, Sophia'nın zihninde olmuştu.

Geri döndüğünde, yaraları kontrol etmek için eğildi, hiçbir kesik ya da sıyrık bulamadı. Ama göz kapaklarını kaldırdığında, gözlerinin siyah tarafından yutulduğunu gördü. "Sophie," dedi tekrar, ses tonu sertti ama içinde mantıktan anlamayan bir parçanın yönlendirdiği, sadece onun sesine duyduğu güçlü, içgüdüsel bir ihtiyaçtan kaynaklanan bir öfke vardı.

Yanıt yok.

Kollarını kızın vücudunun altından geçirerek onu kaldırdı ve yatağa götürdü, üzerine bir yorgan çektikten sonra eli cep telefonunu bıraktığı kot pantolonunun cebine gitti. Tanıdık bir kodu tuşlayarak, "Psy'nin yardımına ihtiyacım var," dedi.

Ama on dakika sonra kehribar sarısı uzun boylu bir erkekle çıkagelen Psy beklediği kişi değildi. Elbette onu tanıdı - o kendine özgü kızıl saçları, o kardinal gözleri. Faith NightStar'ın Ağ içindeki ya da dışındaki en güçlü F-Psy olduğu söyleniyordu, geleceği görme yeteneği hem bir hediye hem de bir lanetti. Ama Max onun

Hayatlarını kurtardıktan sonra bunu her zaman bir hediye olarak görürdü. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Faith aceleyle yatak odasına doğru ilerlerken Max, "Çabuk geldin," diyecek kadar durakladı.

"Faith," dedi şekil değiştiren erkek, "beni bir saat önce uyandırdı ve şu sıralarda şehirde bize ihtiyaç duyulacağını söyledi."

Max yatak odasına doğru yürürken bir an durdu. "Sanırım bir F-Psy ile çiftleşmenin gerçekliğini hiç düşünmemiştim."

Vaughn onun sırtına bir tokat attı. "Ona bir hediye ile sürpriz yapmanın ne kadar zor olduğunu bir ara bana sor." Bunu şefkatle söylemişti, ses tonu sadece eşinden memnun olmakla kalmayıp bunu tüm dünyanın bilmesini de umursamayan bir adaminkine benziyordu.

O anda yatak odasına girdiler ve diğer her şey silikleşti. Faith Sophia'nın kaskatı kesilmiş bedeninin yanında oturuyordu, eli J'nin alnındaydı. "Telepatik kalkanları korkunç derecede zayıf, ama onu korumaya devam ediyorlar," dedi Faith, neredeyse on saniye duraklamadan önce. "PsyNet kalkanları iyi görünüyor. Bağlantıma göre biraz sıra dışı ama hasar görmemiş."

Max, Faith'in irtibat kişisini sormadı, bu kişinin Ağ dışında bilgi paylaştığı öğrenilirse yakında öleceğini varsayıyordu. "Onu bir hastaneye götürmemiz gerekiyor mu?"

Kâhin'in sonsuz gözleri onunkilerle buluştu. "Hayır. Yakında uyanacak."

Basit, kesin bir cevap ama yine de ... "Bana söylemediğin şey ne?"

"Uyandıktan sonra zamanımız olacak." Faith başını kaldırıp arkadaşına baktı, o da yanında durmuş, parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. "Kahve?" diye sordu.

Vaughn'un gülümsemesi hoşgörölüydü. "Bağımlı."

"Senin hatan." Kâhin'in ifadesi, hafif sözlerini yalanlarcasına kasvetliydi. "Uyandığında konuşmamız gerekecek."

Gülümsemesi yoğun bir şefkat ifadesine dönüşen Vaughn, parmaklarını arkadaşının saçlarından çözdü ve odadan çıkmaya gitti. "Hadi Max. Burada hiçbir şey yapamazsın."

"Ben kalacağım." Sophie'sini asla yalnız bırakmayacaktı.

Faith ayağa kalkarken bir şeylerle mücadele ediyor gibiydi. Ama sonunda Vaughn'u sessizce takip etti.

Faith doğruca Vaughn'un kahve telvesini ölçtüğü yere yürüdü. "Hey." Bir kolunu Faith'in omzuna atarak onu kendi tarafının sağlam gücüyle kucakladı. "Cevabım hayır."

Adam onu tamamen kucaklamak için döndüğünde yüzünü göğsüne yasladı ve adamın kokusunu sevdi. "Ne soracağımı nereden biliyordun?"

"Bir yılı aşkın süredir çiftleşiyoruz. Kediye biraz kredi ver." Jaguar'dan alaycı bir öpücük, eli nazikçe sahiplenmek için boğazının etrafında kıvrılıyor.

"Bunu kendin söyledin, Faith." Sessiz bir hatırlatma, jaguar gözlerinden dışarı bakıyor. "Gelecek sabit değildir. Dorian için de öyle."

"Evet." Nöbetçinin geleceğinin karardığını görmüş, bunun ölüm anlamına geldiğini düşünmüştü ama o hayatta kalmıştı. "Bu sefer farklı Vaughn."

"Nasıl?"

"Gerçekliğin parçalarını gördüm - Sophia'nın bu gece bir nedenle bize ihtiyaç duyacağı gerçeği, olabilecek ya da olmayabilecek diğer olaylar, ama bu toplanma dalgasını *hissettim*. Bunu tarif edemem ama çok büyük bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu ve Sophia Russo'nun etrafında döndüğünü biliyorum."

"Bir kişinin hayatından daha fazlasından bahsediyorsun... iki kişinin," diye ekledi ve Max'in Sophia'ya nasıl baktığını gördüğünü biliyordu. O da görmüştü.

Öngörücü kalbi onlar için, sahip olmadıkları gelecek için acıyordu. "Ben hiç böyle bir şey hissetmedim ama yaptığım araştırmalara göre" - babasının ortaya çıkarıp ona kaçırmayı başardığı kayıtları kullanarak - "geçmişte F-Psy, büyük felaket olaylarından önce aynı tür hisler kaydetmiş."

Vaughn onun yüzünü kavradı, gözbebeklerinin etrafında saf altından bir areola vardı, jaguar yüzeye çıkıyordu. "Depremden mi, vebadan mı, siyasi kargaşadan mı bahsediyorsun?"

"Herhangi biri, hepsi," diye fısıldadı. "Ama her ne olursa olsun, Sophia Russo durdurulamaz bir çağlayanı başlatacak domino taşıdır." J harfi

Hepsini yok edebilecek mükemmel bir fırtınanın eşiğindeydiler.

"Max?"

"Sanki Sophia'nın geleceğinde o yokmuş gibi," dedi Faith, arkadaşının saçını tutan kravatı çekiştirerek. Kaba ipekten bir tutam halinde ellerinin üzerine düştü, tanıdık bir çapa. "Ama Dorian'la yaşadığım o boşluk hissini yaşamıyorum. Onun yerine, sanki hiç hayatının bir parçası olmamış gibi bir his var. Ki bu imkânsız."

Vaughn sustu. "Eğer gördüğün Sophia rehabilitasyondan sonraki Sophia ise hayır."

Faith dehşet içinde başını salladı ama adam haklıydı. Tam rehabilitasyon ruhu silip süpürüyor, öyle boş bir sayfa yaratıyordu ki zihinden, ruhtan geriye hiçbir şey kalmıyordu.

* * *

Max, Sophia'ya dokunup dokunmama konusunda kendisiyle tartıştı, buna neden olan şeyin cinsel oyunları olması gerektiğini biliyordu, ama içgüdüleriyle hareket ederek yatağa çıktı ve onu kucağına aldı. Ve bunu yaptığı anda, doğru hissetti. Kız onun üzerinde yumuşak, sıcak bir ağırlıktı, nefes alması kolay, kalp atışları sabitti. İçinde vahşi ve paniklemiş bir şey duruldu.

Onu terk etmemişti, evreninin dayanak noktası haline gelen bu J.

Sessiz bir ses, o kadar sessizdi ki neredeyse hiç duymadı. Tutuşunu değiştirerek gece yarısı saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı ve elini yanağında tuttu. "Sophie?"

Kesik kesik bir nefes, çırpınarak açılan gözler. Sonsuz ve gizemli siyahın içinde boğulmuş halde kaldılar. "Wh-" Bir nefes, eli onunkinin üzerine kapanmak için uçu.

Ruhu buz kesti. İlkel bir ihtiyacın dürtüsüyle ölümcül bir hata mı yapmıştı? Eğer yaptıysa, şok onu tekrar bilinçsizliğe sürükleyebilirdi ... ya da daha kötüsü. Ama o teması kesmeden, kız elini sıkıca, çok sıkı kavradı. Ve o izlerken, sıvı

Siyahlık gözlerinden çekilmeye başladı, sonunda sadece irisinin menekşesi ve gözbebeğinin normal siyahlığı görüldü. "Max?"

Onun bakışlarını yakalamaya çalıştı ama bakışları sürekli yer değiştiriyordu. "Odaklan, Sophie. Odaklan." Kızın yönünü şaşırması onu endişelendiriyordu, bir tür beyin hasarının işareti olabilirdi.

Bir anda gözleri onunkilere kilitlendi. "Adım Sophie değil." "Hayır mı? Neymiş?"

En küçük duraksamalar. "Sophia Russo." Neredeyse rahatlamış gibiydi. "Sophia Russo," diye tekrarladı, "Gradient 8.85 J-Psy, Adalet Teşkilatı tarafından istihdam ediliyor, geçici olarak Konsey Üyesi Nikita Duncan'ın ofisine bağlı."

"Güzel." Onun da içini bir rahatlama kapladı. "Peki ben kimim?"

"Max Shannon, İnfaz dedektifi, New York'taki en yüksek temizleme oranı, doğal zihinsel kalkan ve ... ve bana dokunan eller." Sanki ne kadar sıkı tuttuğunun yeni farkına varmış gibi kendi eli de onunkinin etrafında kasıldı.

"Şşş." Elini avucunun içine alarak avucuna bir öpücük kondurdu. "Sen iyisin." Sesini sakın tutmak için mücadele etse de kalbi titredi.

"Max, bana Sophie diyebilirsin," dedi aceleyle, sanki Max'in az önceki sözlerini yanlış anlamasından korkuyormuş gibi.

"Bunu uzun süre yapmayı planlıyorum." Diğer her şeyi kaybetmiş ve hayatta kalmıştı ama onu kaybedemezdi, J'sini değil. Bu onu mahvederdi.

Parmaklarını onunkilerle birleştirerek başını hafifçe çevirdi. "Burada başka biri var. Sesler duyabiliyorum."

"Faith NightStar ve eşi Vaughn D'Angelo."

"İnanç, kâhin." Bakışlarını ellerine indirdi. "Ne oldu?"

Faith ve Vaughn o anda ellerinde dört fincan kahveyle içeri girdiler. Faith fincanlardan ikisini komodinin üzerine koyarak, "Bize söyleyebileceğinizi umuyorduk," dedi.

Sophia başını kaldırdı ama Max'in kucağından inmedi, bu da ona durumu hakkında her şeyden çok şey anlatıyordu. Çünkü Sophie'nin toplum içindeyken ya da başkalarının yanındayken sessiz bir çekingenliği vardı ve bunun Sessizlik'in bir ürünü değil, doğasının bir parçası olduğunu fark etmişti. Sophie hiçbir zaman açık bir şekilde

Ama bu Max için sorun değildi, çünkü onunlayken gardını indirmiş, ona güvenmişti.

Tokalaşmalarını keserek fincanlardan birini aldı ve kızın eline tutuşturdu. "İç bakalım."

İtaatkâr bir yudum aldı, gözleri Faith'te değil Vaughn'daydı. Max keskin bir kızgınlık hissetti. Vaughn'un bir leopar olmadığını, ama erkeğin bir tür kedi olduğunu duyduğunu hatırladı. Max'in Lucas'ta, Dorian'da gördüğü kedi zarafetinin aynısı onda da vardı. Ve Max kadınların kedi dönüşenlere ilgi duyduğunu bilecek kadar uzun süredir bu dünyadaydı.

Sophia'nın gözleri, kedi Faith'in başının arkasındaki kanepeye kolunu uzatıp elini arkadaşının ensesine dolayarak sadakatini açıkça gösterdiğinde ve ifade ettiğinde bile Vaughn'dan ayrılmadı. Tuhaf sessizliği bozan Faith oldu. "Eğer eşime bu şekilde bakmayı kesmezsen, pençelerimi çıkarmak zorunda kalabilirim." Gülümsemesi, açıkça bir sataşma olan bu sözün acısını hafifletti.

Ama Sophia gülmedi. Gözlerini Vaughn'dan ayırmadan Faith'le konuştu. "O güvende değil, biliyorsun. Tek bir hareketiyle boynunu kırabilir. Ondan uzaklaşmalısın."

Max, Vaughn'un ona bakma sebebinden memnun, gülmemek için kendini zor tuttu. Ama Vaughn'un yüzündeki hakaret ifadesi paha biçilemezdi. Gülüşünü bastırmak için kendi yüzünü Sophia'nın saçlarına gömerek onu biraz daha yaklaştırdı, belki Dönüşen ona hırlayacak kadar sinirlenmiştir diye. Ama Faith bir elini arkadaşının kalçasına koydu ve kardinal gözleri kahkahalarla parlayarak Sophia'ya başını salladı. "Ben olsam taş atmazdım. Oturduğun yere bak."

Sophia durumunu geç de olsa fark etmiş gibiydi. Yanaklarına renk gelmişti ama . *İşte benim kızım*. Bir elini saçlarında gezdiren Max, ona baygın düşmesinin nedenini bilip sordu.

"Evet." Ona inanılmaz derecede yaklaştı. "Beynime girme girişimi."

BÖLÜM 34

Max nefesini içine çekti ama sonra konuşan Faith oldu. "Bu imkânsız olmalı. Sadece geçmişi gören bazı F-atamalı erkek ve kadınlar tanıyorum ve onlar Adalet için çalışıyorlar - kalkanları aşılmaz. J'lerin de aynı olduğunu varsayıyorum."

"Evet, öyleyiz," dedi Sophia, komodinin üzerine koyması için kahveyi ona verirken. "Ama bu girişim beynimde neredeyse dayanılmaz bir baskıya neden olacak kadar yoğun." Vücudu hafifçe titredi ama Max bunu hissetti.

Tüm şefkatiyle onu yatağa yatırdıktan sonra bacaklarını yana salladı ve "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Şu anda Sophia'nın biraz dinlenmesi gerekiyor."

"Evet, elbette." Faith hemen ayağa kalktı. Vaughn onu biraz daha yavaş takip etti.

Onları kapıya doğru götüren Max, DarkRiver nöbetçisinin son sözlerine hazırды. "Hâlâ ağa bağlı, Max. Bu da ona güvenilemeyeceği anlamına geliyor."

Elinin kapıya kenetlendiğini hissetti. "Yanılmıyorsam onunla tanıştığında Faith de öyleydi."

"Aynı durum değil ve bunu sen de biliyorsun." Dönüşen'in sesi kızgın değildi, hatta ses tonunda derin bir anlayış vardı. "Faith izleniyordu ama izole bir ortamda. Sophia ise Adalet Birliği'nin ortasında. Onun üzerinde her türlü göz var."

Ve nöbetçi bunu söylemese de, Max imaları biliyordu - Sophia'nın kafasında zaten bir şey *olabilirdi*, onun bilgisi olmadan kalkanlarını aşan bir şey.

Uyumak için bol bir tişört Sophia banyodan döndüğünde Max'i yatağın yanında beklerken buldu. Güçlü ve güzel görünüyordu ... ve uzakta, yanında gevşekçe tuttuğu afet, kim olduğunu ve ne yaptığını keskin bir şekilde hatırlatıyordu.

"Benimle kal." Düşünmeden ağzından çıkmıştı, vücudunun sıcaklığı hâlâ tenine işliyordu. "Sanırım artık bu duygularla başa çıkabilirim." Bu davet sahip olduğu tüm cesareti aldı. Kaçmak isteyen yakarışını susturmak için dudağını ısırdı. Onun kendisine acımasını istemiyordu ama ah, ona ne kadar da ihtiyacı vardı.

Tek kelime etmedi ama afeti komodinin üzerine koydu ve tişörtünü yırttı. Ellerini kendi ellerinin altında kenetledi. Başını eğerek yorganı aşağı çekti ve onun içeri girmesini bekledi. Adam, kot pantolonu hâlâ üzerinde olduğu halde onu takip ederken, aklına bir şey geldi. "Max, ya bir şekilde açığa çıkarsam? Silahını benim ulaşabileceğim bir yerde bırakmamalısın."

"Güvenlik açık, aktif parmak izime göre serbest bırakma programlandı," dedi yorganı üzerlerine çekerken. "Ve alınma Sophie, tatlım ama senden çok kötü bir suikastçı olur."

"Aklını başından alabilirim," diye hatırlattı ona.

"Kolay değil," diye cevap verdi. "Yıllar içinde öğrendiklerime göre, doğal bir kalkan, silahıma davranmak için yeterince uyarı alacağım anlamına geliyor ya da senin bir hiç olduğun gerçeğini göz önünde bulundurursak, seni bayıltabilirim." Bu sözler kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Güzel." Rahatlamış bir halde -kendisini incitme fikrinden nefret ettiğini görebilmesine rağmen- bir kolunu başının altından geçirmesine, diğerini de beline dolamasına izin verdi. Bu kadar çok his, bu kadar çok temas, teninde hâlâ sıcak, vahşi bir alev yakıyordu ama buna alışmaya başladığını düşünüyordu. Max için bu bir saldırı değil, kendi tercihiydi. Dönerek ellerini Max'in göğsünün üzerine koydu.

Ateş. Ani bir ateş. Neredeyse ağrı.

"Ama kafamın içinde sesler yok," diye fısıldadı. "Anı yok, düşünce yok, benimkinden başka dün yok."

Max onu nazikçe sıktı ve anladığını biliyordu. "Zorlama," dedi. "Küçük ısırmalar, hatırladın mı?"

Dinlemedi, his fırtınasında kaybolmuştu, dünya onun etrafında bir kaleydoskoptu. "Hiç bitirmedik."

Max'in eli sırtındaki yatıştırıcı darbelerini durdurdu. "Tam olarak formda değilsin-"

Başını eğerek adamın boynunun hizasını öptü ve onun tadını ciğerlerine çekti. "*Sophie*." Sonra adamın eli Sophie'nin yanağındaydı, Sophie sırt üstü dönmüştü ve adam Sophie'yi nefessiz bırakacak şekilde öpüyordu. Kaleydoskop patlayana kadar dönüp durdu.

Parçalar etrafına yağarken, kendini Max'in omuzlarına tutunmaya çalışırken buldu. Kasları avuçlarının altında kayıyordu, sıvı ve güçlüydü. Duyusal girdinin miktarını kontrol etmeye çalışmak yerine, onun vahşi sıcaklığında, dudaklarının lezzetli baskısında, başparmağının ağzını ona açmak için çenesine bastırma biçiminde boğulmaya teslim oldu.

Max, Sophia'nın kendini bıraktığı anı hissetti. Tüm vücudu onun için erimiş, her santimi davetkâr bir şekilde açılmıştı.

Baştan çıkarıcı şeylerin en tatlısıydı.

Ama daha birkaç dakika önce ne yapacağını şaşırmış ve kaybolmuşken ondan faydalanmak istemiyordu. Öpüşmeyi keserek yine simsiyah olmuş gözlerle baktı ama tarif etmekte zorlansa da bir farkı ayırt edebiliyordu. Sadece bu sefer bunun bir tehlike işareti olmadığını biliyordu. "Bütün Psy'ların gözleri böyle midir?" Dudaklarına karşı samimi bir mırıltı, bacakları dolanmış, eli saçlarında.

Parmakları hızlı, aç hareketlerle adamın omuzlarını okşuyordu ve adam kendisinden bu kadar hoşnut olduğu için ona tapacak kadar erkekti. "Spektrumun üst ucunda daha belirgindir ... ama sanırım zihnimin doğası gereği buna daha da yatkın olabilirim." Sakin sözler, ama gözleri, vücudu farklı bir hikâye anlatıyordu.

Kadındaki titreşen gerilimi, gergin tutulan her tendonu neredeyse hissedebiliyordu. "Senin kim olduğunu biliyorum," dedi bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Senin 'kusurların' yüzünden korkup kaçmayacağım. "

Gözlerindeki ıslak parıltı, gece yarısını yanardöner hale getirdi.

"Birbirimize uyuyoruz, sen ve ben," diye fısıldadı o unutulmaz bakışlara bakarak. "İki kırık parça bir bütün oluşturuyor." Çok romantik bir ifade değildi ama ruhundan kopup gelmişti. "Seni kaybetmeyeceğim."

Onu aşığı çekti, vücudu onun için uğıldayana, nefesi kesik kesik gelene kadar öptü. Adam öpücüğü kesti. "Bu kadar temas sana acı veriyor mu?"

Bir duraklama. "Hayır."

Küfrederek yatağıın kenarına oturmak için yuvarlandı ve omzunun üzerinden ona baktı. "Ne halt etmeye-"

"Yalan söylemiyordum, Max." Yan tarafına doğru kıvrılarak, onun dünyasının mutlak ve mutlak odağı olduğunu söyleyen yoğun bir ilgiyle onu izledi. Bazı erkekler korkup kaçabilirdi. Max onun da kendisini aynı şekilde izlediğini biliyordu.

Uzun, ürpertici bir nefes alırken göğsü yükseldi. "Bu hisleri nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. En yakın kelime acı ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Acı çekmeyi arzulamıyorum. Yine de bana dokunduğunda olanları arzuluyorum."

Max ona bakabilmek için iki büklüm oldu, bir eli avuç içinde bacağıının yanında duruyordu. "Sinirleriniz aşırı yüklenmiş gibi görünüyor."

"Belki." Net kelimeler, çelik gibi bir irade. "Ama yavaşlamak istemiyorum."

Onun kadar güçlü bir iradesi vardı. "Artık dokunmak yok. Sana zarar *vermeyeceğim*." Omuzları çöktü.

Avantajlı olduğunu hissederek zorladı. "Neden biri bu gece zihnini hacklemeye çalıştı?"

"Muhtemelen yüksek profilli bir cinayet davasında vereceğim kanıtı kirletmek istedikleri için," dedi, gözleri onunkilerle buluşmuyordu.

Utanç, diye düşündü, yüz ifadesinden okuduğu buydu. "Sophie?"

"Sana söyleyeceğim. . . bana biraz daha zaman verir misin?" Çok savunmasızdı, duyguları çırılçıplaktı. "Lütfen, Max?"

Bir nefes verdi. "Beni atlatmak için 'lütfen' kelimesini kullandığını düşünmeye başlıyorum."

Gözlerinde ürkek bir ışık çıktı. "Hayır, değilim ... ama yapabilir miyim?"

Göğsünün beklenmedik bir kahkaha ile titrediğini hissetti. "Buna cevap vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Yani yapabilirim." Sesi hem şaşkın hem de sevinçliydi. "Güçlerimi iyilik için kullanacağıma söz veriyorum."

Yorganın üzerinden uzanarak kızın poposuna hafifçe bir tokat attı. "Sende bir veledin özellikleri var."

Yavaş, çok yavaş bir gülümseme, Sophie'si onlarca yıllık uykusundan uyanmaya başlamıştı. "Nikita soruşturması hakkında sana daha önce bahsetmeyi unuttuğum bir şey söylemem gerekiyor."

Elini kalçasında tuttu, tenine dokunamasa bile onun sıcak kıvrımlarının tadını çıkarıyordu. "Ben de sana bir şey soracaktım. Ryan hakkında-"

"Ben de bunu konuşmak istiyordum," diye araya girdi, "özellikle de altı ay önce yenilenmesinin nedenini."

Max kaşlarını çattı. "Dosya mühürlü." Bu gece dosyaya erişmeye çalışmıştı bile.

"Başka bir J'den bir iyilik istedim." Doğrulup oturur pozisyona geçtiğinde, adam elini kalçasına doğru kaydırınca ürperdi. "Ryan birini öldürdü ama bu bir kazaydı. Telekinetik güçleri kontrolden çıktı."

Yorganın üzerinden onu bir kez daha okşayan Max kalkıp pencereye doğru yürüdü ve geri döndü. "Yenileme işlemi kafasını ne kadar karıştırmış olabilir?"

"Bunu bilmenin bir yolu yok; süreç çok yoğun ama zihni sağlam bırakıyor. Bütün amaç da bu zaten; bireyin işlevlerini yerine getirebilmesi için kırıkları ortadan kaldırmak." Sözlerinde tecrübenin verdiği bilgi vardı. "Eğer kendi yetenekleri kontrolden çıkıyorsa Saf Psy'ye sempati duyması mantıklı olacaktır."

"Ama"-Max kollarını kavuşturdu, pencerenin yanındaki duvara yaslandı-"asansör sabotajı sırasında Nikita için çalışmadığı gerçeğine geri dönüyoruz. Bir köstebeği kabul edebilirim. İki mi? Hayır. Nikita'nın organizasyonunda değil."

"O hâlâ elimizdeki en iyi lider."

Max doğruldu. "Ve bu gece hiçbir yere gitmeyecek. Arayıp güvenliğin onu göz hapsine aldığından emin olacağım. Onunla yarın konuşabiliriz."

Onun gideceğini biliyordu. Yorganın altına kayarak ona sırtını döndü. Onun isteğini kabul etmişti ama bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Sophie."

Yastığına vurarak şekil verdi.

Alçak mavi bir kelime, sonra yatak eğildi. "Bu gece kalamam bebeğim." Eli kızın kalçasındaydı, yorganın içinden bile bir sıcaklık yayılıyordu.

Onun için savaşacağına söz vermişti. O da onun için savaşacaktı. "Ten tene olmak zorunda değiliz." Ellerini kendine saklayarak ona doğru döndü. "Yorganın üstünde uyuyabilirsin." Sonra küçük bir gülümseme verdi. "Lütfen?"

"Sende kesinlikle bir veledin özellikleri var." Ama Max kaldı ve şafağa kadar J'sinin yanında uyudu. Uyanmadan hemen önce bir rüya gördü; River'ın, evcil hayvan haline getirdikleri bir sokak köpeğini kovalarken arkasından gülererek koştuğu bir rüya.

Gözlerini açtığında boğazının yaşlarla dolduğunu, kalbinin göğsünde şişen bir ağrıyla dolduğunu gördü. Ve bir an sonra uyanan kadın yüzünden bu sevinci hayal ettiğini biliyordu. "Teşekkür ederim," dedi.

Uykulu gözler, bir yanağına düşen koyu bukleler. "Ne için?"

"Hatırlamamı sağladığın için." Geçmişini gömmüştü çünkü çok acı veriyordu. Ama bunu yaparken River'ı da gömmüştü. "Bence," dedi, "River'a bayılırdın. Sana gerçek bir velet olmanın tüm inceliklerini öğretebilirdi." Sonra kalkıp giyinirlerken ve yemek yerlerken, ona kalbinde bir mil genişliğinde bir yara bırakan kardeşinden bahsetti.

Sophia, Duncan binasının önünde arabadan inmek üzereyken Max'i durdurdu. "Sana hack'in nedenini anlatmak istiyorum." Max'in paylaştığı anıların, paylaştığı *ailenin* çiğ dürüstlüğünden sonra daha fazla saklanamazdı. Kalbi o kadar doluydu ki nefes almakta ve konuşmakta zorlanıyordu.

"Her neyse," dedi Max, elini koltuğunun arkasına götürerek, "önemli olmadığını biliyorsun. Aramızda değil."

"Anıları değiştirebilirim." Bunu için hiç çaba sarf etmedi.

"Biliyorum."

Başını kaldırdı. "Ne?"

"Ben bir polisim, Sophie." Alaycı bir hatırlatma. "J'lerin neler yapabileceğini fark edene kadar iki yıl bile çalışmamıştım."

"O zaman neden bizden nefret etmiyorsun?"

"Her zaman bu konuda başka seçeneğin olmadığını düşündüm. Ve ben işimi yaptım. Kanıtları topladım. Her büyük dava bir J'nin kanıtlarıyla kazanılmaz ya da kaybedilmez."

O zaman bitirmeliydi ama şimdi başlamıştı ve duramazdı. Sahtekârlık yaparak onun sevgisini, sadakatini çalamazdı. Bu aralarındaki güveni zedeler, sahip oldukları her şeyi lekelerdi. Bu yüzden reddedilme korkusu boğazını sıkırsa da, kusursuz bir şekilde düz duran eteğini bacaklarından aşağı doğru düzeltti ve "Dr. Henley'i hatırlıyor musun?" dedi. Ünlü genetikçi hamile karısını soğukkanlılıkla öldürmüş, sonra onu küçük parçalara ayırmış ve pazar günü balık tutmaya çıktığında bu parçaları denize atmıştı. Hatta bazı parçaları yem olarak kullandığına dair spekülasyonlar bile vardı.

"Unutabileceğim bir dava değil."

"Konsey onu çığır açan çalışmalarına devam edebileceği bir Psy tesisine nakletmeyi planlıyordu." Masum bir kadının ve doğmamış çocuğunun duygusuzca öldürülmesi sadece bir rahatsızlık olarak görülmüştü. "Tüm J'ler biliyordu."

"Yazık o zaman," dedi Max sert bir sesle, "hapishanedeki ilk gününde ani ve şiddetli bir emboli geçirip kalbi durdu ve sağlık görevlileri ona ulaşamadan öldü."

Sophia nefesini içine çekti. Adamın J'lerin neler yapabileceğini anladığını tahmin etmişti, aralarında mutlak bir dürüstlük olması için bu noktayı vurgulamak istemişti ama adamın konuşma tarzından ... "Her zaman biliyor muydun?"

"Polisler buna J-penalty diyor." Acımasız bir bakış. "O civarda değildin. Kayıtlarını gördüm. Henley öldüğünde hapishanenin yakınında bile değildin."

"Hayır." Sonra, "Ben değil. Bu sefer olmaz." Kapısını geri kaydırды. "Gel hadi."

Onun yanında yürümek için dışarı çıktı, kalbi sıkı, umut dolu bir düğümdü. "Beni kabul ettiğini biliyorum" -ve bu derin bir merak kaynağı olmaya devam etti- "ama yine de daha fazlası olacağını düşünmüştüm..."

"Sert mi?" Bir homurtu. "Zengin adamların tecavüz suçlamalarından sıyrıldığını, politikacıların taciz iddialarını örtbas ettiğini, genç kızların tecavüze uğradıktan sonra intihar ettiğini gördüm."

Yaralı. Kanunsuz adalete katılmıyorum ama J'ler tam olarak kanunsuz değiller, değil mi? Belirli bir suçun doğasını tam olarak bilirler ve bu suça göre mükemmel bir şekilde ayarlanmış cezalar verme eğilimindedirler - ve yalnızca aksi takdirde adaletin kirletileceği durumlarda."

"Biz yargıç ve jüri değiliz." Bu konu hakkında hiç açıkça konuşmamıştı. J'ler arasında bile bu konu hiç tartışılmamıştı. Ama hepsi parametreleri biliyordu, Kolordu'nun J'lerin sistemde olmasının bedeli olarak neleri görmezden geleceğini anlıyordu. "Adalet araçları kurbanları yüzüstü bıraktığında son çare biziz."

"Ne," dedi Max, asansörlerin önünde dururken, vücudu onu güvenlik kameralarından gizlemek için eğilmişti, "son çare olarak hareket eden bir J'nin üzerindeki etki ... gerekirse bir infazcı olarak."

"Her eylemin zıt ve eşit bir tepkisi vardır" dedi ve ünlü fizik yasasından alıntı yaptı. "Bu özdeyiş psişik düzlemde de geçerlidir."

Max'in ağzını beyaz çizgiler çevreledi. "Yani bir J olaydan zarar görecektir mi?"

"Tam olarak zarar görmemiş. Değişti diyebilirim."

Uzun, hareketsiz bir duraklama. "Artık bunu yapamazsın," dedi sonunda çok ama çok sessiz bir şekilde. "Beni anlıyor musun, Sophia?"

Dudakları bir an için titredi. "Max, beni düzeltmeye mi çalışıyorsun?" Bu imkânsızdı ve Max'in bunu çok geç fark edip çekip gitmesine dayanamazdı.

"Hayır. Seni kurtarmaya çalışıyorum." Amansız, kesin bir cevap. "Bu seçimlerle ilgili. Bu içgüdülerle savaşmak için bir seçim yapmana ihtiyacım var - her teslim olduğunda, bu senin ruhunun bir parçasını yiyip bitiriyor."

İçindeki ötekilik -Ağ'ın tadına varan o karanlık ipliklerle örülmüştü-kıpırdandı, düşündü, başını eğdi. "Bunu yapabilirim." Max için, sadece Max için. O bir polisti. Onun geçmişini açık gözlerle ve açık bir kalple kabul etmişti ama bundan sonra yapacakları, sadece birkaç kişi aralarındaki bağın derinliğini fark etse bile, ona yansıyacak, kariyerini lekeleyecekti ve Max bunu göze alamayacak kadar onunla gurur duyuyordu. "Seninle birlikte olmak için ödenecek küçük bir bedel."

"Fiyat yok Sophie, ¼ltimatom yok." Sophie'nin onu ceketinin yakalarından tutup ¼ne ¼ekerek tekrar tekrar ¼pmek istemesine neden olan kesin bir g¼venceydi bu. "Sen bana aitsin ve ne olursa olsun seni elimde tutacağım."

"Bu senin de bana ait olduğun anlamına geliyor." Bu onun karanlık geliyordu, hi¼bir işığın parlamadığı yerden... Ta ki bu adam ona, kusurlu olduğunu kanıtladığı i¼in atılacak bir ¼öp par¼ası olmadığını söyleyen gözlerle bakana kadar. Hayatında ilk kez kendini bir b¼t¼n olarak hissetmeye başlamıştı; yaralar, kırıklar, sadece onun bir par¼asıydı.

Max omuz silkti, o zayıf gamzesi yanağında parladı. "Tartışmıyorum."

"¼yleyse," dedi, i¼indeki her şey -hatta daha ¼nce sadece soğuk adaletin eliyle konuşmuş olan bir zamanların korkmuş, yalnız kızı bile- y¼ksek sesle ve net bir şekilde iddiasını ortaya koymaya kararlıydı, "eğer ceketinde bir kadına ait kartvizit bulursam, meslektaşın olsa iyi olur."

Max göđs¼nde bir kahkahanın y¼kseldiđini hissetti, Sophia'yı kollarının arasına alma ve a¼ık bir sahiplenme hareketiyle o dolgun alt dudağını ısırma d¼rt¼s¼yle savaşmak zorunda kaldı. "Karımın kıskan¼ bir J olduğunu söyledikten sonra kimse bana asılmaya cesaret edemez."

Karısı. Soğukkanlılığı dağıldı. "Max, ne olursa olsun, biz asla-"

"Sana söyledim, Sophie. Sen benimsin. Hikayenin sonu."

BÖLÜM 35

Bazı vakalarda polislerin çoğu hemen babadan şüphelenir. Kimse ilk başta anneyi düşünmez. Benim dışımda. Ve keşke düşünmeseydim.

-Dedektif Max Shannon'ın özel vaka notlarından

Ryan Asquith konferans odasına her zamanki telaşsız görünüyordu ama bu elbette Psy için olağan bir durumdu. Max stajyer geldikten sonra birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Ondan işaret alarak Sophia da bir şey söylemedi. Sonunda Ryan saatine baktı. "Erken mi geldim, Dedektif?"

Max onun sorusuna cevap vermek yerine, "Bize yenileme ameliyatı geçirdiğini söylememiştin," dedi.

Genç erkek gözünü bile kırpmadı. "Her şey dosyamda." "Ve Tk kullanarak öldürdüğün gerçeğinden bahsetmeyi düşünmedin mi? Tk bileşeni olabilecek bir cinayeti araştırırken?"

Ryan'ın gözleri Max'inkilerden kayarak uzaklaştı. "Zaten bildiğinizi varsaymıştım. Bu pozisyon için başvurduğumda personel departmanı beni tam bir taramadan geçirdi."

"İlginç olan şu ki," diye mırıldandı Max, "departman kısa dönemli stajyerler için sadece temel bir tarama yapıyor gibi görünüyor."

Sophia organizatörünü masanın üzerine koydu. "Dedektif anlamıyor Ryan," dedi sessiz ve sakın bir ses tonuyla.

"Öyle mi?" Max bir kaşını kaldırdı.

"Yenilenme sürecinden geçen bizler," diye yanıtladı Sophia, "kırılma döneminde işlenen herhangi bir fiilden dolayı suçlu sayılmayız, çünkü kasıt yoktur."

Ryan Sophia'nın bakışlarını tutarak başını salladı. "Aynen öyle. Olayı size anlatırsam bana odaklanacağınızı gerçek katili serbest bırakacağınızı biliyordum."

"Ama bunun sizi soruşturmanın merkezine nasıl yerleştirdiğini görebiliyorsunuz," dedi Sophia.

Ryan önce aşığı, sonra yukarı baktı, hiçbir şey söylemedi.

Sophia hemen hemen aynı Max'in ayağına vurdu. İpucunu alan Max ayağı kalktı. "Ryan düşüncelerini düzene sokarken ben de dışarıdan bir şişe su alacağım. Sophia?"

"Teşekkür , biraz su harika olur."

Kapının polisin arkasından kapanmasını izleyen Sophia dikkatini önündeki çocuğa çevirdi. Ve o sadece bir çocuktur. Derinlerde bir yerde kendi yeteneklerinden korkan bir çocuk. "Dedektif Shannon'ın önünde söylemekte tereddüt ettiğin şeyi söyle bana."

"Bunu gizli tutacak mısınız?"

Tam o anda Sophia, Ryan'ın gözlerinde hiç beklemediği bir şey gördü. "Konsey Üyesi Duncan'ın güvenliğini etkilemediği sürece, bu duvarların ötesine geçmeyecek."

"Edward Chan'ın öldürüldüğü sırada kendimi neredeyse kimsenin kullanmadığı toplantı odalarından kilitlemiştim çünkü meditasyon yapmam gerekiyordu."

"Sessizliğinizle ilgili sorun yaşamaya devam ediyor musunuz?" "Evet."

Bu, çocuğun Merkez'e geri gönderilmesine neden olabilecek bir itiraftı ve Sophia'nın ona inanmaya daha meyilli olmasına neden oldu. "Bana neden söyledin?"

Koyu gri gözleri onunkilerle kilitlendi. "Sen bir J'sin. Bu baskıyı biri varsa o da sensin diye düşündüm."

Sophia kendisiyle çok ustaca oynanıp oynanmadığını merak etti. "Hangi toplantı odası?"

Ryan hiç tereddüt etmeden ona detayları anlattı. "Ve ben ışınlanacak kadar güçlü değilim," dedi, zaten belirledikleri şeyi doğrulayarak. "Bu benim yeteneklerim arasında hiç yer almadı."

"Teşekkür ."

Ryan ağzını açtı, durakladı ve sonra, "Kimse bir stajyeri gerçekten dikkate almaz," dedi.

"Ne duydun?"

"Şehirde Nikita'nın da kızı kadar kusurlu olduğuna dair söylentiler var." Ryan'ın sesi düştü. "Ben ilk başta bunun sadece

Bilgisizce konuşuluyor ama fısıltılar hız kazanıyor ve bu tür şeyler *birileri* ateşi beslemeden gerçekleşmez."

"Kim hakkında bir fikriniz var mı?"

"Marsha değil," diye cevap verdi Ryan. "Onun genetik bir çocuğu yok. Tüm sadakatini Konsey Üyesi'ne verdiği inaniyorum. Bu konuyu daha fazla daraltamam."

O sırada kapı açıldı ve Max içeri girdi. Sophia, "Kulaklarını ve gözlerini açık tut Ryan. Bir şey duyarsan bana haber ver."

"Yapacağım." Ayağa kalkarak Max'e baktı, ifadesi donuk, elbisesi kusursuzdu - yüzeyde mükemmel bir Psy "Bana sormak istediğiniz başka bir şey var mı, Dedektif?"

Max başını sallar sallamaz oradan ayrıldı. Sophia, Max'i bilgilendirdikten sonra, "Ona inanıyorum," dedi. "Bence Nikita'yla çalışmak için Sascha yüzünden başvurdu."

Max sandalyesini geriye yatırdı. "Açıkla."

"Yenilenmesinin herkesin inandığı kadar iyi sonuç vermediği ortada." Neredeyse otomatik olarak uzanarak sandalyesini dört ayağı üzerinde geriye itti. "Bence Nikita'nın duyguları olan bir kızı olduğu için, gerçek ortaya çıkarsa ona karşı daha yumuşak davranacağını umuyor."

"Nikita'nın taştan bir kalbi var ve ben orada taşla karşı acımasız davranıyorum."

Sophia, Nikita'nın Konsey'e nasıl yükseldiğine dair fısıltılar duymuştu; onun soğukkanlılığından şüphe edilemezdi. "Evet."

"Bir 'ama' duyuyorum. "

"Sascha'nın çocukluğunda ölümcül bir 'kaza' geçirmesi çok daha kolay olacakken, kızının yetişkinliğe ulaşmasına izin verdi," dedi Sophia, söylemediği şeyi, kurduğu paralellikleri anladığını bilerek. "Ve sonuçta gerçek, algıdan daha az önemli. Ryan bir şey bulmak istiyor, kendi tarafında olacak birini."

"Ona neden bağlandığını anlıyorum," dedi Max, "ama yapabileceğinin en iyisi Nikita'ysa, çocuğun başı ciddi belada demektir." Az önce masanın üzerine koyduğu iki çıktıya dokundu. "Ryan ve Marsha'yı dışarı çıkarıyoruz - çocuğun sadakati konusunda onunla birlikteyim, ayrıca Sascha birlikte olduklarını doğruladı

Chan öldüğünde Andre Tulane ve Quentin Gareth ile baş başa kaldık." Gözlerinin kenarlarından küçük çizgiler yayıldı. "Bu ikisi söz konusu olduğunda kontrol etmek istediğim birkaç şey var."

"Tulane'in gizemli haftalık randevuları da dahil mi?"

Max başını salladı. "Kırmızı bayrak çekmemek için çok dikkatli davranıyor. Göz önünde saklanıyor olabilir." Max, Nikita'nın bölgesinde bunu başarmak için çelik gibi taşaklara sahip olmak gerekir, diye düşündü.

"Bana ihtiyacın yoksa," dedi Sophia, dudakları gür ve dikkat dağıtıcıydı, "daireye geri dönüp PsyNet'e bakmak istiyorum. Birkaç fikrim var."

Kaşlarını çattı. "PsyNet hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bildiğim kadarıyla bu kadar çok veriyle, bu kadar çok zihinle çevrili olmak senin üzerinde büyük bir baskı yaratacak."

"PsyNet kalkanlarım artan ... ihtiyacıma uyum sağlıyor gibi görünüyor," dedi ve ses tonundaki kafa karışıklığını duydu, "yani bu bir sorun olmamalı."

"Bundan hoşlanmadım." Koruyucu içgüdüleri sıcak beyaz bir alevle yanıyordu. "Bir şey olursa yalnız kalacaksın."

Bu onu duraksattı. "Bir risk var, ama-"

"Faith," diye araya girdi Max, F-Psy'nin Sophia'ya neredeyse korumacı bir şekilde baktığını hatırlayarak. "Ara onu. Sen ağa dalarken seni görüp görmeyeceğini sor."

"O bir kardinal F-Psy," dedi Sophia. "Onun zamanı yüz binlerce, hatta milyonlarca dolar değerinde. Neden bunu benim için harcamayı kabul etsin ki?"

Max onun gerçekten anlamadığını gördü. "Çünkü DarkRiver beni bir arkadaş olarak görmeye başladı." Ve kediler de -tam olarak onaylamasalar da- Sophia'nın onun olduğunu . Ayrıca, "Sascha tehdit edildiğinde Nikita'ya mesajı iletmiştin. Değişkenler böyle şeyleri unutmazlar." Sophia'nın bunu anladığını ve küçük bir baş sallaması yaptığını gördü.

"Onu arayacağım ama Faith'in hayatımızı kurtarmış olması onların herhangi bir yükümlülüğünü ortadan kaldırmıyor mu?"

"Bu bir zorunluluk değil. Bu bağ kurmakla ilgili." Elini onun sandalyesinin arkasına koyarak bakışlarıyla buluştu, saçlarının bereketli yumuşaklığı tenini okşuyordu. "Bana dikkatli olacağına söz ver. Risk aldığın için kan kaybından ölmeni istemiyorum."

Yüz ifadesi hiç değişmedi ama kulaklarından buhar çıktığını görebiliyordu. "Ben aptal değilim, Dedektif Shannon. Lütfen bu düşünceyi aklınızdan çıkarın."

Onu öpmek istedi.

Kaleb, Nikita'nın ofisine girdiğinde onu uzun boylu, karışık etnik kökenli, bir Dönüşen gibi değil de bir insan gibi hareket eden bir erkekle konuşmasını bitirmek üzereyken buldu. Kaleb erkeğin kim olduğunu biliyordu elbette. Nikita onu çağırdıktan hemen sonra Max Shannon hakkında her şeyi öğrenmişti. İnfaz dedektifi sadece işinde iyi değildi, aynı zamanda bir tazı kadar inatçı ve inatçıydı.

"Konsey Üyesi Krychek," dedi dedektif odadan çıkarken başını sallayarak ve kapıyı arkasından kapatarak.

"Bir İcra ajanına ne ihtiyacınız var?" diye sordu Nikita'nkarşısındaki sandalyeye otururken. "Oklara sahip olmamızın bir nedeni var."

"Oklar Ming'in," dedi. "Tarafsız bir tarafa ihtiyacım vardı."

Kaleb kalkanlarını kırma girişimlerinin devam ettiğini, çok yakından izlendiğini hissettiğini ve izlenmek istemediği halde PsyNet aracılığıyla onu takip etme girişimlerinin başarısız olduğunu düşündü. Bu oyunu günler önce bitirebilir, takipçilerini ters köşeye yatırabilirdi - gerçi yetenekleri göz önüne alındığında, bu yoğun bir zaman ve çaba gerektirirdi - ama devam etmesine izin verecek kadar ilgisini çekmişti. Çünkü Ağ'da bugüne kadar kurduğu tuzaklardan kaçabilecek gizli becerilere sahip tek bir grup vardı ve eğer o grup bağlılığını değiştirmeye karar verirse ...

Diğer düşüncelerini kendine saklayarak Nikita'ya "Kan kaybediyorsun," dedi.

"Fark etmiş olmanız sizi şüpheli listesinin başına koyuyor."

"Tam tersine. İkimiz de biliyoruz ki yapılması gerekeni kendim yaparım. Hata yapabilecek başkalarına güvenmeme gerek yok."

Nikita onun sade konuşması karşısında sandalyesine geri oturdu. "Henry'nin davranışlarında bir şey fark ettiniz mi?"

Kaleb bilmiyordu ve bu döngünün dışında kalmak hiç de hoşuna giden bir şey değildi. "Anlat bana."

"Size göstermeyi tercih ederim." Sandalyesini bir duvara monte edilmiş ince iletişim ekranına doğru çevirerek pencerelerini kararttı ve bir dünya haritası çıkardı. "Kırmızı noktalar Henry'nin son altı ay içinde bulunduğu yerleri gösteriyor. Mavi noktalar ise aynı zamanda meydana gelen olayları gösteriyor."

Her bir kırmızı noktanın etrafında mavi kümeler vardı.

"Olaylar giderek artıyor," dedi Kaleb. "Tesadüfen aynı yerlerde bulunmuş olması imkânsız değil ama olayların sizin dikkatinizi çekecek kadar büyük olduğunu varsayıyorum."

"İlk beş ya da daha fazla değil, hayır," dedi Nikita. "Dediğiniz gibi, orada burada küçük şiddet patlamaları oldu, bu yüzden onları dikkate almadım. Ama bu olaylar şiddet içermiyor -kendi kendine uyguladığı türden olanlar hariç."

"İntiharlar mı?" Bu onun ilgisini çekti. Psy kültüründe intihar tabu olarak görülmezdi. Zihinsel örüntülerinin sapkın olduğunu fark edenlerin çoğu rehabilitasyonla yüzleşmektense varlıklarına son vermeyi tercih ediyordu. Ama intiharların -her yerde on ya da daha fazla- Henry'nin seyahatleriyle bu kadar uyumlu olma ihtimali son derece düşüktü.

Nikita, "Bu taktiği daha önce de kullandığından eminim," dedi.

Kaleb de aynı fikirdeydi. Birkaç ay önce bir dizi şiddet olayı yaşanmış, Psy'lar halkın içinde şartlanmayı bozmuştu. Bu 'ların hepsi görevlerini tamamladıktan sonra ya da yakalandıklarında intihar etmeye programlanmış gibi görünüyordu. "Ancak son zamanlardaki davranışları bu düşünce tarzının yanlışlığını gördüğünü gösteriyor." PsyNet'in işleyişi göz önüne alındığında, şiddet sadece daha fazla şiddeti doğuruyordu. Sürekli bir geri besleme döngüsü.

Nikita kumandayı bıraktı ama görüntüyü silmedi. "İntihar edenlerin birçoğu rehabilitasyon izleme listesindeydi. Diğerleri parçalanıyor olabilir."

"Yani Henry bunu Ağ'dan şiddeti kaldırmak olarak görebilir." Kaleb bu fikri düşündü. "İntiharlarla ilgili tüm verileri bana gönderebilir misin?" Dosya bir an sonra zihnine telepatiyle gönderildi.

O listeyi gözden geçirirken Nikita da ajandasındaki mesajları kontrol etti.

"Dengesiz ama son derece zeki bir kimyageri," dedi Kaleb, "iki tıp uzmanını ve en az bir eğitilmiş keskin nişancıyı ortadan kaldırdı. Ve bu daha ilk bakışta oldu."

"devam ediyor," dedi Nikita ona. "Bunu zayıfları ağdan silmek olarak görüyor olabilir ama aynı zamanda dengeyi sıradanlığa doğru itiyor."

Kaleb ona baktı. "Ya da belki Henry henüz tamamen tutarlı bir Ağ fikrinden vazgeçmemiştir." Konsey bilimcisi Ashaya Aleine, iltica etmeden önce, biyolojik düzeyde Sessizliği tesis edecek ve gerçek bir kovan zihni yaratacak bir sinir implantı geliştirmeye çok yaklaştı. İltica ettiğinde ilgili tüm verileri yok etmişti ama bu bilgi yeniden yaratılabilirdi. "Bu hedefe meydan okuyacağını düşündüğü kişileri buduyor olabilir."

"Bu durumda, dikkatli olmanızı öneririm."

Kaleb ekrana arkasını döndüğünde ekran kapandı. Bir an sonra pencereleri temizlendi. "Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim - bu konuda nasıl ilerleyeceğimizi düşünmemiz gerekecek. Ama sizinle başka bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

Nikita bozulmamış bir sessizlik içinde bekledi.

"E-Psy hakkında bazı ilginç gerçekler keşfettim." Nikita'nın "başarısızlığını" bir avantaja dönüştürebilecek gerçekler.

Nikita ajandasını bir kenara bıraktı. "Gerçekten mi?"

BÖLÜM 36

Beni güçlü hissettiriyorsun, kaderin kendisiyle savaşabilirmişim gibi hissettiriyorsun. Eğer bu mektubu okuyorsan, başarısız oldum demektir. Ama benimle gurur duy Max, çok çabaladım.

-Sophia Russo, ölümünden sonra Max Shannon'a gönderilecek şifreli ve zaman kodlu bir mektupta

Sophia yaşam alanında Max'ten başka kimsenin bulunmasına alışık değildi. Faith NightStar fiziksel olarak Max kadar heybetli değildi ama bir varlığı vardı. Bir de ona eşlik eden uzun bacaklı kadın vardı. "Sophia," dedi Faith. "Bu Desiree."

Desiree'nin bir koruma olduğunu anlayan Sophia, yatak odasına girip yatağın ortasında bağdaş kurmadan önce misafirlerine oturma odasında rahat etmelerini söyledi. İnternette gezinmek çoğu insan için fazla hazırlık gerektirmezdi ama ne kadar dikkatli olursa kazara bir ihlal olasılığı da o kadar azalırdı. Çünkü internette bile zayıf ya da işe yaramaz kalkanları olan kişiler vardı. Düşünceleri sürekli bir yayılım ateşi halinde dışarı sızıyordu.

Bir Hassas kolayca psişik fırtınaya yakalanabilir.

Ancak Sophia'nın kayalıklara doğru fırlatılmaya hiç niyeti yoktu.

Düşüncelerini çok ama çok ince bir noktaya indirgeyerek PsyNet'in karanlık gökyüzüne doğru dikkatli bir adım attı ve son derece etkili otomatik güvenlik duvarlarını bırakarak bunun yerine çok daha sıradan olanlarla kendini sardı - böylece gitmesi gereken yere fark edilmeden gidebilecekti. Bu seçiminde bir risk unsuru da vardı. Eğer parçalanmalarından, duygularından herhangi biri dışarı sızarsa, dakikalar içinde peşine düşerlerdi. Ve onu bulduklarında, rehabilitasyon o kadar hızlı ilerleyecekti ki, kaçma şansı olmayacaktı. "Bu yüzden çok dikkatli olacağım," diye mırıldandı ve Ağ'ın kayma akımıyla birleşmeye gitti.

Ama kalkanları hiçbir uyarı olmadan yeni bir formasyona geçiyordu. Ve ne kadar denerse denesin.

sıradan, dikkat çekmeyen biri olarak kaldı. Sonunda hayal kırıklığı içinde yüksek sesle, "Uslu durmanı istiyorum," diye mırıldandı. "Bu şekilde dışarı çıkarsam sırtımda bir hedef tahtası taşıyor olabilirim."

Kalkanları Ağ'ın tam kadife siyahına dönüştü ve onu etkili bir şekilde görünmez yaptı.

Sophia fiziksel düzlemde yutkundu. "Oh ... bu işe yarar."

Yanıt yoktu ama bir şeyin onu izlediği, dinlediği izlenimine kapılmıştı. Bu onu rahatsız etmeliydi ve bir dereceye kadar da etti. Ama o şey her neyse, aynı zamanda onu koruyordu. İçindeki ötekilik, yirmi yıl sonra nihayet bütünleşmiş bir parçası haline gelen kırık kız, sanki bir kenara atılmayı, bir köşeye itilmeyi, unutulmayı bekliyormuş gibi bu varlıktaki acıyı fark ettiğinde bunu reddedecek değildi. *Kabul ediyorum*, diye düşündü Sophia zihninin derinliklerinde. *Teşekkür ederim*.

Yanıt gelmedi ama Ağ'a girdiğinde kalkanları daha da güçlenmiş gibiydi - pırıl pırıl, karanlık, aşılmaz. Etrafındaki psişik ağ dünyanın en büyük veri arşiviydi, bilgi otoyolları psişik dokusuna bağlanmış milyonlarca zihinden gelen yüklemelerle her gün her saniye güncelleniyordu, ancak genellikle gizli bilgilere sahip bir J olarak Sophia paylaştıkları konusunda çok daha dikkatli olmak üzere eğitilmişti. Çoğu zaman, yüklediği tek şey davalarının resmi, mahkeme onaylı sonuçlarıydı.

Ancak Ağ'ı dolduran sadece kasıtlı olarak yüklenen veriler değildi. Düşünce parçaları, görüntüler, yetersiz ya da parçalanmış kalkanlar nedeniyle kaçan şeyler, zihinsel bir mahzenin dışında Ağ'da gerçekleşen konuşmalar vardı. Her şey bir süre sonra çürüyordu ama bu süre asla tahmin edilemezdi. Bir keresinde yüz yıl önceki olaylardan bahseden fısıltılar yakalamıştı. Diğer yorumlar neredeyse konuşuldukları anda çürüyordu.

Slipstream'de sörf yaparak sonsuza kadar vakit geçirebilirdiniz. Bununla birlikte, genç bir stajyer olarak Sophia'ya son derece rafine filtreler kullanarak arama yapması öğretilmişti - bir yaz bir savcı, başka bir yaz bir yargıç için çalışmış, belirli veri parçalarını takip etmişti. Şimdi aynı becerilerini Saf Psy'dan söz eden herhangi bir şeyi aramak için kullanıyordu.

Önemli sayıda isabet.

Pure Psy resmi olarak var olmadığı için çoğunlukla söylentiler. Yine de İnternet'teki neredeyse herkes onları biliyordu. Sophia bunun çok etkili bir teknik olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Pure Psy'nin dünya görüşüne katılanlar onları bulmak için çaba sarf ediyordu. Diğer taraftan, bu görüşü paylaşmayanlar da grubu küçük bir uç unsurdan başka bir şey olarak görmeme eğilimindeydi.

Katman katman aşağı inip muazzam miktardaki verileri sıraladıkça, grubun sinsi büyümesinin tüm boyutlarını görmeye başladı. Saf Psy Fransızca, Malayalamca, Rusça, Maorice, Tongaca, Yunanca, Svahilice, Urduca ve hemen tanımlayamadığı bir dizi başka dilde fısıldanıyordu. Verilerin olabildiğince çoğunu ileride çevirmek üzere kaydederek, anlayabildiği parçalara odaklandı.

*. . .yarışın iyiliği için.
Saf Psy'ın hakkı var . . . Konsey
kontrolü dışında . . .
. . . destek. Kesinlikle Konsey destekli.
Ağı kapatmanın bir geçerliliği olduğunu
düşünüyorum. Jax temizliğinin arkasında
onlar vardı.*

Bu son fısıltı Sophia'nın ilgisini çekti. Jax, Psy'nin baş belasıydı, birçok kişinin şartlanmayı en temel düzeyde kıldığını ve kullanıcının duyguları hissetmesini sağladığını söylediği bir ilaçtı. Doğru ya da değil, hiç kimsenin toplumdan söküp atmadığı bir kanserdi. Ama Sophia, son zamanlarda sokaklardaki bağımlıların sayısında bir azalma olduğunu fark ettiğini ve San Francisco'ya geldiğinden beri hiç görmediğini düşündü.

Elbette bu, şehirdeki yoğun Dönüşen varlığının bir sonucu olabilir. Jax kullanıcıları daha Psy dostu yerlere gitme eğilimindeydi.

*Ailem hâlâ bu konuyu tartışıyor.
. Psy'ın iyiliği için. Bu bizi . . . geri getirecek.
Dönüşenler ve insanlar önemsiz. Önemli olan sadece
PsyNet.*

Bu sonuncusu, daha gizli tartışmaların ve Pure Psy'nin ruh halini özetliyordu. Grup izolasyonist bir politika izlemeye niyetliydi. PsyNet'in dış etkenler tarafından bozulduğuna inanıyor ve tüm Psy'ları tekrar bir araya getirmeye kararlıydı.

Gelmek isteseler de de.

Duncan Şirketi'nin baş teknisyeninin gizli yardımı sayesinde Andre Tulane'in özel aracının navigasyon dosyasını ele geçirmeyi başaran Max, midesi guruldadığında ince siyah adamın her iki Salı günü de ortadan kaybolduğu yere gidiyordu. Yakındaki bir şarküteriye girip siparişini verdikten sonra Sophia'yı aradı.

"O iyi," diye cevap verdi Faith, sesi bilinçli olarak kısıktı. "Yorgunluktan sonra biraz kestiriyor ama onun dışında iyi."

Sophie'nin yatakta kucaklanmış görüntüsü, vücudunun seksle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklıkla dolmasına neden oldu ve her şey sert, koruyucu bir şefkatle ilgiliydi. "Durum değişirse beni ara."

Hafif bir duraklama. "Max, o bir J. Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?"

Onu terslemekten alıkoyan şey ses tonundaki özen oldu. Faith, diye düşündü, muhtemelen bir J'nin karşılaştığı baskıları Kolordu dışındaki hemen herkesten daha iyi anlıyordu. "Biliyorum. Ama kabul etmem gerektiği anlamına gelmiyor."

"Tıpkı Vaughn gibi konuşuyorsun."

Dönüşen eşini kurtarmayı başardığına göre, Max bunun iyi bir şey olduğunu düşündü.

Hızlı bir vedalaşmadan sonra telefonu kapatıp tavuk ve avokadolu sandviçini aldı ve masalardan birine oturdu. Tam sandviçini bitirmek üzereydi ki Clay elinde kendi sandviçiyle diğer taraftaki koltuğa kaydı. "Senin için bir şeyim var," dedi nöbetçi, denizaltı ile birlikte sipariş ettiği enerji içeceğinden uzun bir nefes çekerek.

"Öyle mi?"

"Sokaktaki söylentilere göre Psy her yerde küçük gruplar halinde toplanıyormuş," dedi nöbetçi. "Ama bu konuda gizli davranıyorlar."

"Nikita'nın gözlerinden kaçmak mı?"

"Mümkün. Unutmayın, Anthony Kyriakus da bu bölgede."

"Doğru, Tahoe'nun orada." Faith'in babası Nikita'dan daha düşük bir profil çizse de, geniş bir kâhinler ağını kontrol ediyordu - düşmanlarına karşı ölçülemez bir avantaj. "Ne yani, sadece geçiyordun ve beni gördün mü?"

"Buralarda olduğunu duydum, seninle konuşmaya ve yemek yemeye ihtiyacım vardı." Omuz silkti.

"Bir şeyleri duyma şekliniz çok komik."

"Evet, komik." Nöbetçinin ifadesi değişmedi ama Max leoparın güldüğü izlenimine kapıldı.

Max şekil değiştiren erkeğe misilleme vaat eden bir bakış attı. "Bu gizli toplantılar için belirli bir adresiniz var mı?"

"Birkaç tane, etrafta dolaşmaya meyilliler." Pantolonundan katlanmış bir kâğıt parçası çıkaran Clay, kâğıdı uzattı. "Durumu takip ediyoruz ama söz konusu olan muhasebeciler ve öğretmenler olduğu için öncelik listesinde alt sıralara koyduk."

Listeye göz atan Max, yerlerin hiçbirinin Tulane'ın açıklanamayan seyahatleriyle örtüşmediğini fark etti. "Teşekkürler." Öğle yemeğini bitirirken, kâğıt parçasını güvenli bir şekilde ceketinin içine soktu. "Bir şey çıkarsa sana haber veririm."

Clay boş içki şişesini masanın üzerine koydu. "J'n nasıl?" Ses tonu kelimelerden çok daha fazlasını söylüyordu.

"Ağdan ayrılamaz." Bunu yüksek sesle söylemek kaçınılmaz bir şekilde daha gerçekçi hale getiriyordu. "Asla."

"Ah, kahretsin. Üzgünüm Max-eğer iltica etmek isteseydi sana yardım ederdik."

Max, River kaybolduğundan beri herhangi bir ailenin parçası olmamıştı ama bunun ne olduğunu, Clay'in teklifinin değerini anlamıştı. "Telepatik kalkanları tamamen çökmek üzere," derken buldu kendini, kelimeler içinden kopup gitmişti. "Gradient'te 8.85'te, yani başarısız olduklarında . . ." Yerleşik dünyada hiçbir yer onun için güvenli olmayacaktı. Sophia'sının muhteşem menekşe rengi gözleri bir çığ *gürültüsü* altında kararacaktı ve sonra hayatında sadece sessizlik olacaktı.

Sonsuz.
Acımasız.
Sonsuza kadar.

Yirmi dakika sonra Max arabasını Andre Tulane'ın düzenli aralıklarla kaybolduğu yerin bir blok ötesine park etti ve neşeyle boyanmış banliyö sokağında gezindi. Evler sakız mavisi, şeker pembesi ve beze sarısı tonlarındaydı ve neredeyse hepsi beyaz süslemeliydi. İnsan. Çok insani. Bir Psy'nin böyle bir parlaklık arasında yaşamasının tek nedeni, bölgenin tarihi karakterini korumak için renkleri şart koşan bir şehir yönetmeliği olması olabilirdi.

Psy mimari turizmin değerini anlamıştı.

Birkaç ev ötede kış sessizliğindeki bahçesiyle ilgilenen yaşlı bir kadın görünce karşıya geçti. "Güzel bir yüz bana göre değil," dedi kadın işine ara vermeden. "Bobby Jones ortaokulda kalbimi kırdığından beri hiç olmadı."

Max gülümseyecek gibi hissetmiyordu, zaman çok hızlı geçiyordu ama dudaklarını büktü. "Dokuz numarada kimin yaşadığını bildiğini sanmıyorum?"

"Kimseyi incitecek bir şey yapmadı"-şüpheli bir bakış

-"Bu yüzden onu bırak."

Max kaşlarını çattı.

"İnsan mı?"

Homurdanması acemice, sözleri ise sertti. "Sence bir Psy bu sokakta yaşar mı?"

Max bir karar verdi. Eğer yanılsa, avlarını ele verebilirdi ama Max Tulane'in yakın tarihinde okuduğu başka bir şeyi hatırlamış ve bu gizemin cevabının hem mantıklı ... hem de tamamen açıklanamaz olabileceğini fark etmişti. "Yardımanız için teşekkürler." Arkasını dönerek dokuz numaranın kapısına doğru yürüdü ve kapıyı çaldı.

Kapıyı açan minyon kadının kolları hesaplamalı siyah kabuklarla kaplıydı ve yüzündeki yara izleri hala sert pembe bir parlaklık taşıyordu - cildinin doğal moka rengine karşı canlı. "Evet?"

Tulane'ın bu evi ziyaret etme nedeni konusunda haklı olduğunu bilmenin verdiği rahatlıkla Max ona elektronik kimliğini gösterdi. "Bayan Amberleigh Bouvier?" Fiziksel durumuna bakılırsa bu bir tahmin değildi.

"Evet. nedir?"

"İçeride konuşabilir miyiz?" Bahçıvanın ona ters ters baktığını hissedebiliyordu.

Başını sallamadan önce bir tereddüt geçirdi ve onu koridordan mutfığa götürdü.

"Andre'yle mi ilgili?" diye sordu, pencere kenarındaki masaya oturarak. Adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdınca, "Er ya da geç birinin geleceğini tahmin etmiştim ama bunun başka bir Psy olacağını düşünmüştüm," diye devam etti.

Max bir omzunu kapı pervazına yasladı. "Andre Tulane'ın ziyaretlerinin nedenini bilmem gerekiyor."

"Kefaret," dedi Amberleigh sert bir . "Altı ay önce yağmurlu bir gecede arabasının sigortası attı ve kontrolünü kaybetti. Ne yazık ki o arabayı sürdüğünde ben kaldırımdaydım." Amberleigh başını salladı, kırılmış saçları güneş ışığında mavi-siyahtı. "Bunu ben de anlamıyorum, o yüzden senden de anlamayı bekleyemem. Herkes - ben dahil- bunun bir kaza olduğunu kabul etti, ama o sorumlu olduğunu söyledi, bu yüzden tüm tıbbi faturalarımı ödedi, en iyi tedaviyi gördüğümde emin oldu."

"Kolların mı?"

"Birkaç ay içinde tam güçlerine kavuşacaklar." Yüzüne dokundu. "Ve bu yara izleri, lazer tedavilerine başlamak için yeterince iyileştikten sonra tamamen yok olacak."

Max, Sophia çocukken bu tedavilerin olmadığını düşündü. Bir yetişkin olarak neden bunlardan yararlanmadığını sorabilirdi, ama cevabı biliyordu - sessiz, güçlü bir isyandı. Sophia geçmişini hatırlamak, kaybolan üç çocuğu hatırlamak istiyordu. Sessizlik içinde bile konuşmanın bir yolunu bulduğu için onunla gurur duyuyordu. "Andre neden hâlâ seni görmeye geliyor?"

"Evin etrafında ya da bahçede yapılması gereken işleri yapmak için." Amberleigh'in sesi şaşkıncı, gözleri o küçük yüzünde kocaman olmuştu. "Benimle üç kelimeden fazla konuşmaz, ama bu arada

imler biildi, bozuk olan her Şey tamir edildi ve arabam İrlanda viskisi gibi sorunsuz alıŐıyor."

Max'in daha fazlasını duymasına gerek yoktu. Sessiz siyah adamı harekete geçiren Őeytanlar ne olursa olsun, Andre Tulane bir insanla derin bir ilişki içindeydi ve bu durum Pure Psy'in mutlak ırksal Saflık hedefini doğrudan ihlal ediyordu.

Saf Psy dünyasında, diye düşündü Max öğleden sonra serin havasına adımını atarken, bir insan polis asla tanışamaz, asla sevemez ... ve asla menekşe gözlü bir J'yi kaybetmezdi.

37. BÖLÜM

Soru sormaya başladığınızda her zaman bir bedeli vardır. Bazen cevaplar bulmayı umduğunuz şeyler değildir. Bazen de hiç cevap yoktur.

-Dedektif Max Shannon'ın "Nehir" adlı dosyadaki özel vaka notlarından

Alfa çiftinin evinin etrafında nöbet tutmak için öğle yemeğinden doğruca yola çıkan Clay, Lucas'la birlikte kulübelerinin önünden geçerlerken Sascha'ya baktı. Ona diğer nöbetçiler kadar yakın değildi ama alfasının seçtiği kadına derin bir saygı duyuyordu. O güçlüydü ve sürülerini de güçlü kılıyordu.

"Max'e bir şey söylemedim," dedi, buraya gelirken telefonda yaptıkları konuşmaya devam ederek, "onu umutlandırmak istemedim. Ama Noor Sophia'ya yardım edebilir mi?" Kalbinin büyük bir parçasının sahibi olan evlatlık kızı yarı insan, yarı Psy'dı. Ayrıca bir başka üstün yetenekli çocuk olan Keenan'la da derin bir dostluk kurmuştu. Ve bu faktörlerin birleşimi inanılmaz bir şey yaratmıştı.

Sascha düşmüş bir kütüğün üzerinden geçerken kendini sabitlemek için elini onun koluna koydu, bir sürü arkadaşının hakkı olan ama Clay ona sorun olmadığını söyleyene kadar hiç tahmin etmediği deri ayrıcalıklarını talep etmenin rahatlığıyla. "Sen aradıktan sonra Faith'ten babasının Sophia'nın tıbbi taramalarını bize getirip getiremeyeceğini sormasını istedim."

Anthony Kyriakus, diye düşündü Clay, bir muammaydı, kalbi olduğu belli olan bir Psy Konsey Üyesi. "İşin içinden çıktı."

Hızlıca başını salladı, zengin siyah saçlarından bir tutam örgüsünden kurtulup yanağına doğru kıvrıldı. "Tammy, Ashaya ve ben onlara bir göz attık." Başını kaldırıp baktığında ifadesi kasvetliydi. "Taramalara göre organik beyni iyi durumda."

Ah, lanet olsun. "Çocuklar düzeltiyor, değil mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla evet. Ama gerçek şu ki, Noor ve Keenan'la ilerledikçe öğreniyoruz." Aşağı süzülen bir yaprağı yakaladı

Altın sarısı orman ışığında parmaklarının arasında gezdiriyordu. "J'ler de varoluşlarının başlangıcından beri bir gizemdir. En iyi tahminim hasarın psişik ve kümülatif olduğu yönünde. Onunla tanıştığımda ... İçinde büyük bir acı barındıran bu inanılmaz iradeyi hissettim." Sesi gergindi, kemikleri derisine karşı gerilmişti. "Kalkanları kırılmamış, binlerce yavaş asit damlasıyla aşınmış."

Clay bir elini saçlarının arasından geçirdi. "bir şey var mı?" yalnızken ona arkadaş olan, Noor gibi savunmasız çocuklar üzerinde deney yapan bir canavarı bulmak için kan döken polise yardım etmek istiyordu.

Sascha çok sıkıntılı görünüyordu, daha o konuşmadan cevabı biliyordu, kocaman yürekli bu empat. "Psişik düzeyde bir şeyler yapıp yapamayacağımı görmeye çalışacaktım ama dosyasındaki bir nota göre o küçük bir çapa." Yüzünden tek bir damla gözyaşı süzüldü, üzüntüsü o kadar ağırdı ki adam bunu iliklerinde hissedebiliyordu. "Ağ'a bağlanıyor ve o Ağ yavaş yavaş deliriyor."

Clay yumruk yaptığı ellerini serbest bırakarak bir tanesini Sascha'nın omzuna doğru uzattı. "Hiç şansı oldu mu?"

Sascha'nın parmakları acıyla kavradı. "Hayır."

* * *

Max dairesine döndüğünde Morpheus'un temelli olarak kaçtığını gördü. Sophia onu içeri aldığı anda iyi beslenmiş kedi sehpanın üzerinde mutlu bir şekilde mırıldanıyordu. Sophia gülümseyerek, "Bugün seni özledim," dedi ama Max onun gözlerinin altındaki gölgeleri, yüzündeki yeni gerginlik çizgilerini gördü.

Ona karşı hissettiklerinin gücüyle kalbi sıkışan adam, yanağını kavrayıp ağzını şefkat kadar vahşet de içeren bir öpücükle almadan önce sadece kapının kapanmasını bekledi. Kız boğazından gelen bir iniltiyle karşılık verdi. "Max, bekle."

Alt dudağını ısırды, birazdan yapacağı şey için, birazdan yapacağı ihanet için ona öfkelen-di.

Gözleri parıldadı. "*Max.*"

Onu durduran gözyaşları değildi. Bunu söyleme şekli, ona bakma şekliydi. Ondan korkmuyordu, ama onun *için* korkuyordu. "Ne ?" Adam onun kalçalarını kavradı, gitmesine izin veremedi.

Alnını bir an için onun göğsüne yasladı. "Benden nefret edecek misin, Max?"

"Her günün her anı." "Güzel."

Kendisini hatırlamasına ihtiyaç duyan bu kadına karşı içinde bir öfke kamçlandı. Onun asla unutmayacağını bilmiyor muydu? "Ne," dedi, sesi öfkesini bastırmaktan pürüzlüydü, "bana söylemek istediğin neydi?"

Uzun bir nefes aldı ve başını kaldırdı. "Net'teyken, davanın parametreleri dışında bazı araştırmalar yaptım." O alışılmadık gözler önce uzaklaştı, sonra geri döndü. "Sizin için bazı bilgiler buldum."

Onun bu tür kaçamaklarına alışık değildi. "Eğer senin yanında olacağımı bilmiyorsan-"

Parmakları adamın ağzındaydı. "*Biliyorum.*" Parlayan gözler, şüpheye yer bırakmayan bir ses tonu. "Bu bilginin seni incitmesini istemiyorum . . . ve bunun çok büyük bir acıya yol açabileceğini biliyorum."

Elini tuttu, parmak eklemlerini öptü. "Ben güçlüyüm. Hayatta kalacağım." Yaptığı şey buydu, hayatta kalmak. Ama bu yara, Sophie'nin yarası, asla iyileşmeyecekti.

Elini nazik bir şefkatle onun yanağına koydu ve söylemediği şeyi, dile getirmediği acısını anladığını biliyordu. "River iki yıl önce hayatta olabilir."

Kalbi durdu. Tekrar tekmelediğinde kendini başını sallarken buldu, elleri onun üzerinde kenetlenmişti - polis olduğundan beri River'ı bilinen tüm veri tabanlarında aramış ve bir sonuç elde edememişti. "PsyNet'te neden onunla ilgili bir şey olsun ki?"

"Çocukken uyuşturucu bağımlısı olan yetişkinler üzerinde bir çalışma yapan bir insan araştırmacıyla yolu kesişti." Nazik sözler, endişeli bakışlar. "O araştırmacının makalesi dipnotlu ve
-Bir psikologun Jax bağımlılığı üzerine yazdığı makale."

"Nerede-" diye başladı ama Sophia çoktan Morpheus'un mırıldanan bedeninin yanından bir kâğıt almak için uzaklaşmıştı. Çıktıyı alarak doğruca Sophia'nın altını çizdiği kısma gitti.

İşte oradaydı. Siyah beyaz River'ın adı. Alıntıda, kişinin on dördüncü yaş gününden beri bağımlılıktan uzak olduğu ve gönüllü olarak bir hayır kurumu tarafından yürütülen bir programa girdiği belirtiliyordu.

"Max." Sophia'nın parmakları bileğinin üzerine kapandı.

Elinin titrediğini ancak o zaman fark etti. "Sadece ilk isimleri kullandılar - bu tamamen başka biri olabilir."

"Bu alışılmadık bir isim ve gazetenin yazıldığı dönemdeki yaşı ve bağımlılığı ile birleşince ..."

Aklı pek iyi çalışmıyordu. Başını kaldırıp baktığında onun elinde küçük bir not kâğıdı tuttuğunu gördü. "Nedir o?"

"Orijinal makaleyi yazan araştırmacının telefon numarası. Kendisi şu anda Güney Pasifik Üniversitesi'nde ders veriyor ve Vanuatu'da görev yapıyor." Gözlerinde neredeyse acı veren bir umut vardı. "Biraz sonra onu ofisinde bulabilirsin, kardeşin olup olmadığını kontrol et."

Öne doğru uzanarak onu kollarının arasına aldı, kadınsı yumuşaklığını kendine doğru bastırdı ve yüzünü saçlarına gömdü. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun."

Parmakları adamın sırtına saplandı, duyguları sanki konuşmuş gibi açıldı.

"Biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı kulağına, kokusu perişan ruhuna merhem olmuştu. "Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun."

"Aile, Max. Bir ailen olacak." Sert, umut dolu sözler. "Yalnız olmayacaksınız." *Ben gittikten sonra.*

Max elini onun saçlarında sıktı, yüzüne bakabilmek için geri çekildi, böylece dudaklarını onunkilere değdirerek konuşabildi. "*Biz*," dedi. "Bir ailemiz olacak."

Gözleri ışıkla, sınırsız bir mutlulukla doldu. "Max." Cep telefonu biplemeye başladığı sırada çenesine bir öpücük kondurdu.

Arayan Bart'tı. "Bonner kaçtı."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Telefonu kapatıp ona olanları anlattığında Sophia Max'e bakakaldı. Hapishane yer altındaydı ve tüm giriş noktaları güvenli bir şekilde korunuyordu. Acil çıkışlar bile bir tarla faresinden daha büyük bir şey algılandığında devreye girecek basınca duyarlı alarmlarla ayarlanmıştı.

Max'in öfkesi soğuk ve sert bir şeydi. "Bir 'kaza' geçirdi, revire götürülmesi gerekti. Anlaşıldığı kadarıyla aylardır doktor üzerinde çalışıyormuş. Onu masum olduğuna ikna etmiş olmalı."

"Öyle bile olsa"-Sophia Bonner'ın sokaklarda sinsî bir şeytan olduğunu hayal bile edemiyordu-"doktor onu dışarı çıkarmak için gerekli yetkiye sahip olamazdı."

"Ama sakinleştiricilere erişimi vardı - müdürü etkisiz hale getirdi, sonra da geçersiz kılma anahtarları için ofisini aradı." Max çenesini o kadar sıktı ki kemiklerinin birbirine sürtündüğünü duyabiliyordu. "İnsan avı devam ediyor ve doktorun arabasını onun kullandığından oldukça eminler."

Sophia kanepenin koluna oturdu, parmakları kumaşa gömüldü. "Peki ya doktor?"

"Eğer şanslıysa," dedi Max kesin bir ifadeyle, "çoktan ölmüştür. Eğer değilse ...

." Sophia'nın Bonner'ın neler yapabileceğini, bir sosyopata inanacak kadar aptal olduğu için doktorun ödülü olacak acıyı herkesten daha iyi anladığını biliyordu.

Sessiz bir baş sallama. "İnsan avı ekibine katılman gerekiyor mu?"

"Onlarla buradan irtibat kurabilirim." Bonner, Max'in Sophia ile geçireceği zamanı çalmayacaktı. Ve-"Sahada numaraları var." Ekip çok büyüktü ve her geçen saat daha da büyüyordu. "Benden yapmamı istedikleri şey, Bonner'ın nereye gidebileceğini tahmin etmem, görüldükçe arama ağını güncellemem." Max'in aklına gelen ilk şey Bonner'ın Sophia'ya duyduğu çarpık ilgi olmuştu. "Sophie, sana yönelme ihtimali var."

Sophia yutkundü ve başını salladı. "Çoğu zaman sizinle birlikte olacağım, olmadığım zamanlarda da güvenli binalarda olacağım. Eğer tek başıma dışarı çıkmam gerekirse yanıma güvenlik görevlilerinden birini alacağım."

Kendisini korumak için savaşmak zorunda bırakmadığı için onu seviyordu. "şu anda yerde, o yüzden fazla tehlike yok." Ama eğer bir uçağa binmeyi başarsa ... "Buradaki yetkilileri uyaracağım, DarkRiver'a da haber vereyim ki ağları gözlerini dört açabilsin."

"Enforcement onu takip etmekte neden bu kadar zorlanıyor? Yerleştirilmemiş miydi?" Sophia, tüm şiddet suçlularının cezaları süresince derilerinin altına yerleştirilen vericiye atıfta bulunarak sordu.

"Kaçışından kısa bir süre sonra onu etkisiz hale getirmeyi başardı - en olası olasılık, doktorun onun için kazmış olması."

Sophia derin, titrek bir nefes aldı. "Doktor onu bir süre için tatmin edecek mi?"

Max'in midesi bulandı. "İhtiyaçlarını geliştirecek kadar uzun süredir parmaklıklar ardında." Sapkınlıklarını rafine etmiş.

"Yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

Onu Bonner'ın kötölüğüne yakın bir yerde istemiyordu; boşluğa on ömür yetecek kadar girmişti. "Quentin Gareth'a bir kez daha bak. İçimden bir ses kaçırdığımız bir şey olduğunu söylüyor. Özellikle de Tulane yarış dışı kalmışken." Amberleigh Bouvier'in evinde keşfettiklerini ona anlattı.

"İlginç - Nikita'nın iş gücünün dinamikleri." Düşündürücü bir ifade. "şimdi Gareth'ın dosyasına bakacağım."

O bunu yaparken, D2 cezaevinin konumunu Bonner'ın bilinen sürgü delikleriyle karşılaştırmak için çömeldi ve listeyi herhangi bir şekle girer girmez insan avı ekibine . Max, Bonner'ın Sophia'ya ulaşmaya çalışabileceği olasılığını tartıştıktan sonra, ilgili rotalara uyarılar koyabilmeleri için güvence altına aldığı iletişim hattından ekibe "Akıllı biri," dedi. "Eski saklanma yerlerinin yakınına bile gideceğini sanmıyorum." Ama yine de ekibin her ihtimale karşı her birini kontrol etmesi gerekecekti. "Size ona ait olduğunu *bildiğim* ama yasal olarak onunla ilişkilendiremediğim bazı mülkler de gönderdim - bunlar polis dosyalarında hiç yer almadı, dolayısıyla duruşma sırasında bunları görme hakkı yoktu."

"Siktir et Max, neden ölüp hepimize bir iyilik yapmıyor?" Soğukkanlılığını asla kaybetmemesiyle efsaneleşmiş olan ekibin lideri, sakinleştirici bir nefes almadan önce bir an için durdu. "Eminiz ki

Doktorun zaten ölü olan köpekleri bizi D2'den uzak olmayan bir ormana götürdü. Çok kan vardı.

"Bir kısmı Bonner'ındı - oradaki vericiyi kestiler. Yüksek hızlı spreiden, boğazını keserek doktora yardımı için teşekkür etti. Daha önce hiç bu kadar sabırsız olmamıştı, onu kurtarma şansımız bile yoktu."

Max başını salladı. "Doktor bir gereklilikti." Bir araç. "Onu başka bir şekilde tatmin edemeyecek kadar yaşlıydı - ona göre, muhtemelen amacını tamamladıktan sonra ölmekten mutluydu."

Diğer polis kızgın bir inançsızlıkla başını salladı. "Bizden ne istiyorsunuz?"

"Teyit edilmiş ya da inandırıcı herhangi bir gözlem - detayları alır almaz bana gönderin. Genel bir yön bile olası yerleri daraltmama yardımcı olacaktır. Elindeki para miktarıyla" -ve Max, Bonner ailesinin mavi gözlü çocuklarının masumiyetine hâlâ inanan üyeleri olduğunu biliyordu- "her yere gidebilir."

"Havaalanlarını kontrol aldık."

"Güzel. Yurtiçine uçmayı deneyebilir" -özellikle de Sophia'ya saplantısı başka avlar bulma dürtüsünden daha güçlüyse- "ama ülkeyi terk edeceğini sanmıyorum. Burada bir yıldız olmaktan hoşlanıyor." Birkaç kısa sonra görüşmeyi sonlandırarak kanepede Sophia'nın yanına oturdu. "Şimdi bekleyeceğiz."

Sophia, Max'in omuzlarındaki ağırlığı, ağzının etrafındaki gerginliği görmeye dayanamıyordu. "Canını yakma Max." Onun yanağını okşadı, duyguları çırılçıplak kalmıştı. "Bonner, onun kötülüğü yüzünden kendini hırpalamanı hak etmiyor."

"Tatlım." Max'in öpücüğü o kadar şefkatliydi ki gözlerinin arkası yaşlarla doldu. Farklı hissettiriyordu - cinselden, samimiyetten daha fazlası. Sanki ona anlamadığı bir hediye veriyormuş gibi hissetti. Ona tutunarak kendini öpücüğe bıraktı, kendini Max'e verdi. Dudakları yanağında ve çenesinde gezindiğinde, ürperdi ve parmaklarını Max'in kalın ipek saçlarında dolaştırdı.

Nikita bekleyebilir, diye düşündü. Bütün dünya bekleyebilirdi. Bu gece, bu an, kendisi ve güçlü, sadık olan için çalışıyordu,

Onun her kırık parçasını gören ve yine de ona mükemmelmış gibi bakan güzel adam. "Max. Durma. Bugün olmaz."

Başını onunkinden kaldırarak, çok erkeksi bir güçten söz eden yumuşak bir hareketle ayağa kalktı. Elini uzattığında, kendi elini avucuna koyup onu yatak odasına götürmesine izin vermek, parmaklarını gömleğinin düğmelerine koyup onları teker teker yuvalarından çıkarmasını izlemek inanılmaz derecede doğru geldi.

Parmak eklemleri bir göğsünün yan tarafına değerek kadının ürpermesine neden oldu. "Soğuk mu?" Boynuna karşı samimi bir mırıltı, adam elindeki

Gömleğini yere attı ve vücudunu arkadan onunkine dolamak için hareket etti; sert, şık kaslı bir erkekti ve saklamak için hiçbir çaba sarf etmediği bir uyarılmışlığı vardı.

Kendini hiç bu kadar canlı, kadınlığının içinde bu kadar duygulu hissetmemişti. "Hayır." "Güzel." Elleri yukarı doğru kayarak göğüslerinin üzerinden

Sütyeninin pratik pamuğunu. "Sana yaramaz bir iç çamaşırı alsam" - onu şekillendirerek, ona sahip olarak- "giyer misin?"

Duygusallığın içinde dalgalanan neşe, keskin bir baharattı. Onun da en az kendisi kadar kararlı olduğunu düşündü, bu zamanı *kendilerine ait* kılmaya, gelecekte ne olursa olsun kimsenin onlardan çalamayacağı bir şey yapmaya. "Ne kadar yaramaz?"

"Çok." Göğüs uçlarını hafifçe çimdikledi -hızlı, keskin bir ısırik-parmaklarının arasında yuvarladı. "Parçalar yüzünün kızarmasına bile neden olabilir."

Isı vücudunda yükselmeye başlamıştı bile ama bu , baştan çıkarıcı bir şeydi. "Bu bir meydan okumaya benziyor." Bir koluyla geriye uzanarak parmaklarını adamın saçlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. "Ve kabul ediyorum."

Elleri ağrıyan bedeninden kayarken teninde hissedebildiği bir gülümseme. Kendi kolunu yana bırakarak sütyeninin kopçasını açmasına izin verdi, sonra uzanıp aşağı çekti ve vücudundan çıkardı. "Neden sen giyinik kalırken ben hep çıplak kalıyorum?" - Adam omurgasının üst kısmını öpüp aşağı inerken ürperdi.

Boğuk, erkeksi bir kıkırdama, dudakları kızın omzunda geziniyor, elleri kızın kalçalarında. "Çünkü ben akıllı bir adamım." Parmaklarını kadının karnında gezdirerek kot pantolonunun üst düğmesini açtı. "Bunları benim için çıkar."

O yavaş, uykulu sıcaklık alevlendi, *yandı*, ama bir adım öne çıktı, fermuarı indirdi ve sonra -derin bir nefes alarak- hem kotunu hem de külotunu aşağı itti. Ayaklarından çıkarmak için öne doğru eğildiğinde, kalp atışlarının gürültüsünden hiçbir şey duyamıyordu. Max, kız tam boyuna gelinceye kadar tek kelime etmedi. Ama sonra konuştu ... ve kadın eridi.

BÖLÜM 38

"Çok güzel." Sert bir ses, sabırsız eller onu öpücüğüyle buluşturmak için çevirdi.

Ve onun öpücüğü.

İlk andan itibaren her kalkanını parçalayan aynı vahşi şefkati, aynı koruyuculuğu barındırıyordu. Ama aynı zamanda başka bir şey daha vardı; çiğ, karanlık bir zevk, ateşli bir cinsel saldırganlık. Ürpererek adamın gömleğini çekti. Adam ona dokunmak için duyduğu hayal kırıklığına uğramış ihtiyaçla işbirliği yaparken düğmeler her yöne uçuştı, ama adamın dikkati ağzındaydı, açlığı amansızdı.

Gömleği yere düşer düşmez elleri tekrar kızın vücuduna uzandı, kız daha fazla dayanamayarak öpüşmeyi kesene kadar onu sıktı ve okşadı. Ama adam onun gitmesine izin vermedi. Onu geriye doğru götürürken çenesini, boynunu öptü, göğsünün sıcaklığı enfes bir okşayıştı. Dizlerinin arkasına çarptığında yatağa düşmeye fazlasıyla hazırды. Adamın onu dürtmesini beklemeden sürünerek yatağa girdi ve dirseklerinin üzerinde kendini desteklemek için döndü.

Adam onu ısıltılı bir odaklanmayla izliyordu, bu odaklanma kadının tenini neredeyse acıtacak kadar geriyordu. Adamın parmakları kot pantolonuna gittiğinde, çıtçıtları çözüp kot pantolonu külotuyla birlikte bacaklarından aşağı sıyırdığında yutkundu. Gözleri adamın ereksiyonunun kalın uzunluğuna, ereksiyonun etrafını saran eline takıldı. Adam bir kez okşadı ve kadının vücudu kamburlaştı. Bunu açıklayamıyordu, anlamıyordu, ama onun kendi bedenini okşayışını görmek o güne kadar gördüğü en erotik şeydi. "Max." Titreyen bir yalvarış.

Kadın sözsüz bir davetle arkasına yaslanırken, adam kendini kalçaları birbirine değecek kadar alçalttı, ereksiyonunun sertliği bariz bir erkeksi taleple kadının karnını itiyordu. Nefesini içine çekerek ellerini adamın güzel göğsüne ve o muhteşem omuzlarına doğru kaydırды. "Evet." Bu onun sormadığı bir sorunun cevabıydı.

Ama o anladı. Kaslarını gevşeterek vücudunun onun her yerine dokunmasına izin verdi. Tüm vücut teması erotik bir şimşek , bir elektrik fırtınasıydı. Bunun verdiği zevk ve acıyla inleyerek parmaklarını onun saçlarına doladı ve kendi öpücüğünü onun ağzına götürdü. Adam ona karşı ürperdi, eli kalçasında kenetlendi. Adam elini kalçasına bastırmak için hareket ettirdiğinde, kadın sessiz bir davetle bacaklarını araladı.

Onun kayganlığına dokundu ve bu onu titretti. Ama daha önce yaptığı gibi onu tembel bir sabırla okşamadı. Bu sefer dokunuşu lezzetli, talepkâr bir şekilde sertti, çünkü vücudu hakkındaki bilgisini onun altında bükülmesini sağlamak için kullandı. " bu," mırıldandı, onunla oynarken omuz kasları avuçlarına çarpıyordu. "Benim için çığlık at, Sophie."

Kalçalarını sıkarak adamın elini arasına hapsedmeyi başardı. "Ben," diye soluk soluğa bağırdı, "çığlık atan biri değilim."

Hıncır, beklenmedik bir gülümseme, yanağında parlayan o zayıf gamze. "Bir erkek bunu meydan okuma olarak kabul etmeli."

Ona tapıyordu. Başını aşağı doğru çekerek, parmağının klitorisine karşı küçük hareketleriyle onu kızdırmaya başladığında bile gamze boyunca bir öpücük çizgisi bastırdı. Nefesi kesildi. "Max, beni acele ettiriyorsun."

Bu şehvetli yakınma onu kıkırdattı. "Adil olan adildir." Ama elini geri çekti, eğilip onu yavaşça ve tembelce öptü, bedeni onun üzerinde gerginlikle titriyordu. Adam aşağıya doğru inerken saçları tenine serin bir dokunuş yapıyor, küçük, sıkı bir meme ucunu ağzına almadan önce göğüslerine sokuluyordu.

Duyguların ıstırabıydı ve muhteşemdi. "Oh!"

Dişleriyle onu kavrayarak meme ucunu serbest bıraktı. "Bu," dedi diliyle ıslak memenin etrafında dönerek, "çığlığa yakın bir şeydi."

"Nefes nefese," diye nefes verdi. "Bu bir nefes alıştı. Şimdi lütfen bunu tekrar yap."

"Ne?" Başka bir hıncır gülümseme.

"Max."

Kıkırdayarak başını eğip ihmal edilmiş meme ucunu okşadı ve elini sahiplenici bir tavırla diğer göğsünün yuvarlaklığı üzerinde gezdirdi.

Titreyerek, kalçalarını tekrar açtığını, onu en mahrem şekilde kucakladığını fark etti. Zevkin derinliği bir bıçak gibiydi, keskin ve sinirliydi - huzursuzca yer değiştirdi, elleri onun sırtında aşağı yukarı gezindi. *Benim*, diye düşündü ilkel bir sahiplenmeyle, *o benim*. Dudaklarından öpmek için başını kaldırdığında elleri onun kalçalarına ve ellerini onun zarif kaslı gücünün üzerinde gezdirmekten gerçekten ama gerçekten hoşlandığını fark etti.

Ona karşı bir inilti. "Kes şunu." Kız razı olmayınca alt dudağını ısırdı. "Yoksa ben de seninle aynı oyunu oynarım. . . aynanın önünde."

Elleri hareketsiz kaldı.

Max kollarına dayanarak kendini destekledi, sikinin nabız gibi atan ihtiyacıyla, Sophie'nin ipeksi sıcaklığına gömülme dürtüsüyle savaştık kadar ilgisini çekmişti. "Demek Bayan Sophia Russo'nun aynalarla ilgili sapıkça fantezileri var. İlginç."

Yanakları kızardı ama başını öne eğdi. "Bana fantezilerinden birini anlat."

Kadının ona geri adım atmayacak kadar güvenmesi hoşuna gitmişti. Ateşe ateşle karşılık vererek, ereksiyonu klitorisini dürtünceye kadar yavaş ve kasıtlı bir hareket yaptı. *Tanrım, merhamet et*. O kadar iyi hissettiriyordu ki, birkaç santim daha aşağı kaymak, her şeyi almak istedi. Ama bu Sophia'nın ilk seferiydi ve onu zevkten boğmaya niyetliydi - bu kararlı bir erkeklik gururu meselesiydi ... ve bu kadın için ne kadar çok şey hissettiğiyle ilgiliydi.

"Dikkatimi dağıtacağını sanma" derken gözleri siyaha boğulmuş olan.

Gülümseyerek onu öptü ve konuşurken boğazına sokuldu, "Giydiğin takım elbiseleri biliyor musun? Dizlerine kadar etekleri olan ve ceketlerinin düğmeleri göğüslerinin altında iliklenen takım elbiseler?"

"Mmm." Onu çılgına çeviren o küçük hareketlerden birini yaptı ve kendini onun sikine sürttü. "Takım elbiselerim sıkıcı."

Sesini bulması birkaç saniye sürdü. "Tam tersine." Husky nefesi boğazında düğümlenerek konuştu. "O takımlar bir erkeğe fikir verir. Örneğin, seni ıssız bir ofiste yalnız yakalamak gibi" -kulak memesini hızlı, alaycı bir ısırıkla kavradı- "seni büyük bir

Tahta masanın üzerinde, o sakın eteğini kaldırıp seni benim için ıslanmış bulacağım." Bu görüntü onu deliliğe bir adım daha yaklaştırdı.

Sonra Sophie, "Bana dokunur musun?" dedi boğucu bir sesle ve adamın sikini sarıp sıktı.

Ürpererek başını eğdi, boynunu sertçe emdi ve küçük kırmızı bir iz bıraktı. "Hayır, bu bir Neandertal fantezisi" -en sevdiği fantezilerden biri- "Sadece külotunu yırtıp içine giriyorum."

"Bu-" Yutkundu, dudaklarını ıslattı. "Bu fanteziye karşı değilim."

İşte bu, ateşli, ağzı açık, cehennem gibi bir öpücüğü hak ediyordu. Daha sonra ona "Başka bir versiyonum daha var" dedi.

Parmakları adamın pazularını sıkıyor, göğüsleri kesik kesik nefeslerle inip kalkıyordu.

"Bu sefer önümde durmanı sağlayacağım ve başparmaklarımla kalçalarının iç kısımlarını okşarken eteğini santim santim yukarı iteceğim." Onun üzerinde diz çökmek için yükseldiğinde, hareketleri kelimelere yansıttı ve ona en lezzetli manzarayı sunmak için uyluklarını ayırdı. "İçine bir şey giymediğini biliyorum -gerçi bazen ipek çorap ve askılı kemer giymene izin veriyorum-"

Vücudunu saran sıcaklıkla birlikte göğüsleri sıcak bir pembeye dönüştü.

"Max."

Ellerini onun üzerinde gezdirerek okşamaya başladı. "Şşş, bu iş iyiye gidiyor." Onun dokunuşu altında titredi. "Ve ben de eteğini beline kadar sıyırıp seni pespembe ve nemli bir şekilde çırılçıplak bırakıyorum" -ellerini poposunun altından kaydırarak- "seni kendime çekiyorum" -vücudunun aşağısına doğru pozisyon alıyor- "ve seni şeker gibi yiyorum."

Ve sonra onu aldı. Sıcak, derin ve açık bir sahiplenmeyle. Kadın onun altında debeleniyor, dişiliğinin içinde bereketleniyor, onu daha da yükseğe çıkarmaya teşvik eden küçük zevk sesleri çıkarıyordu. Ama bugün, onun onsuz gitmesini istemiyordu. Onu kollarında tutmaya, aldığı zevki hissetmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden samimi küçük kaslarının kasıldığını, nefes alışının değiştiğini hissettiğinde, son bir tat aldı ve eli kalçasında, vücudunun üzerinde yükseldi. "Bu sefer birlikte, Sophie." Kelimeler o kadar derin, o kadar boğuktu ki, neredeyse tanınmaz haldeydi.

Sophia polis memurunun kontrolünün sonuna geldiğini fark etti. "Evet, oh, evet." Kendini vahşi, muhtaç ve ateşli bir kadın gibi hissederek bacağını onun kalçasına sardı ve kendini onun için daha da açtı.

Tekrar sormadı, onu iç burkan bir şefkat ve neredeyse şiddetli bir ihtiyaç karışımıyla öptü ve vücudunun girişini dürttü. Bu his tarif edilemezdi. İlk tanıştıklarında bunu denemiş olsaydı onu sürükleyebilirdi. Ama şimdi .

Yüzünü adamın boynuna gömüp kokusunun sarhoş edici karışımını içine çekerek, adam içine doğru kayarken vücudunu sıkıca kavradı. Adamın girişi biraz yakıyordu ama bu, hissettiği acının yanında küçük bir şeydi. Titreyerek diğer bacağını da adamın etrafına sardı. Bu ani hareket onun içini açtı ve adamın eskisinden daha hızlı içeri kaymasını sağladı.

İkisi de ve Max onun üzerinde dondu kaldı. "Sophie?"

Dişlerini adamın boğazının hizasında gezdirdi. "Evet." Bu adam için her zaman evet.

Kadının ellerini çekerek kendi elleriyle birleştirdi ve onu çarşafıya bastırıp ağzını onunkine dayadı. Adam kalçalarını esnetip içine gömülürken kendini nefis bir şekilde açıkta ve şok edici bir şekilde heyecanlı hissediyordu. Çığlığı içinden koptu, vücudu ilkel bir tepkiyle onunkine doğru eğildi. Adam hareket etmeye başladığında, kadın da onu takip etmeye çalıştı. Senkronizasyonu bir saniyeliğine bozulmuştu . .. ama sadece ilk birkaç vuruş için.

Ve sonra, başka hiçbir şey düşünmedi. Sadece vücudunun onunkine, onunkinin *içinde* kaygan ve sıcak bir şekilde kayması, başını eğerken çenesinin yanağına sürtünmesi ... ve son olarak, her ikisini de kayalara fırlatan ve onları tamamen parçalayan cinsel bir fırtınanın çalkantılı güzelliği.

"Hey sen." Yanına yaslanan Max elini önünde gezdirdi. "İyi beslenmiş bir kediye benziyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "Bu hiç de şehvetli bir görüntü değil, hele ki karşılaştırma olarak kullandığınız kişinin Morpheus olduğunu bildiğim halde."

Tart cevabı ona bir öpücük kazandırdı, derin ve yoğun bir sahiplenme. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Açıklanamayan"-ama acımasızca güçlü-"kalkanlarım hala PsyNet'te duruyor."

"Bu iyi, ama ben fiziksel durumdan bahsediyordum."

Vücudu kızardı. "Ah." Tuvalete gitmiş, aynada yüzüne bakmış, buruş buruş , zevkten dört köşe olmuş, ağzı öpücükten morarmış kadının kendisine bakmasına hayret etmişti. "Biraz hassasım, hepsi bu." Böyle bir konuşma yapmak garip geliyordu ama yine de yapabiliyordu. Çünkü o Max'ti.

Elini kadının karnının üzerinde gezdirdi. "İkinci raunda hazır olduğunda bana haber ver, sana söylediğim gibi, pratik, çok pratik, mükemmelleştirir."

Gözlerindeki alaycı ışığı yakalayan kadın, yüzünü ona dönmeden önce omzuna hafifçe vurdu. "Bu deneyimi bu kadar çok yaşattığın için teşekkür ederim."

"İlginç mi?" Hayran olduğu zayıf gamzesi parladı.

"Evet," dedi, parmak ucuyla kahkahanın sürerken kendi dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Son derece ilginçti. Bu büyük bir iltifat."

"Çok memnun oldum." Bir kolunu başının altından geçirerek diğer elini kalçasının üzerine koydu. "Bir Psy için iyiydin."

"Ve bir polis için hiç de fena değildin."

Birbirlerine baktılar, ikisi de bu andan son derece memnundu. Kadın ona daha da sokulmak istedi ama vücudu hâlâ heyecanla uğulduyordu. Bir süre beklemek daha iyi, diye düşündü, ortalığın biraz sakinleşmesine izin vermek. "Arkanı dön."

Hakkını vermek gerekirse, kadının talebinin nedenini bilmiyormuş gibi davranmadı. Kaşlarını çatarak istenileni yaptı. Dövme omurgası boyunca uzanıyordu; ucu ensesinin hemen altında olan bir kılıç ve sırtının alt kısmında karmaşık bir kabza. Muhteşem bir sanat eseri idi.

Boş güzelliği karşısında büyülenen Sophia, her şeyi görebilmek için çarşafı aşağı itti. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

"On altı," dedi. "Kendimi bir bok sanıyordum."

Onun nasıl bir çocuk olduğunu düşündü -zorlu ama ince, kasları hâlâ geliyordu- ve her santimetresinin izini sürmek istedi

Yumuşak, taparcasına öpücüklerle dövme. "Kabzasındaki sanat eserine kıyasla bıçak çok boş."

Kasları gerildi. "boş bıraktım. Senin için."

Boğazı kilitlendi. Ona da bir hediye vermek istiyordu... en az onun kadar değerli, en az onun kadar kalıcı bir hediye. "Port Vila'da öğle yemeği vakti yaklaşıyor. Muhtemelen profesörü ofisinde yakalayabilirsin."

Yüzünü ona dönerek, "Biliyorum," dedi.

Sophia endişeyle elini onun kolunda gezdirdi. "Neden sesin böyle çıkıyor?" Sanki bir şeyi sıkıca kontrol altında tutuyormuş gibiydi.

Ürperdi, başını eğerek alnını onunkine değdirdi. "Korkuyorum." Kesin bir itiraf. "Ya River değilse? Ya da ya

. . . ve beni görmek istemiyor mu?"

"Seni neden reddetsin ki?" Max kardeşi için savaşmış, onu kurtarmaya çalışmıştı.

"Her zaman annemizin bize her zaman farklı davranmasından duyduğu suçluluk nedeniyle yanlış yola saptığını düşünmüşümdür." River onun altın çocuğu, Max ise şamar oğlanıydı. "Onu bundan korumaya çalıştım ama yapamadım, sonunda yapamadım."

Sophia'nın parmakları aralarındaki çarşafta dolandı. "Eğer bu senin kardeşinse, eğer o an gördüğüm çocuksa, seni ruhunun derinliklerine kadar önemsiyor demektir."

"Bazen bu yeterli olmaz." Max sesinin sert çıktığını biliyordu ama bununla başa çıkabilmesinin tek yolu buydu. Eğer bunun önemli olmasına izin verirse, canı çok fazla yanacaktı. "Geçmişin hatırlatılmasını istemiyorsa onu suçlayamam."

Sophia onun elini sıktı, kararı ona bıraktı, menekşe rengi gözleri yoğun, kırılmaz bir sadakatle ısındı.

Sonunda yapabileceği tek bir şey vardı, işkence görmüş, zarar görmüş küçük kardeşine duyduğu sevgi, onu geride tutmaya çalışan korkudan daha güçlü ve çok daha inatçıydı. Cep telefonunu eline alıp aradı; profesörle konuşması bir dakikadan kısa sürdü ve yaşlı adam Max'in bilgilerini kardeşi olabilecek bu River'a aktaracağına söz verdi. Telefonu kapatan Max uzun bir nefes aldı ve Sophia'nın kokusunu ciğerlerine çekti.

Onun etrafında kıvrılıp dünyayı unutmanın cazibesi neredeyse karşı konulmazdı ama içindeki polis buna razı olmadı. Bir yemin etmiş, bir söz vermişti. "Dinlenmene izin ," dedi bir ailesi olması için çok uğraşan kadına, "ama ... bir gözetime gelmek ister misin?" Kadının zayıflayan kalkanları karşısında çaresiz kalmasına duyduğu öfke onu acımasız yapmakla tehdit ediyordu, ama bir polisle J'si arasındaki bu garip, güzel mutluluğun güzelliğini bozmayı reddederek çirkinlikle savaştı.

Sophia'nın yüzü neredeyse çocuksu bir zevkle aydınlandı. "Gerçekten mi? Evet!"

Ve onun gözlerindeki o ışığı korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

"Tamam," dedi insan avı ekibiyle görüştüktan sonra -görülen bir şey yok, arama alanını daraltmasına yardımcı olacak bir bilgi yok, hayal kırıklığı onlarınki kadar şiddetli- ve kararlı şehirde yollarına devam ediyorlardı, "söylentilere göre bazı Psy'lar şehirde gizli toplantılar yapıyorlarmış. Kimse nedenini bilmiyor."

"Bu gizli toplantılardan birini mi izleyeceğiz?"

"Evet. Clay'in muhbirleri gittiğimiz yerin bu gece toplanma noktası olacağını kesin olduğunu söylüyor." Leopar şekil değiştiren mesajı daha önce göndermişti. "Şimdilik sadece izleyeceğiz, neler olup bittiğine dair bir fikir edinebilecek miyiz diye bakacağız, Nikita olayıyla bağlantılı olup olmadığını ölçeceğiz."

Çok geçmeden Max arabayı seçkin Pacific Heights mahallesinde, benzer iki siyah sedanın arasına park ederek durdurdu. Bu özel sokak tarihi bir dönüm noktasıydı, yirminci yüzyılın başlarında olduğu gibi korunuyordu, zarif Queen Anne tarzı evlerin süslemeleri dekoratifti, renkler sessiz ışıktaki ayırt ediciydi.

Sophia gözlerini kocaman açarak, "Bu çok heyecan verici," dedi, tam da sokak lambaları gecenin yaklaştığını hissedip kendilerini yakarken.

Max yanağının içini ısırdı. "Evet ve sakın tüm randevularımı gözetlemeye götürdüğümü sanma. Sen ." Ona karşı hissettiklerinin derinliğini anlatmak için ne kadar da basit bir ifadeydi.

"Gururum okşandı." Boğuk bir kıkırdama. "Quentin Gareth'in dosyasıyla ilgili canını sıkkan şeyi keşfetmiş olabilirim, sen telsizden çıktıktan sonra söyleyecektim ama dikkatimiz dağıldı."

Max'in vücudu bu dikkat dağıtıcı düşünceyle mırıldandı. "Hâlâ hassas hissediyor musun?"

"Max."

Uzanarak elini kızın kalçasına koydu ve hafifçe sıktı. "Ee?"

"Evet." Yüzünün kızardığını duyabiliyordu. Sonra "Ereksiyon oldun mu?" diye sordu.

Cehenneme kadar yolun var. "Seni kızdırmamam gerektiğini bilmeliydim." Sırıtarak, kadının canlandığı ereksiyonu hafifletmek için yer değiştirirken bile, "Ee, Quentin Gareth?" dedi.

"İlk kayıtlarında iyi gizlenmiş bir tutarsızlık var. On sekiz yaşından yirmi üç yaşına kadar bir Ivy League üniversitesine gittiği yazıyor ve gitmiş de. Ancak son yılının altı ayında üniversiteye gitmemiş; hiçbir derse girmemiş, hiçbir sınava girmemiş.

"Daha derine indiğimde, bir tür iş deneyimi programına katılmaya hak kazandığını öğrendim." Parmaklarını kalçasına koyduğu eline dokundurdu ve başparmağını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Bunda doğal olarak şüpheli bir şey yok, ama bunu CV'sine koymak yerine saklamış olması bana ya program sırasında o kadar kötü iş çıkardığını gösteriyor ki, bunun iş geçmişinden silinmesini istiyor-"

"-ya da," diye tamamladı Max, "ortaya çıkarmamızı istemediği bir sırrı var. Nereye gönderildi?"

"Mesele de bu. O altı ayı nerede geçirdiğine dair hiçbir kayıt yok."

Max çevresel görüşüyle bir şey yakaladı. Sophia'ya, "Sakin ol," dedi. "Bizi göremeyecekleri kadar karanlık." Yine de hedef evin önündeki sokak lambası avlarını çok görünür kılıyordu.

İki erkek ve bir kadın sokağın diğer tarafından çıkıp hızlıca kapıyı çaldıktan sonra eve girdiler. Bu kez orta yaşlı iki kadın daha onları takip etti. Altıncı katılımcı çok daha yaşlı bir adamdı, saçları sık gri bukleler halindeydi.

Sophia hiç uyarmadan ileri atıldı. "Bu düşündüğüm kişi mi?"

Dikkatini çeken kişi evin merdivenlerinde durakladı ve izlendiğinin bilincindeymiş gibi etrafına bakındı.

Ryan Asquith topuklarının üzerinde kayarak içeri girerken Max, "Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

BÖLÜM 39

Meclis Üyesi Kaleb Krychek, Moskova'daki ofisine gitmek üzere arabasına binmek üzereydi ki bir şey hissetti. Telepatik bir sekme. Geri dönen izleyiciyi psişik bir elle yakalayarak araca yaslandı. Ağa dağılmış bu görünmez psişik yapılardan binlercesi vardı ve hepsi de milyarlarca baytlık veriyi tek bir isim için taramaya hazırdı.

Bu, altı yıl, beş ay ve üç hafta önce aramaya başladığından beri geri dönen ilk kişiydi.

Eski ve kırılgan yapıya karşı dikkatliydi, ona geri getirdiği şeyi kaybetmek istemiyordu. Kendi güvenlik katmanlarını aşması neredeyse on dakikasını aldı ve sonra, işte oradaydı. O isim, iki hafta önce Ağ'ın uzak bir bölümünden geçen bilgilerle bağlantılıydı. Bilgi parçalanmıştı, izini bulmak imkânsız olmasa da zor olacaktı ama bu noktada bunun pek bir önemi yoktu.

Çünkü sonunda avının hayatta olduğunu doğrulamıştı.

BÖLÜM 40

Sen uyurken, rahat nefes alırken, stresin çizgileri silinmişken yazıyorum bunları ve senin için hissettiklerimi nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. O kelimeler bende yok. Kalbimdeki bu duygu, bu amansız sızı acıtıyor.

-Sophia Russo, ölümünden sonra Max Shannon'a gönderilecek şifreli ve zaman kodlu bir mektupta

Sophia ertesi sabah yatağında uzanıyordu, uzuvları gevşemiş ve vücudu tamamen doymuştu. Demek zevk böyle bir şeydi, diye düşündü şaşkınlıkla. Şairlerin hakkında yazdığı ve ressamların resmettiği şey buydu. İnsanların birbirlerine gizli gizli gülümsemelerinin ve Dönüşenlerin eşlerinin kulaklarına mırıldanmalarının nedeni buydu.

Banyo kapısı açılarak buhar dolu fayanslı bir bölme ortaya çıktı, tam o sırada Morpheus yatağa atladı ve karnına doğru oturmak için etrafta dolandı. Kadın ipucunu aldı ve onun katı formunu okşadı. "Senin için çok sıcak olan suda duş alıyorsun," dedi sıcaktan çıkıp dün gece kıyafetlerini değiştirdiği yere giden güzel kaslı erkeğe.

Ryan'ın o görkemli Queen Anne'e girdiğini gördükten sonra, Max'le birlikte eve dönüp Ryan'ın dosyasını parçalamaya karar vermişlerdi. Polisi onu eve bırakması için Dorian adında beyaz-sarışın bir şekil değiştiren erkeği çağırmış, o da gece üçe kadar Ryan'ın başında kalmış, ancak arkadaşı Clay birkaç saatliğine nöbeti devralmak için geldiğinde oradan ayrılmıştı. Onun eve döndüğünü ve yarım saatten fazla bir süre insan avı ekibiyle görüşüğünü duymuştu.

"Görünüşe göre Bonner'ın ailesi ona özel bir jete erişim sağlamış," demişti yatağa girdiğinde. "Piç her yerde olabilir. Yerel havaalanlarını alarma geçirdim, kedilere haber verin." Bu sözlerden sonra doğrucu uykuya daldı... ama bir saat önce onu soluk soluğa bırakacak kadar enerjiyle uyandı.

Banyodan bir buhar dalgası daha çıkarken, "Kaynayacaksın," dedi.

Pişman olmayan bir göz kırpma. "Sıcak sana iyi gelir." Havlusu zayıf beline dolanmış, saçları nemli, genç ve inanılmaz derecede cana yakın görünüyordu.

Morpheus mırıldanmaya başladığında avucunda bir gümbürtü duyuldu. "Quentin Gareth'in üniversitesini aramayı düşünüyordum." Asquith'in dosyalarında suçlayıcı bir şey bulamadığı için, bugün geride kalarak önbeleğe aldığı PsyNet verilerini gözden geçirecekti - Nikita'nın halkına yapılan saldırılarla doğrudan Saf Psy'ı ilişkilendirebilecek bir şey bulma umuduyla. "Ama eğer bir uyarı sistemi varsa, bu onu uyabilir."

Max havluyu yatağın üzerine atarak, "Dur bakalım," dedi. "Bilgiyi başka bir şekilde elde edebilirim."

Onu giyinirken izlemenin mahremiyeti göğsünde bir sıkışma yarattı. "Bana geri dön, Max," dedi sessizce.

"Nasıl karşı koyabilirdim ki?" Ciddi bir bakış, ruhunu sızlatan duyguları barındıran bir öpücük. "Kalbimi rehin tutuyorsun."

On dakika sonra ve çok kısa bir süre sonra Max kapıya doğru yürüdü, arkasında da o vardı. "Gün boyunca insan avı ekibiyle de telefonda olacağım, eğer ulaşamazsanız mesaj bırakın, ben sizi ararım." Uzanarak saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bina güvenliği Bonner'ın imajına sahip - hiçbir koşulda sana yaklaşmasına izin vermeyeceklerini biliyorlar.

"Güvenlik güçleri alarma geçti ve Clay de DarkRiver'in muhbir ağına haber ." Kalçasını sıktı. "Eğer dışarı çıkarsan -ki çıkmamanı tercih ederim- güvenlik elemanlarından birini yanına almayı unutma. Ya da daha iyisi beni ara, eğer kaçamazsam DarkRiver'i arar, senin için bir leopar eskort ayarlarım."

Gwyn Hayley taraması sırasında Bonner'da okuduğu çarpık uyarılmayı hatırlayan Sophia kollarını kendine doladı, vücudundaki minik tüyler ilkel bir uyarıyla yükseldi. "İçeride kalmayı planlıyorum." Dışarıda genel nüfusun içinde olmak giderek daha dayanılmaz hale geliyordu. "PsyNet'e de girmeyeceğim, o yüzden bu konuda da endişelenmeyin."

Dudaklarını onun şakağına dokundurdu. "Nasılsın?" İçinde söylenmemiş binlerce şey barındıran kaba bir soru.

Elini kalbinin üzerine koydu ve onun varlığının inanılmaz armağanını içine çekti. "Hâlâ buradayım." Ama telepatik kalkanları o kadar inceydi ki, dengesiz bir kişiliğin *herhangi bir* dokunuşu onları delebilirdi.

Sert bir öpücük. "Her saat başı seni kontrol edeceğim. Beni durdurmaya çalışma bile."

Bir an sonra gitmişti.

İtiraz etmesi gerektiğini bilse de Morpheus'un koruyuculuğuyla rahatlayan kadın, onu bir kez okşamasına nezaketle izin veren Morpheus'u besledikten sonra hızlı bir duş aldı. Daha sonra, tazelenmiş bir halde, yumuşak kadife bir pantolon giydi; daha önce giydiği hiçbir şeye benzemiyordu. Pantolonu birkaç ay önce, bir doktorun ona tadilata gitmesi gerektiğini söylemesine gerek bırakmayacak kadar Psy dışı bir kararla almıştı. Ama şimdiye kadar hiç giymemişti.

Koyu mavi kumaş kadifemsi yumuşaklıkta, narin ve güzeldi teninde. Dokunsal hazzın tadını çıkararak esnek bir tişört giydi ve kıyafeti tamamlamak için kendisine birkaç beden büyük gelen kapüşonlu gri bir sweatshirt'ü fermuarla çekti. Evinde hava soğuk değildi ama kazak Max'ındı ve onun kokusunu taşıyordu.

Polisinin, onun için ne ifade ettiğini, ona ne verdiğini asla anlayamayacağını düşündü. Bu aynı anda hem vahşi, dünyevi bir şey hem de akkor halinde bir neşeydi. Tek gölge, zamanlarının neredeyse üzere olduğunu, yakında bir gün zihninin gürültüyle dolacağını ve Max'i kaybedeceğini, onu bir bütün haline getiren, her kırık parçasını kabul eden ve el üstünde tutan duygunun yırtıcı gücünü kaybedeceğini bilmesinden geliyordu.

Parmakları sıkıştı.

Onları açmaya zorladı. Öfkelenmenin, kadere kızmanın bir faydası yoktu. Gerçek gerçektir; bütün kılavuzları incelemiş, bütün meslektaşlarıyla konuşmuştu ama hepsi boşunaydı. Telepatik kalkanlar çekirdekten dışarı doğru bozulmaya başladıklarında yeniden inşa edilemezlerdi.

Bir J arkadaşı ona "Bizi önce kullanıp sonra çöp gibi atıyorlar," demişti. "Neden bu görevi kabul ettin?" Sekiz yaşında hastane yatağına bağlı bir kız çocuğu olarak Sophia'nın başka seçeneği yoktu ama diğer J'ler

Yaptım.

"Mevcut tek iş buydu."

Sophia anlamıştı. "Bir J iş bulmaya çalıştığında her zaman tek uygun iş bu mudur?"

"Evet."

Öfke midesini bulandırmıştı. "Geçmişte, Sessizlik'ten önce," diye sormaya cesaret etmişti, karşısındaki J'nin seçme şansı olsa tarihçi olacağını biliyordu, "böyle miydi?"

"Hayır. J'ler sadece idam davalarında kullanılırdı. Ya da suçun belirli parametrelere uyduğu durumlarda jüri karar veremezse."

Sophia'nın farkına vardığı üzere, yük yayılacak ve her bir bireyin üzerinde çok daha az baskı oluşturacaktı.

"J'ler hâlâ çıldırıyor, hâlâ kırılıyor," diye devam etmişti meslektaşı, "ama ırkımızın geri kalanından daha fazla değil."

Ama şimdi Konsey gücünü pekiştirmek için onları kullanıyordu. Bu acı gerçeğin ışığında Sophia Nikita'yı kurtarmak istediğinden emin değildi ama Max iyi bir polisti. Adalete inanıyordu ve Sophia'nın da inanmasını istiyordu.

Zihni bu düşüncayı aldı ve Max'in ona aldığı sıcak çikolatadan bir kahvaltı içeceği hazırlamak için malzemeleri çıkarırken işlemeye başladığı bilgi ön belleğinde dolaşan bir söylentiye bağladı. *İlginç*. Sütü açılmamış bir şekilde tezgahın üzerine bırakarak bir kağıt parçası buldu ve kanepeye oturarak ham verilerin "topaklarını" düzeltirken ilgili gerçekleri not etmeye başladı.

Kapısının açılma sesi sessizdi ama konsantrasyonunu bozdu. "Ma-" Ama bu onun polisi değildi.

Gözleri kadının elindeki güvenlik geçersiz kılma anahtarına, yakasındaki Merkez rozetine takıldı. *Hayır*. PsyNet kalkanlarını indirmeye, psişik bir imdat çağrısı göndermeye gitti ama kadının erkek arkadaşı çoktan kolunu kavramış, çıplak eliyle boynunun savunmasız derisine bir basınç enjektörü vuruyordu. Konsantrasyonu bozuldu ve kan dolaşımına, zihnini donuklaştıran, halsizleştiren bir şey enjekte ettiler.

"J'lerin PsyNet kalkanlarının bu kadar sağlam olması çok faydalı," dedi kadın, Sophia'yı bir kolunun altından desteklerken ortağı da diğer kolunu tuttu.

"O zaman neden rehabilitasyon izleme listesinde?"

"Telepatik kalkanları neredeyse tamamen yok oldu. Eğer şimdi rehabilite edilmezse, kendi kendine kırılma ihtimali var." Koridorda ilerlemeye başladılar. "Ve kırılanların ölüm sancıları Sessizlik için her zaman çok yıkıcıdır."

Sophia ellerine, onu bir bez bebek gibi yönlendirmelerine karşı koymaya çalıştı ama zihni yoğun bir sise saplanmıştı, vücudu komutlarını yerine getirmeyi reddediyordu. Her biri onun ağırlığının yarısını taşıyarak onu garaj katına kadar "yürüttüler". Ve düşünebildiği tek şey, Max'in onun kokusunu ne kadar sevdiğini asla bilemeyeceğiydi.

Max, tam gökyüzü açıldığında DarkRiver'ın Çin Mahallesi'ndeki merkezinin kapısından koşarak girdi. "Ne fırtına ama," dedi üzerine çarpmayı başaran damlacıkları silkeleyerek.

Dorian, "Tahminlere göre bu gece hava açacak," dedi. "Ee, ne var ne yok?"

Clay hala o gölgesi mi?"

"Hayır, Emmett adında biriyle yer değiştirmek zorunda kaldı." Birkaç dakika önce Max'e mesaj atarak Asquith'in işe geldiğini söylemişti.

"Aynen öyle." Dorian parmaklarını şıklattı. "Clay bugün bazı askerler için bir eğitim seansı düzenliyor."

Max başıyla onayladı. "Bilgisayarlarla aranın iyi olduğunu duydum." Sarışın nöbetçinin uzman bir bilgisayar korsanı olduğunu duymuştu.

Parlak mavi gözleri birçok insanın kaçırdığı bir zekayla parlıyordu, genç bir sörfçüyü andıran bakışlara kapılmışlardı. "Öyle mi? Nereden duydun bunu?"

Max burnunun kenarına hafifçe vurdu. "Senin kendi kaynakların var. Benim de kendi kaynaklarım var."

"Ben bedavaya çalışmam." Dorian kollarını kavuşturdu ve Max'in içinde taşıdığı kutuya anlamlı anlamlı baktı. Yüzünde kedigillere özgü bir beklenti ifadesi vardı.

"Dün gece Sophie'yi eve bıraktığın için teşekkürler." Max çörekleri uzattı.

"Zaten geç saatlere kadar çalışıyordum." Kutuyu açtı, uzun bir nefes aldı. "Bilgisayar konusunda neye ihtiyacın var?"

"Neredeyse yirmi yıl önceki belirli bir dönemde Quentin Gareth adında bir Psy hakkında bulabileceğiniz her şey." Bir not defteri çıkararak altı aylık boşluğun ayrıntılarını not aldı.

Dorian jöleli çörekten bir ısırık aldı. Yuttuktan sonra, "Bana gelmekle iyi ettin," dedi. "Psy genellikle interneti unuttur. Her yerde bir sürü şey var." Yırtık not kâğıdını alıp cebine koydu. "Aramayı şimdi yapacağım - bir toplantıdan önce birkaç dakikam var."

"Bir şey bulursan beni cep telefonumdan ara. Nikita'nın evine gidiyorum." Ama daha kapıya varmıştı ki insan avı ekibinin başındaki kişiden bir telefon aldı. "Doktor bulundu." Öfke ve acıma iç içe geçmişti. "Ölüm zamanı ve yöntemi konusunda haklıymışız. En azından ona işkence etmemiş."

Max bunun küçük bir merhamet olduğunu biliyordu. "Kız, adamın jete bindiğini düşündüğünüz özel havaalanının yakınlarında mı bulundu?"

"Evet. Aileler bize jetin nereye gitmiş olabileceğini söylemeyi reddediyor. Uçuş planında Yunanistan'a gittiği yazıyor ama bu tam bir saçmalık. Hava Kontrol'ün sistemlerinde yok, bu da Bonner'ların radardan kaçmak için tasarlanmış bir uçakla *hazır* oldukları anlamına geliyor."

Max'in damarlarında öfke dolaşıyordu. "Ona ait olduğunu bildiğim bazı offshore hesapları izlemeye aldım." Arama emri olmadan ve Emniyet Teşkilatı'nın bilişim suçları birimindeki arkadaşlarının yardımıyla, ancak Kasap'ı tekrar öldürmeden önce yakalamaya yardımcı , Max etik konusunda fazla terlemeyecekti. "Henüz onlara erişmedi - muhtemelen annesi ona sağlıyor."

"Bart onun mali durumu için bir arama emri üzerinde çalışıyor." "Görgü tanıkları mı?"

"Çatıdan." Sert bir ses. "İnsanlar gölgelere atlıyor- nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Onu yakalayacağız," dedi Max, diğer polisin hayal kırıklığını duyabiliyordu. "Bir kere yaptık, yine yaparız." Birkaç kelime daha ettikten sonra telefonu kapatıp arabaya koştu, yağmur vücuduna çarpıyordu. Islak ceketini silkerek Çin Mahallesi'nden geçerken, Duncan binasına tam erişim sağlayan güvenlik anahtar kartını Sophia'nın dairesinde unuttuğunu fark etti.

Yeniden basmaktansa onu almanın daha hızlı olacağını düşünerek, yağmurdan ıslanmış saçlarına bir el attı ve eve döndü.

"Sophia?" diye seslendi yatak odasına girerken. Anahtar kartı bir gece önce cüzdanını koyduğu şifonyerin üzerindeydi ama yatak odası boştu. "Sophie? Duşta mısın?" Ancak kapıyı çaldığında kapı içeri doğru açıldı.

Bonner'ın olası varlığına rağmen dışarı çıkmaya karar vermesinden endişelenerek cep telefonunu çıkardı ve onunkini aradı. Telefon oturma odasında çaldı.

Kanında buz kristalleri oluştu.

Hücrelerini kapatarak bir polis gözüyle daireyi taramaya başladı. Tezgâhın üzerindeki açılmamış süt kabı dışında yemek hazırlama alanı temizdi. Kıpırdamadı. Sophie umutsuzca düzenliydi ama dikkati bir şeye dağılmışken onu toplamayı unutmuş olması mümkündü.

Yaşam alanı rahatsız edilmemiş. Sehpanın üzerindeki düzenleyici. Ve yatak odasına döndüğünde-

Başı tekrar organizatöre döndü. Sophia cep telefonunu unutmuş olabilirdi ama o bilgisayarlı aygıt olmadan *asla yapamazdı*. İçgüdüsel bir korkuyla bağırsakları sıkıştı, eğer işlevini yerine getirecekse bunu hissetmeyi göze alamazdı, daireden dışarı koştu ve doğruca binanın kalbindeki güvenlik merkezine gitti.

Nikita' anahtarına programladığı geçersiz kılma özelliğini kullanarak içeri girdi ve Psy muhafızının koridor yayınını geri sarmasını sağladı. "Durun! Bu ikisi de kim?"

Güvenlik görevlisi görüntüyü büyüttü. "Yüz tanıma yazılımı, kadının Merkez'in yerel bir şubesine bağlı bir M-Psy olduğunu, erkeğin ise bir güvenlik uzmanı olduğunu gösteriyor."

Max öfkeli endişesini bastırdı ve sadece öfkesinin ölümcül netliğine odaklandı. "Neden yukarı çıkmalarına izin verildi?" diye sordu, sesi kırbaç gibiydi. "Onun bir hedef olabileceği konusunda hepinizi uyarmıştım!"

Güvenlik görevlisi çoktan güvenlik kayıtlarına erişmeye başlamıştı. "Buna göre, bizimkini geçersiz kılan bir yetkileri var-"

"Konuyu aç," diye araya girdi. "Yetki belgesi!" Adamın hemen anlamadığı bir komuttu bu.

Ekran, J Atamalı Sophia Russo'nun Kapsamlı Rehabilitasyon Merkezi'nin Berkeley şubesine götürülmesini zorunlu kılan net bir belgeyle doldu.

Öfke Max'in teninde bir cehennem gibi yandı ama zihni buz tutmaya devam etti. "Bu ne anlama geliyor?" Sayfanın altında bir arma ya da bir tür amblem görünen bir şeyi işaret etti - bir ağ ile kaplanmış küçük bir siyah kare.

Güvenlik görevlisi doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı. "Bu Konsey Üyesi Henry Scott'ın yeni amblemi."

Max, gardiyana Merkez'in yerini telefonuna göndermesini emrederken Nikita'yı aramaya başlamıştı bile. "Nikita, Henry Scott Sophia'yı rehabilite ettiriyor," dedi Nikita cevap verir vermez, Henry'nin müdahalesinin Nikita'nın işbirliğini sağlayacağını biliyordu. Konsey üyelerinin de Dönüşenler kadar bölgeci olduklarını öğrenmişti. "Bir saat önce kaçırıldı."

Nikita gereksiz sorular sormazdı. "Hangi şube?"

"Berkeley."

"Bekle."

Kadının sesi telefona geri döndüğünde adam arabadaydı ve yağmurun kararttığı şehre doğru çılgık atıyordu. "Henüz Merkez'e ulaşmadılar." Bir duraklama. "Bana verdiğin zaman dilimine göre ulaşmış olmalılar."

Kendini düşünmeye, odaklanmaya zorladı. Yağmur yaklaşık yirmi dakika öncesine kadar sağanak haline gelmemişti -Nikita haklıydı, şimdiye kadar Merkez'e ulaşmış olmalıydılar. Sonra birden Nikita'nın Sophie'yle internet üzerinden bağlantı kurmuş olması gerektiğini fark etti. Kendini "Hâlâ hayatta mı?" diye sormaya zorlarken her şey durdu.

BÖLÜM 41

"Zihni PsyNet'te mevcut," dedi Nikita, "ama telepatik çağrılara yanıt vermiyor."

Rahatlama soğuk, soğuk bir öfkeyle karıştı. Eğer o piçler ona zarar veriyse

-"Merkezdeki kişilerin kullandığı arabanın marka ve modelini öğrenmenizi istiyorum, böylece Emniyet'ten bir alarm vermesini isteyebilirim."

"Bilgileri birkaç dakika içinde alacaksınız. Rehabilitasyon kararının uygulanmaması için Merkez'e bildirimde bulundum bile."

Ona teşekkür ederek telefonu kapattı. Ama Sophia başka bir yere götürüldüyse Nikita'nın müdahalesinin işe yaramayacağını biliyordu. "Dayan Sophie. Sen sadece dayan." Cep telefonunu açarak bir arama daha yaptı. "Clay, yardımına ihtiyacım var."

Dönüşen erkeğin, Merkez'e Max'ten en az yirmi dakika daha yakın olan kapalı bir eğitim tesisinde olduğu ortaya çıktı. "birkaç asker var," dedi Clay, Max'in sesindeki inanılmaz gerginliği duyabiliyordu. Ama diğer adamın sempatiyi değil, sadece pratik yardımı takdir edeceğini deneyimlerinden biliyordu. "Şimdi yola çıkıyoruz." Telefonu kapatarak bir ekip oluşturdu ve şiddetli yağmura doğru yola çıktılar.

Merkeze giden yola ulaştıklarında Kit, "Oldukça ıssız," dedi, kumral saçları fırtınalı ışıktaki koyu kahverengi görünüyordu. "Görüş mesafesi düşük."

Ve gök gürültülü bulutlar gelmeye devam ettikçe alçalıyor, ağırlıkları henüz kuşluk vakti olmadığı halde öğleden sonraymış gibi görünmesine neden oluyordu. "O yere giden tek yol burası." Psy yeni lobotomi tesisini DarkRiver'in gözünün üzerinde olduğu, ancak bariz bir askeri ya da taktiksel işlevi olmadığı için tehdit olarak görmediği, çitlerle çevrili bir arazide yer alan zararsız bir binaya yerleştirmişti. "Eğer bu rotada değillerse ..."

"Dur!" Kit'in çılgılığı Clay'in arabayı durma noktasına getirmesiyle hemen hemen aynı anda geldi ve yakınlık sensörleri yoldaki devrilmiş aracı algılamadan önce tepki verdi.

Araçtan inen Clay, arkalarından gelen sürü arkadaşlarına elini kaldırdı ve enkaza doğru koştu. "Bu tarafta yaralı bir erkek var, boğazı kesilmiş gibi görünüyor."

"Burada da aynı, tek fark dişi olması." Clay ayağa kalkarken Kit yüzündeki yağmuru silerek arabanın üstünden ona baktı. "Boynunda, köşesinde *M* harfi olan bir kimlik vardı."

Yağmur Clay'in sırtına sert küçük kurşunlar halinde yağıyordu. "Max'i arayıp görüntüleri bize göndermesini isteyeceğim-"

Max'in arabası o anda ikinci DarkRiver aracının arkasında gıcırdayarak durdu.

"Adamım." Kit ıslık çaldı, kirpiklerinden yağmur damlıyordu. "Polis hız sınırının üç katı hızla gitmiş olmalı. Arabaların bunu yapmana izin verdiğini bile bilmiyordum."

Max aracından çıkar çıkmaz Clay, "O burada değil," diye seslendi, polisin yüzündeki beyaz ifadeden korktuğu şeyin bu olduğunu biliyordu.

Max, Clay'in sözlerini doğrulamak istercesine devrilmiş arabanın içine baktı. Bir saniye sonra eğildi, ellerini dizlerine dayadı, beyaz gömleği neredeyse şeffaf olacak kadar ıslaktı. "Tanrı'ya şükür." Bir elini yağmurdan kayganlaşmış saçlarının arasından geçirerek boyunun tamamına kadar yükseldi. "Sophie uyuşturulmuş gibi görünüyor. Dışarı çıkıp dolaştıysa ..."

"Jamie, Nico, Dezi," dedi Clay, Max koşarak yanlarına geldiğinde ikinci araçtan inmiş olan sürü arkadaşlarını işaret ederek. "Max'in J'sinden bir iz bulabilecek misiniz bir bakın." Etraflarındaki yoğun ağaç örtüsü koku izlerini yağmurdan korumuş olabilirdi. "Kit, sen de."

"Max," dedi Desiree, sesi nazikti. "Sophia'ya ait bir şey var mı sende?"

Max gözlerindeki yağmuru kırıştırdı. "Evden çıkmadan önce duş aldım," dedi, belli ki yakın temasın hissedilebilir bir koku bırakabileceğinin farkındaydı, "sadece ona veda öpücüğü verdim. Lanet olası yağmur muhtemelen kalan her şeyi yıkayıp götürmüştür."

Desiree kaşlarını çatarak bir adım daha yaklaştı, uzun, ince saç örgüleri ıslak zeminde simsiyah kesilmişti. "Sakıncası var mı?" Max'in dalgınca başını sallaması üzerine, ıslak gömleğinin üstteki üç düğmesini açtı ve burnunu Max'in burnuna dayadı.

derin bir nefes aldı. Hakkını yemeyelim, Max kıpırdamadı. "Anladım." Sert bir sırıtış. "O senin derinin içinde, Cop."

Jamie, Nico ve Kit bu işlemi tekrarladılar - Desiree kokunun Max'in teninde olduğunu doğruladığına göre adamlar kokuyu Max'in kolundan çıkarmayı tercih etmişlerdi - sonra da dağıldılar. Max Clay'e baktı, bakışları yağmurla yıkanmış karanlığı bile delip geçiyordu. "Boğazları kesilmiş, yolun yüzeyinde yağ gibi görünen bir şey var, bu basit bir kaza değil." Sözleri pratikti, dış görünüşü sakindi.

Clay anlamıştı, önce polis eşini bulacaktı. Ancak o zaman kendisini parçalayan şeytanlara teslim olacaktı. Bunu akılda tutarak Max'in düşünce çizgisini takip etti, gözleri yağdaydı. "J'ni isteyebilecek başka birini tanıyor musun?"

Öfke Max'in kanını ateşe çevirdi. "Bonner - Park Avenue Kasabı." Max, yoluna çıkan kırmızı lekeyi zorla silerek arabanın etrafında dolaştı ve Bonner'ın onu nereye götürmüş olabileceğine dair bir ipucu verebilecek herhangi bir şey olup olmadığını kontrol etti. "Tek iyi şey, eğer o piç onu ele geçirdiyse, onu öldürmeyecek olması." Hayır, doktorun aksine Bonner Sophia'yla en acımasız şekilde oynayacaktı.

Elini yumruk yaptı.

"Araba kazası," diye belirtti Clay, enkaza vuran yağmurun sesini duyabilmek için sesini yükselterek, "çok kötü gidebilirdi."

"Hayır." Max başını salladı. "Çok iyi planlanmıştı. Bulunduğumuz yere baksana, bir virajın hemen arkasındayız, yani hızları düşük olacaktı."

Clay, "Bunun işe yaraması için arabanın tekerlekli olması gerekiyordu," dedi. "Ve yağmur yağarken bu pek mantıklı değil."

Nöbetçinin haklı olduğunu anlayan Max, aracın yan tarafını inceledi ve havada asılı kalma sistemini kontrol ettiğini bildiği bölüme odaklandı. "Bu sana bir kurşun deliği gibi mi görünüyor?" Plazmetaldeki belirgin bir deliği işaret etti.

"İşte bir tane daha," dedi Clay diğer taraftan.

Kasap'ın zekâsının farkında olan Max, "Onları apartmandan itibaren takip etmiş, petrol tabakasını oluşturmak için bir aşamada onları sollamış olmalı," dedi. Aracının navigasyon sistemini kontrol eder, bu yolda hiçbir sapak ya da ara sokak olmadığını keşfederdi. "Tek yapması gereken

O zaman yapacağım şey, pusuya yatıp ateş etmektir." Çömelerek arabanın kırık dökük enkazına baktı. "Arkadaki kayışlar kesilmiş ama Sophia'nın bu ikisinden çok daha sağlam bir şekilde bağlandığı belli."

"Ve eğer onu takip ediyor olsaydı, Bonner onu bağladıklarını görürdü." Clay'in gözleri yağmur karanlığında leopar parlaklığındaydı. "Kabul edilebilir bir risk."

"Onun için, evet." Ayağa kalkan Max, Clay'in öfkesinin kendi öfkesini beslemesine izin vermeyerek seçenekleri düşünmeye ve bir kenara atmaya başladı. Henüz değil. Düşünmesi, Sophie'yi bulması gerekiyordu. "Piçin parası var. Ailesi kaçmasına yardım ediyor. Açıkta ya da ucuz bir motelde bile olmayacak ama yakınlarda olacak."

Clay Max'in yanında durmak için yürüdü. "Onu mümkün olduğunca uzağa götürmek daha mantıklı olur, böylece kendisine nefes alacak bir alan yaratır."

"O ... sabırsız." Max öfkesini bininci kez yuttu, kendine daha sonra göklere bağırabileceğini söyledi. "Onu bir an önce kendine almak ." Ve eğer Kasap ona dokunursa, onun gaddarlığı zihnini paramparça edebilirdi.

Sonsuza kadar.

Max dişlerini sıkarak yere çöktü ve aracı tekrar incelerken vücuduyla yağmuru engelledi. Bonner'ın ön koltuktaki yolcularla bir sorunu olmadığı anlaşılıyordu. Ya biri ya da ikisi de o sırada baygındı. Kesinlikle hiçbir boğuşma izi yoktu.

Sophie'nin sürüklendiği pencerenin yanına çömelmek için hareket etti. Tam o sırada Clay'in arabasının farlarında bir şeyin parladığını gördü, pencerenin hemen altında... Bonner'ın ayağını kaldıraç olarak kullanmış olabileceği yerde. Burnu neredeyse toprağa değene kadar eğildi ve cep telefonunun dahili ışığını kullanarak bölgeyi aydınlattı.

Parıldayan ve ışıldayan küçük parçacıklar, enkazın açısı nedeniyle yağmurdan gizlenmişti.

Kum.

Ama onda tuhaf bir şey vardı. Parmak uçlarının arasına alarak ışığa daha da yaklaştırdı. Parıltılar

Sarı ve kristal kırmızının yanı sıra neredeyse maviye benzeyen tek bir titreşim de vardı. "Clay!"

Leopar tam koşarken Max'in gözleri küçük beyaz bir deniz kabuğuna takıldı. "Sende ne var?" diye sordu nöbetçi.

Max ona ne bulduğunu gösterdi. "Kum doğal değil. Bir sahil evinden bahsettiğimizi sanmıyorum."

"Bekle." Clay küçük kabuğu aldı ve keskin şekil değiştiren gözlerine yaklaştırdı. "Sanırım bu bir şeyle kaplanmış. Benim tahminim koruyucu plas olurdu."

"Yakınlarda bu malzemeyi kullanabilecek bir yer biliyor musun? Bonner'ın kendini rahat hissedeceği kadar izolasyon sağlayacaktır ama çok da sağlam olmayacaktır." Bu Kasap'ın tarzı değildi.

Clay'in gözleri kısıldı. "Kit ve çocuklar buradan yaklaşık bir saat uzaklıktaki sahte bir 'sahil beldesi' hakkında gülüyorlardı." Cep telefonunu çıkardı. "Web adresi hâlâ kayıtlı. Orada 'gizlice ayrılmış' bungalovlar, çamaşırhane ve oda servisi olduğunu söylüyor."

Kişisel standartlarını düşürmeden çalışmayı seven bir katil için evin tüm konforu. *Uygundu*. Max ayağa kalktı, Bonner'ın Sophia'ya ne yapıyor olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu; düşünürse paramparça olurdu ve Sophia'nın kendini toparlaması için ona ihtiyacı vardı. "Konumu telefonuma gönder" -çoktan arabasına doğru koşmaya başlamıştı- "Navigasyon sistemine bağlayacağım."

"Bitti!" diye seslendi kedi arkasından. "Her ihtimale karşı aramaya burada devam edeceğiz!"

Yolculuğa başlayalı beş dakika olmuştu -çok yavaştı- ki telefonu çaldı. Arayan Nikita'ydı ve bir güncelleme istiyordu. "Konsey üyesi," dedi Max ona nereye gittiğini söyleyerek, "kaç ışınlayıcı tanıyorsun?"

Sophia'yı kaçıranın başka bir Konsey Üyesinin müdahalesi değil de bir insan sosyopat olması nedeniyle yardım beklemiyordu. Ama o, "Ne ayarlayabileceğime bakacağım" dedi.

Max'in omurgasından ter damlıyordu. *Geliyorum bebeğim. Sadece .*

Sophia'nın midesi bulandı, bulantı ağzını doldurdu. Uyuşturulmuş, diye düşündü. Uyuşturulmuştu. Psy beyni bu tür ilaçlara iyi tepki vermiyordu.

narkotik. Zaten hırpalanmış bedeni sarsıntılı hareketlerini durduramazken, itilip kakılırken bir inilti fısıldadı.

"Özür dilerim." Pürüzsüz, büyüleyici bir ses ve ... heyecan, evet, yüzeyin altında fokurdayan bir heyecandı. "Neredeyse geldik. Bu yol bungalovuma giden özel bir yol. Doğal çakıllı bir yol gibi görünmesi için yapılmış. Yolu kapatmaları gerekirdi. En azından yağmur durdu."

Sophia adamın söylediklerinin sadece yarısını anlayabilmişti. Ama onun kendisini kaçırdığını ve yalnız kalmak isteyeceği bir adam olmadığını biliyordu. Yanlış kokuyordu.

Bir kahkaha, neredeyse eğlenerek. "Bungalov'a vardığımızda duş alacağım. Hayatını kurtarıırken biraz terledim ve kana bulandım."

Bir anlık anı, bacakları nafile bir panikle tekmeliyor, adam onu arabada tutan kayışları kesip dışarı çekerken bacakları fazla zarar veremeyecek kadar ağır. Yüzünde yağmur. Bacaklarında cam parçaları.

Aşağı uzanarak kalçalarına dokundu, üzerini örten nemli kumaşa dokundu.

"Yaralı değilsin," dedi içinde yanlışlık olan adam aracı durdururken.

"Kazadan birkaç kesik ve morluk var ama onun dışında iyiyim. O kadar ıslanmadım bile. Sizi kurtarmaya çalışırken kollarım güzelce kesildi, eminim bana teşekkür etmek için can atıyorsunuzdur."

Kafasında bir uğultu, kelimeler ve görüntülerden oluşan baş döndürücü bir sıçrama, uyuşturucular onu tekrar yumruklarken zihni korkutucu bir an için kontrolden çıktı. Ama o anda irkilecek kadar kendine geldi.

Adam arabanın kendi tarafından çıktı ve kadının yanına geldi. "Sana zarar vermeyeceğim."

Yalan söylüyor, diye düşündü, yalan söylüyordu. "Dokunma bana," diye zorladı doğru çalışmayan dudaklarının arasından.

Yüz ifadesi değişti, tarif edemeyeceği bir şekilde acımasızlaştı. "Artık yetki bende." Eli kızın üst koluna kenetlendi ve sanki onu öpecekmiş gibi başını eğdi.

Narkotik etkisinin derinliklerinde bile, ona gerçeği söylerse, kendisine işkence etmek için eline bir silah daha geçeceğini biliyordu. Ama söylemezse, istemedi de olsa zihnini kırabilir, kanının korkunç çirkinliğini yeniden yaşatarak onu öldürebilirdi-

sırılsıklam anılar. Ve hayatta kalmak zorundaydı. *Çünkü Max bilmiyordu.* "Hayır," diye fısıldadı, onun varlığının yarattığı mide bulantısını yutarak. "J. Temas kuramam."

Kıpırdamadan durdu, eli kızın kolunda sıkılaştı. "Bana doğrudan fiziksel temasın sana zarar verebileceğini mi söylüyorsun? Bu yüzden mi hep o eldivenleri takıyordun?"

Başını sallamaya çalıştı ama başı öne düştü ve tekrar yukarı kaldırmakta çok zorlandı. "Evet."

"O zaman sanırım dikkatli olmam gerekecek." Emniyet kemerini çözerek onu arabadan çıkardı ve kollarına aldı.

Kıyafetleri onu koruyordu ama bu kadar yakinken, kalan telepatik kalkanları da uyuşturucunun etkisiyle parçalanmışken, adamın kokuşmuş kötülüğünde boğulmaktan başka bir şey yapamıyordu. Normal, insan gibi görünüyordu. Ama değildi. İçi öylesine çarpıktı, öylesine acımasızca mutasyona uğramıştı ki, insana yakın bile değildi.

Bir çarpma sesi, vücudunun yumuşak bir yüzeye yatırılması, o mavi gözlü yakışıklı yüzün bir görünüp bir kaybolması. Aynı anda midesi bulandı ve bir kanepeye dönüşen şeyin kenarından aşağı yuvarlandı, midesi acı içinde kıvrılıyordu.

"İşte, işte. . ." Islak bir bezle yüzünü siliyordu, sesi şefkatliydi. "Bunu temizleyeceğim. Seni yatak odasına götüreyim." Kanını donduran bir gülümseme. "Zaten oyunlarımızı orada oynayacağız."

BÖLÜM 42

Kalbime iyi bak, olur mu Sophie? Bedenimin dışında olması biraz garip ama bunu telafi etmek için seninkini çalmayı planlıyorum.

-Max'ten Sophia'ya el yazısı not

Max arabasının güvenlik talimatlarını on beşinci kez geçersiz kıldı ama çok geç kalacağını biliyordu. Hesaplarına göre Bonner ondan neredeyse elli dakika öndeydi. Tatil köyüne olan yolculuğunu yarı sürede tamamlasa bile, bu yine de Kasap'a kafası karışmış ve uyuşturulmuş Sophia'ya eziyet etmek için sonsuza kadar uzun bir süre veriyordu.

Kendi kendine, hayatta kalacağını söyledi. J-Psy her yönden güçlüydü. Sophie de gücünü defalarca kanıtlamıştı. Onu bulacaktı. Başka bir seçenek yoktu.

Tam hız sınırında giden bir sedanı sollamıştı ki sağ tarafındaki dünyada hafif bir *kayma* oldu. Sersemleticisini çıkarmış ve yolcu koltuğuna ışınlanan Psy'nin kafasına doğrultmuştu ki aklından bir düşünce geçti.

"Buna gerek kalmayacak, Dedektif." O kadar soğuk bir ses ki, buzdan da öte, duygusuz. "Nikita senden bir iyilik istedi. Nereye gitmen gerekiyor?"

Anlık bir kararla Max sersemleticiyi indirdi ve uyarı sinyalleri eşliğinde şeritleri geçerek eşikte durdu. "Sophia Russo'ya," dedi yolcu koltuğundaki adama.

Konsey Üyesi Kaleb Krycek jilet gibi mükemmel bir kömür grisi takım giyiyordu ve beyaz yıldızlarla dolu saf siyah gözleri vardı. Ama Faith ya da Sascha'ninkilerin aksine, Max'in açıklayamadığı bir şekilde gözleri uzaktı. Sanki Kaleb hiç hissetmemişti, sanki gözlerinde bir zamanlar yaşamış olması gereken çocuğun bir yankısı bile yoktu.

"Bir kilide ihtiyacım var," dedi Konsey Üyesi ve uğruna savaşmış bir kadının hayatını değil, hava durumunu tartışıyor olabilirlerdi.

Her günün her saniyesini yaşama hakkı. "Sadece gördüğüm ya da yakın zamanda yerlere ışınlanabiliyorum."

"İnsanlara gidebilir misin?"

"Evet, bazı niteliklerle birlikte."

Max elini uzattı. "Onun görüntüsünü kafamdan çıkar."

Kaleb ona dokunmadı. "Doğal bir kalkanınız var." Ses tonu, bunun herhangi bir şeyi almayı imkânsız kıldığını söylüyordu.

Hayal kırıklığına uğramak istemeyen Max, telefonunu kullanarak hızla internete girdi. "İşte," dedi ve sahil beldesinin bir görüntüsünü getirdi. "Beni oraya götürebilir misin?"

Kaleb, yüksek kaliteli bir ajandaya benzeyen ince bir cihaz çıkardı ve mekanın daha ayrıntılı birkaç fotoğrafını çekti. "Evet."

Ne bir dokunuş ne de bir uyarı vardı.

Max, tatil köyünün önündeki devasa cam lobinin önünde dengesini ancak koruyabildi, hava ağırdı ama yağmur yoktu. Ağzı açık kalan kapıcı ağzını kapattı. "Konsey Üyesi Krychek," diye mırıldanmayı başardı. "Rezervasyonunuz olduğunu bilmiyordum efendim." Max, Kaleb'den önce kapıdan geçip masaya .

Kimliğini resepsiyon görevlisinin önüne bırakarak cep telefonundan Bonner'ın bir gazete haberindeki fotoğrafını çıkardı ve görevli sarışın erkeğe gösterdi. "Hangi oda?"

"Ah . . ." Adam önce sola, sonra sağa baktı. "Manag'ıma sormam gerek

."

"Eğer o ölürse," dedi Max mutlak bir niyetle, "sıradaki sen ölürsün."

Bembeyaz kesilen resepsiyon görevlisi başını salladı. "Ben görmedim-"

"Bekar erkek, muhtemelen son on iki saat içinde giriş yapmış, izole edilmiş bungalov."

Sarışın bilgisayarını çalıştırmaya başladı. "Son yirmi dört saat içinde sadece bir kişi geldi. Ama Bay White'ın-"

Max'in kan dolaşımındaki buz, Kasap'ın kullanmaya hakkı olmayan bu ismi duyunca sıvı ateşe dönüştü. "Nerede!"

"Bungalov On, Doğu Rotası'nın hemen sonunda." Resepsiyon görevlisi tesisin holografik bir görüntüsünü

yönlendiriyor. "Buradayız. Bungalov On burada." Yerleri işaret etti.
"Yaklaşık yirmi dakikalık yürüme mesafesinde."

Max Kaleb'in içeri girdiğini gördü ve ona döndü. "Oraya ışınlanabilir misin?" "Bu görüntü temsili bir 3B harita," dedi diğer adam bir kez. "Asıl binanın bir fotoğrafına ihtiyacım var."

"Özür dilerim." Resepsiyonist ellerini iki yana açtı. "Elimde böyle bir şey . Halkla ilişkiler departmanımızı deneyebilirim-"

Ama Max çoktan kapıdan içeri koşmaya başlamıştı.

Sophia yataktan yuvarlandı ve sendeleyerek kapıya doğru yürümeye başladı. Duş almaya gittiğinde onu bağlamamıştı ve bu onun hatasıydı.

Üç duraksamalı adımdan sonra bacağı altından çıktı, dizini sertçe yere çarptı ve bacağından yukarı doğru acı fışkırdı. Ağlamasını bastırarak yatağın kenarına tutundu ve kendini tekrar yukarı çekti. Bu çok uzun sürdü. Adamın birkaç metre ötedeki fûme camlı bölmede ısıklık çaldığını duyabiliyordu, müstehcen bir şekilde neşeliydi, dünyayı umursamayan bir adamdı.

Yatak odasının kapısı önce sallandı, sonra yana doğru gerildi ve dengesini sağlamak için yatağın ucuna tutunmasına neden oldu. Kendini çapayı bırakmaya zorlayarak öne doğru hamle yaptı, o bükülmüş, gerilmiş kapıdan geçmek için çaresizce çırpınıyordu. Kapının ona güldüğünü neredeyse duyabiliyordu. "Dur. Dur."

Kahkahalar kıkırdamaya dönüştü. "Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Belinin etrafı nemliydi, teni yanağına çok yakındı. İrkildi, çıplak ellerini koltuk altlarına saklamaya çalıştı.

"Şimdi geri yürü. İşte gidiyorsun."

Adamın dediğini yapmak zorunda olduğunu biliyordu, çünkü yarı çıplaklığı kasıtlıydı, bir tehditti. "Neden?" Sesi çiğ çıkmıştı ama aynı zamanda beyninin merkezinden, tehlikeye atılmamış kısmından geliyordu.

Kadın sırtını yatak başlığına dayamış, bacaklarını önüne uzatmış oturana kadar cevap vermedi. "Beni büyülüyorsun," dedi elini kalçasında gezdirirken.

Midesi bulanık kadın geri çekilmeye çalıştı ama adam onu olduğu yerde sabitledi.

"Daha önce konuştuğumuzda," diye devam etti sakin, net bir sesle, sanki günlük bir konuşma yapan yakın tanıdıklarmış gibi, "Psy yüzeyinin altında nasıl biri olduğunu merak ederdim. Diğer kadınlar gibi misin yoksa daha fazlası mısın diye merak ederdim."

"Uyuşturulmuş," dedi, ağzı doluydu. "Kendimde değilim."

Yüz hatlarında öfke dalgalanıyordu. "Hayır. Bu oldukça hayal kırıklığı yarattı. *Seninle* oynamak istiyorum. Önemli değil, vaktimiz var." Eğildi. "Tenin çok temiz, çok güzel." Eli yüzünün savunmasız etinden sadece bir santimetre uzaklaştı. "Oyun arkadaşımı bu kadar çabuk kaybetmek istemiyorum ama bunca zaman sonra dayanamıyorum." Parmak ucu kadının tenini okşadı.

Ağzı açık, çığlık atan ağızlar.

Rica. Fısıltılar. Çığlıklar.

Toprak, karanlık ve kirli.

Kan duvara sıçırıyor. Binlerce dehşet damlası.

Sophia dönen girdapla savaştı, bu sefer birinin onun için *geleceğini*, polisinin onun için geleceğini biliyordu. Tek yapması gereken hayatta kalmaktı.

Max, kendisini buraya getiren koşunun ardından ciğerleri yanarken, On Numaralı Bungalov'a birkaç adım kala durdu.

İçgüdüleri onu kapıyı çarparak açmaya ve silahlarını ateşleyerek içeri dalmaya itti ama o iki derin nefes alıp nefesini sakınlaştırdı. "Dikkatli olmalıyız," dedi yanında ölümcül bir zarafetle koşan soğuk gözlü Psy'a, telekinetik olduğunu insanlık dışı bir şekilde belli ediyordu. "Elinde bir silahla kızın yakınındaysa, onu ürkütürsek öldürmeye karar verebilir."

Krychek binaya baktı, yüz ifadesinde bir değişiklik yoktu. "Pencereler perdeli. İçeride neler olduğunu nasıl bileceksiniz?"

"Bonner'in egosu her zaman onun felaketiydi," dedi Max, sessizce kapıya doğru yürüdü ve eski moda kapı kolunu dikkatle çevirdi. Umduğu gibi, canavar kapıyı kilitlememişti; kaçma ihtimali kurbanıyla alay ediyordu. Kapıyı biraz geriye iterek bir göz attı.

Yaşam alanında hiçbir şey ve kimse olmadığını görünce, içeri girebileceği kadar açtı.

Krychek'in soğukkanlı bir entelektüel merakın ötesinde neye ilgi duyduğundan emin Konsey Üyesi'ni kendi kararlarını vermesi için yalnız bırakarak ayakkabılarını ve ıslak çoraplarını çıkardı ve oturma alanını sakın adımlarla geçerek diğer uçta görebildiği yarı açık kapıya doğru ilerledi. Kendini duvara yaslayarak kapının menteşeli tarafındaki aralıktan içeri baktı.

Sophie.

Saçları birbirine karışmış, yüzü sıyrılmış ve morarmış bir halde yatak başlığına yaslanmış oturuyordu. Ama onu asıl endişelendiren oturuş şekliydi. Baş sürekli yana düşüyor ve tekrar kalkması için zorluyor gibiydi. Elleri uyluklarının yanında, çıplak ve önünde oturan canavardan korunmasız bir şekilde duruyordu, kendi eli ise yüzünün birkaç santim ötesinde havayı okşuyordu. Ona işkence ediyordu.

Elindeki sersemleticiyi Bonner'ın kafatasına saplama ihtiyacıyla omuzları kaskatı kesilen Max, Krychek yanında belirlediğinde bir atış şansı yakalamak üzereydi. Konsey Üyesi ona başıyla bir işaret yaptı ve Max bu kez ışınlanmaya hazırды. Kendini Bonner'ın önünde, elindeki sersemleticiyi Park Avenue Kasabı'nın şakağına dayamış halde buldu.

Bonner dondu kaldı. "Dedektif."

"Bırak o eli," dedi Max şüpheyi yer bırakmayan düz bir ses tonuyla, "yoksa tetiğe basarım."

Bonner'ın mavi gözleri kocaman oldu. "Ciddiymişsin gibi konuşuyorsun." Kolunu salladı.

Max dönerek, Sophia'ya tekrar dokunamadan onu avucunun içinden vurdu ve kemiğin beyazlığını ortaya çıkardı. Sophia aynı anda kendini yatağın üzerinde yana doğru savurdu. Durumu kontrol altına alan Max, Kasap'ı yere itip kelepçelemek üzereydi ki, çığlıklar atan Bonner odanın bir köşesine savrulup bir köşede buruşuk bir şekilde durdu.

Vücudunu koruyucu bir kavis çizerek Sophia'nıkinin üzerine atan Max başını kaldırdı. "O artık bir tehdit değildi." Sophia'yı yanına yatırarak yatağı uzandı.

"Yaşadığı sürece bir tehdit olacak," dedi Kaleb, Max ve Sophia'yı Max'in bir katili başka bir katille değiştirip değiştirmediğini merak etmesine neden olan tarafsız bir odaklanma ile izlemek için döndü. "Ondan kurtulmak mantıklı."

"Ölmedi mi?"

"Fark etmeyecek kadar yakın."

Max acımasız bir karar verdi. "Zihnini soyun. Kurbanlarınızı nereye gömdüğünü öğrenmeliyiz ki aileleri onları evlerine götürebilsin ve yaslarını tutabilsinler." Bir Psy'nin anlayıp anlamayacağını merak ediyordu.

Ama Kaleb Krychek soru sormadı. "Tamamdır. Sizin için yerleri not edeceğim." Bir duraklama. "O öldü. Üzgün müsün?"

Max, Bonner'ın buruşmuş bedenine baktı ve vahşi bir tatmin duygusundan başka bir şey hissetmedi. "Hayır." Belki daha iyi bir adam olsa farklı cevap verirdi ama Max hiçbir zaman daha iyi bir adam olduğunu iddia etmemişti. Sophia'yı sıkıca tutarak aşağı baktı, "Sophie?"

Cevap vermedi, gözleri kapalıydı, kirpikleri yanaklarına koyu ay hilalleri çiziyordu. "Onu hastaneye götürmem gerekiyor."

Krychek kılını bile kıpırdatmadı ama bir an sonra Max kendini Psy tıbbi tesisi gibi görünen bir yerin ortasında, Krychek'in yanında buldu. Sağlık görevlileri harekete geçmeden önce bir an hareketsiz kaldılar. Ne dair sorularına cevap veren Max, Sophia'nın velayetini devretti ama yanından ayrılmayı reddetti.

Krychek'in ne zaman kaybolduğunun farkında değildi.

Kaleb az önce öldürdüğü insanın cesedine baktı, parmakları nereye giderse gitsin her zaman yanında olan küçük platin tılsımla -tek bir mükemmel yıldız- oynuyordu. Yıldıza bakarak, "Senin için" dedi. Bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığı ama ne kadar denerse denesin bir türlü ışınlanamadığı tek kişi için.

Ve altı yıldan uzun bir süre boyunca her gün denedi.

Eğer o anda odada başkaları da olsaydı, gözlerindeki yıldızları gölgeleyen siyahın genişliğini merak edebilirlerdi; o kadar mutlak bir siyahtı ki, sıradanlığın ötesindeydi.

kabul edilebilir. Ama odada sadece ölü bir adam vardı, bu yüzden soru sorulamazdı.

Yıldızı cebine koyan Kaleb, yetkililerle temasa geçerek bu olayın herhangi bir soruna yol açmayacağından emin oldu. Gerard Bonner'ın eğilimleri göz önüne alındığında, hiç de zorlamasına gerek yoktu.

Sonra, yalnız kaldığında, doğru koordinatlara sahip olduğundan emin olmak için Bonner'ın zihninden söktüğü her yere ışınlandı. Soğuk ve ıssız her mezar ona başka bir katilin, Kaleb'i izleyicisi ve çırağı olarak yetiştiren bir sosyopatın kullandığı ışısız odaları hatırlatıyordu.

Kaleb. Son mezardan uzaklaşıp Moskova'daki evinin güvertesine ışınlanırken Nikita'nın sesi aklına geldi.

Tamamdır. Sophia Russo ve Max Shannon güvende. Güvertenin engelsiz ucunun altında pürüzlü bir vaatle uzayıp giden geçit, NetMind'in karanlık ikizi, Net'in hem kütüphanecisi hem de koruyucusu olan neo-duygusuyla aynı fısıltılı vaatle onu çağırıyordu. Ama Kaleb henüz hiçbir yere gitmiyordu. Ele geçirilmesi zor avının izini sürüp onu neyin beklediğini keşfedene kadar.

Nikita'nın telepatik sesinin gücü bir anlığına dalgalandı. *Özür dilerim. Sağlık personeliyle konuşuyordum.*

J?

Komada. Kullandıkları ilaçların ciddi bir yan etkisi olmuş gibi görünüyor. Bir duraklama. Teşekkür .

Kaleb ona bunun gerçek bir iyilik olmadığını, parasını alacağını hatırlatabilirdi ama yapmadı. Bugün değil. *Emin misin, Nikita?*

Ona ne yapacağını nasıl bildiğini sormadı.

Dalgayla savaşmanın faydası yok. Bunu yapanlar boğulacak.

Bazıları, Sessizlik duvarına çarparak boğulacak siz olduğunuzu söyleyecektir.

Ya sen?

Kaleb vadinin karanlığına baktı ama gördüğü başka bir karanlıktı; merhamet dilenen bir kadının gözlerindeki ışık sönüyordu. *Sanırım zamanı geldi.*

BÖLÜM 43

İş o noktaya geldi ki, bir veda edemediğimi, seni düşüncesine katlanamadığımı fark ettim. Bu bencilce, inatçı bir ihtiyaç ama beni rehin tutuyor.

-Sophia Russo, ölümünden sonra Max Shannon'a gönderilecek şifreli ve zaman kodlu bir mektupta

Sophia kendini acı verici bir şekilde açıkta hissetti, sanki derisi iç kısımlarını ortaya çıkarmak için ovulmuştu. Boğazından kısık bir sesle inleyerek gözlerini açtı. Işıklar bıçak gibi kesiyordu ve sesler çok keskin, çok deliciydi.

"Sophie."

Görmeyen, kamaşmış gözlerini o sese doğru çevirdi. Ve adam elini onunkine doladığında, kadın tutundu. Çünkü o sessizdi. Diğer her şeyi de sessizleştiriyordu. Nefesini içine çekerek düşünmeye, odaklanmaya çalıştı. "Ne oldu?"

"Narkotiklere karşı koymak için başka ilaçlar kullanıyorlar," dedi ve o zaman adının Max olduğunu anladı. "Doktorlar iyi yanıt vermeye başladığını söylüyor."

Kırık dökük, birbirinden kopuk görüntüler aklına düştü. "Ne kadar sürecek?" "Yirmi saat," dedi ona, yüzünde derin oluklar vardı. daha önce orada olmadığını biliyordu. "Hiç uyanmayacaksın diye endişelenmeye başlamıştım."

Beyni, karanlık erkek güzelliği ve şefkatiyle bu adama hissettiklerinin etkisiyle uyuşturucunun kalıcı etkilerinden kurtulmak için savaştı. "Vücudum ilaçlarla başa çıkmak için kendini kapattı."

"M-Psy'nin söylediği buydu." Sağ tarafına baktı.

Bakışlarını takip ederek camın ötesinde, bir izleme istasyonunda duran M-Psy'yi gördü. "Bir Psy hastanesindeyim."

Max ona, "Bu özel bir iş," dedi. "Nikita personelin emin."

Ama sadakatleri ne olursa olsun, diye düşündü Sophia, onun Sessizliği bozduğunu bilmeleri gerekiyordu. Max'in elini tutuyor olması bile

bilmeleri gerekiyordu. "Onlar-"

"Şşş." Eğilerek sesini alçalttı. "Onlara doğal kalkanımın seni sabitlemeye yardımcı olduğunu söyledim."

Kendisini boğmakla tehdit eden örümcek ağlarını bir kenara çekerek bunu düşündü. "Bu doğru." Psişik bir duvar gibi davranıyor, her şeyi uzakta tutuyordu.

"Güzel."

Ama bu anlayışla birlikte başka bir anlayış daha geldi. "Hayatımı senin elini tutarak geçiremem." Parmakları onun güçlü ve becerikli tutuşunun etrafında kenetlendi. "Telepatik kalkanlarım Onları test edecek kadar odaklanamıyorum. Bonner'dan ve ilaçlardan kurtulmuş olmalarına imkân yok."

Yüz ifadesi acımasızdı. "Beni ele vermeyeceksin, değil mi?" "Hayır," dedi ve ciddiydi. O *ona aitti*.

hiç onun olmamıştı. Ve ona, acısını bu kadar yakınında tutan, yaralarını derinlerde saklayan bu polise ihtiyacı vardı. "Senden vazgeçmeyeceğim."

Gözleri parladı. "Aferin kızıma."

Adamın ona bakışından, ağzını onunkinin üzerine bastırmak, onları bir daha hiçbir şeyin ayıramayacağı kadar yakınlaştırmak istediğini anladı. Bu arzusunu gerçekleştirmesi için ona yalvarmamak için kendini zor tuttu. Çünkü Max ona dokunduğunda canlanıyor, insan oluyordu. "Bir şeyi bilmeni istiyorum," diye fısıldadı.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Düğün günümüzde söyle."

Zihni yine dönüyordu, ama bu sefer farklı bir dansı ve tuhaf bir nefes darlığına neden oluyordu. "Bir keresinde savcının bir Yunan düğününde çekilmiş bir video gösterdiği bir davada ifade vermiştim" - çünkü sanık orada bir saat sonra içini boşalttığı kadınla birlikte görülmüştü, ama o sırada karanlığa odaklanmak istemiyordu - "ve orada hep birlikte yere tabak fırlattıkları bir bölüm vardı."

Max güldü, çok sevdiği zayıf gamzesi saklandığı yerden çıktı. "Düğünümüzde yere tabak atmak istiyorsan bebeğim, sana bir kasa dolusu tabak alırım."

"Hayır." Onun gülüşünü yankılamak, parmağını dudaklarının üzerinde gezdirmek istedi. "Sanırım evim demeye karar verdiğimiz yerin duvarları içinde evlenmek istiyorum."

Max'in ifadesi değişti, vahşice erkeksi bir hal aldı. "O zaman biz de öyle yapacağız."

Karşı ajanlar olağanüstü bir hızla harekete geçerken, Max o gün Sophia'yı eve götürmeye niyetlendi, böylece mahremiyet içinde iyileşebilecekti ama M-Psy onu serbest bırakmayı reddetti. "Bak," diye çıkıştı Max sonunda, öfkesi neredeyse görünmez olacak kadar ince bir ipliğe bağlıydı, "birkaç kesik ve çürük dışında fiziksel bir yarası yok ve ilaçların yan etkileri de neredeyse tamamen geçti." Onu kucağına alma ihtiyacına rağmen, başka türlü onu eve götürmeyi asla teklif etmezdi. "Neden burada kalması gerekiyor?"

M-Psy Sophia'ya baktı. "Bunu Bayan Russo ile özel olarak görüşmem gerekiyor."

"O benim ortağım." Max, Sophie'yi uzun süre yalnız bırakmakta zorlanacaktı. "Ve zaten sözde güvenli bir yerdeyken saldırıya maruz kaldı."

Sağlık görevlisi, "Elini bırak," dedi.

Max, Sophia'nın parmaklarını sıktı. "Deli misin sen?" "Hayır."

Sophia önce M-Psy'ye, sonra tekrar Max'e baktı. "Yavaşça yap," dedi. "Bir sorun olup olmadığını anlayabileceğim."

Koruyucu içgüdüleri isyan etti. "Sophie."

"Bilmem gerek." Gözleri sözlerinden çok daha fazlasını söylüyordu.

Adam sadece parmak uçları birbirine değene kadar elini bıraktığında Sophia'nın omurgasında terler boşaldı ve Sophia bu teması bile kesti. İlk sorun işaretinde bileğini sıkmaya hazırdı ama Sophia dikkatini M-Psy'ye çevirmeden önce ona baktı. "Ölmüş olmalıydım. Sesler zihnime çarpmış olmalıydı ama bir fısıltı bile duyamıyorum." İlk uyandığında zihnine saplanan pürüzlü, parçalanmış düşünceler çok kalmış, zihni berrak, bozulmamış bir gölete dönüşmüştü.

"Aynen öyle." M-Psy elindeki elektronik dosyayı yere bıraktı. "Eriştiğim kayıtlara göre, kalkanlarınız ciddi bir endişe sebebiydi - rehabilitasyon izleme listesinde olduğunuz bir noktaya kadar. Ancak taramalarıma göre, bu kalkanlar artık hava geçirmez durumda."

Max onun yanında nefesini içine çekti, uzun gövdesi gergin duruyordu. "O haklı mı?"

"Beni dışarı çıkar, Max," dedi, parmakları polisine uzanacakken çarşafın altından yatağa doğru kıvrıldı. "Emin olmam gerek."

Max onu özel hastanenin çatısına çıkarırken serin bir esinti Sophia'nın yüzünü okşadı. Denizin tuzu ve bu canlı şehrin nüfusunun canlı ritmi ile renklenmişti. Havada pamuk şekerin tatlılığından balığın tuzlu tadına, egzotik bir restoranın vahşi baharatına kadar binlerce koku vardı. Sesler de yerden yükseliyordu. Araçların yumuşak *sessizliği*, binlerce insan arasında akan sohbetin ağır nabızı, acil durum araçlarının görevlerini yerine getirirken çıkardığı tek tük siren sesleri.

"Her şey dışarıda," diye fısıldadı, buna inanamıyordu. Kafatasına hiçbir şey çarpmıyordu ya da çarpsa bile kalkanları o kadar güçlüydü ki bir yankı bile hissetmiyordu. "Beni daha uzağa götür, Max."

Sandalyeyi ileri doğru iterken, onu koruyan her neyse onu manipüle etmeye cesaret etti ve çelik duvarları çok açtı. Ses parçaları, düşünce kırıntıları. Duvarları kapattı. "Hiç şüphe yok, işlevsel kalkanlarım var." Sandalyenin kollarını kavrayarak kalktı. "*Son derece* işlevsel kalkanlar." Çocukken bile sahip olduğundan daha iyiydi.

M-Psy onunla tartışırken bile Max onu yakalamak için elini uzatmıştı. Ama o umursamadı. Ayaklarının üzerinde titreyerek durdu, derin, derin bir nefes aldı ... ve şehrin ritminin etrafında akmasına izin verdi. "Özgürüm," dedi ama bunun o kadar basit olmadığını biliyordu. J Corps onu serbest bırakmayacaktı, artık tekrar işe yarayabilirdi. Ama-"Ve özgürlüğümü korumak için savaşacağım." Ruhunda artık asit yok. *Artık yok.*

Max'in yüz ifadesi sevinç ve kararlılıkla karıştı ve M-Psy konuşurken bile söylemediği kelimeleri duydu. "Yerinize oturmalsınız Bayan Russo."

Bacakları biraz dengesiz olduğu için itiraz etmedi. "Kalkanlarımın neden yenildiğine dair bir fikrin var mı?"

M-Psy başını salladı. "İşte bu yüzden sizi burada daha uzun süre tutmak istiyorum - sizinki kadar ağır hasar görmüş kalkanlar yenilenmemeli. Tüm arşivlerimize baktım ama başka bir vaka bulamadım. Kalkanın aynı hızla tekrar bozulacağından endişe ediyorum-"

"O halde," dedi Sophia şehre bakarak, "bu zamanı olabildiğince akıllıca kullanmayı tercih ederim. Pek çok J'nin ikinci bir şansı olmaz."

M-Psy çizelgesine bir göz attı. "Sizi ancak önümüzdeki yirmi dört saat boyunca yanınızda sürekli biri olaksa serbest bırakabilirim. İlaçlar geri tepebilir, bilinç kaybını tetikleyebilir."

"Onun asla yalnız kalmayacağından emin olacağım," dedi Max, ses tonu amansızdı. "Çıkışını imzala."

On dakika sonra Sophia kendini Max'in arabasının yolcu koltuğunda buldu ve daireye geri götürölüyordu. "Güvenliğin altını ateşe verdim," dedi Max, çenesini sert bir çizgiye oturtarak. "Benden izin almadan kimse sana ulaşamayacak."

"Max, düşün günümüzü beklememizi söylediğini biliyorum ama sana gerçekten bir şey söylemek istiyorum."

Max'in elleri direksiyonda sıkılaştı. "Her zaman acelen var, değil mi tatlım?"

Max'le, evet, diye düşündü, hem sabırsız hem de açgözlüydü. "Kokuna bayılıyorum."

Şaşkın bir bakış. "Bana söylemek istediğin bu muydu?"

"Evet." Gülümseyerek, memnuniyetle gözlerini kapadı ve araca bindiklerinden beri onu zorlayan uykuya teslim oldu.

Apartmana ulaştığının, yatak odasına taşındığının ve yatağa yatırıldığının farkında değildi. Ne alnına kondurulan öpücüğü hissetti ne de ona her şeyi olduğunu söyleyen bir adamın alçak sesle, sarsılarak fısıldadığını duydu.

Sophia'nın koltuğuna oturan Max, kaçırılma kâbusundan bu yana ilk kez Nikita'nın davası hakkında düşünebiliyordu. Nikita'nın yaşadıklarından sonra

Sophia'yı kurtarmak için yaptıklarından dolayı Konsey Üyesi'ne, bir İcra dedektifi olarak pozisyonunun gerektirdiğinden çok daha fazlasını borçluydu.

Ancak Nikita geçen gün onunla ara sıra temas kurmuş olsa da Ryan Asquith'in Pure Psy toplantısına katıldığı bilgisini saklamıştı; içgüdülerine göre çocuk katil değildi ve Nikita'nın "sohbet" versiyonunda muhtemelen parçalanacaktı. Stajyer olsa olsa bir köstebekti, onları Kingpin'e götürebilecek bir köstebek.

Ama Max, Nikita'ya Quentin Gareth'tan bahsetmiş, erken yaşta gümüşe çalan saçlı adamın geçmişindeki o açıklanamayan aylar boyunca nerede olduğunu belirleyene kadar arkasını kollaması konusunda onu uyarmıştı.

Nikita ona "Quentin iş için Ürdün'de," demişti. "Üç gün daha dönmeyecek, bu yüzden gerçeği ortaya çıkarmak için zamanımız var - bu konuyla ilgili olarak derin düzey PsyNet taramalarına başladım bile."

Şansının yaver gidip gitmediğini merak ederek cep telefonunu eline aldı ve bir arama yaptı. Ancak, ofis iletişim hattı, özel hattı, cep telefonu, hepsi telesekretere düştü. Tam asistanını arayacaktı ki telefonu elinde çaldı. Telefona bakarak bir kaşını kaldırdı. "Ryan."

"Dedektif Shannon, önceki görüşmemizi gizli tuttuğunuz için," dedi stajyer herhangi bir ipucu vermeden, "bu konuda size güvenebileceğimi hissediyorum."

Max bekledi.

"Geçen yıl yenilendikten sonra Pure Psy ile bağlantılı bir kişi bana ulaştı; mesajlarına açık olacağıma inanıyorlardı."

"Acemi asker toplamak için iyi bir yol." Ryan, güçleri kontrolden çıktığında öldürmüştü, bir düzeyde dünyayı yeniden doğru gösterecek bir şey arıyordu.

"Evet." Ryan durakladı. "İlk başta ben de katıldım ama kısa süre sonra hedeflerimin onlarınkiyle uyuşmadığını fark ettim. Ancak, tam üyeliğimden istifa etmek üzereyken, Konsey Üyesi Duncan'ın yanında staj yapmaya başladım."

"Onun için casusluk mu yapıyorsun?"

"Resmi olarak değil. O bilmiyor." Uzun bir nefes. "Ona beni yanında tutmaya daha meyilli olmasını sağlayacak bir şey getirmek istedim."

Bu staj bittikten sonra da devam edeceğim."

Ya çocuk hayatta kalma umudunu gerçekten Nikita'ya bağlamıştı ya da çok iyi bir yalancıydı. "Ne öğrendin?"

"Somut bir şey yok . . ama katıldığım son toplantıda bir 'atmosfer', bir beklenti duygusu vardı. Üyeler gerçekleşmek üzere olan şeyin ayrıntılarının farkında olmasa da, bir şeylerin farkında olduğuna inanıyorum."

Stajyerin kendisine daha fazla bir şey söyleyemeyeceği anlaşılnca telefonu kapatan Max, Sophia ile hastanede geçirdiği süre boyunca gelen sayısız mesajı kontrol etmeye başladı, eli Sophia'nın elini sıkıca kavramıştı.

Dorian'dan bir e-posta geldi.

Eski bir sunucuda Gareth'in KTech Inc. şirketinde (Londra) 6 aylık bir staj kazandığını söyleyen önbelleğe alınmış bir not buldum. Aradığınız zaman dilimiyle . Hepsi yasal. Ama birisi bunu saklamak için çok uğraşmış.

İkinci bir mesajın on dakika önce geldiği görülüyor. Cop, umarım kızın iyidir. Beni ara.

Max kodu girdi. Dorian ilk zil sesinde telefonu açtı. "Sophia nasıl?"

"İyi, gerçekten iyi." Kalbi burkuldu, bir yanı hâlâ Sophie'nin güvende olduğuna inanamıyordu. "Peki, sende ne var?"

"Bunun geç geldiği için üzgünüm," dedi Dorian. "İlk e-postayı gönderdikten birkaç dakika sonra yağmurda kayan bir motosiklet birkaç askerimizi ezdi."

"Onlar iyi mi?"

"Kırık kol, kırık bacak, ama iyi olacaklar. Vardiyalarına ben ." Bir duraklama, kağıt hışırtısı. "Her neyse, şu KTech Inc. hakkında biraz daha araştırma yaptım. Paravan bir şirkete ait, o başka bir paravan şirkete ait. Ama tüm bunların arkasında KTech, Scott Inc'in bir parçası."

"Henry ve Shoshanna'da olduğu gibi," diye tamamladı Max, tüm parçalar yerine oturmuştu. Nikita'nın verdiği gizli dosyaya göre

Sophia, Henry, Pure Psy ile en çok ilişkisi olan Konsey Üyesiydi. Cinayetler söz konusu olduğunda bu tam olarak dumanı tüten bir silah sayılmazdı ama Gareth'ı hedef tahtasına oturtmaya yetecek kadar yakındı. "Teşekkürler, Dorian." Telefonu kapattıktan sonra Nikita'yı tekrar arayacaktı ki, ayağının dibinde sehpadan düşmüş gibi duran bir kâğıt parçası fark etti.

Onu eline alınca Sophia'nın el yazısını gördü.

Gareth. Söylenti. Pr

Başka bir şey yoktu. Düşüncesini tamamlayamadan sözünün kesildiği belliydi. Bunun kaçırıldığı sabah gerçekleşmiş olması gerektiğini fark ettiğinde, sahiplenici bir korumacılık duygusuyla savaşıarak yatak odasına baktı ve onun huzur içinde uyuduğunu gördü. Kalbinin derinliklerinde bir burkulmayla, onu rahatsız etmeye gerek olmadığını düşündü. Ancak... sütü açmadan tezgâhın üzerinde bırakıp yazdığına göre önemli bir şey olmalıydı ve bir sosyopata boyun eğmeyi reddeden cesur kadın Sophie, bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlüydü.

Yatağın yanına gidip diz çöktü ve Sophie'nin yanağını avuçladı, yara izlerinin ince çizgileri tanıdık bir desendi. "Sophie?" Çizgileri bir dizi şefkatli öpücükle takip etmekten kendini alamadı.

Kıpırdandı, gözlerini açtığı anda ağırlaştığı belliydi. "Mmm?" Yanında, eve geldiğinden beri yanından ayrılmayan Morpheus ona sarılıklı bir bakış attı.

"Quentin Gareth hakkında bir söylenti duymuşsun." Kadının ağzının kenarlarına küçük öpücükler kondurdu. "Neymiş o?"

Küçük bir ses daha çıkardı ve daha da yaklaştı.

"Prag'dan rapor," diye mırıldandı, sanki uykusundaymış gibi. "Belirsiz bir söylenti." Daha fazla şefkat arayan bir kedi yavrusu gibi adamın ağzına doğru döndü.

"Peki ya dedikodular, tatlım?" Sophie'nin saçlarını yüzünden çekti ve onu daha fazla öperek okşadı. "Sophie?"

"Gareth dört ay önce bir öğrenciyi öldürmüş olabilir." Çok net bir ifadeydi. "Öğrenci Merkez'in kısa listesindeydi."

"Kusurlu olduğu düşünülüyordu," diye mırıldandı Max yüksek sesle. "Hmm."

Max, eğer söylenti doğruysa, Quentin'in Henry Scott için çalışan hesapçı ve üst düzey bir köstebek olmadığını, Saf Psy'a sonuna kadar inanan bir fanatik olduğunu fark etti. Ve bu tür bir birey, herhangi bir şey sezdiğinde çılgına dönebilirdi.

Kapı zili çaldı.

BÖLÜM 44

Max'in fark ettiği ilk Şey Güvenlik'in aramamıŐ olmasaydı; tüm içgüdüleri alarma geçmişti. "Sophie, tatlım, uyan." Battaniyeleri iterek onu kucağına aldı ve banyoya götürüp lavabonun yanındaki duvara sırtını dayayarak oturttu. Morpheus sessiz adımlarla onu takip etti.

Sophia'nın yüzüne birkaç damla su damlatarak onu uyandırdı. "Kapıyı arkamdan kilitle ve ben seni almaya gelene kadar burada kal."

"Max? var?" Bakışları hâlâ biraz ŐaŐkındı.

"Belki paranoyak bir aptal gibi davranıyorum ama belki de kötü bir arkadaşımız vardır." Botundan yedek Şok tabancasını çıkarıp kızın eline tutuşturdu. "Biri senin için gelirse sadece buna bas. Cep telefonumu da al, işler boka sararsa Enforcement'ı ara." Adam cep telefonunu kızın kucağına koyarken kapı zili tekrar çaldı. "Anladın mı?"

Onun başını sallamasıyla kapıyı ve ön tarafa doğru yürümeden önce kilidin yerine oturduğunu duyana kadar bekledi. Gözetleme sistemini kontrol edip Nikita'yı diğer tarafta, yanında Quentin Gareth'la görüncü ŐaŐırmadı. "Nikita," dedi kapıyı açarken, bayıltıcı silahı yanında saklıydı. "Ne oldu?"

"Quentin'in kafatasımın arkasına dayadığı bir sersemletici var," dedi Nikita, soğukkanlı bir Şekilde.

Gareth Nikita'yı daireye çağırırken Max bir adım geri çekildi. Max, Nikita'nın gözlerinin odayı taradığını gördü ve ne aradığını merak etti. "Sophia burada değil," dedi Gareth'in tepkisini test ederek. "Sağlık görevlileri onu bırakmadı."

"Her halükârda beyni çoktan lapa olmuştur," dedi diğer erkek, gözleri gerçeklik duygusunu yitirmiş düzensiz bir zihinden bahsedercesine parlıyordu. "Dedektif, Konsey Üyesi'nin beyninin de kulaklarından dışarı sızmasını istemiyorsanız, lütfen kendi silahınızı sehpanın üzerine koyun."

Max istenileni yaptı, Nikita'yla göz göze gelmişti. Nedense Gareth'la işbirliği yapıyordu. Ne, diye düşündü, bir

Nikita'nın gücüne sahip bir kadın ateşini tutabilir mi?

Max sehpadan uzaklaşırken Gareth, "Güzel," dedi. " dur."

Max öyle yaptı, yüzünü Gareth'a döndü. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" Yatak odasından gelen bir ses duydu, Sophia'nın banyodan çıktığını fark edince omurgasının kilitlendiğini hissetti.

Ama Gareth görevinden başka hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. "Şimdi bekleyeceğiz."

"Sanırım Henry için," dedi Nikita. "Gerçekten de benden kurtulma yeteneğine sahip olduğunu mu düşünüyor?"

"Bu tetiğe basıyorum ve beynin üç saniye sonra çok sıvı oluyor."

"Sana virüs bulaştırdım," dedi Nikita sessizce, Max ise hayatında ilk kez telepat olarak doğmuş olmayı diliyordu. Sophia ne halt düşünüyordu acaba? "Zihnin," diye ekledi Nikita, "zihinsel bir virüs tarafından tüketilmeye başlandı bile."

Gareth'ın eli titremedi ama gözlerindeki tuhaf parıltı daha da alevlenmiş gibiydi. "Ben de bunu bekliyordum. Ağrı kurtarmak için ödenecek küçük bir bedel olacak."

Max, şehitlerin fanatiklerden bile daha tehlikeli olduğunu biliyordu.

"Sascha öldü mü?" Nikita, Max'e ihtiyacı olan bilgiyi vererek sordu.

"Hayır. Ama o bizim kontrolümüzde. Tam olarak emredileni yaparsanız ona zarar gelmeyecek."

"Eğer yaşıyorsa," diye devam etti Nikita, "ona telepatik olarak ulaşabilmem gerekirdi ama ulaşamıyorum."

"Sen alışkanlıklarına bağlı birisin Nikita, ofisindeki su sürahisine geçici olarak menzilinı daraltan bir ilaç koydum." Bir duraklama. "Jax'in bir çeşidi, hâlâ deneysel, o yüzden umarım her zamanki tek bardaktan fazlasını içmemişsindir."

"Sascha'ya nasıl ulaşmış olabilirsin?" Max, Sophia'nın kendini saklayacağını umarak sordu. Quentin Gareth çıldırmıştı ama yine de o silahın kontrolü tamamen ondaydı. "Etrafı DarkRiver kedileriyle çevrili."

"DarkRiver alfasını onu eve götürürken vurduk. Onu yakalamak kolay oldu."

Ve Max, Gareth'ın yalan söylediğinden hiç şüphesi olmadığını biliyordu. Çünkü Lucas ölmüş ve Sascha kayıp olsaydı, Dorian Max'i aramak yerine, av modundaki bir leoparın ölümcül öfkesiyle Gareth'in peşine düşerdi. "Yalan söylüyor."

Nikita onun bakışlarına karşılık verdi. "Emin olmam gerekiyor, Dedektif. Quentin bana üstlerine kaçırıldığını söylerse ya da yıldızı internette kaybolursa Sascha'nın idam edileceğini söyledi."

Max yatak odasının kapısının açılmaya başladığını gördü. Ani bir hareketle sola kayarak Gareth'ın kendisine doğru dönmesini sağladı, ama adam Nikita'yı kalkan olarak kullanmaya devam ediyordu. "Ben olsam sersemletici silahınızı kullanmazdım, Dedektif," dedi. "Davamızla ilgili gizli bilgileri paylaşmadığınızdan emin olmak için sizi sorgulamamız gerekiyor ama vazgeçilmez değilsiniz."

Yatak odasının kapısı küçük bir gıcırtyla daha da açıldı ama Max konuşmaya başlamıştı bile. "Efendin sana ne vaat etti?" Kelimeleri bilinçli seçmişti. "Güçlü bir pozisyon mu? Para mı?"

"Bu soru benim hakkımda hiçbir şey bilmediğinizi gösteriyor. Bunu Psy ırkının iyiliği için yapıyorum." Ve sonunda Saf Psy'a olan bağlılığını teyit etti. "Saflık bizi kurtaracak."

"Faith'i aradım." Yatak odasının kapısından gelen boğuk bir ifadeydi bu. "Sascha iyi."

Bundan sonra olanlar o kadar hızlı, o kadar ölümcüldü ki, Max olayların sırasını asla tam olarak belirleyemedi. Yatak odasından Gareth'a bir sersemletici mermi isabet etti, Sophia'nın kolu titrerken nabız Gareth'ın üzerinde parıldadı. Aynı anda ya da bir an sonra Nikita dizlerinin üzerine çöktü, Max'in eli sehpanın üzerindeki sersemleticinin etrafına dolanmıştı bile. Döndü, sersemletmeye ayarlı atışı Gareth'ın göğsüne isabet etti ... ama adam çoktan düşmüştü, kulaklarından, gözlerinden, burnundan kan akıyordu.

Gareth yere yığılıp vücudu ölüm sancıları içinde seğirirken ayağa kalkan Nikita cep telefonundan bir arama kodladı. Max Sophia'nın yanına koşarken, "Sascha," dedi, "dün gece gönderdiğim sözleşmeleri alıp almadığını sormak istiyorum." Bir duraklama. "Mükemmel." Telefonu kapatan Nikita son derece soğukkanlı bir bakışla Gareth'ın cesedine baktı. "Henry telepatik silme konusunda çok iyidir. O

Quentin'in bu olayı onun üzerine yıkmak için kullanabileceğim hiçbir anı taşımadığından emin oldum ama bu işin arkasında onun olduğunu biliyorum."

Max Sophia'yı yavaşça duvara yasladı ve az önce bir adamın beynini bir saniyede parçalayan kadına baktı. "Sanırım ilaçlar menzilini yeterince azaltmamış."

"Onlar açısından yanlış bir hesaplama. Sadece uzun menzilli gönderme yeteneklerimi etkiledi."

Gareth da onun hemen yanında duruyordu. "Bir tek o vardı. Marsha'nın kanı sadık, Tulane'inki temiz... Stajyere göz kulak olurdum ama içgüdülerim onun sana bağlılığını her şeyden daha çok göstereceğini söylüyor."

"Herkese göz kulak olacak vaktim yok," dedi Nikita, ceketinin tek düğmesini, Max'e yerdeki ölü adamın çoktan aklından çıktığını söyleyen bir verimlilikle yeniden iliklerken. "Ama sen bu işte çok iyi olabilirsin."

Max gözlerini kırptırdı. "Bana iş mi teklif ediyorsun?" "Bir güvenlik şefine ihtiyacım var. Bunu bir düşün." Düşünmesine gerek yoktu. "Ben bir polisim."

"Bir kişi olarak kalabilirsiniz-İnfaz görevlilerinin bir Konsey Üyesinin özel ekibine atandığı Eski davalarını takip etmeye devam etmek istiyorsan esnek davranmaya hazırım." Bakışları Sophia'ya kaydı. "Bayan Russo - Kolordu, aktif listeye geri dönebilmeniz için sizi mümkün olan en kısa sürede serbest bırakmamı istedi."

Sophia'nın kez daha işleyen bir J olduğunu ve tekrar ve tekrar ve tekrar uçuşuma doğru yürümesi beklendiğini hatırlatan bu müstakil hatırlatmayla Nikita kapıya yöneldi. "Temizlik ekibi birazdan gelecek. Şimdilik dairenize taşınmak isteyebilirsiniz. Ve o iri siyah kedinin Quentin'in kanını tatmadığından emin olun - virüslerim hiçbir zaman organik maddelerden bulaşmadı ama bunu garanti edemem."

Bu soğuk sözlerle birlikte gitmişti. Sophia'nın ayağa kalkmasına yardım eden Max, onları daireden çıkarıp kendi dairesine götürdü. Morpheus, Gareth'ın kanını yalayamayacak kadar klas biriydi. Cansız Psy'a burun kıvrarak Max ve Sophia'nın arkasındaki komşu daireye girdi.

Max ertesi sabah Kaleb Krychek'e ulaşmaya çalışmadan önce kahvesinden bir yudum alıyordu ki güvenlik postasını bıraktı. Kontrol ettiğinde, Manhattan'daki yöneticisinin büyük bir zarf içinde birkaç mektup gönderdiğini gördü.

"O da ne?" Adam kanepede onun yanına otururken Sophia sordu. İyi bir gece uykusu çekmiş, ilaçların son yan etkilerinden kurtulmuştu.

Max elini saçlarında gezdirmek için uzandı, ona dokunmadan duramıyordu. "Muhtemelen faturalar," dedi umursamaz görünmeye çalışan bir omuz silkmeye.

Sophia omzuna dokunduğunda başarısız olduğunu anladı. "Max?"

"Babamın izini bulmaya çalışıyordum," dedi ona.

son sırrı. "Nedenini bilmiyorum. Belki onu bulduğumda öğrenirim."

"Sence bilgi o zarfın içinde mi?"

"Bilmem mümkün değil ama zaman bir 'gizemli' zarf açsam," dedi, düz kahverengi kâğıda bakarak, "umarım."

Sophia onun yanına sokulmak için kaydı. Kolunu ona dolamak, onu kendine doğru çekmek otomatik bir hareketti. Sophia tam oturmuştu. "Başka bir şey daha var." Kalbinin sahibi olan Psy'dan yumuşak bir ifade. "Yüz ifaden ..."

Ona ihtiyaç duyarak bir öpücük çaldı. "Beni bir kitap gibi okumaya başlıyorsun. Sallanan koltuklarda oturup torunlarımızın oyunlarını izlediğimiz zaman, sırlarımı benden önce ."

Gülümsedi ve onun için ne önemli olduğunu tam kalbinden vurdu. Onun gitmesine izin vermeyecekti, Kolordu'nun onu aktif bir J'nin kâbus dünyasına geri sürüklemesine izin vermeyecekti - Sessizliğin kendisiyle savaşmak zorunda kalsa bile. "Ben de senin sırlarını biliyorum Sophie," dedi. "Daha önce kiminle telepati kuruyordun?"

"Başka bir J." Bir duraklama. "Kalkanlarım, Max, tekrar bozulma ihtimalleri olmadığını değerlendirmek için onları açıklamam gerekiyor."

Ruhu bu fikri reddetti ama onun haklı olduğunu biliyordu. "Arkadaşın ne dedi?"

"Sascha Duncan'ın mükemmel bir kalkan teknisyeni olması gerekiyordu, onunla konuşmamı tavsiye etti, bakalım bir şeyler bulabilecek mi?"

kalkanlarımın yenilenmesinin ardında ne olduğunu." Kendini biraz yukarı kaldırarak dudaklarını onun yanağındaki küçük yara izine bastırdı.

Bunu her yaptığında kalbi gülümsüyordu. Bugün bile, şimdi, sevildiğini, tapıldığını hissediyordu.

"Ama bütün bunları daha sonra tartışabiliriz," diye mırıldandı Sophia. "Zarfı aç."

Kolunu kızın üzerinden çekerek vanilya ve lavanta kokusunu içine çekti ve kâğıdı açtı.

Bu arayışa başladığından beri o kadar çok zarf açmış, hayal kırıklığına o kadar alışmıştı ki, elinde ne tuttuğunu fark etmesi neredeyse bir dakikasını aldı. Diğer posta parçalarının haliya düşmesine izin vererek, elini hâlâ elinde tuttuğu tek parçanın bembeyaz kâğıdının üzerinde gezdirdi. "Şunu görüyor musun?" dedi, başparmağını sol üst köşedeki amblemin üzerinde gezdirerek.

Sophia başını eğdi. "Adalet Bakanlığı'ndan." "Bart," diye açıkladı.

"Ondan bir iyilik istedim." Bu durum diğer adam ateş etti, ancak savcı sadece cevabı almak için ihtiyaç duyduğu soruları sordu.

Sophia uzun bir nefes aldı ve bıraktı. "Ondan DNA'nı merkezi Adalet suç veri tabanında aratmasını istedin."

Kadının bunu tahmin etmesine hiç şaşırmamıştı. "Sosyoekonomik koşullarımız ve dönemde bölgedeki diğer erkeklerin geçmişi göz önüne alındığında bu mantıklı bir adımdı." Derin bir nefes aldı. "Ve çok uzun zamandır kaçındığım bir adımdı."

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedi Sophia, koltukta onun yanında diz çökmüş bir pozisyona geçerek, parmaklarıyla saçlarını okşayarak. "Sen bir polissin. Hayatını yasaları korumaya adadın - babanın da aynı yasaları çiğneyen bir suçlu olduğunu keşfetmek büyük bir darbe olacaktır." Sözleri sakın ve pratikti. "Ama Max" -sesi değişti, yumuşadı, gözleri parladı- "bu senin olduğun, kendini yarattığın adamla ilgili *hiçbir şeyi* değiştirmeyecek."

Bir kolunu kızın beline doladı, düğümlendi. "Öyle mi?"

"Evet." Alın şefkatle onunkine dokunuyor, elleri yüzünü kavırıyor. "Bana hayatın önceden belirlenmiş olmadığını öğreten sensin. Kendimizi biz yaratırız."

Ona olan inancı içini parçalamış, onu daha iyi bir adam haline getirmişti. "Benim için aç."

Sophia zarfı aldı, polisi için güçlü olabilmek ve ona ihtiyacı olanı verebilmek için. Parmağını kapağın altından geçirerek zarfı açtı ve içinden iki parça kâğıt çıkardı. Birincisi ikincisinin etrafına kapatılmıştı - ki bu da içinde ne olduğunu ortaya çıkarmak için ayrılabilen tırtıklı kenarları olan otomatik olarak mühürlenmiş bir çıktı olduğunu kanıtladı. İlki el yazısıyla yazılmış bir nottu.

"Max," diye , "bilgisayarlar söz konusu olduğunda, bu tarama hiç yapılmadı. Sonuçları bilmiyorum. Bilgisayar teknisyeni de bilmiyor. Sonuçların otomatik olarak basılmasını ve mühürlenmesini talep ettik. Umarım bulursunuz." Reuben'in adıyla imzalanmıştı. Ama altında başka bir satır vardı: "Not: Bir adamı babası yapmaz. Öyle olsaydı, üç karısı olan ve sadık kalamayan, kendine hizmet eden bir herif olurdu." Sophia mektubu bıraktı, merakı çılgınca bir şeydi. "Sanırım arka arkaya üç eş demek istiyor?"

"Hayır." Kızın soluk soluğa kalması üzerine dudakları kıvrıldı. "Bart'ın babası kendi dinini kurdu."

"Peki Bart'ın kaç karısı var?"

"Hukuk fakültesinden beri Tasma ile evli. Deli gibi sevdikleri dört çocukları var."

Sophia gülümsedi.

"Yani." "Yani."

"Hazır mısın?"

"Evet."

Tırtıklı kenarları kırdı ama mektubu kapalı tuttu. "Önce sen görmelisin." Mektubu uzatarak adamın okumasını bekledi, sonra da sehpanın üzerine koydu. Sonraki birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı.

. ta ki Max ürpertici bir iç çekip başını öne eğene ve ellerini saçlarının arasına sokana kadar.

Adam gözlerini kaldırına kadar endişe içini parçaladı. İrislerinin arasından bir güneş ışığı gibi parlayan bir rahatlama. "Max?"

"Hep bende bir sorun olduğunu, annemin beni sevemediğini düşünmüşümdür" dedi, sesi duygusallıktan pürüzlüydü.

Beni. River'ı sevebilirdi ve sanırım eve getirdiği bazı erkekleri bile sevdi. Ama beni değil, asla beni."

Sophia'nın gözleri zarfa kaydı, beyni Adalet'te geçirdiği bir ömrün deneyimlerinden bağlantılar kuruyordu. "Baban kimdi, Max?"

"Adı önemli değil," dedi Max ve onun için gerçekten önemli olmadığını gördü. "Ama ona ne yaptığı Ona tecavüz etti, bundan hüküm giydi ve bir hapisane kavgasında öldü." Kısa, acımasız bir özet. Max başını salladı. "Anlamadığım tek şey beni neden tuttuğu."

Sophia'nın eli kalçasında sıkıştı. Başını kaldırdığında endişeyle, empatiyle dolu kocaman gözler gördü. "Ah, Sophie." Onu kucağına çekerek, kollarını ona sararken yüzünü boynunun tatlı kıvrımlarına gömdü. "Şokta değilim." Bir parçası, derinlerde bir yerde, gerçeği uzun zaman önce tahmin etmişti. "Artık beni neden sevemediğini bildiğime göre, bunun için onu affedebilirim."

"Sen benden daha iyi bir insansın," dedi Sophia, öfkesi çelikten aleve dönüşmüştü. "Sen bir *çocuktun*."

Max gülümsedi, ona sıkıca sarıldı, onun için savaşacak olan bu kadına. "Ama ben bir erkek oldum." Geriye dönüp baktığında, annesi olan bu işkence görmüş, lanetli kadın için sadece acıma ve üzüntü hissedebiliyordu. "Ve ben sevilen bir adamım. Ruhunun derinliklerine kadar seven bir adamım."

Sophie'yi kimsenin ondan almasına asla izin vermeyecekti. Sophie onun kızıydı. Adalet Teşkilatı'nın buna alışması gerekiyordu. "Bebeğim," dedi, amansız iradesini kimsenin onunla J'si arasına girmeye cesaret edemeyeceğinden nasıl emin olacağına çevirerek, "bir plana ihtiyacımız var."

Sophia'nın gözleri parladı. "Bir fikrim var."

BÖLÜM 45

Nikita Konsey odalarının zihinsel mahzenine, yapmak üzere olduğu şeyin Psy tarihinin gidişatını değiştireceğini bilerek girdi. Bu değişimden canlı çıkıp çıkamayacağını zaman gösterecekti.

Kaleb onunla birlikte içeri girdi, Ming LeBon da hemen ardından geldi. "İyi misin?" diye sordu.

Askeri eğilimli Konsey Üyesi pek bir şey etmedi. "Evet."

Henry ve Shoshanna Scott içeri girdiğinde konuşmayı kestiler, onları kısa süre içinde Tatiana Rika-Smythe ve Anthony Kyriakus izledi.

"Nikita," dedi Shoshanna Scott psişik kapılar kapanır kapanmaz, "bu yaşadığın sorunlarla mı ilgili?"

"Evet," dedi Nikita. "Tuttuğum uzmanlar suikastları bir Saf Psy fanatiğine kadar takip edebildiler."

"Pure Psy üyelerini bağınaz olarak nitelendirmezdim." Henry, konuşmaya katılıyor.

"Öyle mi?" Nikita yeterince oyun oynamıştı. "Bağınazlığın sözlük anlamı 'fanatik taraftarlık'tır. Saf Psy'nin bu tanıma uyduğunu söyleyebilirim."

Daha sonra konuşan Ming LeBon'du ve sözleri Nikita'nın beklediği gibi değildi. "Ben de Saf Psy'nin gidişatı konusunda endişelenmeye başladım."

Henry, "Onlar sadece sessizliğimizi korumaya çalışıyorlar," dedi. "Bunda endişe edilecek bir şey yok ... kusurlu olanları korumak istemiyorsanız tabii."

Nikita kızına yapılan işaretli göndermeyi görmezden geldi, onun yerine Ming'e odaklandı.

"Ancak," diye devam etti Ming, "bu hedef artık belirgin bir şekilde ırksal bir gündemle kenetlenmiş durumda. Saf Psy diğer ırkları daha iyi bir kelime bulmak için 'kirli' olarak görmeye başladı. Bu tartışılmaz bir gerçek."

Nikita hedef alındı çünkü Dönüşenlerle güçlü iş bağları var."

Kaleb'in sesi Nikita'nın zihnine fısıldadı, *görünüŖe göre bu hepimizi garip yatak arkadaşlarına dönüŖtürecektir.*

Gizli bir amacı olabilir, diye yanıtladı Nikita. *Bekleyelim ve görelim.*

"Halkımızı diğerk ırklardan ayrı tutmak," dedi Henry, "en kötü seçenek değıl. Eğer izolasyonu başarabilseydik, Sessizliğimiz kısa sürede bozulmamış olurdu."

"Eğer buna inanıyorsanız"-Anthony Kyriakus'un soğuk, düşünceli sesi -"O zaman sen bir aptalsın."

Shoshanna'nın cevabı gecikmedi. "Sadece halkımızın zayıf üyeleri şartlanmadan kopmaya meyillidir-"

"Yani Ŗimdi bu listeye iki kardinal ve yetenekli bir bilim adamını da mı ekleyeceksiniz?" Anthony'nin sorusu ölçülüydü, ancak mutlak sakinliği için daha az ölümcül değildi. "Gerçeklerle yüzleşme zamanı geldi. Sessizlik, kenarlarından çok daha fazla parçalanmaya başladı ve eğer bununla nasıl başa çıkacağımıza dair bir seçim yapmazsak, kontrol edilemez bir çöküş riskiyle karşı karşıya kalırız."

"Elbette," dedi Tatiana Rika-Smythe, konuşmaya ilk kez girerek, "o kadar da acil değıl. Evet, bazı olaylar oldu ama Ağ çapında acil bir durum olduğunu gösterecek bir Ŗey yok."

Ming'in zihninde buz gibi bir ustura dönüyordu. "Birkaç ay önce Sunshine maden istasyonunda bir olayı not etmiştim."

"Kitlesel psikotik salgın mı?" Nikita duruma hemen müdahil olmadığı için açıklık getirdi. Hızlıca eriştiğı verilere göre, bu olay yüzün üzerinde ölümlle sonuçlanmıştı.

"Evet. O zamanlar bir sapma gibi görünüyordu, ancak son üç gün içinde, Rus bozkırlarındaki uzak bir bilim istasyonunda başka bir toplu olay yaşadık."

"Kaç ölü var?" Kaleb, ilk kez yüksek sesle konuşuyordu.

"Üç yüz," diye cevap geldi. "Ve hayatta kalan elli kişiden en az otuzu tam rehabilitasyon için aday. Zihinleri bozulmuş durumda."

Bunu sindirirken bir an sessizlik oldu. Nikita önce konuşmaya, kuma bir çizgi çekmeye karar verdi. "Öylece devam edemeyiz

insanları rehabilite etmek. Bu, baraj patladığında parmağınızı hendeğe sokmaya benzer."

Henry, "Rehabilitasyon kilit önem taşıyor," dedi. "Nüfusun dengesiz kısmını ortadan kaldıracak-

"Kaç tane?" Nikita kendi sessizliğini koruyarak sordu, çocukken ona şartlandırılmış olan soğuğu tutuyordu - hiçbir şeyin çözemeyeceği kadar derin ve gerçek bir soğuk. "Tüm insanlarımız öldüğünde durmak oldukça anlamsız görünüyor."

"Melodramatik bir ifade," diye karşılık verdi Tatiana. "Sorun yaşayanlar hâlâ bir azınlık ve giderek daha fazla insanın gönüllü olarak kendini yenilediğini, dolayısıyla durumun kendi kendine düzeleceğini kendiniz söylediniz."

"Buna gelince," dedi Anthony, "raporlarınızı okumadığınız anlaşılıyor, Konsey Üyesi."

Shoshanna sessizliğin içinde konuştu. "Anthony?"

"Son iki ayda kondisyon kontrollerini yaptırmayı tercih edenlerin sayısında belirgin bir düşüş var."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Henry. "Tüm rakamlardan haberdar edildim."

"Ya biri size yalan söylüyor," dedi Nikita, "ya da siz verileri yanlış yorumladınız. Gerçek şu ki, İnternet yeni muhalif fısıltılarla çalkalanıyor-

"Hayalet," diye araya girdi Shoshanna, PsyNet'teki en kötü şöhretli isyancıya atıfta bulunarak. "Kendi isyan markasını yayıyor."

"Hayır," dedi Nikita, "o sadece gerçeğe işaret etti - yeniden koşullandırılmaları başlatan şiddetin planlı olduğuna, halkın Merkeze doğru yönlendirildiğine. Görünüşe göre Psy bile bu kadar açık bir şekilde manipüle edilmekten hoşlanmıyor." Doğrusu, bu beklenmedik bir farkındalık olarak gelmişti. Nikita halkını uzun zamandır olduğu gibi koyun sürüsü olarak görmeye başlamıştı. Ama gelgitler değişiyordu. Ve Nikita'nın boğulmaya niyeti yoktu.

Bir an sessizlik oldu ve telepatik mesajların değiş tokuş edildiğini, iddiaları doğrulanırken verilerin tarandığını biliyordu.

"Sessizlik," dedi Henry sonunda, "düşemez."

"Öyle," diye ekledi Tatiana, "istikrarımızın temel taşı." "Katılıyorum." Shoshanna'nın sesi.

Ming, "Bu istikrar bozuluyor," dedi. "Artık bu ivmeyi durdurmanın bir yolu yok."

"O halde," diye mırıldandı Anthony, "Sessizliğin çökme zamanı gelmiş olabilir." "Hayır." Üç ses.

Ming hiçbir şey söylemedi.

"Bu tek bir günde verebileceğimiz bir karar değil," dedi Kaleb, "nerede olursak olalım. Ancak Pure Psy ortadan kaldırılması gereken bir sorun. Onların eylemleri meseleyi sadece bulandırıyor."

Henry, "Pure Psy, Sessizliği destekleyenlerden oluşuyor," dedi. "Eğer onları denklemden çıkarmayı öneriyorsanız, bu kabul edilemez."

"Senin koruman altında olduklarını mı söylüyorsun?" Nikita sordu. "Evet."

"Ve sizin emirleriniz altında mı hareket ediyor?"

Henry cevabının neyi ortaya çıkaracağını anladığında derin bir duraksama oldu. Elbette hepsi Quentin Gareth'in iplerini elinde tutanın kendisi olduğunu biliyordu -en azından son altı aydır- ama bunu itiraf etmesi farklı bir konuydu.

Shoshanna kocasını "kurtardı". "Saf Psy'nin kendi ilkeleri vardır. Henry'nin onlarla aynı fikirde olması, sana karşı saldırılarında onu komplocu olarak etiketlemek için bir neden değil Nikita."

Ne kadar da karıcaydı. Kaleb'in telepatik sesinin alçak mırıltısı hiçbir şeyle dolu değildi, o kadar boştu ki Nikita onunla ne yaptığını merak etti. Ama engereklerle dolu bir çukurda, en azından kısmen anladığı biriydi.

Nikita, *yelkenini onunkine bağladı,* diye cevap verdi. *Adam düşerse, da düşer. Tatiana onlarla birlikte.*

Nikita kabul etti. *Ming kararsız.*

Anthony bizim yanımızda yer alacaktır; diğer ırklarla çok fazla iş bağlantısı var.

Nikita, Anthony ile yaptığı konuşmalardan bahsetmedi.

Ve sen, ağdaki en tehlikeli Tk'ya sordu. Gerçek bağlılığın nedir?

Bunu bekleyip görmeniz gerekecek.

"Görünüşe göre bir çıkmazdayız." Anthony'nin zeki sesi. "En iyisi," dedi Henry'ye, "Saf Psy'a darbe yapma heveslerinden bir an önce vazgeçmelerinin daha iyi olacağını açıkça belirtirsen iyi olur."

Nikita, "Ve şehrimdeki tüm üyelere," dedi, "bu toplantının sonuna kadar ayrılmaları gerektiğini bildirin. Yoksa onları kendim ortadan kaldıracam." Öldürmüştü. Birçok kez. Ve yine öldürecekti. Kişisel çıkar, dedi kendi kendine. Saf Psy'nin kızını, doğmamış torununu hedef almaya çalışmış olmasının bununla hiçbir ilgisi yoktu.

"Bir şey daha var-Henry?" dedi, diğer Konsey Üyesine odaklanarak. Kafasında binlerce virüs türü vardı. Bunlardan birinin onun kalkanlarını delip geçeceğini düşünüyordu. Ve ne kadar uzun sürerse sürsün onu bulacaktı. "Bir dahaki sefere halkımdan birinin kusurlu olduğuna karar verip iznim olmadan bir rehabilitasyon emri verdiğinizde, bu kadar medeni bir şekilde davranmayabilirim. Aslında, bölgeme bir daha adım atmaman sağlığın için daha iyi olabilir."

"Evcil hayvanın J'den ne haber?" Tatiana sordu, sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı. "Onda ciddi bir sorun var. Kalkanı sıradan bir şey değil." "Sıra dışı olmak artık bir suç mu?" Nikita Konsey'de Tatianadan çok daha uzun süre hayatta kalmıştı. Genç kadın bunu unuttuysa, kendini güvende sandığı sakın bir günde ölümcül bir sürprizle karşılaşabilirdi. "O benim halkımdan biri -tıpkı diğer Psiler gibi. benim toprak sınırlarım içinde." İma edilen şey açıktı.

"Yani." Shoshanna. "Sen koruyan
ve kırık olanlar Şimdi. Sanırım
bunu kan gösterecek."

Nikita, Henry'nin yanında durmak gibi ölümcül bir karar vermiş olan Konsey Üyesi'yle muhatap olmadı. "Söylemem gerekeni söyledim."

Toplantı bir dakikadan kısa bir süre sonra sona erdi. Hiçbir şey çözülmemiş görünüyordu ama Nikita bunun üstü örtülü bir fantezi olduğunu biliyordu.

Konsey ikiye bölünmüştü.

Kaleb toplantıya Moskova'daki evinin güvertesinde ayakta katılmıştı. Şimdi, bir sonraki hamlesini düşünmek üzere içeri dönüyordu

-ve Max Shannon'ın aramasına geri dönmek için, mesaj tam da toplantı başlarken gelmişti.

Bu, masasının ortasında duran paketi görmeden önceydi.

Güverteye çıktığında orada değildi.

Sadece bir grup insan, alarmları çalıştırmadan iç güvenliğini ihlal etme becerisine sahipti.

Bir insan iş ortağı tarafından kendisine verilen gümüş bir mektup açacağını alıp açtı. İçinde tahta bir kutu vardı. Kutunun içinde üniformalara takılabilecek türden tertemiz bir yama vardı. Yamanın üzerinde savaşılan iki yılan resmi vardı -Konsey Üyesi Ming LeBon'un kişisel amblemi. Ancak kumaşı delen küçük, mükemmel biçimli siyah bir ok vardı.

Görünüşe göre Ok Takımı, Ming'e olan bağlılıklarını sona erdirmeye karar vermişti.

Kaleb bağlılığın artık kendisine geçtiğini düşünerek hata yapmadı. Hayır, bu hem bir uyarı hem de bir davetti. Oku çıkararak masasının üzerine koydu. Sonra yamayı kutusuna geri koydu ve onunla birlikte son derece güvenli bir yere ışınlandı, neredeyse varır varmaz da ışınlandı.

İki Ok, sağlarındaki masanın üzerine düşen bir şeyin çıkardığı hafif sesle aynı anda başlarını kaldırdılar; bu masa, Ok Mangası'nın Merkez Komutanlığı'nın bulunan ve *sadece* diğer Oklar tarafından bilinen bir masaydı. İkisi de tek kelime etmedi ama kutuyu sökmek ve yamayı yok etmek için hep birlikte çalışmaya başladılar.

Çok geç olana kadar Ming'in bulabileceği hiçbir kanıt olmayacaktı.

BÖLÜM 46

Beni hayal et.

-Max'ten Sophia'ya el yazısı not

Sophia, Nikita'nın karşısında otururken Max'in kapının diğer tarafındaki huzursuz varlığının farkındaydı. Babasını öğrendiğinden, planlarını yaptıklarından bu yana üç gün geçmişti ve Max bu yetmiş iki saatin çoğunu ülkenin farklı yerlerinde, Kaleb Krychek'in Gerard Bonner'ın ölmek üzere olan zihninden söküp aldığı koordinatlar sayesinde kayıp kızları bulunan ailelerle yüz yüze konuşarak geçirmişti.

Bilgi geldikten sonra, "Seni yalnız bırakmayacağım," demişti.

Sophia başını salladı. "DarkRiver'daki arkadaşların bana göz kulak olacak. Git Max, her biri senin kalbinden bir parça taşıyor." Ve bu onun için iyiydi, iyiden de öteydi. Max o kayıp kızları hatırlıyordu, her zaman hatırlayacaktı. "Git ve ailelerine eve döndüklerini söyle. Bu çok *önemli*."

Başını sallarken bile gözleri öfkeli bir korumacılıkla dolmuştu ve bir zamanlar olduğu sekiz yaşındaki kızın yankısını duyduğunu biliyordu. Sonuç olarak, son yetmiş iki saatini yaşam alanında bir şekil değiştirenle geçirmişti - Desiree zeki ve komikti, Clay sessizdi ve Vaughn hâlâ vücudundaki tüm tüyleri diken diken ediyordu. Faith'in eşiyle birlikte gelmesi iyi olmuştu.

Sophia'nın kendi arkadaşı, Max, bir saat önce yorgun argın dönmüş ve kurbanların aileleri ve akrabalarıyla sık sık acı verici kişisel temaslarda bulunurken, adli tıp ekiplerinin her bir kızın yerini tespit ettiği haberini vermişti. "Olay yerlerinin tam olarak incelenmesi haftalar alacak ama kalıntılar morgda," demişti ona. "Aileler kızlarını almak için geldiklerinde geri döneceğim, ama şu anda herkes ailesine tutunmaya çalışıyor. Onların bana ihtiyacı yok, senin var."

Şimdi, yorgun ama kararlı bir şekilde kapının dışında dururken, Nikita da pişmanlık duymadan ve acımadan öldürme yeteneğine sahip bir kadından tehlikeli derecede kısa bir mesafede oturuyordu. Ama Nikita Duncan aynı zamanda işten anlayan, maliyetleri faydalara karşı nasıl tartacağını bilen bir kadındı. Sophia onun bakışlarına karşılık verdi. "Bir işe ihtiyacım var."

"Sen bir J'sin."

"J'lerin yaşam süreleri çok kısadır."

Badem şeklindeki gözler spekülasyonla doldu. "Bildiğiniz gibi birkaç danışmanım eksik ama Dedektif Shannon'ın aksine sizin kullanabileceğim hiçbir yeteneğiniz yok."

"İnternette bağlantılarım var." J'ler her şeyi görüyordu. Ve birbirleriyle konuştular, çünkü içlerindeki kırık parçaları ancak başka bir J anlayabilirdi. "Quentin Gareth'in durumunun da kanıtladığı gibi, organizasyonunuzda kritik bir boşluk var. Bunun büyük bir doldurabilir, diğer yönlerini tamamlayacak bir ekip organize edebilirim."

Nikita sandalyesinde arkasına yaslandı. "Dedektif Shannon da anlaşmanın bir parçası mı?"

"Hayır." Sophia Konsey Üyesi'nin bakışlarını tuttu. "Açık konuşmak gerekirse, burada olmak istemiyorsa sizin için çalışmasını istemezsiniz."

"Hayır." Nikita birkaç dakika sessiz kaldı. "Onunla olan alışılmışın dışındaki ilişkiniz konusunda ketum davranabilir misiniz?"

Yaşadığı şok Sophia'yı birkaç saniye boyunca susturdu. Soruyu anlamlandırmaya çalışırken planı değiştirmeye ve hayatının en büyük kumarını oynamaya karar verdi, bu kumar onu tekrar rehabilitasyon izleme listesine sokabilirdi. "Evet, herkesin içinde. Ancak onunla evlenmeyi planlıyorum."

Nikita yine tahmin ettiği gibi tepki vermedi. "Bunu özel olarak yapın, yasal evrakları bulabileceğiniz en yavaş mahkeme sistemi aracılığıyla dosyalayın - bir J olarak, hangisinin tanıma uyacağını tam olarak bilmelisiniz. Hiçbir koşulda yaşadığınız hiçbir şey internete sızamaz. Eğer sızarsa, Oklar saldıracaktır."

"Kalkanlarım zaptedilemez." Sophia Konsey Üyesi'ne baktı, aniden bu güçlü kadını anlama kapasitesinin çoğundan daha fazla olduğunu farkına vardı. İçindeki karanlık Nikita'da da aynı şeyi fark etmişti. "Neler oluyor?"

"Üstünü değiştir." Nikita ayağa kalktı ve şehre bakan camdan duvara doğru yürüdü. "Ama değişim zaman alır ve her zaman kurbanları olur."

Sophia bir daha asla kurban olmayacaktı. "Senden asla hoşlanmayacağım," dedi Konsey Üyesi'nin arkasından. "Ama sana asla yalan da söylemeyeceğim. Bence senden korkmayan bir danışmana ihtiyacın var."

"Normal Psy hissetmez."

Sophia hiçbir şey söylemedi. Bu konuda değil. "Bu görev için beni neden istemiş olabileceğinizi düşündüm, düşündüm ve aklıma tek bir cevap geldi." Sessizliğin ötesinde bir cevaptı bu; anneler ve kızlarıyla, kefarete ve bağışlamayla ilgili bir cevap. "Ama kendimi buna inandıramıyorum. Seni değil."

Nikita'nın yanıt vermesi beş uzun dakika sürdü. "Çıkarken standart iş sözleşmesini al. Ya Bayan Russo?"

"Evet?"

"Benden korkmalısın."

"Belki de." Sophia ayağa kalktı. "Ama bir kez benim gördüğümü gördün mü, bir kez uçurumda o kadar uzun süre yaşadın mı, korku başka bir kafesten başka bir şey değildir." Sonra dışarı çıktı ve dairesinin kapısını arkalarından kapatana kadar bekleyen bir polisin kollarına girdi ve onu kollarının arasına alıp ağzını *talep eden* bir öpücüğe boğdu.

Onda süregelen acıyı, tüm o ailelerin ağır kederini hissetti ve ona ihtiyacı olanı verdi. Her şeyi.

Ceketini yırtıp açtı, teninde ateş yalayan sert ve aç elleriyle eteğini yukarı itti. "Durdur beni, Sophie." Sert bir fısıltı. "Seni incitmek istemiyorum."

"Sorun değil." Adamın gömleğini iterek çıkardı ve göğsünün kaslı güzelliğini ortaya çıkardı. "Nefes alamayana kadar seni özledim. İçime gel."

Külotu üzerinden yırtıldı, parmakları kayganlığını test ederken acele ediyordu. Bir bacağını kaldırarak adamın kalçasına doladı. Adam küfretti, pantolonunun fermuarını indirdi ve sonra adamın sıcak, sert ısısı kızın içine girerek onu duvara yapıştırdı. Kadın haykırdı, tutundu, ona sıkıca sarıldı.

Bu zevk, acıyı silen, üzüntüyü yok eden, onu gevşek bırakan, kaslı sırtı terden parlarken yüzünü boynuna gömdüğü bir ateş fırtınasıydı. "Merhaba Max'im," diye fısıldadı.

"Merhaba, benim tatlı, seksi Sophie'm."

O günün ilerleyen saatlerinde, günün büyük bir kısmını ten dolaşarak, uyuyarak, birbirlerini severek ve birbirlerine sarılarak geçirdikten sonra Sophia derin bir nefes aldı. "Sen yokken yeni kalkanlarımla ilgili derinlemesine bir araştırma yaptım - sanırım kökenlerini biliyorum."

Polisi saçlarını yüzünden okşadı, yüzünde niyetli bir ifade vardı. "Anlat bana."

"Bunun bir nedeni çapa olmam, bir nedeni de zihnimin eşsiz olması." Sıra dışı olanı yaparak hayatta kalmıştı. "NetMind'ı biliyor musun?"

"Ağı organize eden bir tür psişik varlık olduğuna dair söylentiler duydum."

"Evet. Mesele şu ki, bir DarkMind var." Şüphelerini doğrulamak için araştırmış, derinlere inmişti. "İrkimin reddettiği tüm duygulardan oluşuyor ve çok kızgın, çok korkmuş ve çok, çok yalnız. Bence ... biraz da deli."

Max başkalarının neye sahip olabileceğini sormadı. Sadece kritik soruyu sordu. "Bu Karanlık Zihin seni koruyor mu?"

"İkisi de bir anlamda öyle." Titrek bir nefes aldı, yutkundu. "İlk başta kalkanlarımla Ağ'ın psişik bir uzantısı olduğunu, bir nedenden ötürü İkiz Zihinlerin bana göz kulak olmaya karar verdiğini düşündüm, ama bu Ağ kalkanlarım için mantıklı olsa da, telepatik korumalarımı açıklamıyordu - onların içimden gelmesi gerekiyordu. Sonra bunun ben olduğumu fark ettim." Tereddüt etti.

"Sorun yok, tatlım." Alnına bir öpücük kondurdu, kollarıyla onu sardı. "Ne olursa olsun, sen hâlâ benim Sophie'msin, hâlâ benim J'msin."

Kalbi sakinleşti, sessizleşti, tatmin oldu. "*Ben* Ağ'ın yaşayan, nefes alan bir uzantısıyım, Max." Dallar zihninde ince iplikçikler halinde dolanıyordu ve sadece karanlık değildi. Işık da oradaydı, sadece sıradan bir göz için daha az belirgindi. "Artık sadece bir çapa değilim, bir tür odak noktası haline geldim."

İki saat sonra, kalkanlarıyla ilgili gerçeği güvenli bir iletişim bağlantısı üzerinden Sascha Duncan'la paylaştı. Empatın yüzünde reddetme ifadesi yoktu, sadece endişe vardı. "Ama Sophie, ağ deliriyor. Eğer o seviyede senin içindeyse ..."

"Umut var, Sascha." Kör edici, güzel bir umut. "Ağ benim bağlantı noktamdan geçerken, aydınlık ve karanlık bir saniyeliğine de olsa bir araya geliyor."

Anlayış, Sascha'nın kardinal gözlerindeki bir renk kırılmasıyla ortaya çıktı. "Ve o an için akılları başlarında mı?"

"Evet." Boğazı kilitlendi. "Onlara bu huzuru verebilecek tek dayanak noktası ben olabilirim. Ve bu doğru değil." Çünkü zihninin küçük vahasının dışında, Ağ amansızca deliriyordu, karanlık bir çürüme dokusundan sızıyordu - PsyNet'in parçaları çoktan ölmüştü, ne KaranlıkZihin'in ne de NetZihin'in gidemediği yerler.

Sascha'nın kendi gözleri ıslak ıslak parlıyordu. "Hayır, asla ikiye bölünmemeliydiler ama onların bilinçleri Ağ tarafından şekillendirildi ve biçimlendirildi. Sessizlik düşene kadar birleşemezler, birleşmeyecekler."

İkisi de bunun sonsuza sürebileceğini ve dünyalarını mahvedebilecek bir savaşa yol açabileceğini biliyordu. Sophia empatın bakışlarını tutarak, "Her şey değişiyor," diye fısıldadı. NetZihin Sascha'yı seviyordu. KaranlıkAkıl empatın onlara bir şeyler verebileceğini biliyordu ama isteğini nasıl şekillendireceğini, acı veren ihtiyacını nasıl ileteceğini bile bilmiyordu. "Bunu hissettin."

"Evet." Ciddi bir bakıştı ama içinde umut, halkı için savaşmaya istekli bir Psy'nin kararlılığı vardı. "Güvende olduğuna emin misin Sophia?" Empatının kocaman yüreği, sesinin tınısında, her zerresinde büyük bir özen taşıyordu.

O anda Sophia, sakat, sessiz KaranlıkAklın ona ne anlatmaya çalıştığının bir kısmını anladı, Ağ'ın hayatta kalabilmesi için Es'in yeniden uyandırılması *gerektiğini* anladı.

"Yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyorum," diye devam etti Sascha, keder gözlerindeki yıldızları silerken, "ama Karanlık Akıl'ın intikam ihtiyacı onu korkunç suçlar işlemeye itti."

Sophia kollarını Max'in beline doladı, kulağını Max'in kalp atışlarının sert nabzına, onun sıcaklığına dayadı.

kişisel çapa. "Benim zihnimde, onlar bir bütün." Onlar bir bütündü. Sonunda bütün olduğu gibi.

"Birbirlerini dengeliyorlar." Sascha'nın sesi yumuşak ve düşünceli bir hal aldı. "Evet, elbette."

"Ve . . . KaranlıkZihin'i kabul ediyorum," dedi Sophia, kim olduğuna ve onu şekillendiren karanlığa dair hiçbir şey saklamadan. "Çılgılık atmaya ihtiyacı yok, bilinmek, hatırlanmak için savaşılmaya ihtiyacı yok." Onu asla kapatmayacak, asla Sessiz olmaya zorlamayacaktı.

Tıpkı polisinin ondan olduğu şeyden başka bir şey olmasını istemediği gibi - kusurlu, yaralı bir J. Başını kaldırarak uzandı ve izleyicilerini umursamadan yanağındaki yara izinin üzerine bir öpücük kondurdu. Ona teşekkür ediyordu. Ona tapıyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı, kolları onu sıkıca tutarken. "Biliyorum, bebeğim." Duyması gereken tek şey buydu.

EPILOG

Özür dilerim, Max. Lütfen kızma. Artık burada olamam.

-River Shannon'dan Max Shannon'a el yazısıyla yazılmış not

Sophia, yatakta eğlence ekranını izlerken Max'in kollarının gevşek çemberinde uzanırken kendini hiç o anki kadar mutlu hissetmemişti. Program önemli değildi, arka plandaydı. Ama Max'in sıcaklığı, kokusu, artık kimsenin bunu ondan çalamayacağı bilgisi... neredeyse kısır bir mutluluktan.

Max çenesini onun saçlarına sürttü. "Ne zaman düşündüğünü anlayabiliyorum." "Psy olmadığına emin misin?" Altın sarısı saçlarına bir öpücük kondurdu.

yanağının altındaki deri. Adamın üzerinde sadece bir çift boxer vardı, kız ise bir atlet ve üzerinde dans eden penguenler olan bir çift pijama altı giymişti.

Max'in parmakları kadının ensesini belli belirsiz okşadı. "Yüzde yüz ilkel insan."

Yumruğunu adamın çıplak karnının sertliğine vurarak, çenesine bir öpücük kondurmak için uzandı. "Senden ilkel olarak hoşlanıyorum."

Ağzını aldı, nefesini çaldı. Ve onu bıraktığında, "Beni vücudum için istediğini biliyordum." dedi.

"Bu ve maaşın." Gülümseyerek onu çarşafın üzerine yatırdı, dirseklerini başının iki yanına dayadı. "Nikita'nın teklif ettiği işi kabul edecek misin?"

"Bir Konsey Üyesi için çalışmayı düşünmek bana kurdeşen döktürüyor." Adam kaşlarını çatı, elleri kadının kalçalarını şekillendirdi. Daha aşağı. "Ama sonra öğrenebileceğim tüm sırları, kuracağım bağlantılarla yardım edebileceğim tüm diğer polisleri, sahip olabileceğim erişimi düşünüyorum."

Sophia onun kendisini okşayışından ürperdi ve bugün onu bir aynanın karşısına geçirmesi gerektiğine karar verdi. Bu fantezi onu hezeyana sürüklüyordu. "Ben zaten ruhumu sattım" -bu ona bir sırtış getirdi ve

gamzesini öpmek zorunda kaldı-"bu yüzden çok az güvenilirliğim var, ama Nikita bazılarından daha iyi görünüyor."

"Fazla bir şey söylemiyorum."

"Hayır." Bir elini adamın göğsünde gezdirdi, endişelenmeden ve korkmadan ona istediği gibi tapabileceği gerçeğini seviyordu. Ağa bir şey sızmadığı sürece kimse onu avlamaya gelmeyecekti.

-Nikita'nın bölgesinde değil. "Max, dikkatli olmaya devam etmemizin bir sakıncası var mı?" Her ne değişim oluyorsa, bu yavaş ve gizli bir şeydi.

"Neredeyse seni tamamen rehabilitasyon yüzünden kaybediyordum," dedi, sesi kasvetliydi. "Bununla kıyaslandığında, biraz sağduyu hiçbir şeydir. Ve"-Max gülümsemesi

- "Biliyorsun, toplum içinde bu kadar şık ve düzgün olman beni tahrik ediyor. Seni eve götürüp çıtır çıtır soymak ve sana çok kötü şeyler öğretmek istiyorum." Sahiplenici eller onun bedenini şehvetli bir niyetle şekillendiriyordu.

"Öyle mi?" Elini güneye doğru kaydırmaya başladı. "Belki-"

Kapı zili çaldı ve Max'in beklenti dolu iniltisini böldü.

Kız başını kaldırdığında kaşlarını çatı. "Aldırma. Muhtemelen Nikita'nın uşakları teklifine 'gerekten önemi' verdiğimden emin olmak için gelmişlerdir."

"Sanki kendi istediğin dışında bir karar verecekmişsin gibi." Onu itti. "Git kapıya bak. Sen açana kadar gitmeyecekler."

Yüzünde siyah bir ifade olan Max ayağa kalktı ve kot pantolonunu çekti, sırtındaki dövme göz kamaştırıcıydı. Sophia, bunun tek nedeninin bıçağın üzerine adını yazdırmış olması olmadığını düşündü. "Seni seviyorum, polis."

Dönüp kızın alt dudağını ısırıldı. "Güzel, çünkü şartlı tahliye ihtimali olmayan bir müebbetin var." Sonra yalınayak ve uykuda dağılmış saçlarıyla çıkıp gitti. Nikita'nın gönderdiği yardımcılar kızdırmak için bunu bilerek yaptığını biliyordu.

Kendisi de dışarı çıkarak kalın havlu kumaştan bir bornoz giydi ve saçlarını taramaya başladı. "Gidip kim olduğuna bakalım mı?" diye sordu ayak bileklerine dolanan Morpheus'a.

Sanki anlamış gibi, kız onu takip ederken o da oraya doğru yürüdü.

Kapı aralığındaki adamı görünce eli yarıda durdu.

Max kapı pervazını kavradı, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Güvenliği nasıl geçtin?" Aklına gelen ilk soru buydu, önemsemediği son şey de buydu.

Koridordaki sarışın adam bir elinin bileğini diğeriyle sıktı. "Danışmada kim olduğumu söyledim ve listede olduğumu söylediler. Yani I . . ." Yutkundu. "Biliyor muydunuz? Yani, gitmeli miyim? Düşündüm ki-"

Max uzanarak küçük kardeşini kemik kıran bir kucaklamayla yakaladı. "Seni lanet olası aptal. Eğer bu sefer de kaçmaya kalkarsan seni hapse atarım."

River'in kolları onun etrafında kilitlendi. Max teninde bir ıslaklık hissetti, gözlerini kırpmak ve boğazındaki düğümü yutmak zorunda kaldı. Uzun, çok uzun bir süre sonra elini kaldırarak River'in başının arkasındaki saçları karıştırdı. "Nerelerdeydin evlat?"

Ayrıldıklarında River mahcup bir sırıtış attı. "Kendimi toparlıyorum."

"Kaybolmadan bunu yapamaz mıydın?"

River başını eğdi ve ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. Bu Max'in sırıtmasına neden oldu, kalbi dolup taşıtı. Her ne kadar yetişkin olsa da bu adamı tanıyordu.

"Max?" Sophia'nın nazik sesi. "Onu içeri mi davet edeceksin yoksa kapının eşiğinde sorguya mı çekeceksin?"

River gözlerini Sophia'ya diktiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına Max, seni kapıdan içeri alması için ona ne söyledin?"

River yanından geçip Sophia'yı yanağından öpmek için eğildiğinde Max kardeşinin kulağına iyi huylu bir şekilde kelepçe taktı. "Merhaba, doğru kardeşle birlikte olduğundan emin misin?"

Sophia'nın hiç küçük bir kardeşi olmamıştı. Ama gülen gözleri ve parlak gülümsemesiyle bu adam . . . "Bana bir teklifte mi bulunuyorsun?"

"İsterdim" -bir fısıltı- "ama Max her zaman biraz sahiplenici olmuştur."

Max'in kolu onun beline dolandı, ağır, sıcak ve gerçekti. "Bunu sakın unutma."

Polisi dudaklarını Sophia'nın şakağına bastırmak için döndüğünde River başını kaldırıp Max'e baktı ve Sophia bir an için River'in söylediklerinin doğruluğunu gördü

Duygular açığa çıktı. Çok fazla sevgi, çok fazla ihtiyaç, çok fazla acı. Max'in kardeşinin onlara *ihitiyacı* olduğunu düşündü. "Evine hoş geldin, River."

Yüz ifadesi temkinli bir umuda dönüştü. "Öyle mi?" Ama Max'e bakıyordu.

Max uzanıp River'ın omzuna bir yumruk indirdi. "Seni mobilyalara bağlamak zorunda kalırsam burada kalacaksın."

River başını eğerek, "Gerek yok," dedi ama Sophia onun gözlerindeki parıltıyı görmeden önce değil, "beni Sophia'na bağla yeter."

Max alaycı bir ifadeyle bakarken Sophia, "Sanırım," dedi, "küçük bir erkek kardeşim olması hoşuma gidecek." Uzanarak kolunu River'ın dirseğinin içine soktu. "O zaman bana Max'in tüm sırlarını anlat."

Max elini onun ensesinde dolaştırdı. "Hey şimdi, bana karşı çete kurmak yok."

River güldü, bir şeyler söyledi. Max de öyle yaptı, sözlerinin altındaki neşeyi dinlerken Max'in tutuşunun sıcaklığı River'ın her yerini ısıtmak için yanıyordu.

Home.

Sonunda hepsi evdeydi.

O ay içinde beş şey oldu. Hepsi de farklı şekillerde çok önemliydi.

Bir: Max kurdeşen için alabileceği ilaçlar olduğuna karar verdi.

İki: Konsey Üyesi Nikita Duncan, Konsey'deki diğer üyelerin saldırılarına karşı kendi bölgelerini korumak için bir plan hazırlamak üzere Konsey Üyesi Anthony Kyriakus ile bir araya geldi.

Üç: Sascha Duncan, yeteneğini kullanarak on tane altı yaşındaki şekil değiştiren leopar arasındaki kavgayı durdurmayı başardı, ancak bunu nasıl yaptığını anlayamadı.

Dört: Konsey Üyesi Kaleb Krychek, bir gün kendisini avına götürebilecek bir iz buldu.

Ve beş. Max, Sophia'ya balayı için çok yaramaz iç çamaşırları aldı.

Nalini Singh'in yeni Psy- Changeling romanının özel bir
önizlemesi için sayfayı çevirin

Tutku Oyunu

Berkley Sensation'dan Kasım 2010'da geliyor!

Indigo yüzündeki yağmuru sildi ve anlığına da olsa temizledi. Sağanak durmak bilmeyen bir hiddetle devam ediyor, buz gibi kurşunları tenine çarpıyor ve ormanın gece karanlığını geçilmez hale getiriyordu. Başını eğerek siyah tişörtünün ıslak yakasına iştirilmiş su geçirmez mikrofona konuştu. "Onu görüş alanınıza aldınız mı?"

Geri gelen ses derin, tanıdık ve o anda ölümcül bir şekilde odaklanmıştı. "Kuzeybatı, yarım mil. Sana geliyorum."

"Kuzeybatı, yarım mil," diye tekrarladı ikisinin de aynı sayfada olduğundan emin olmak için. Değişkenlerin işitme duyusu inanılmaz derecede keskindi ama yağmur vahşiydi, kulağına sıkıştırdığı yüksek teknolojik alıcı bile gürültüden vızıldayınca kadar kafatasına vuruyordu.

"Indy, dikkatli ol. Vahşi bir kurt seviyesinde çalışıyor."

Normal şartlar altında, bu saçma lakabı kullandığı için ona çıkışırdı. Bu gece çok endişeliydi. "Bu senin için de geçerli. O ilk boğuşmada seni incitti."

"Sadece bir . Şimdi sessiz olacağım."

Saçlarını geriye atarak sulu havadan derin bir nefes aldı ve avlarına doğru ilerlemeye başladı. Avcı arkadaşı haklıydı; kısaç manevrası Joshua'yı zarar görmeden alt etmek için en iyi seçenektir. Indigo'nun bağirsakları sıkıştı, kalbinde acı çiçek açtı. Ona zarar vermek zorunda kalmak istemiyordu. Çocuğun izini süren izci de istemiyordu - daha büyük ve güçlü olan kurdun daha önceki çatışmada yaralanmasının nedeni de buydu.

Ama Joshua'yı uçurumun kenarından geri getiremezlerse buna mecbur kalacaktı; çocuk ıstırap ve işkence içinde o kadar kaybolmuştu ki kurduna teslim olmuştu. Genç ve kontrolden çıkmış olan kurt, Joshua'nın

duyguları öfkeye dönüştürdü. Joshua artık sürü için bir tehditti. Ama aynı zamanda kendilerinden biriydi. Kanlarını akıtacaklar, bu sonsuz yağmurda boğulacaklardı ama diğer tüm seçenekleri tüketene kadar onu infaz etmeyeceklerdi.

Fırtınalı havada yeterince hızlı hareket etmediğinde bir dal yanağını tırmıkladı.

Keskin. Demir. Kan.

Indigo nefesinin altında alçak sesle küfretti. Dikkatli Joshua onun kokusunu alacaktı. Yüzünü yağmura doğru çevirerek kesiğindeki kanı temizlemesine izin verdi. Ama hala çok parlaktı, çok açık bir kokuydu. Yüzünü buruşturarak - şifacıları bunun için derisini yüzerdi - toprağa gitti ve yüzeysel yaranın üzerine çamur sürdü. Koku donuklaştı, toprakla bulandı.

İşe yarar. Joshua o kadar uzaktaydı ki, ince kokuyu algılayamazdı.

"Neredesin sen?" Yağmurun kavurduğu gecede sessizce fısıldayarak ilerliyordu. Joshua henüz bir can almamış, öldürmemiş ya da sakat bırakmamıştı. Eğer acısı, yetişkinliğin eşiğindeki genç bir erkeğin canlı, ezici acısı geri dönmesine izin verirse, geri getirilebilirdi.

Keskin bir rüzgâr... beraberinde avının kokusunu da getiriyordu. Indigo, diğer yarısı olan kurdun karanlıkta daha güçlü gören gözlerine güvenerek adımlarını hızlandırdı. Bir kurdun öfkeli uluması havayı böldüğünde kokuyu almaya başlamıştı.

Hırıltılar, mide bulandırıcı diş çarpışmaları, havada daha fazla demir.

"Hayır!" Hızını tehlikeli seviyelere çıkararak, devrilmiş kütüklerin ve yeni oluşmuş çamur ve su akıntılarının üzerinden onları görmeden atladı ve kavga yerine doğru ilerledi. Bu belki yirmi saniyesini ve bir ömrünü aldı.

Dövüştükleri küçük açıklığa ulaştığı anda şimşekler çaktı ve onları elektrikle kararmış gökyüzüne karşı, tam kurt formunda, dövüğe kilitlenmiş iki şekil değiştiren olarak gördü. Şimşek söndüğünde yere düştüler ama o hâlâ onları görebiliyordu, gözleri ölümcül bir amaçla onları takip ediyordu.

İz sürücü -avcı- daha iriydi, normalde göz alıcı gümüş renkli kürkü neredeyse siyaha bulanıyordu, ama daha küçük olan kurdun postu

kırmızımsı bir renk tonuna sahipti, kim kazanıyordu - çünkü avcı geri çekiliyor, öldürmemeye çalışıyordu. Sırılsıklam giysilerinin soyunmasını zorlaştıracığının farkında olan Indigo olduğu yerde kaydı. Bu yakıcı bir acı ve ıstırap verici bir keyifti, giysileri üzerinden parçalanıyor, vücudu koşmak için yapılmış zarif bir kurda dönüşmeden önce bir ışık yağmuruna dönüşüyordu.

Tam kızıl kurt Joshua rakibinin böğrüne bir çizgi çekerken o da kavgaya atladı. Büyük kurt gencin boynunu kavradı. O anda da öldürebilirdi, tıpkı daha önce yapabileceği gibi, ama sadece boyun eğdirmeye çalışıyordu. Joshua dinlemeyecek kadar ileri gitmişti; avcının karnına doğru uzanmaya çalıştı. Dişlerini gösteren Indigo sıçradı. Pençeleri küçük kurdun üzerine indi ve onun çırpınan, hırlayan bedenini yere yaptırdı.

Orada ne kadar durduklarını bilmiyordu, vahşi kurdu zaptediyor, o son yıkıcı sınırdan geçmesine izin vermeyi reddediyordu. Avcının gözleri onunkilerle buluştu. Kurt formunda parlak bir bakır rengi olan bu gözler o kadar sıradışıydı ki, başka hiçbir kurtta, Dönüşen'de ya da Yabani'de böylesini görmemişti. Bu bakışlarda delici bir zekâ sezdi, pek çok insanın gözden kaçırdığı bir zekâydı bu çünkü o çok kolay gülüyordu, böylesine açık bir kötülükle büyülenmişti.

Çoğu kişi onun SnowDancer'ın iz sürücüsü olduğunu, karda, rüzgârda ve bu gece bitmek bilmeyen yağmurda kaçak kurtların izini sürebildiğini bile bilmiyordu. Ona avcı demek adetleri olmasa da o da avcıydı ve kurtaramadıklarını infaz etmekle görevliydi. Ama Joshua kiminle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Çünkü sonunda sessizliğe bürünmüş, bedeni onlarınkinin altında gevşemişti.

Indigo onu dikkatle kavradı ama iri kurt bıraktığında bile ayağa kalkmadı. Endişelenerek bir andan diğerine insan formuna geri döndü, saçları çıplak sırtına yapışmıştı. İz sürücü onun yanında nöbet tutuyordu, kürkü ıslak tenine sürtünüyordu.

"Joshua," dedi, çocukla konuşmak için eğildi, onu kurdundan geri getirmeye kararlıydı. "Kız kardeşin yaşıyor. Onu revire zamanında yetiştirdik."

O koyu sarı gözlerde bir tanıma yoktu ama Indigo kolay pes ettiği için bir SnowDancer teğmeni değildi. "Bir şey soruyor.

Kendine gelsen iyi olur ve ayağa kalk." Bir sonraki komutunda tüm baskınlığını ortaya koydu. "*Hemen şimdi.*"

Kurt göz kırptı, başını eğdi. Indigo onu izlerken, titreyerek ayağa kalktı. Kız ona doğru uzandığında başını eğdi ve inlemeye başladı. "Şşşt," dedi, ağzını kavradı ve doğrudan o kurt parlaklığındaki gözlere baktı. Bakışları başka yöne kaydı. Joshua ona bu şekilde meydan okumak için çok gençti, onun gücüne kıyasla çok itaatkârdı.

"Kızgın değilim," dedi Indigo, sözlerindeki, onu tutuşundaki gerçeği duyduğundan emin olarak -sıkı ama acı verecek şekilde değil. "Ama insan olmana ihtiyacım var."

Hâlâ göz teması yok. Ama onu duymuştu. Çünkü bir sonraki an, hava ışık kıvılcımlarıyla doldu ve bundan bir saniye sonra, on dördüncü yaş gününü henüz geçmiş genç bir erkek, yüzü çizilmiş bir halde çıplak olarak diz çöktü. "O gerçekten iyi mi?" Sesinde bir kurt sesi vardı.

"Sana hiç yalan söyledim mi?"

"Onu izlemem gerekiyordu, ama ben-"

"Sen hatalı değildin." Parmaklarını onun çenesine koyarak dokunuşuyla, Pack'le onu sabitledi. "Bu bir kaya *düşmesi*ydi, senin yapabileceğin bir şey yoktu. Kırık bir kolu, iki kırık kaburgası ve kaşının üzerinde tavus kuşu gibi gösteriş yaptığı oldukça havalı bir yara izi var."

Yaraların anlatılması Joshua'yı dengelemiş gibi görünüyordu. "Bu ona benziyor." Dalgalı bir gülümseme, bakışlarını indirmeden önce hızlı ve temkinli bir bakış.

Gülümseyerek -çünkü yaptıklarının sonuçlarından korktuysa geri dönmüştü- Indigo onun rahatlamasına boyun eğdi ve yavrunun kulağını sertçe ısırdı. O da bağırdı. Sonra da yüzünü onun boynuna gömdü. "Özür dilerim."

Elini onun sırtında gezdirdi. "Sorun değil. Ama bunu bir daha yaparsan, derini yüzer ve yeni koltuk minderleri yapmak için kullanırım. Anladın mı?"

Bir başka titrek gülümseme, hızlı bir baş sallama. "Eve gitmek istiyorum." Yutkundu ve iz sürücüyeye bakmak için döndü. "Beni öldürmediğin için teşekkürler. Seni yağmurda dışarı çıkardığım için özür dilerim."

İndigo'nun yanındaki devasa kurt, kuyruğunu bir hâkimiyet jestiyle kaldırarak çok tehlikeli dişlerini çocuğun boğazına geçirdi. İz sürücü bırakana kadar çocuk hareketsiz, sakın kaldı. Özür kabul edildi.

Saçlarındaki yağmuru silkelemek için nafile bir çaba sarf eden Indigo çocuğa baktı. "Bir hafta boyunca kurda dönüşmeni istemiyorum." Çocuk paramparça görüldüğünde omzuna dokundu. "Bu bir ceza değil. Bu gece sınıra çok yaklaştın. İşi şansa bırakmanın anlamı yok."

"Tamam, evet." Bir duraklama, gözlerinde bir utanç fısıltısı. "Kurdu kontrol etmek zorlaşıyor. Sanki yeniden çocuk oldum."

Indigo bunun kız kardeşinin kazasına verdiği mantıksız tepkiyi açıkladığını düşündü. Bu düşüncenin hemen ardından biraz kış tekmelemek için zihnine bir not düştü. Ergenlerin ve gençlerin zaman zaman kontrol sorunları olabiliyordu; Joshua'nın öğretmenleri bu belirtileri fark etmiş olmalıydı. "Bazen olur," dedi çocuğa, ses tonunu sakın ve gerçekçi tutarak. "Senin yaşlarındayken bana da olmuştu, yani utanılacak bir şey değil. Eğer kurdun seni tekrar ele geçirdiğini hissedersen doğrudan bana gel." Adam başını salladığında diğer haline geçti, rahatladığı her halinden belliydi.

Kaliforniya'nın Sierra Nevada dağlarında, düşman gözlerden uzakta, yerin derinliklerine gizlenmiş devasa bir tünel ağı olan ine dönüş yolculuğu sessizdi, yağmur başladıktan yaklaşık on dakika sonra dinmişti. Bir insan kaygan arazide yüzlerce kez kayıp düşebilirdi ama kurt emindi, pençeleri daha dengeli olacak şekilde tasarlanmıştı ve Joshua için en kolay yolu buldu.

Indigo, iz sürücünün çocuğun arkasında pozisyon almasıyla Joshua'yı, aksi takdirde dik bir kaya yüzü gibi görünecek olan taraftaki geniş açık kapıya kadar götürdü - burada sarsılmış annesi başka bir kurtla bekliyordu, gözleri neredeyse buz gibi soluk, soluk mavi olan gümüş-altın bir kurt.

Çocuk, SnowDancer alfasının önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Indigo ve iz sürücü geri çekildiler, görevleri tamamlanmıştı. Yavru güvendeydi ve icabına bakılacaktı. Şimdi bu gecenin yorgunluğunu atmaları gerekiyordu. Gerçekten de Joshua'yı öldürmek zorunda kalacaklarını düşünmüştü. Onu öldürmeyi başardıklarında çocuk delirmişti.

onu daha önce köşeye sıkıştırmıştı. Bu anıyı hatırlayınca arkadaşına doğru baktı -büyük kurt kolaylıkla ayak uydurmuştu- onun kanaması olduğunu fark etti.

Bir hırıltıyla durdu. Sadece bir adım sonra durdu ve geri dönerek burnunu burnuyla dürttü. İnsan formuna geçerek onun üzerine eğildi ve yağmurdan ıslanmış saçlarını geriye doğru itti. "Lara'yı görmem gerek." Şifacıları onun yaralarını daha iyi kontrol edebilir, ciddi olmadıklarından emin olabilirdi.

Kurt onun çenesini ısırды, boğazından kısık sesle hırladı. Kadın onu itti. "Beni sana rütbe takmaya zorlama." Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğinden emin değildi ve bu hem kadını hem de kurdu rahatsız ediyordu. Hiyerarşilerinde garip bir yer işgal ediyordu. Ondan daha gençti, teğmen değildi ama doğrudan ve sadece alfalarına rapor veriyordu. Ve iz sürücüleri olarak yetenekleri sürünün güvenliği ve refahı için kritik önem taşıyordu.

Bir hırlama daha, bir ısırma daha, bu seferki omzuna.

Gözlerini kısmıştı. "Dikkat et yoksa burnunu koparırım." bir karşı çıkış sesi çıkardı, köpek dişleri parladı.

Uzanarak onun ağzına sertçe vurdu. "Şimdi geri dönüyoruz."

Ellerinin altındaki renk, gümüş huş ağacı kabuğunun kendine özgü renginde kürkü olan kurt, göl mavisi gözleri ve yağmurdan kayganlaşmış saçları olan bir insana dönüşüyordu. "Hiç sanmıyorum." O daha ne olduğunu anlamadan üzerine atılmış, yüzünü ellerinin arasına almış, ağzını onunkine dayamıştı.

Okşama sıcaktı, sertti, onu hareketsiz tutan bir yumruk gibiydi. Ve sonra ... vücudunu delip geçen bir cehennem, elini o kalın kahverengi saçlara dolmasına, başını geriye çekmesine neden oldu. "Ne," dedi nefes nefese, "ne yapıyorsun?"

"Belli olacağını düşünmüştüm." Gözlerinde kahkaha, başparmakları elmacık kemiklerini okşarken göl güneş ışığıyla kavrulmuştu. "Seni hemen şimdi yalamak istiyorum."

Bunu kişisel olarak algılamadı. "Avdan dolayı adrenalinin yüksek." Ellerini iterek başını eğdi. "Ve kan kaybı." Yan tarafına temiz, suyla seyreltilmiş bir çizgi çizdi. "Kesinlikle dikişe ihtiyacın var."

"Hayır, istemiyorum." Onu tekrar öptü ve yere doğru itti.

Bu sefer hemen geri çekilmedi. Öpücüğün ve karnının hassas kıvrımlarını dürten sert uyarılmanın tüm etkisini hissetti. Kalp atışları hızlanmıştı ve bu onu, adamın dudağını sertçe ısırmasına neden olacak kadar ürkütmüştü. "Burası çok soğuk." Sıradağların bu kısmında karlar erimiş olsa da Sierra Nevada, baharın allıklarında bile kışın soğuk öpücüğünü koruyordu.

Pişman bir bakış. Bir an sonra kendini üstte buldu. Hâlâ öpülüyordu. O kadar iyi öpüşen inatçı kurda homurdanarak omuzlarını itti. "Kan kaybından ölmeden önce ayağa kalk, seni deli."

Kaşlarını çattı. Ve sonra Drew onu *tekrar* öptü.

A BRAMD - ÇOK SATAN PROVO
YULAF ELFLERİNDEN YENİ KOLEKSİYON
PARANO tMA L .

BURN NG UP

New Yor* Fimes'ın en çok satan yazarları

ANGELA KNIG HT
NAL N I2 I MG H VI
RG I N IA KANTRA M
ELJEAN BROOK

In Angela Knight's *Blood and Roses*, a vampire warrior and
hiv baştan çıkarıcı esir eden fira itoc fcom un- durdurmak için
güçlerini birleştirdi
dcJf kin OM adresindeki dcinofJc pcedarDrs'in flrMy'de lcashtng.

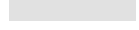
Wñifpe o{Six, l'ialini Singh'in Psy Chaj'seling se rics'inde
yeni, lcthal ance'de yıpranmış bir ao beklenmedik bir
koruyucu buluyor ve Dark- River sürüsünün uçarı bir
üyesi. lover—in

Virginia Ka t-a, "garip ve esrarengiz genç bir kadın"
tarafından kurtarılan yaralı bir sol- dier'in hikâyesi olan
56i/iiağ Sea'de Denizin Çocukları'hikâyelerini anlatıyor,

Meljea n Brook, *Therc he N u ashers* ile yepyeni bir tteampunk
serisine imza , çaresiz bir kadın denizaşırı pasaport kazanmak
için kışkırtıcı ve korkutucu bir pazarlığa girişiyor.

5RQt-.

Ağustos 2010'da geliyor

THE NEW BOOK IN THE GUILD HUNTER SERIES
FROM *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

NALI N I S I N G H

BAŞMELEKLER ÖPER

Waging Tom uzun bir komada, vampir avcısı Elena
Deveceur kendini mürekkepler Lhruø ynap e eiİtly baştan
çıkarcı
new life alongside her stunningly dangerous lover, the
archangel Raphael.

ß "i "diğer azchangel bekliyor K Elem'den
Bırak. Vicdansız kadim son, Lijueu'nun gücü
lies with the reawakening of the dead—and she has
pzepaeed İlvc most pezİect and most oÎ E
lene için hoş geldin . . . vicious

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.